

marfi

TUGBA ATICI COŞAR

Kendime, kalbime
ve günlerdir akan gözyaşlarıma
ihamet etmekten nefret ediyordum
fakat bana yazıklar olsun ki
ONU çok özölüyordum.

BİZİM aramızdaki şeyin
her zaman farkında olacağına söz ver.
Bunu bir tek BEN hissediyorum olamam.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

  /pukkaayinlari

PUKKA
YAYINLARI

“Sana bakınca
çırpındı şu kalbim,
nefesini hissedince
umutlandı yeniden.
• Tenin tenime değince
canlandı sanki.
Bilseydim bunları,
ben de geç kalmazdım sana.”

mahi

TUĞBA ATICI COŞAR

Düzenleme
Ny.ozlem

II

mahi II

Tuğba Atıcı Coşar

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Yayın Koordinatörü: Buse Güler Tüzün

Son Okuma: Zeynep Işıklar

Kapak Tasarımı: zebartdesign

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Azra Şahin

Sticker İllüstrasyon: Mihriban Nas

1.*Basım: Ekim 2025

ISBN: 978-625-96291-6-2

Sertifika No: 73186

Copyright © 2025 by Tuğba Atıcı Coşar

Bu kitabın yayın hakları Pukka Basım Yayın TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul

Sertifika No: 80122

mahi

TUĞBA ATICI COŞAR

Ben hiç annesiz kalmadım ama babasız büyüdüm.

Dokuz yaşında babamı kaybettim ve en çok da babasını kaybeden insanları anladığıma inanıyorum.

Mahi belki herkes için saçmalık derecesinde iyi biri.

Belki çoğunuz onun yaptıklarına anlam veremiyor.

Aslında onun da birçok kusuru, kusurları var.

Bana göre Mahi yalnızca iyi biri değil, aynı zamanda annesizliği biliyor ve anlıyor.

İkinci kitapta ona bir de bu gözle bakın isterim.

Bu kitap sizin için, keyifli okumalar...

GEÇMİŞ

1. BÖLÜM

*"Bazen sadece yorgun oluyor insan
ne küs ne yalnız ne de âşık."*

**- Cemal Süreya **

Sevdan ile - Sila Şahin

Mahine

Kulağıma dolan seslerle gözlerimi aralamak için kendimi zorladım. Kafamın içinde adeta fil sürüsü dans ediyordu. Ağırlık o kadar fazlaydı ki gözlerimi açmak bir yana, başımı sağa sola bile sallamaktan aciz hissediyordum kendimi.

Birilerinin konuştuğunu duyuyordum ama kelimeleri algılamakta zorlanıyordum. Ses ne çok yüksekti ne de kısık. Ama konuşan kişinin sinirli olduğunu anlayacağım kadar baskındı sesinin tonu. Derin bir nefes alma ihtiyacıyla göğsüm şişti. Saatlerdir sanki bu tek nefese ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Düşüncelerim zihnimde dörtlale koşarken gözlerimi aralamayı beceremedim ama elimi zorla da olsa kıpırdattım. Koluma bir acı saplanınca aniden irkildim ve dudaklarımdan kısık sesli bir inleme döküldü. Sonunda üzerindeki ağırlığın biraz hafiflediğini hissettiğimde gözlerimi hafifçe araladım. Tepemde yanan beyaz ışık gözlerimi acıtınca hızla yeniden kapattım. Tekrar denediğimde bu sefer daha temkinliydim.

Gözkapaklarımı ağır ağır araladım. Etrafımı görmek istememe rağmen aceleci davranmadan usulca karşıya baktım. Odanın ışığı gözlerimi tekrar sızlattı ama en azından şimdi o ani saldırıya hazırlıklıydım.

Gözlerimi birkaç kez daha kırıştırdım. Yeniden derin bir nefes alıp verirken nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Beyaz floresan ışığının altında odayı inceledim. Hastanede olduğumu anlamam uzun sürmedi. Az önce acısını hissettiğim kolumu görmek için başımı çevirdim ve koluma takılı olan serumu fark ettim.

Bu sahneyi görünce aniden yaşadıklarımız gözümün önünde canlandı. Üzerimize doğru sürülen arabanın ürperten sesi, herkesin

aniden bağırması, üzerime kapanan Ali Asaf ve kulak uğuldatan patlama sesi...

Ve en son da Ali Asaf'ın yüzüne bakarken gözlerimin önünde beliren kırmızı leke.

Aniden bedenimin her bir zerresini panik ele geçirdi. Nefes alış verişim hızlandı ve tepemde olduğunu düşündüğüm makineler ötmeye başladı. Yattığım yerden bir anda doğrulmaya çalıştım. Başımın ağrısına eklenen mide bulantısını görmezden gelmek işkence gibiydi fakat yine de buradan kalkmam gerektiğinden oldukça emindim.

Ali Asaf'ı görmem gerekiyordu.

Kapının önünden konuşma sesleri geliyordu ama kim olduklarını bilmiyordum. Hem ben burada yatarken Ali Asaf neredeydi?

Ona bir şey olduğunu düşündüğümde nefes alamadım. Onun parmaklarında gördüğüm kırmızılık bir türlü gözlerimin önünden gitmiyordu.

Kendimi zorlayarak bu kez yerimde doğruldum. Koluma takılı olan serumla bakiştık. Keşke filmlerdeki gibi bir anda tutup kolumdan sökebilseydim ama yapamayacağımı biliyordum. Bir hemşire ya da ne bileyim, bunu kolumdan çıkaracak görevli birine ihtiyacım vardı.

Sağıma soluma bakındığım anda kapı hızla açıldı. Birilerini görür gibi oldum ama kapı hızla açıldığı gibi yeniden kapandı. Ali Asaf'ın bana doğru gelen uzun adımlarını gördüğüm anda üzerime çöken rahatlıkla dudaklarımın arasından güçlü bir hıçkırık kurtuldu.

Kendimde değilmişçesine serumun takılı olmadığı kolumu ona doğru uzattım. Adımlarını hızlandırmasını ve hemen yanıma gelmesini istiyordum. Ona dokunmazsam sanki ölecekmişim gibi hissediyordum.

Dudaklarından birkaç sakinleştirici kelimenin döküldüğünün farkındaydım ama kulaklarım panikle uğuldamaya başlamıştı. İstesem de onu duyamıyordum.

“Ali Asaf,” diyerek adını acıyla fısıldadığım anda, sert parmakları benim ona uzattığım elimi sardı. Onu kendime doğru çektiğimde yatağın kenarına oturdu ve hiç beklemeden beni kollarının arasına aldı.

Alnım göğsüne yaslandığı anda ağlamaya başladım. Ona uzattığım elimi beline sardım ve geniş göğsüne yaslanarak bana huzur veren sıcaklığına sığındım.

Omuzlarım hıçkırıklarımın titremesiyle sarsılmaya başladı.

“Ah, Mahinev,” derken sesindeki acı daha fazla ağlamama sebep oldu. “Yavrum sakın ol,” dediğinde onun yanımda olmasının ve sesini duyuyor olmanın verdiği mutlulukla gözlerimden ardı arkası kesilmeyen yaşlar akmaya devam etti.

Benden biraz uzaklaşıp yüzüme bakmaya çalıştı fakat ondan bir santim öteye gitmek istemediğim için üzerindeki ince kumaşa sımsıkı yapıştım. “Bırakma.”

Lütfen beni bırakma...

Zihnimde sadece bu üç kelime dönüp dolaşıyordu. Farkında bile olmadan tekrar tekrar aynı cümleyi tekrar ediyordum.

“Yavrum,” dedi sesinin tonunu yumuşatarak. “İzin ver bana, güzel yüzünü göreyim.”

Göğsüne yaslı olan başımı iki yana salladım.

Sesine zoraki bir neşe yerleştirmeye çalıştığını fark ettim. “Gözlerine bakmayı özledim,” diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. Sırtıma sardığı eliyle sakinleşmemi ister gibi saçlarımı okşadı.

“Yalancı,” dedim fısıldayarak.

“Bak şimdi oldu mu bu? Ne zaman yalan söyledim ben sana?”

Gözümünden akan yaşlar üzerini daha fazla ıslattı. Elimi o ıslaklıkta gezdirdim. Kendimi daha sakin hissediyordum ama yine de ondan uzaklaşmaya hazır değildim.

“Yalan söylemezsin ama özledim de demezsin sen.”

“Az önce dedim işte!” Sesinin tonuna sahte bir kızgınlık ekleyince gülümsedim. Sessizce göğsüne yaslanmaya devam ettim, o da ara vermeden saçlarımı okşadı.

“Hadi artık göreyim güzel yüzünü.” Yerimden kıpırdamadım. Parmaklarımın arasında tuttuğum kumaşı biraz gevşettim.

“Göstermeyecek misin?”

Başımı iki yana salladım. Göğsünün minik kahkahasıyla sarsılmasını hissettim. Hızla geri çekildiğinde afallayarak yeniden ona tutunmaya çalıştım ama Ali Asaf tek elini yanağıma yerleştirdi. Bakışları

yüzümün her santimini sessizce taradı ve sonunda gözlerimde takılıp kaldı.

“Benim seni görmeme sen bile engel olamazsın.” Gözlerindeki cidiyetle yutkundum. Islanan dudaklarımı elimin tersiyle silip ona baktım. Bakışları, kızaran dudaklarıma kayıp yeniden gözlerimle buluştu.

“Anladın mı?” dediğinde onaylar gibi başımı hafifçe aşağı yukarı salladım.

“Şimdi gözlerini ve yüzünü gördüğüme göre bir de sesini duyuyum.” Benden bir onay beklememesine rağmen başımı yeniden salladım. Tam ağzımı açıp iyi olup olmadığını soracağım anda gözlerim bacağımda duran koluna kaydı.

Kısa kollu tişörtünün kol kısmının bittiği yer sarılıydı. Gözlerim korkuyla irileşti. Elimi uzatıp dokunmak istesem de serumdan dolayı hızlı hareket edemedim. Sakin olmaya çalışarak elimi kaldırdım. Ali Asaf durumu fark etmiş gibi eğildi ve bakışlarımı kolundan çekip ona bakana kadar bana doğru sokuldu.

“İyiyim ben, sakinleş lütfen.”

“Ama kolun...” dedim nefesim kesilerek.

“Yavrum,” derken bu sefer iki eliyle birlikte yüzüme uzandı.

“Ali Asaf kolun,” dedim yeniden ama beni dinlemeden dudaklarını yanağıma bastırdı. Nefesinin verdiği hisle gözlerimi kapattım.

“Ben iyiyim, panikleme artık. Sen de iyisin. Herkes iyi.” İçime derin bir nefes çekerken devam etti. “Ufacık bir sıyrık sadece,” diyerek beni teselli etti. “Başka kimsede en ufak bir çizik bile yok. Sakinleş.”

Herkesin iyi olduğunu duyunca biraz daha sakinleştim. Yine de aklım Ali Asaf’ın kolundaydı.

“Ben niye yataktayım o zaman?”

Biraz uzaklaşıp gözlerime baktı. “Biraz panikledin, ben de aniden üzerine düşünce nefesin kesildi. Doktor bir şeyin olmadığını söyledi ama ben yine de iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“İyiyim ben,” dedim. “Ama sen değilsin.”

Yeniden gözlerim doldu. Ali Asaf akmaya hazırlanan yaşlara engel olmak ister gibi parmağını gözlerimin altına dokundurdu.

“Yavrum, yemin ederim iyiyim. Sadece ufak bir sıyrık, lütfen...” Bana doğru eğilip alnını benimkine yasladı. “Lütfen, yalvarırım

ağlama. Ağlama ki,” dedikten sonra duraksayıp devam etti. “Ağlama ki seni öpebileyim.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Ağlamamı durdurabileceğimden emin değildim ama beni öpmesini çok istiyordum.

Onun bana yaklaşmasını beklemeden dudaklarımı ona doğru uzattım ve dudaklarına dokundum. Hiç kıpırdamadan onu öpmeme ve varlığını hissetmeme izin verdi. Yumuşak ve narin bir öpücüktü ama bende uyandırdığı duyguların yumuşaklıkla alakası yoktu. Sadece nefesini hissetme ihtiyacımı gidermek istiyordum. Dudaklarımdan sızan solukları beni yavaşça sakinleştiriyordu. Onu kaybetme düşüncesi zihnimin bir köşesini sinsice tırmalıyordu ve bu düşünce canımı çok yakıyordu.

Ellerim titredi, bedenim onun dudaklarının varlığıyla ısındı. Kalbim çılgın gibi atarken, kendimi içten dışa patlayacakmış gibi hissediyordum.

Ali Asaf’ın dudakları sert ama sıcaktı. O bildiğim sıcaklığa dokunmak, beni hayata geri döndürmüş gibi hissettiriyordu.

Bu kadarının yetmeyeceğini biliyor olmanın hissiyle gerildim. Tenim onu tatmak, tadını almak ve ağzının benim dudaklarımla arasında yok olup gitmesini arzulamaktan başka bir şey düşünemiyordu. Tenimin üzerinde minik kıvılcımlar vardı sanki. Kalbim deli gibi atarken dokunuşunun verdiği heyecanla titredim.

Bedeni kaskatı kesildi. Hareket etmekten korkar gibi kendini sıktı. Ama benim daha fazlasına, çok daha fazla Ali Asaf dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Ona bir şey olacak düşüncesi canımı çok yakıyordu. Karşımda ve kollarımın arasındaydı ama yine de daha fazlasını hissetmek istiyordum.

Dudaklarımla arasından çaresiz bir inleme kaçtı. Ali Asaf ne hissettiğimi ve ondan ne istediğimi anlamış gibi hareket etti. Bana doğru yaklaşırken beni kendine çekip dudaklarını daha sert bastırarak öpücüğünü derinleştirdi.

Sağlam kolu sırtımdan uzanıp saçlarımla arasından geçti ve sert parmakları enseme dokundu. Sakince tenimde gezen parmakların hissiyle bedenim rahatladı. Aralanan dudaklarımla arasında hissettiğim

diliyle, ensemde duran parmakları sıkılaştı. Bedenim sanki bilinçsizce hareket ederek yay gibi kıvrıldı.

Elimi ensesine koyup hafifçe yükseldim, kendimi onun verdiği hisse bırakmak için çabaladım. Ali Asaf aniden kendini geri çekti. Nefes nefese kalmıştı. Soluk almak için göğsü inip kalkarken dudaklarını yaladı. Bakışlarını benim kızaran dudaklarımda sabitleyerek yutkundu.

“Hastanedeyiz,” derken benden çok bunu kendine hatırlatmak ister gibiydi. Onu onaylarcasına başımı salladım. “Ve sen daha yeni kendine geldin.”

“Buna ihtiyacım vardı,” dedim kendimi anlatmak ister gibi. “Senin varlığından emin olmaya hâlâ ihtiyacım var, Ali Asaf. Kolundaki yara ne durumda bilmiyorum. Son hatırladığım şey üzerimde olduğun ve parmaklarındaki kanın görüntüsü. Bunu aklımdan silemiyorum.”

Altıdudağım titremeye başlayınca ensemde duran parmaklar sıkılaştı ve yüzüne bakmam için baskıyı artırdı.

“İyiyim ben,” dedi üzerine basa basa. “Sen de iyisin.” Dişlerini sıkarak konuştu. “Ama benim de aklım gitti Mahinev, sen nasıl aklından o görüntüyü atamıyorsan ben de sana bir şey oldu korkusuyla delirecektim neredeyse.”

O yaralıydı, bende de serum takılıydı. Bu yüzden dikkat ederek kollarımı etrafına sardım. Ona sımsıkı sarılırken aynı şekilde karşılık verdi. Başımı omzuna yasladı ve nefesim düzene girene kadar ona sığındım.

“Seni kaybettim sandım,” dedi saçlarımdan içine doğru fısıldayarak. “Ve bu düşünce, yaşamaya dair tüm hevesimi bir anda alıp götürdü.”

Sırtına uzanan elimle ince tişörtünü kavradım. Beni kollarının arasında daha fazla sıkarken konuşmaya devam etti. “Senden uzak olmayı bile düşünemezken, seni kaybetmiş olmanın düşüncesi beni öldürdü.”

“Öyle söyleme,” dedim hızlıca araya girerek. “Ölümle ilgili bir şey duymak istemiyorum, Ali Asaf.”

Vücudu gerildi ama başka bir şey demedi. Birkaç saniye sonra kendini tuttuğunu fark ettim. “Ne oldu?”

“Ölümle ilgili konuşma diyorsun ama işim-” dediği anda başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım.

“Konuşmak istemiyorum,” dedim hemen. “Bu konuyu konuştuk, ben senin mesleğini biliyorum. En başından beri biliyordum. Bu başımıza gelen olayla onun alakası yok.”

Elimi yanağına koyup kirli sakallı teninde gezdirdim. “Senin başına bir şey gelme ihtimali canımı acıtmıyor diyemem. Ama ben seni sevdiğimi anladığım ilk günden beri senin için bu korkuyu taşıyorum içimde. Fakat bu başımıza gelenle onun bir alakası ya da benzerliği yok. Yoldan geçen manyağın biri yüzünden sana bir şey olacağını düşünmek istemiyorum.”

Bedeni kollarımın altında biraz daha gerildi ama beni sadece başıyla onayladı. Bakışlarındaki tedirginlik beni çok üzüyordu. Sanki bildiği bir şeyler vardı ve bu konuda bir şey yapamamak onu yoruyordu. Üzerine gitmedim ama bu suskunluğu fırsat bilip, “Herkes nerede?” diye sordum.

“Zorla eve gönderdim.”

“Nasıl? Emine annem hayatta gitmezdi.”

Bakışlarını belli belirsiz gözlerimden kaçırdı. Elim çenesine uzatıp tuttum ve bana bakana kadar çevirdim.

“Bir şey olmuş,” dedim merak ederek. Bir yanımda da nedense panikledi.

Ali Asaf sıkıntılı bir nefes çekti içine. “Olan şeyle inan benim alakam yok.”

Kendini savunmaya başlayınca gözlerimi kısıtım. “Ali Asaf, meraktan öldürmekse amacın başarılı olmana şu kadar kaldı,” derken elimi gözünün önüne yaklaştırdım baş ve işaretparmağımı birbirine yaklaştırdım.

Yakınlaşan parmağıma bakmak için gözlerini hafifçe kısıtı ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Hadi,” dedim konuşmasını istediğimi anlatmaya çalışarak. Sesimden ne kadar sabırsız olduğum belli oluyordu.

“Herkes buradaydı,” dedi sakince. “Eve gitmelerini söyledim ama kimse beni dinlemiyordu. Ayrıca Bahar ve Emine teyze senin yanında kalmak için kavga etmeye başlamıştı.”

Suratını buruşturunca o anları hayal ederek gülümsedim. Hangisinin baskın çıktığını merak etmeme gerek yoktu çünkü belli ki ikisi de Ali Asaf'ı aşamamıştı.

“Bahar'ı çektim kenara, yanında kalacağımı ve buna bir kılıf bulmama yardım etmesini söyledim.”

Suçlu bir çocuk gibi parmaklarını kıpırdattı. Onun bu hareketini görünce merakım daha da arttı. “Ee, ne oldu?” dedim devam etmesini ister gibi.

Sanki o ana gitmiş gibi kaşlarını çattı. “Bahar'ın inadı tuttu, ne olacak? Onun yüzünden oldu her şey bak baştan söyleyeyim.”

“Ali Asaf, endişelenmeye başlıyorum.”

“Bahar bu sefer olmaz diye tutturdu, yardım edemezmiş. Sen onun en yakın arkadaşıymışsın, tabii ki yanında kalması gereken kişi oymuş. *Zaten Emine teyzeyle mücadele ediyorum bir de sen çıkma başıma*, dedi bana.” Bu durumdan hoşnut olmadığını belli eder gibi çenesini sıkıttı.

“Sen ne yaptın?” diye sorarken alacağım cevaptan korkuyordum. Ali Asaf sessiz kaldı. Yeniden, “Ali Asaf,” dediğimde sonunda pes ederek konuştu.

“İtiraz ettim,” dedi kendini savunur gibi.

“Bu kadar mı?” diye sorarken tek kaşım havada merakla ona baktım. Cevap vermeyince sorumu yeniledim. “Ali Asaf, bu kadar mı?”

“Biraz yüksek sesle itiraz ettim,” dedi tek nefeste.

“Ne?” Anlamaya çalışarak yüzüne baktım.

“Bahar'a *sen yakın arkadaşısıysan ben de sevgilisiyim*, dedim.” Dudaklarım çenemi acıtacak bir gülümsemeyle kıvrıldı. Genişçe sırtıtmamak için onları birbirine sımsıkı bastırmak zorunda kaldım.

Sonunda itiraf ederek, “Annemle, Emine teyze duydu,” dedi.

Endişeli bakışlar altında beni izleyen adama baktım. Normal bir zamanda olsa belki buna tepki verebilirdim ama kendimi onun yerine koyduğum zaman vereceğim tepkiyi düşündüğümde, iki kişinin duyması bir yana tüm mahallenin duymasını sağlayacak tepkiler verirdim. Bunun için ona ne kızgın ne de kırgındım. Duymaları önemli değildi artık benim için. Ben kendimden ve Ali Asaf'tan emindim.

“Bu kadar mı?”

Ninova

Başını sallarken merakla bana baktı. Ona doğru yaklaşıp yanağına bir öpücük kondurdum. “Yanımda olmak uğruna mücadele etmek zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Dudaklarım tenine belli belirsiz dokunduğunda derin bir nefes alarak konuştu. “Senin için herkesle mücadele ederim, gerekirse kendimle hatta seninle bile...”

“Beni yenemezsin,” dedim gülümseyerek. Ondan uzaklaşacağım sırada dudaklarını çeneme dokundurdu. Dişlerini her zaman yaptığı gibi hafifçe hassas derimde gezdirdi ve sonra ısırıldı. Verdiği tatlı acıyla derin bir nefes aldım. Yeniden uzaklaşıp yüzüne baktım.

“Köpekliğinden bir şey kaybetmemişsin.”

“Aksine,” derken dişlerini göstererek sırttı. “Bugünden sonra çok daha fazla ısırasım var seni.”

Aynı şeyi ben de ona yapmak istiyordum ama bunu belli edemedim odanın kapısı açıldı ve içeri genç bir hemşire girdi. Birbirimizden çok az uzaklaştık. Ben sırtımı yatağa yaslarken Ali Asaf yerinde kalıp sadece elimi tuttu.

Kadın yanımıza geldi, yatağımın başında duran küçük masanın üzerinden bir dosya alıp inceledi ve sonra gülümseyerek bize döndü.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sorduğunda gülümsedim.

“İyiyim,” dedim sadece.

“Sonuçlarınız temiz. Sabah erkenden sizi taburcu edeceğiz,” dedikten sonra Ali Asaf’a döndü. “Kolunuza her gün pansuman yapılması gerek. Kendiniz yapabileceğinizi söylediniz ama en azından sağlık ocağında yaptırmanızı tavsiye ediyorum.”

Ali Asaf başıyla onayladı ama asla gitmeyeceğini biliyordum. Hemşire odadan çıkınca bakışlarımı yüzüne diktim.

“Hiç bakma bana, kendim halledebilirim biliyorsun.” Başımı iki yana sallayıp sessiz kaldım. Bu konuda onunla tartışmanın bir faydası olacağını düşünmüyordum. Yatakta aşağı doğru kaydım ve ince örtüyü üzerime çektim. Ali Asaf’ın bakışlarını yüzümde hissediyordum ama dönüp ona bakmadım.

“Benimle tartışmayacak mısın?” Sesindeki merak ve şaşkınlığı hissettim. Üzerimdeki örtüyü düzeltirken sadece omuzlarımı silktim.

“Yoo,” derken ona bakmadım. “Sen dedin ya ben kendim hallederim diye, ben de sana inanıyorum. Hem zaten itiraz etsem ne olacak?” Bu sefer gözlerine baktım. “Bir şey değişmeyecek nasıl olsa.”

“Bilerek yapıyorsun değil mi?”

“Neyi?”

“Dudaklarını büküyorsun belli belirsiz,” derken bakışları dudaklarıma kaydı. “Sahte bir üzüntüyle burnunu kırıştırıyorsun.” Bu sefer de burnuma odaklandı. İstemsizce onu haklı çıkararak burnumu kırıştırdım. Gülümseyerek devam etti. “Yanaklarının üst kısımları hafiften kızarıyor.”

Huzursuzca yerimde kıpırdandım. “Özellikle yapmıyorum,” diye itiraz ettim ama Ali Asaf devam etti.

“Bunların hepsi bir araya gelince sana dayanamadığımı biliyorsun.”

“Hiç öyle bir şey yok.”

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Elini uzatıp bir anda iki parmağıyla dudaklarımı kısırdı. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarımı sıkınca ağızımdan anlamsız sesler çıkarmaktan başka bir işe yaramadı.

“Isırırım ağzını,” dedi ve söylediğini yapmak ister gibi bir kez daha dudaklarımı sıktı. Sonra başını eğdi ve dudaklarıma doğru fısıldadı. “İşe yarıyor,” derken bir kere öptü. Elini çekti ve ben de nefesimi düzene sokmaya çalışırken parmak uçlarımla dudaklarıma dokundum.

“Söz veriyorum, eğer kendi başıma halledemezsem ve senin de içine sinmezse ikinci kez söylemene gerek kalmadan hastaneye geleceğim.” Ben sesimi çıkarmayınca devam etti. “Tamam mı?”

Gülümseyerek başımı salladım. “Tamam.”

“Hadi biraz dinlen.” Konuşurken yerinden kalktı. Üzerimdeki örtüyü düzeltti ve eğilip bir eliyle yanağımı tutarken alnımdan öptü. Karşımda duran ikili koltuğa doğru yürümeden önce gülümsedi.

“Nereye gidiyorsun?”

“Uyuman lazım yavrum, dinlenmelisin.”

“Ama sen yanımda yatmayacak mısın?”

Bir yatağa bir bana baktı. Kısa bir süre bunu düşünür gibi oldu ama sonra başını iki yana salladı. İtiraz edeceğini fark ettiğim an araya

rdim.

“Lütfen, Ali Asaf.” Hafifçe kaşları çatıldı. Kararsızlığını buradan bile sezebiliyordum. “Yatak büyük, ikimiz de sığarız. Hem uyumadan önce bana olanları anlatacaksın daha.” Gülümsedim ve yanıma yaklaşmasını bekledim. Ali Asaf başını iki yana salladı, derin bir nefes aldı ve sonunda ağzının içinde homurdanarak pes etti. Yanıma yaklaşırken heyecanla gülümsedim.

Bana doğru gelirken hevesle yatağın kenarına kaydım. Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamıyordum. Ali Asaf yatağın yanına geldi ve örtüyü kaldırdı. Yatağa oturup ayakkabılarını çıkardı, kendini yerleştirirken bana baktı. Yan yana uzandık ama düşünemediğimiz bir şey vardı. Benim sol kolumda serum takılıydı, o da sol kolundan yaralanmıştı. Yüz yüze dönersek onun kolu altında kalacaktı. Bana arkadan sarılsa benim kolum sorun yaratacaktı.

Ali Asaf ne yapacağını düşünür gibi gözlerini kıstı. Yer değiştirebilirdik ama bu sefer de askıda duran serumu çekmemiz gerekecekti. Tahmin ettiğim gibi Ali Asaf, “Yavrum yer değişmemiz gerek,” dedi. Başımı iki yana salladım.

“Sen arkayı dön, ben sana sarılayım,” dedim.

Hemen itiraz etti. “Saçmalama, Mahinev.”

“Ya ne olacak, ben sarılmak istiyorum.” Israrımla yüzünü buruşturdu.

“Kolun acır öyle de.”

“Bir şey olmaz. Hadi deneyelim, olmazsa senin dediğini yaparız.”

Ali Asaf kaşlarını çatarak bana sırtını döndü. “Sana arkamı dönmekten hoşlanmıyorum. Ne yüzünü görebileceğim böyle ne de sana sarılabileceğim.”

Kısık sesle kıkırdadım.

“Bu durumdan keyif mi alıyorsun?”

“Evet,” dedim heyecanla. Koluma dikkat ederek ona doğru döndüm. Sağlam kolumu başının altından geçirdim ve göğsüm sırtına yapışana kadar ona yanaştım. İnce bacağımla onun bacaklarının arasına yerleştirdim. Serum takılı kolumu da kolunun altından dikkatlice geçirip elimi göğsüne koydum.

İri bir ağacın gövdesine sımsıkı asılan bir koala gibi sırtına sarıldım. Burnumu ensesine bastırdım ve derin bir nefes aldım. Bu hareketimden

sonra o da derin bir nefes aldı. Dayanamadım, dudaklarımı ılık ensesine dokundurdum. Ben sakın bir öpücük kondurunca Ali Asaf üzerine yattığı kolumu ısırdı.

“Ay,” derken dudaklarımı ensesinden çektim.

“Kaşınma bak,” dedi gülerek.

“Aman iyi ya, of,” diye isyan etmem onu daha fazla güldürdü.

“Ben dinlen diyorum, sen yerinde durmuyorsun,” dedi uyarır gibi ve devam etti. “Hem sen öğrenmek istemiyor musun neler olduğunu?”

Merakıma yenik düştüm ve başımı yeniden ensesine doğru yaklaştırdım. “Tamam, anlat bakalım.”

“Aslında çok fazla bir şey kalmadı. Emine teyze ve annem duydu. Hemen beni çektiler tabii kenara.”

“Ee,” dedim merakla.

“Ben Emine teyze canıma okur diye beklerken annem benzetti beni bir güzel.” Başım hızla yukarı kalktı. Yüzünü göremediğim için pişman olmuştum.

“Nasıl?”

“*Sen utanmıyor musun öyle gizli saklı iş çevirmeye,* diyerek payladı önce.” Biraz duraksayınca kıkırdadım. Başından beri saklamak isteyen taraf bendim ama Ali Asaf’ın bunu annesine ya da Emine anneme söylediğini düşünmüyordum.

Yine de sordum. “E deseydin ya ben değil Mahinev istedi diye.”

“Ellerine bırakmadım seni bak kıymetimi bil, tam bir şövalye gibi senin yerine ben göğüsledim o lafları.”

Sesli bir kahkaha attım. “Ödül mü bekliyorsun?”

“Yani, fena olmaz tabii ama bunu daha sonra aramızda hallederiz.” Tişörtünün üzerinden omzunu öptüm ve yeniden sırtına yaslandım.

“Sonra ne oldu?”

“Annem kızdı işte. *Söyleseydin gider isterdik,* dedi.”

“Yok artık!”

“Görünce kendine sor istersen, neyse detaya girmeyeyim. Emine teyze beni şaşırtarak daha sessiz kaldı. Ama sen zaten bildiğini söylemiştin, en azından senin hislerini bildiği için olay çıkarmadı diye düşündüm. Zaten Bahar’ı da alıp götüren o oldu.”

“Yanımda kalmamasına şaşırdım. Emine annem kesin burada olur diye düşünmüştüm.”

“Gitmeden önce *seni görse daha iyi hisseder*, dedi bana. Ne söylerse söylesin sen inanmazmışsın beni görmeden.”

“Haklı,” dedim. “Yani gözümle görmeden sakinleşmezdim.”

“Biliyorum,” dedi ve kolumu öptü. “Ama Emine teyze ben kalırım deseydi de gitmezdim. Dışarıda bir yerde oturur, yakınında olurdum.”

“Bak, sen böyle şeyler söyleyince dişlerimi bir yerine geçiresim geliyor. Böyle zamanlarda neden ısırp durduğunu anlıyorum galiba.”

Başımı yasladığım sırtı kahkahayla sarsıldı. “Bunu da ayrıca konuşuruz,” dedi.

“Bahar’ın bana bir bakışı vardı yavrum, görmen lazım. Bir kaşık suda boğacağını hissettim.”

“Kıyamaz o sana.”

“Konu sensen kıyar bence, ben o hissi aldım ama neyse ki Emine teyzeye direnemedi.”

“İyi ki sen kaldın yanımda,” dedim fısıldayarak. Göğsünde duran elimi okşadı ve sonra başının altından uzanan elime parmaklarını doladı.

“Ne yapacağız?” diye sorduğumda Seyhan teyze ve Emine annemden bahsediyordum.

“Biraz dinlen,” dedi fısıldayarak. Parmaklarımı hafifçe sıktı. “Daha sonra hepsini hallederiz.”

Üzerimizdeki ince örtünün altında kıvrıldım ve Ali Asaf’a sığınarak gözlerimi kapattım.

Bahar’ın getirdiği eşofman takımını giyip hastane odasının banyosundan çıktım. Bahar elindeki telefona kaşlarını çatarak bakıp mesaj yazıyordu.

“İyi misin?”

Ona seslenince irkildi ve telefonun ekranını kapatıp cebine koydu. “Evet,” dedi ama sesinden bir şey olduğunu anlamıştım.

“Bahar, ne oldu? Hem sen neden Selim’le değil de Kaan’la geldin?”

Sorduğum soruyla dudaklarını büktü, hemen yüzü asıldı. Ali Asaf hastaneden çıkış işlemlerimizi hallederken Bahar ve Kaan bizi almaya gelmişti. Bahar, Emine annemi evde benim sevdiğim şeyleri pişirmeye ikna etmiş, Ayşe de ona yardım ediyormuş. Kaan bizi almaya gelirken Bahar da Ali Asaf ve benim için birkaç parça eşya getirmişti.

Zaten bizi almaya Kaan gelecekti ama Bahar gelirken Selim’le gelir diye düşünmüştüm. “Sizin evdeyken geldi Selim. O dedi aslında biz gider geliriz diye, hatta Kaan da tamam dedi ama ben teyzem ve Emine teyze varken bir anda sebepsizce panikledim. Kaan’la gideceğimizi söyledim. Şimdi de Selim bana kızgın.” Yüzü daha fena asıldı. Neredeyse ağlayacak gibi olduğunda yanına gidip oturdum.

“Bahar, seni Selim getirseydi kimse bir şey anlamazdı ki.”

“Biliyorum ama o anda düşünemedim. Şimdi de bana kızgın, gerçi son zamanlarda hep kızgın.”

Kaşlarımı çattım. “Sana bir şey mi diyor?” Selim’in Bahar’ı üzmemek için çabalayacağını biliyordum ama yine de onu bu kadar üzgün görmek beni de üzüyordu.

“Hayır,” dedi kırılgan sesiyle. “Aslında daha çok kendini üzüyor bence. Beni kırmamak için o kadar çabalıyor ki olan ona oluyor ama ben bu duruma da çok üzülüyorum.”

“Tamam,” derken uzanıp ona sarıldım. “Buradan bir çıkalım, bence artık en azından Ali Asaf bilmeli.” Başımı onaylar gibi salladı. “Daha önce de dediğim gibi senden ya da Selim’den duymalı bence ama yine de ben önceden biraz belli etmeye çalışıp, konuşmak istediğinizi falan söylerim.” Yine beni onayladı.

“Üzülme artık ama bak halledeceğiz.” Bunu gerçekten inanarak söylüyordum.

Odanın kapısı tıklatılınca içeri girmeleri için seslendim. Önce Ali Asaf, arkasından da Kaan girdi. Ali Asaf’ın kolundaki sargının değiştiğini görünce gülümsedim. Kaan bana doğru gelirken elini omzuma attı ve hafifçe sarıldı.

“Nasılsın yavrusu?” diye sorduğunda dirseğimle karnına vurdum. “Of,” diye inlerken Ali Asaf’a baktı. “İyi bu iyi, bir şeyi yok,” dedi ve vurduğum yeri tutarak benden uzaklaştı.

Ali Asaf gülümsedi ama bir şey söylemeden sadece başını iki yana salladı.

Hızlı bir şekilde hastaneden çıktık, eve giderken genel olarak herkes sessizdi. Kaan'a Ayşe'yi sorduğumda sırtarak cevap verdi. "Dün geceden beri sana ve Ali Asaf'a pişirdiği şeylerle üç ay beslenme gereksinimi yaşamazsınız. Yetmedi, şu an Emine teyzeyle pişirmeye devam ediyor."

Hepimiz güldük. Bahar da bize katıldı ama onun yüzünde aynı neşeyi yakalayamamak beni üzüyordu.

Evin önünde durduğumuzda hepimiz arabadan indik. Ali Asaf çantamı almak istedi ama ona vermedim. "Ben iyiyim, yaralı olan sessin."

"Ben de iyiyim," dedi ama fiziksel olarak yarası olan ben değildim. Çantamı ona vermedim. Eve doğru yürürken merdivenleri çıktığımız anda kapı hızla açıldı. Ayşe meraklı gözlerle hepimize baktı ve sonunda benim üzerimde durdu. "İyisin," dedi bir anda rahatlamış gibi.

Kaan onun tedirginliğini sezip yanına gitti ve karısına sarıldı. "Sana iyi demiştim ya Ayşe'm, hem de bayağı iyi," derken bana baktı. Sırtarak ona dirseğimi gösterdiğimde kahkaha attı. Ayşe yanıma gelip bana sarıldı ve Ali Asaf'a da geçmiş olsun dileklerini ilettiler.

İçeri girdiğimizde evi bu kadar kalabalık beklemiyordum. Seyhan teyze elindeki tabakla mutfaktan çıktı. Ortalıkta koşturan Ayşin'i görünce gülümsedim. Songül ve Nalan abla da mutfaktan çıkınca gülümsemem genişledi.

"Herkes burada mı?" derken Bahar'a baktım. Bahar başını sallayıp içeri yürüyünce biz de arkasından ilerledik. Salona girdiğimizde herkes bize doğru döndü. Ayşin koşarak kendini Ali Asaf'ın üzerine attı. Ali Asaf onu tek koluyla yakaladı ama Nalan abla hemen koşarak yanımıza geldi.

"Ali Asaf canın yanmasın?" derken küçük kızı kucğından almak istedi ama Ayşin ellerini boynuna dolayarak ona sımsıkı tutundu.

Ali Asaf sorun olmadığını gösterir gibi kucğında minik kızla içeri yürüdü. Nalan abla ve arkasından da Songül gelip bana sarıldı.

Songül, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim ve arkadaşımın yüzüne baktım. Eskisi kadar sık görüşemiyorduk ama yüzünün bu kadar solgun olduğunu görünce onun için endişelendim. "Sen iyi misin?" diye sordum karşılık olarak. Başını sallayarak hafifçe gülümsedi.

Daha fazlasını merak ederek yüzüne baktım ama Bahar araya girdi. “Selim nerede?” diye sorunca üçümüz de ona baktık. Kendinden beklenmeyecek bir endişeyle sormuştu bunu ve odadaki herkesin dikkatini bir anda üzerine çekti. Ali Asaf’ın gözucuyla bize baktığını gördüm ama sonra yeniden Ayşin’le ilgilenmeye başladı.

“İşi varmış,” dedi Nalan abla üzgün bir sesle. Bahar’ın yüzü daha da asıldı, gözleri doldu ve dudakları titredi. Elimdeki çantayı ona uzattım. Bahane yaratarak, “Bahar bunu odama çıkarır mısın?” diye sordum. Başını sallayıp itiraz etmeden çantayı elimden aldı ve merdivenlerden çıktı.

Peşinden gidip onunla konuşmak istedim fakat kalabalığın arasında bunu yapamayacağımı biliyordum.

Günün geri kalanı nasıl geçti anlamadım. Kalabalık bir masa hazırlandı ve hepimiz yemek yedik. Ayşe, Emine annem ve Seyhan teyze orduya yetecek kadar yemek pişirmişti. Hepsinin sadece tadına bakmak bile karnımın şişmesine sebep oluyordu.

Ali Asaf ve benden kimse bahsetmedi. Seyhan teyze her zamanki gibiydi. Bana hep kızı gibi davranmıştı, yine öyleydi ama arada sırada Ali Asaf ve bana attığı umut dolu bakışları da yakalamıştım.

Emine annem daha sessizdi fakat çok tedirgin olduğunu hissediyordum. Benim için korkmuştu ve bunu üzerinden kolay kolay atamayacağının farkındaydım. Ara sıra ona sarılıp rahatlatmaya çalışıyordum. Kendini daha iyi hissetmesini istiyordum.

Çay içerken Emine annemin telefonu çaldı. Telefonu alıp ona götürdüğümde bana ters ters baktı. “İyiyim ben, rahatla artık,” derken telefonu uzattım. Arayan ekranında *Hatun Hanım* yazdığını gördüm. Emine annemin çok sevdiği bir arkadaşıydı. Telefonu açtı ve mutfığa doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim.

O telefonda konuşurken kendime sıcak su aldım ve yeşil çay yapmak için oyalandım.

“Çok istedim Hatun ama gelemem,” dedi. Başıma geleceği bildiğim için onun peşinden gitmişim. Yüzünü görebilmek için karşısına geçtim. “Hayır, sakın gitmeyeceğim deme!”

Kaşlarını çatarak bana baktı ama hızla elinden telefonu kaptım. “Nasılsın, Hatun teyze?”

“İyiyim yavrum, sen nasılsın? Geçmiş olsun kuzum,” dedi o sevecen sesiyle.

“Teşekkür ederim,” derken Emine anneme baktım. “Sen Emine anneme bakma Hatun teyze, yarın ben kendim otobüse bindireceğim onu,” dedim.

Emine annemin beni bırakmayacağını düşünen kadın, “Zorlama kızım, haklı kadın nasıl bıraksın seni?” diyerek yanıtladı.

“İyiyim ben, hem bir şey olsa beni hastaneden çıkarırlar mıydı?” Kadın telefonda sessiz kaldı. “Sen hiç merak etme gelecek,” dedikten sonra veda edip telefonu kapattık.

“Hiç itiraz etme Emine anne, kadın senin en yakın arkadaşın.”

“Kızım, nasıl bırakayım gideyim ben seni?”

Ufak tefek kadını kollarımın arasına alıp sarıldım. “Ben iyiyim, kaç kere söylemem gerek?”

Bahar da o anda mutfığa girerek, “Hem ben yanında kalırım,” diye araya girdi. Emine annem tereddüt etti.

“Gitmezsen kendimi kötü hissedeceğim,” dedim. Hatun teyzenin torununun sünnet düğünü vardı ve aylar öncesinden gideceğinin planını yapmıştık zaten. Bakışlarından pes ettiğini ve ikna olduğunu anlayıp rahatlardım.

Akşamüzeri herkes gitmek için ayaklandığında Bahar bizde kalmak istedi fakat eve gidip dinlenmesini istiyordum. Selim akşam yemeğine de gelmemiştii ve Bahar’ın morali çok daha fazla bozuktii. Zor da olsa onu ikna edip eve gönderdim. Ali Asaf’ın gözlerini üzerimde hissettiğimde neredeyse herkes gitmişti. Kapıdan çıkmadan önce bana baktı.

Emine annem arkasını dönüp içeri yürüdü ve gözden kayboldu. Uzanıp Ali Asaf’ın elini tuttum. Parmaklarımız birleşirken yüzüme baktı. “Seni bırakıp gitmek hoşuma gitmiyor.”

Sesinin tonu nedense çok hüznüldü. “Benim de gitmiyor,” dedim kabul ederek. Sonra ona doğru bir adım attım. “Acaba,” dedim kendimden emin olamayarak. Ali Asaf merakla devam etmemi bekledi. “Yarın akşam burada, benimle mi kalsan?”

Söylediğim şeyle derin bir nefes aldı. “Buraya girdiğimi biri görürse bu mahallenin dilinden kurtulamazsın, Mahinev.”

Haklıydı. Özellikle Asuman teyzenin gördüğünü düşündüğümde tüylerim diken diken oluyordu. Ama yine de bir gece de olsa yatağında onunla uyumak istiyordum. Başımıza gelen bu olaydan sonra benden uzak olması zoruma gidiyormuş gibi hissediyordum.

“Lütfen,” dedim istemsizce. “Gece gelsen?” Çaresiz bir istekti ama gerçekleştirmesi için yalvaracaktım neredeyse.

Bakışları yüzüme kaydı. Gözleri gözlerimde gezinirken bir anlığına nefes almayı bıraktım sanki. Elini kaldırıp yanağımı okşayınca gözlerimi kapattım. Evet demesini istiyordum.

Bir süre sessiz kaldı ama sonunda, “Tamam,” dedi. Gözlerim heyecanla açıldı. Gülümseyerek ona baktığımı görünce başını iki yana salladı ama dudaklarında oluşan kıvrılmayı yakalamıştım.

İstemesem de elini bıraktım ve gitmesine izin verdim. Elimini geri çekmeden önce kaldırıp üzerine bir öpücük bıraktı ve huzursuz bir iç çekişten sonra gitti.

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

*En derine dokundun sen,
bana bir kez bile dokunmadan.
- Rupi Kaur*

Islansın - Dolu Kadehi Ters Tut

Mahine

Herkes gittikten sonra Emine annem *gitmesem mi* demeye başlamıştı. İçi bu konuda hiç rahat değildi farkındaydım ama gerçekten kendimi iyi hissediyordum.

Elimden geldiğince onu rahatlatmaya, iyi olduğumu anlatmaya çalıştım. Ben ne kadar söylersem söyleyeyim içi tam anlamıyla rahatlamıyordu fakat yine de uzun uğraşlar sonucu ikna etmeyi başarmıştım.

Kısa süre kalmak şartıyla kabul ettirmiştim. Daha fazla kalması gerektiğini biliyordum ama şansımı zorlamadım.

Yorgun düşen bedenimi sürünerek odama taşıdım ve kendimi yatağa atıp deliksiz uykunun kollarına bıraktım.

Gece nasıl geçti, ertesi gün nasıl geldi anlamadım. Emine annemi yolcu ederken kadını iyi olduğuma bir kez daha ikna etmek zorunda kaldım. Taksiye binmeden önce bile hâlâ gitmemekten bahsediyordu. Asıl heyecanım ise Emine annem gittikten sonra başladı. Onu yolcu ettikten sonra akşamı zor ettim.

Zaman hızlı mı geçti yoksa bana mı öyle geldi bilmiyordum. Bir yanım vakit geçmiyor gibi hissederken diğer yanım da ne olduğunu anlamadan günü geçiriyor gibiydi.

Bahar, Ali Asaf'ın akşam burada olacağını bilen tek kişiydi. Selim'le araları hâlâ biraz açıktı ve bunu çözmek için elimden geleni yapacağımı da aklımın bir köşesine yazdım. Televizyonun karşısında yemeğimi yerken gözüm saate kaydı. Bu saatte bir şeyler yemekten hiç hoşlanmasam da garip bir gerginlik vardı üzerimde.

Saat on buçuk olduğunda odama çıkıp üzerimi değiştirdim. Dolaptan pijamalarımı alırken, gözüme bir anlığına kısa şortu ve ince askı üstü olan pijama takımım takıldı. Ali Asaf, yakınlaşmamız konusunda isteğini belirtmişti. Ne kadar yakınlaşırsak yakınlaşalım sonuna kadar gitmeyeceğini düşünüyordu.

Ben aynı düşüncede değildim.

Bunun için bir plan ya da zemin hazırlamak değildi niyetim ama bana dokunduğu zaman hissettiğim şeyi onun gibi inkâr etmek istemiyordum.

Elime aldığım pijamaları anlık bir kararla bıraktım ve diğer takımı aldım. Üzerimi hızla değiştirip saçlarımın örgüsünü açtım ve taradım. Yatağıma girip ince örtüyü üzerime örttüm, uyuyakalırım da Ali Asaf ararsa duyamam diye telefonumun sesini açtım. Odamdaki televizyonun sesini yükseltip kanallar arasında gezinmeye başladım.

Saat on bir olduğunda Ali Asaf'tan hâlâ ses yoktu. Elime telefonu alıp ekrana baktım. Bir an mesaj atmak istedim ama sonra vazgeçip telefonu yerine koydum.

Uykuya daldığımı hatırlamıyordum bile. Bir bacağıma örtünün altından çıkardım ve ince örtüyü bacaklarımın arasına alarak yerimde döndüm. Sonra gözlerim bir anda açıldı. Tam karşımda, yerde oturan Ali Asaf'ı görünce hızla yerimde doğruldum.

"Ödümü patlattın!" dedim panikle. Ali Asaf bakışlarını üzerimden çekmedi. Sırtını geniş dolaba yaslamış, bir bacağı dizinden kırıp, diğerini de yere uzatmıştı. Bacaklarımın arasına dolanan örtüyü ittirip yerimden kalktım. Ona doğru birkaç adım atarak yaklaştım. Başını kaldırıp oturduğu yerden bana baktı. Gözleri yüzümde, çıplak bacaklarım ve üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve havada duran dizine baskı yaparak zorla indirmesini sağladım. Bacaklarımı, onun bacaklarının iki yanına atarak yaklaştım ama kucığına oturmadım. Dizlerim onun kalçalarının iki yanında dururken ellerimi omuzlarına koyarak destek alıp dizlerimin üzerinde bekledim.

"Nasıl girdin sen içeri?" Evde bizden başka kimse yoktu ama yine de sesim kısık çıktı. Elini hareket ettirdi ve koyu renk eşofman altının cebinden anahtarı çıkarıp bana gösterdi.

"Emine annem Bahar'a mı vermiş?"

Yine beni başıyla onaylayarak cevap verdi ama konuşmadı.

“Bir şey mi oldu?”

Başını iki yana salladı. Gözlerimi devirdim ve kucağına oturdum. Ben oturunca dizlerini kırdı ve oluşan eğimle bedenim ona daha fazla yaklaştı. Bacaklarımın arası onun sert karnının üzerine yerleştiğinde dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Kalkan dizlerine sırtımı yaslayıp, iki yanında duran bacaklarımı Ali Asaf’ın sırtına doğru kıvırdım.

Gülümseyerek, “Ne bu gizem komutanım?” diye sordum. Bakışları dudaklarıma, oradan da boynuma kaydı. Elinin birini boynuma sararken diğeriyle ince askının üzerinde dolaştı.

“Geldiğimde uyuyordun,” derken parmağı ince askıların altına girdi ve tenimde gezinmeye başlayarak usulca okşadı.

“Yanına yatacaktım ama sonra uyumanı izlemek çok daha zevkli geldi.” Boğuk ses tonu kulağıma bana özel bir melodiymiş gibi geliyordu.

“Şimdi uyandım,” dedim fısıldayarak. “Ve senin yanıma gelmeni istiyorum.”

“Yanımdayım,” dedi dudaklarıma doğru ama başımı iki yana salladım.

“Yatakta yanımda olmanı istiyorum,” dedim.

Başını eğdi ve alnını çıplak omzuma yasladı. Nefesinin sıcaklığını boynumda ve göğsümün üst kısmında hissediyordum.

“Çok güzel kokuyorsun,” dedi tenime doğru ve burnunu hassas derimin üzerinde gezdirdi. “Ve böyle giyinmişsin,” derken yutkundüğünü hissettim. “Nasıl yan yana yatayım ben seninle?”

Ellerimi kaldırıp ensesine sardım, bir elimle saçlarına dokunurken diğerini ensesinde dolaştırdım. Ellerimi yüzünün iki yanına yerleştirip başını bana bakana kadar geri çektim. Gözlerimiz birleşti ve bakışlarında gördüğüm arzu nefesimi kesti. Aynı istek benim de gözlerimde vardı, biliyordum.

Tek kelime etmeden başımı eğip dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ağzımın içinden kaçan inleme ikimizin arasında kayboldu. Bacaklarımı geri çektim ve dizlerimin üzerinde doğrulduktan sonra onun kucağına yerleştim. Yavaş hareketlerle bacaklarım kıpırdadı. İnce kumaşın altında hissettiğim sertliğe kendimi bastırırken aynı anda dudaklarımı da daha sert bastırdım.

Ali Asaf'ın eli ensemdeki saçlarıma asıldı ve beni kendine daha fazla bastırdı. Hissettiğim hafif acıyla inledim. Bedenim kendi aklı varmışçasına Ali Asaf'ın kucağında hareket etmeye başladı. Tenimin en hassas noktasını ona dayayıp, yarattığım sürtünmenin tadını çıkarırken dudaklarımın arasından daha yüksek bir inleme kaçtı.

Dudaklarını aniden geri çekti. "Bilerek yapıyorsun," derken nefes nefese çıkan soluğu tenime çarptı.

Başımı iki yana salladım. "Ben bilerek yapmıyorum ama sen bilerek kendini tutuyorsun." Gözlerinde bir şey parladı. Ağır gözkapaklarının altından bana bakarken aklından bir sürü şey geçtiğinin farkındaydım.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi bir anda. Kirli sakallı yanağını okşadıktan sonra aynı noktayı öptüm.

"Beni kaybetmedin."

"Sana dokunmazsam, sanki sana ait olmazsam varlığın da yok olacakmış gibi hissediyorum ve bu hissi üzerimden nasıl atacağımı bilmiyorum."

Dudaklarımı sakince teninde gezdirip kucağından kalktım. Elini tutarken benimle ayağa kalkması için onu cesaretlendirdim. Yatağıma geçtiğimde dizlerimin üzerinde doğruldum ve tişörtünden yakalayıp onu kendime doğru çektim. Koluna dikkat ederek tişörtünü yakasından tutup çıkardı.

Çıplak göğsü yüzümün tam karşısında durunca nefesim kesildi. Dizlerimin üzerinde ona doğru yaklaştım. Kollarımı ince, kaslı beline sardım ve dudaklarımı gerilen boyun kaslarının üzerinde gezdirdim. Ali Asaf bir eliyle saçlarımı geriye doğru atarken ben de dişlerimi hassas derinin üzerine bastırdım. Bu hareketimle yüksek sesle inledi.

Bir eli belimde, diğeri saçlarımın arasındaydı. Bana neredeyse dokunmuyordu ve ben şimdiden ıslanmaya başlamıştım. Dudaklarım çıplak teninde gezindikçe, bedenimin tüm kilitleri birer birer açılıyordu.

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Ali Asaf başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Elleri belimi yakaladı ve beni geriye doğru hareket ettirirken kendi de üzerime doğru geldi. Fakat yatakta uzanmadım. Hâlâ dizlerimin üzerinde dururken beni öpmesine izin verdim.

Dudaklarımız çılgınca hareket etti. Ellerim çıplak teninde sabırsızca dolaşırken Ali Asaf'ın iri parmakları tenimi sıkıştırdı. Avuçlarımın

altında kaslarını hissettim. Tenimin altında kasılan teninin her bir santimine dokundum.

İstemeyerek de olsa ondan uzaklaştım ve üzerimdeki ince kumaşı tutup, bakışlarımı ondan kaçırmadan üzerimden çıkardım. İçerisi soğuk değildi ama çıplak tenim ürperdi. Gözleri omuzlarımda ve göğüslerimin üzerinde gezinirken yutkundu. İki elini belime sardı ve başını eğip dudaklarını iki göğsümün tam ortasına bastırdı. Yaptığı bu hareketle belim geriye doğru büküldü.

Kolları beni sarmıyor olsa sırtüstü yatağa düşerdim. Ama Ali Asaf beni sıkıca tuttu ve dudaklarının sıcaklığı bir göğsümün üzerine kapandı. Gözlerimi kapattım ve saçlarına asıldım. Dudakları göğsümün ucunu sertçe emdi. Elinin biri beni sırtımdan desteklemeye devam ederken, ıslak dili hassas tenimde gezindi.

Ağzının içinde kaybolan göğsüme bakmak istedim ama hissettiğim şey o kadar yoğunlu ki gözlerimi uzun süre açık tutamıyordum. Ali Asaf, sanki önünde çok sevdiği bir tatlı varmışçasına sertleşen göğüs ucunun üzerinde çalıştı. Dilinin ıslaklığı sertleşen tepenin üzerinde gezinince altdudağımı ısırdım. Daha sonra dişlerinin hassas tenimi çizdiğini fark ettim ve dudaklarımın arasından kaçmasına hâkim olmadığım bir ses çıktı.

Ali Asaf bunu duyunca başını kaldırıp yüzüme baktı. Gözlerimin içine bakarak başını diğer göğsüme kaydırды ve bakışlarını gözlerimden çekmeden dilini göğsümün ucuna dokundurup yaladı. Ağzının her bir hareketini izlerken kendimden geçmek üzereydim. Nefesimin hızlanmasıyla göğsüm inip kalktı ve ben daha kendime gelemeden dişlerini tenime bastırdı.

Acıyla karışık aldığım zevkle ufak bir çığlık attım. Kendimi kaybetmiş gibi hissediyordum. Bedenim sanki benim kontrolümde değildi. Dizlerimin üzerindeydim ama Ali Asaf beni tutmasa kendimi yatağa bırakacaktım.

Eliyle beni destekledi ve sırtım yatağa değene kadar düşmeme izin verdi. Sırtım yatağa değdiği anda üzerimde yükseldi ve altımdaki şortu külotumla birlikte tutup tek hamlede çıkardı. Bu kadar hızlı hareket etmesiyle bir an afalladım ama sonra ne olduğunu anlamadan yataktan aşağı kaydı, yatağın ucunda dizlerinin üzerine çöktü ve iki bacağımdan tutarak beni de yatağın ucuna kadar çekti.

Şaşkınlıkla, “Ne?” derken başımı kaldırıp Ali Asaf’a baktım. Bakışlarındaki ateşle nefesim kesilince yutkundum. “Bacaklarını aç, seni görmek istiyorum,” dediğinde kuruyan dudaklarımı yalayarak ona itaat ettim.

Fakat zihnim o kadar bulanıktı ki söylediklerini zar zor algılıyordum.

“Ali Asaf,” diye mırıldandım çaresizce.

“Mahinev,” dedi aynı şekilde ama sonra devam etti. Bir eliyle bacaklarımı aralarken konuştu. “Sen boşalana kadar seni yalamama izin vereceksin. Ağzımın her yerinde senin tadını, dilimin üzerinde ıslaklığını hissetmek istiyorum.”

Kurduğu cümleyle tüm bedenim kızardı. Rica etmiyor, sanki bana bir söz veriyordu. Göğsümün üzerindeki heyecandan kaynaklanan o yanmayı hissediyordum. Nefesim kesik kesikti ama yine de çenemi tutamadım. Aklımdan o kadar çılgın şeyler geçiyordu ki bunları sormak için çırpınıyordum.

“Ali Asaf,” dedim tekrar ve beni dinlemesi için eline uzandım. Eli mi tutunca göz göze geldik. “Sen,” dedim ama nasıl soracağımı bilemedim.

Ali Asaf ne diyeceğimi tahmin etmiş gibi gülümsedi ama yine de sormamı bekledi. “Ben ne?”

“Sen, ımm... şeyi sert mi seviyorsun?” dedim tek seferde.

“Neyi?” dedi beni zorlamak ister gibi. Bana bunu söylettirmemesi için yalvaran bakışlarla ona baktım. “Mahinev,” dedi dudaklarını yalayarak. “Islaklığın gözlerimin önünde ağzımı sulandırıyor.” Kurduğu cümleyle sesli bir soluk dudaklarımın arasından kaçtı. Eğilip bacağıma bir öpücük kondurdu. “Ne soracaksan çekinmeden sor yavrum.”

“Ah,” derken bakışlarımı ondan kaçırıp kendimi yatağa bıraktım. Bir yanımda deli gibi utanıyordu ama diğer yanımda böyle konuşmasına bayılıyordu. En çok da bedenim. Onun her kelimesiyle harekete geçiyor, bedenimdeki her bir uzuv onun ağzından çıkan kelimeleri komut belliyordu.

“Sert seviyorum,” dedi az önce sorduğum sorumu yanıtlayarak.

“Ağzın da bozuk,” dedim konuya açıklık getirmek ister gibi. Başını sallarken sırtıttı.

Kalçalarımı kavrayıp sıkkan parmaklarla bedenim kasıldı. “Bence sen de biraz sertlikten hoşlanıyorsun,” dediğinde tıpkı benim gibi bir durumu belirtiyordu. Buna itiraz edecek değildim. Gerçi Ali Asaf’ın yaptığı her şey hoşuma gidiyordu. Kalçalarımın gezinen parmakları kasıldı ve usulca beni bacaklarımı biraz daha açmaya zorladı.

Islanan kadınlığımla karnım arasında kalan hassas noktaya dudaklarını bastırdı ve tenime doğru fısıldadı. “Bedeninin her bir noktası ilgiyi hak ediyor ve bunu sana ben göstereceğim.”

Aralanan bacaklarımın arasından bir elini uzattı ve işaretparmağını ıslaklığımın üzerinde bir kere kaydırıldı. Dokunduğu yer sanki mümkünmüş gibi daha da ıslandı ama bunun yanında ateş gibi yanıyordum.

Bacaklarımın arası nabız gibi atmaya başladı. Ali Asaf bakışlarını bir an bile o noktadan ayırmadı. Dudakları, titreyen uyluklarımın üzerine dokununca bedenimi sabit tutmak için çabaladım. Ağzı sakince tenimde gezindi. Ben onun dudaklarına odaklanmışken parmağını bir kez daha ince bir şerit halinde ıslaklığımın üzerinde kaydırıldı.

Sonra aniden başını eğdi ve hem dudaklarının hem de burnunun sert baskısını hissettim. Dudaklarımın arasından nefes nefese bir çığlık kaçtı. İsmiyle panikle karışık fısıldarken Ali Asaf durmadı.

“Ağzımı burada istiyorsun,” dedi boğuk sesiyle. Dilini bir kere tenimin üzerinde kaydırıldı ve daha sonra içeri girmek için hafifçe zorladı. “Beni içeri almak için kasıldığını dilimin altında hissediyorum.”

“Ah,” diye inlerken Ali Asaf’ın dili ufak aralığı hafifçe zorlayarak içime girdi. “Dilimin altında ıslaklığının arttığını hissediyorum, Mahinev,” derken dudaklarını ince derinin üzerine bastırıp emdi. “Seninle böyle konuşmamdan tahrik oluyorsun.” Bu bir soru değildi ama öyle olsaydı bile cevap verecek durumda değildim.

“Dilimin altında bunun kanıtını hissediyorum,” derken dilini ıslak kıvrımlarımın arasına daldırıp yaladı. Bedenim yataktan yukarı yükseldi ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken dudaklarımın arasından hırıltılı bir ses çıktı.

“Ağzımın içinde tenin zonkluyor ve benim için açılıyorsun.” Ağzı tenimi tamamen yalayıp yuttu. Dilinin her hareket edişinde kalçamı belli belirsiz yukarı aşağı hareket ettirdim. Ağzını ufak noktaya her bastırıldığında tırnaklarımı yatağa geçirdim. Nabız gibi atan tenimi

yalayıp dilini içime soktuğunda neredeyse avazım çıktığı kadar ismini haykıracaktım.

“Böyle boşalmanı istiyorum.” Dişlerinin arasına aldığı tenimi ısır-
dığı anda aniden çığlık attım. Onun böyle konuşması benim sonum
olacaktı.

Dirseklerimin üzerinde yükselip bacaklarımın arasında hareket
eden başını izledim. Ali Asaf kesik nefeslerimin arasında iki elini kal-
çama sardı ve beni öyle kuvvetli bir şekilde ağzına doğru çekti ki den-
gemi kaybedip yeniden sırtüstü yatağa düştüm.

Belimin altını hareket ettiremeden kendimi onun insafına bırak-
tım. Parmakları tenimi sıktı, dudakları beni emerken dili ıslaklığını
etrafına yayarak içime girmek için hareket etti. Ağzından kaçan boğuk
inlemeler tenimin üzerinde kaybolurken nabzım hızlandı. Bedenim iç-
ten dışa öyle güzel bir noktaya doğru tırmanmaya başladı ki elimi uza-
tıp saçlarının arasına daldırdım ve başını istemsizce tenime bastırdım.

Bir yanım onu tutup emdiği noktadan uzaklaştırmak istiyordu ama
diğer yanım da ağzını kendime daha fazla bastırmamı emrediyordu.

Boğuk bir sesle defalarca ismini haykırdım. Yalvarır tonda çıkan
inlemelerimi umursamadan kendi bildiğini yapmaya devam etti. Ba-
cağımın birini omzuna doğru attığında, ne istediğimi dahi bilmeden,
“Lütfen,” diye yalvardım.

Ağzını kadınlığıma bastırdı. Zihnimi bulandıran bir hızla önce
dudaklarıyla tenimi emiyor daha sonra dilini içime sokup çıkarıyor-
du. Onu takip edemiyordum bile. Ne zaman birinin zevkine kendimi
kaptırırsam diğerini yapmaya başlıyordu ve ben hangisinde durmasını
istediğimi bilmiyordum.

Ali Asaf dengeli hareket etti. Yaptığı işin hakkını vermek istercesine
tutarlı bir şekilde sırasıyla hem emdi hem de dilini hızla hareket ettirdi.

Defalarca ismini haykırdım ama durmadı. Dizlerim titremeye baş-
ladığında ağzımdan uzun bir inleme kurtuldu.

İki elimle birden saçlarına asıldım. Kendimi hiç utanmadan ağzına
doğru ittirirken utancımın son kırıntıları da uçup gitti. Ben ulaşmaya
çalıştığım o nokta için çırpınırken, Ali Asaf bir parmağını içime soktu
ve aniden patladım.

Tüm bedenim gerildi. Dizlerimle birlikte aynı anda bütün uzuv-
larım kasıldı. Parmağını biraz daha zorlayarak ittirdi ve hiç tahmin

etmeyeceğim bir noktaya dokunduğunda çığlık attım. Bedenim bir kez daha kasıldığında acıyla karışık bir zevkle birlikte aniden rahatladım.

Göğsüm hızlı nefes alış verişimle kalkıp inmeye devam etti. Ardı ardına soluk almaya çalıştım. Başımın döndüğünü hissettiğimde gözlerimi sımsıkı yumdum. Ali Asaf'ın üzerime tırmandığını hissettiğimde kaç dakikadır kıpırdamadan yattığımı merak ettim.

Suratında kocaman bir gülümsemeyle bana bakan adama döndüm. Kendinden memnun halini gördükçe kalbim onun için çırpındı. Nefesimi hâlâ tam toparlayamamıştım ama yine de konuşmaya çalıştım.

“Ben...” dedim ama sesim zar zor çıktığı için bir kez daha denedim. “Bu nasıl...” diye başladım fakat yine bitiremedim.

Ali Asaf yanıma tamamen uzandı ve dirseğinden destek alarak bana baktı. Sargılı kolunu boynuma doğru uzattı ve elini iki göğsümün arasından aşağı kaydırды. Gözlerini yüzümden hiç çekmeden az önce ağzıyla her santimini ezberlediği kadınlığıma doğru ilerleyip ıslaklığımı yaydı ve bir parmağının ucunu tekrar içime soktu.

Tenim hâlâ hassastı ama onun dokunuşuyla titredim. Bedenimin üst kısmını ona doğru çevirdim ve titreyen parmaklarımı dudaklarına uzatıp hafifçe okşadım. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum.

“Bu sefer,” dedim nefes nefese, hâlâ sesim yerine gelmemişti. “Durmayacaksın değil mi?”

“Mahinev,” dedi acı çeker gibi. “Ben delirmeden nasıl dokunacağım sana? Kendimi kaybetmeden, canını yakmadan, içimdeki isteği köreltmeden nasıl değecek tenim tenine? İliklerime kadar her yer sen olmuşken, ağzımda tadın varken, ben aklımı ve kalbimi kaybetmeden tenim tenine nasıl değecek? Of, Mahinev... Nasıl sevişeceğim ben seninle?”

Buna verecek cevabım yoktu o yüzden ben de elimi ensesine sarıp dudaklarını dudaklarıma doğru çektim. Ağzıma kapanan dudaklarla nefesim kesildi. Kendi tadımı almak umurumda bile değildi. Tek istediğim onu öpmekti.

Yerimden hafifçe kalkarken kendimle birlikte onun da doğrulmasını sağladım. İkimiz de dizlerimizin üzerinde durana kadar hareket ettik. Karşısında çırılçıplak durmaktan çekinmiyordum. Dudaklarımı

yeniden ağzına bastırdım ve o beni öperken, elimi sıcak göğsünden aşağı kaydırıp tırnaklarımı gergin teninde gezdirdim.

Parmaklarımın altında gerilip kasılan kaslarını hissettim. Beline inen elimi eşofmanının gevşek ipine uzattım ve tek hamleyle çözüp gevşettim. Dudaklarını ağzımdan çekmek istedi fakat buna fırsat vermedim. Gevşeyen belinden içeri elimi kaydardım, dar iç çamaşırını da geçerek çıplak tenine dokunup parmaklarımın arasında onu hissettim.

Sıcak, sert ama bir o kadar da kadifemsi bir his doldurdu elimi. Ali Asaf aniden geri çekildi ama elimi kendinden uzaklaştıramadı. “Mahinev,” derken elimi beline kaydardım ve iki elimle birden eşofmanını aşağı sıyırdım.

Dizlerinin üzerinde durduğu için çok fazla inmedi ama aynı hızla elimi iç çamaşırına uzatınca, gergin çamaşırı biraz aşağı indirmeyi başardım. Ali Asaf elimi tutup beni durdurdu. Kendimi üzerine atıp bedenine yasladım. “Beni durdurmayacaksın.”

“Bunu yapmana gerek yok.”

“Bu seninle alakalı değil,” diye dudaklarına doğru fısıldadım. “Ben istiyorum.” Dudasına bir öpücük kondurup altdudağını ısırdım. Ali Asaf yüksek sesle inledi. “Denememe izin vermeyecek misin?”

Sorduğum soruyla gerildi ama ısırduğım yeri hafifçe yaladı. Dudaklarımı sertçe bir kere öptü. “Dur dediğimde duracağına söz ver.”

Başımı hevesle sallayınca beni tutan kollarını gevşetti. Ellerimi sıkı iç çamaşırının beline uzattım ve dikkatle aşağı kaydardım. Ali Asaf çıkarmaya çalışmadı bile. Bakışlarımı onun teninden ayıramadım. Az önce avucumda hissetmişim ama şimdi hissettiğimden daha büyük görünüyordu.

Tedirginliğimi görmezden gelerek dizlerimin üzerine oturdum ve elimi uzatıp ona dokundum. Ben dokununca Ali Asaf’ın tüm bedeni titredi. Başımı geriye atıp yüzüne baktım. Dişlerini altdudağına geçirmiş, hevesli ve heyecanlı bakışlar altında beni izliyordu. Yeniden elimin altındaki sertliğe odaklandım. İri, kusursuz derecede pürüzsüz ve kalındı.

Parmaklarımın altında genişleyen damarlarını hissediyordum. “Bana böyle bakmaya devam edersen yeniden dokunmana gerek kalmayacak,” dedi dişlerini sıkarak. Başımı kaldırıp yeniden ona baktım ve gülümseyip sertliğine doğru eğildim. Dudaklarımı pürüzsüz teninde

gezdirdim ve dilimi de işin içine kattım. Parmaklarımın arasında tutarken, dilimle başından sonuna kadar görünmez, ıslak bir çizgi çektim ve sonra yeniden yukarı çıkıp, hafif ıslaklıkla parlayan başını yaladım. Dilimi ve dişlerimi geri çekip sadece dudaklarımla yumuşak başını sarıp hafifçe içime çekerek emdim.

Dudaklarımı kalınlığının çevresine sarıp, onu alabildiğim kadar ağzıma aldım. Dilimin altında hissettiğim tadıyla inledim. Kendimi çok zorlamadan biraz daha ağzıma aldım ve dilimin üzerine yavaşça kaydurdım.

Dudaklarının arasından önce bir tıslama kaçtı, sonra elleriyle yüzüme düşen saçlarımı kenarı çekti ve tek elinde topladı. Beni izlediğini biliyordum ve bunun farkında olmak karnımın kasılmasına sebep oldu. “Ağzın,” dedi ama devamını getiremeden inledi. Saçlarımı tutan eli sıkılaştı, kalçasını hafifçe ağzıma doğru itti. Elimin birini yataktan kaldırdım ve destek alır gibi sert bacağına tutundum.

Tırnaklarımı tenine geçirince boğazından hırlamayla karışık bir inleme kurtuldu. “Dur,” dedi ama canım durmak istemiyordu. Ona verdiğim sözü tutmak istedim fakat yine de son bir kez dudaklarımın arasında kayan sertliği yaladım ve başımı geri çektim.

Saçımı tutan eli kasıldı, ben ona bakana kadar başımı geriye çekti. Göğsü nefes nefese inip kalkarken kızaran elmacıkkemiklerine baktım. Ensemenden tutup beni yukarı doğru çekti. Yüz yüze gelince dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni sertçe öptü.

Sırtım yatakla buluştuğunda ellerimi ona doğru uzattım ama benden uzaklaşıp üzerindeki son kıyafet parçalarını da çıkardı. Bacaklarım refleks olarak aralandığında Ali Asaf da üzerime yerleşti. Dudaklarımız hızla birbirine değerken sertliği benim ıslak tenimin arasında aşağı yukarı kaydı. İkimiz de aynı anda inledik. Ali Asaf bir süre daha hareket ettiğinde, ağzımdan kaçan kesik nefeslerimiz birbirine karıştı.

Dudaklarımızı ayırmadan elini aşağı doğru kaydırды ve bir parmağını içime sokarak yavaşça ilerledi. Dudakları boynuma kayarken, dişlerini omzumda hissettim. Parmağı biraz daha içeri girdi ve hissettiğim tatlı yoğunlukla belim kıvrıldı. Aynı anda dişlerini köprücük kemiğime bastırıp sertçe ısırды.

Ardından parmağını geri çekti, yeniden içeri girerken bu sefer beni zorlayan genişliği fark ettim. Hâlâ elini kullanıyordu ama bu sefer bir değil iki parmağı içime girmeye çalıştı.

Hissettiğim tatlı acıyla altında sızlandım. Ali Asaf'ın dudakları göğüslerime indi ve bu sefer içime kayan parmaklarıyla eşzamanlı olarak sertleşen göğüs ucumu ısırdı. Nefes nefese adını inledim. İki parmağı yavaş hareketlerle içime girip çıkarken dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Beni içine alacaksın,” dedi kulağıma doğru. “Sımsıkısın ama içine girmem için bedenim hazır.”

Dizlerim titredi ve parmaklarının daha da ıslandığını fark ettim. Artık içime daha rahat girip çıkıyordu. “Az önceki konuya gelirsek,” dedi nefes nefese. “Sert seviyorum ama senin de seveceğini biliyorum.” Kulakmememi yakalayıp ben inleyene kadar ısırdı. “Ağzım bozuk ama böyle konuşmam seni tahrik ediyor, değil mi?”

“Evet!” dedim çığlık atar gibi. İki parmağı içime girip çıkmaya devam ederken başparmağıyla hâlâ hassas olan ufak şişkinliğin üzerinde gezindi.

“Bir dahaki sefere sert olacağız ama şimdi, ilk seferinde canının yanmasını istemiyorum. Hoşuna gitmesini istiyorum.”

Bundan daha fazla hoşuma giderse bayılacaktım.

Parmaklarını çıkardı ve kendini üzerime yerleştirdi. Dudakları dudaklarımın üzerinde sakince gezinirken beni zorlayan sertliğini hissettim. Bacaklarım kalçasının baskısıyla aralandı ve içime girmeye çalışan sertliğinin baskısıyla gerildim.

Ali Asaf dişlerini sıkarak kendini içime itti ve bir an usulca giriyorken daha sonra aniden sertçe bastırdı. Ağzımdan kaçan acıyla karışık bir çığlık odayı doldurdu. Ali Asaf hareketsiz kalınca nefes nefese altında titredim. Terleyen enseme hafifçe okşadı ve dudakları saç diple- rimde gezindi.

“İyisin,” dediğinde başımı salladım. Acı hissetmişim ama katlanamayacağım kadar kötü değildi. Şu an gergin ve fazla dolu hissediyordum. Ali Asaf hiç hareket etmeden dudaklarıyla göğsümü yakaladı ve ben itiraz edene kadar ağzının içinde emdi. Sonunda saçından asılıp onu göğsümün ucunu bırakmaya zorlamak zorunda kaldım. Fakat aklımı acıdan uzaklaştırdığının da farkındaydım.

“Birkaç kere hareket edeceğim,” dedi ve başımla onaylayınca ileri geri hareket etti. Sakin salınışlarla kalçasını hareket ettirip, içime girip çıkarken hissettiğim acı yerini önce doluluk hissine bıraktı. Daha sonra da dokunduğu her noktada ayrı bir sinir ucu varmış gibi onu hissetmeye başladım. İki yanımda duran kollarına sarıldım ve üzerimde hareket ettikçe tırnaklarımı tenine bastırdım.

Ali Asaf ellerini yataktan kaldırdı, hâlâ içimdeyken dizlerinin üzerinde doğrulup birleştığımız noktayı izlemeye başladı. Bir süreliğine gözlerini o noktadan çekti ve iki elime birden uzanıp göğüslerim gerilene kadar yukarı kaldırdı. Başımın üzerinde duran yastığın altına giren ellerimin üzerine yastığı bastırdı ve ben tutana kadar bekledi.

Başımı kaldırıp tıpkı onun yaptığı gibi izlemek istedim ama her girişinde bedenime elektrik veriyormuş gibi titrememe sebep oluyordu. Ali Asaf yavaşladı, ellerini kalçalarımın sarıp sıktı ve belime uzandı. “Arkanı döner misin?” dediğinde gözlerimi kırıştıtırıp ona baktım ama söylediğini yapmak için hareket ettim. İçimden tam çıkmadı fakat ucuna kadar kendini geri çekti. Bacağımın birini kaldırdım ve olduğum yerde yüzüstü döndüm.

Tam eğileceğim sırada Ali Asaf beni yakaladı ve sırtım göğsüne yaslanana kadar kendine doğru çekti. Dizlerim onun bacaklarının iki yanında açıldı. Hâlâ içimdeydi ama tam anlamıyla girmediğinin farkındaydım.

Bana arkadan sarıldı. Bir eliyle göğsümün birini avuçlarken diğerini ıslaklığıma doğru kaydırıp hafifçe okşadı. Sonra hareket etti ve aniden içime girdi. Az önceki doluluk hissinden çok daha fazla gergin hissediyordum kendimi. Sanki bir sınırim vardı ve Ali Asaf da o sınıra dayanmıştı.

“Al beni içine,” diye fısıldadı kulağıma doğru ve tam o noktadan öptü. Kalçam ona yapışmış halde belimin üst kısmını öne doğru eğince sonuna kadar bana yaslandığını hissettim. Yeniden hareket etmeye başladı. Göğsümde duran elini çeneme uzattı ve ona bakana kadar başımı yana çevirdi. “Mahinev,” diye soludu tenime doğru. “O kadar iyi hissediyorum ki,” derken nefes nefese çıkan sesi kulağıma doldu.

Onu sadece başımla onayladım. Ali Asaf hareketlerini hızlandırıp, içime girip çıkarken kendimi daha önce hiç bu kadar iyi hissetmediğimi düşündüm. Birleşen tenlerimizin sesi odamın içinde yankılandığında

daha fazla direnemedim ve yüzüm yastığıma kapanacak şekilde kendimi öne bıraktım. Ali Asaf iki eliyle belimi tuttu ve kendini bana iterken aynı anda elleriyle de beni çekti. Bacaklarımı iki yana ayrılmış bir şekilde onun altında kıvrılırken dudaklarının kulağıma yaklaştığını hissettim. Saçlarımı kenara çekti.

“Senin karşında her zaman dizlerimin üzerine çökerim,” dedi hırıltılı sesiyle. “Beni dilediğin gibi etrafında döndürebilirsin, Mahinev.” Başımı salladım. “Ama bizim aramızdaki şeyin her zaman farkında olacağına söz ver. Bunu bir tek ben hissediyor olamam.”

“Evet,” dedim. Ağzımdan başka kelimenin çıkacağını zannetmiyordum. Ali Asaf durdu ve bizi yeniden yüz yüze bakacağımız şekilde çevirdi. Dağılan saçlarımı yüzünden çekip terleyen şakaklarına baktım. Bacaklarımı araladı ve içeri kayarken gözlerime baktı.

“Daha iyi hissettiğim başka bir an hatırlamıyorum,” dedi dişlerini sıkarak. “O kadar sıkı ve darsın ki içinde hareket ederken beni nasıl sıkıldığını, nasıl kavrayıp sardığımı hissetmek canımı yakıyor.” Başını eğip birleştiğimiz noktaya baktı. “Ama of...” Nefesini toparlamaya çalışırken boğazından gelen kalın bir ses odada yankılandı. “Çok iyi hissediyorum, Mahinev.”

Hareketleri hızlandı. Bahsettiği o sıkılıkta kayarken gözlerini kapattı ve anın tadını çıkarır gibi başını geriye yatırdı. Kendimi onun altında sivilaşmış gibi hissediyordum. Beni bir arada tutan tek şey Ali Asaf’tı. Karnımın altında bir kıpırtı hissettim. Sanki yükseldikçe beni de yok edecek şekilde patlayacaktı. Ellerim tutunacak bir nokta aradı ve Ali Asaf ona tutunmam için kollarını uzattı.

Bedenim kasılırken gerildim. Ali Asaf’ın hareketlerinin teklediğini ve mümkünmüş gibi daha fazla kalınlaştığını, içimi daha da doldurduğunu hissettim. Hissettiğim zevk katlanılmaz bir hal aldığı anda ismini haykırarak kasıldım.

Kendimi bir anda uçuyormuş gibi hissettim ve sonra sertçe yere çakıldım. Bedenim pelte gibi yatağa yayılmışken Ali Asaf boğazından hırladı. Ağzının içinden boğuk bir inleme kaçtı ve bedeni kasılırken aynı zamanda gerildi.

Kendini aniden geri çekti. Karnımın üzerinde hissettiğim sıcaklıkla başımı zorla kaldırıp ona baktım. Elini sertliğinin etrafına sıkıca sarmış haldeydi, onu izlerken yutkundum. Uzun parmakları kendini

okşadığında neredeyse kendimden geçmek üzereydim. Tenimin üzerine yayılan sıcaklıkla birlikte Ali Asaf titredi ve başı aşağı doğru düşerken kalçaları birkaç kez daha seğirdi. Kendini yanıma bırakırken başı göğsüme düştü. Nefesi tenimi yakıp geçtiğinde kolumu zorla kaldırıp terli sırtına sardım.

Gözüme takılan sargı bezi beni olduğum durumdan bir anda çıkardı. “Ali Asaf, kolun!” dedim panikle.

“Yavrum,” dedi nefes nefese. “Hâlâ nefes nefeseyim, ıslaklığın her yanına yayılmış ve teninin her yerinde benim-” Cümlesini bitirmesine izin vermeden araya girdim.

“Kolun kanıyor!”

Başını kaldırılıp umursamaz bir bakışla koluna baktı. “Bir şey olmaz, zorladım biraz ondandır.”

“Ali Asaf, lütfen,” dedim ama beni umursamadı. Yavaşça tek kolunun üzerinde doğruldu. Elini aşağı kaydırıp bir parmağını hassaslaşıp sızlayan tenime doğru bastırdı. Hissettiğim hafif sızıyla gerildim. Ali Asaf yeniden yanıma uzandı ve kolunu belime sardı. Karnımın üzerinden bacaklarımın arasına doğru sızan ıslaklığı görmezden gelemiyordum. Fakat Ali Asaf umursamadan beni kendine doğru çekti.

“Birkaç dakika izin ver bana, sonra kalkacağım, temizleneceğiz ve koluma pansuman yapacağız. Tamam mı?”

Başımı salladım ve göğsüne doğru uzandım. Söylemek istediğim şeyler vardı ama ne ağzımı açacak ne de kolumu kıpırdatacak halim vardı. Birkaç dakika demişti Ali Asaf, birkaç dakika sonra ben de kendime gelecektim.

3. BÖLÜM

*"Bu hayatta, sevmek ve sevilme için
tek bir mutluluk vardır."
- George Sand*

Aşk - Gökhan Türkmen

Mahine

Birkaç dakikadan çok daha fazla kollarının arasında kaldım. Başım boynuyla omzunun arasındaki o sıcak ve huzur veren kuytuya yerleşmiş, bir kolunu başımın altından geçirip, diğerini de sanki gitmemden korkarmışçasına belime sarmıştı. Bacaklarının arasına giren bir bacağım onun sıcaklığıyla sarmalanmıştı.

Ben onunla sarmalanmıştım.

Hem içeriden hem de dışarıdan.

Bedenim yorgundu, nefesim daha yeni zar zor düzene girmişti ama ben kendimi içten içe kıpır kıpır hissediyordum. Ayrıca hâlâ terli ve ıslaktım. Aniden temizlenmeden uyuduğum geldi aklıma. Bu durumdan Ali Asaf şikâyetçi değil gibiydi ama ben yerimde duramıyordum.

Yerimde bir kez daha kıpırdanınca Ali Asaf'ın göğsü küçük bir kırdamayla titreşti.

"Yerinde iki dakika duramıyorsun değil mi?" Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı tenine bastırdım.

"İki dakikadan çok fazladır duruyorum."

"Sana azıcık izin ver sonra halledeceğim dediğimden beri kıpırdanıyorsun."

Burnumu sıcak tenine sürüp kokusunu içime çektim. "Sen bana birkaç dakika ver demiştin, bir saat oldu."

Bu sefer kahkaha sesi odamın içinde yankılandı.

"Sadece on beş dakika oldu yavrum. Ayrıca bir ara bayıldın sanırım. Rahatsız olma diye ben temizledim."

Başımı kaldırıp aşağı bakmaya çalıştım. Göremeyince elimi uzattım, Ali Asaf haklıydı. Beni temizlediğini düşününce nedense birden yanaklarım utançla kızardı.

Başımı hızla kaldırıp önüme düşen saçlarımı geriye ittim ve kendimi zorlayarak yüzüne baktım.

“Ne?” derken gözlerim inanamaz halde etrafımda bir saat aradı. Konuyu değiştirmek istiyordum. “Yalan söyleme, o kadarcık geçmiş olamaz.”

Başımı kolundan çekince Ali Asaf sırtüstü döndü ve bir kolunu başının altına alıp, diğerini belime sararak gamzelerini görebileceğim şekilde bana gülümsedi.

“Sabırsızsın, kabul et.” Bakışlarını boynumdan göğüslerime doğru indirdi.

Üzerimize örttüğü çarşafı çekip baktığı yerlerimi kapatınca sahte bir ifadeyle dudaklarını büktü. Numaradan suratını astığında gülmemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

“Manzaramı kapatman bana büyük hakaret,” dedi. Sanki çarşafın üzerinden bile beni görüyormuş gibi bakışlarını aynı noktada gezdirdi. Çıplak karnına hafif bir tokat atınca yüzünü buruşturdu. Canını acıtmadığımı biliyordum ama bu oyuncu tavrına karşılık vermemek için kendimi tutmakta zorlanıyordum.

“Bak bir de şiddet,” dedi ve aniden yerinde doğrulup benimle burun buruna geldi. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki gözlerim şaşkınlıkla olmasın diye hafifçe uzaklaşma ihtiyacı duydum. Onu net görmek için hareket ettim fakat Ali Asaf beni yakaladı ve olduğum yerde sabit durmam için kollarını sıktı.

Üstdudağımı dudaklarının arasına alıp, sakın bir hareketle kendine doğru çekerek hemen ardından bıraktı. Ben kendimi daha derin bir öpücük için hazırlarken Ali Asaf başını yana yatırdı. Dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken nefesimi tuttum.

“Sert seviyorum dedim,” derken dişlerini hassas derimin üzerine bastırdı. “Bu kadar hararetli olacağını düşünmemiştim ama madem şiddetli bir şeyler istiyorsun bunu açık açık belli etmen gerek.”

Nefes nefese kalmıştım. Beni böyle etkilemesi bir yanımda sinir olmasına sebep oluyordu ama her dokunuş, aldığı her nefes beni mahvediyordu.

Yutkunararak kendimi konuşmaya zorladım. “Sanki canını acıtmışım gibi...” devamında ne diyeceğimi bilemeyerek sustum.

“Acıtmak istiyor musun?” Sorduğu sorunun hemen ardından dişlerini omzuma geçirip sertçe ısırıldı. Bedenim bana ihanet ederek aldığı hazla titrerken, dudaklarımdan kaçan inlemeye engel olamadım. Başımı iki yana salladım ama bunu sesli olarak inkâr edecek durumda değildim.

Ali Asaf ısırıldığı yere ufak bir öpücük kondurdu fakat dudaklarını tenimden ayırmadı. Belimde duran elini çekerek benim elime uzandı ve parmaklarımı çıplak omzuna yerleştirdi. Elimin üzerine elini koyup bastırıldığında tırnaklarım tenine saplandı ve elimin altında hissettiğim hafif pürüzle irkildim.

Bakışlarım ellerimizin birleştiği omzuna kaydı ve az önce oluşan pürüzle uzaktan yakından alakası olmayan izleri gördüm.

Benim tırnak izlerimi...

Yanaklarımın yandığını hissettim. Parmaklarım izlerin üzerinde gezinirken Ali Asaf titredi.

“Canını mı yaktım?” diye sordum kendimden emin olamayarak. Dudaklarını boynuma doğru ilerletip kulağımın altından öptü.

“Hayır,” diye fısıldadığında yutkundum.

“Ama kızarmışlar,” dedim. İzlerin olduğu yeri okşadığımda Ali Asaf derin bir iç çekti. “Acımıyor demen saç-”

“Olabilecek en tatlı şekilde,” diyerek sözümü kesti. Benden uzaklaşıp yüzüme baktı. Yarıya inmiş gözkapaklarını, elmacıkkemiklerini gölgeleyen uzun kirpiklerini izledim. Bakışlarım üzerinde gezinirken, yüzüme düşen saçlarımı geriye itti.

“Şimdi de ufacık tırnaklarının yaptığı izlere mi takıldın?” Dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Acımıştır diye düşündüm. Bazı yerleri çizmişim...”

“Ben de seni acıttım,” dedi sesinin tonunu düşürerek. Parmağını omzumda gezdirdi. Daha sonra göğüslerime doğru inip çarşafın üzerinden sürterek hassas tenimi uyarırcasına bastırdı.

“Dokunduğum yerlerde izlerim var.” Nefesimi tutup devam etmesini bekledim. “Hoşuna gitmedi mi?”

“Gitti,” diye fısıldadım.

“O zaman benim nasıl gitmesin?” Ben sessiz kalınca bir eliyle çenemi tutu ve sağa sola salladı. “Anlaştık?”

Sesinin tonunu soru sorar gibi yükselttiğinde başımı salladım. Rahatlamış gibi bir iç çekti ve bana doğru eğildi. Öpmesini beklerken bakışlarım koluna kaydı ve aniden irkildim.

“Ali Asaf pansumanını yapacaktık!” dedim panikle. Yerimden kalkarken beni tutmaya çalıştı ama kollarının arasından sıyrıldım. Oda-
nın içinde sağa sola hareket edip üzerime giyecek bir şeyler ararken Ali Asaf sessiz kaldı.

“Kabahat bende ama ya, sen oyaladın ben de sana kandım.” Sanki bir anda giyecek hiçbir şeyim kalmamıştı ortalıkta. O yüzden sonunda Ali Asaf’ın tişörtünü görüp üzerime geçirdim. Tişörtü kalçalarımın altına indirirken içeride kalan saçlarımı dışarı çıkarıp Ali Asaf’a döndüm.

Dikkatli gözlerini üzerimde hissettiğimde, “Ne?” diye sordum.

“Sen çıplak dolaşırken acayip tahrik oldum.”

Kurduğu cümleyle attığım adım havada kaldı ve sendeledim. Ali Asaf bu halime kahkaha atarak gülünce bütün sinirlerim tepeme çıktı. Elime geçen yastığı ona doğru fırlattım. Yüzüne gelmesini beklerken Ali Asaf yana kaydı. Yastık yaralı koluna çarpınca dudaklarının arasından tıslamaya benzer bir ses çıktı.

Aptal kafam...

“Of Ali Asaf ya!” derken hemen yanına gittim. “Özür dilerim, iyi misin?” Sesime yansıyan paniğe engel olamamıştım.

“Yavrum, hadi biraz sakinleş.” Sargı bezinin üzerinde gördüğüm kırmızılıkla gözlerim doldu.

“Şşt,” derken beni sakinleştirmek için yanağımı okşadı. “Bak şimdi sen bir duş alıyorsun, ben de aşağıdan pansuman için malzemeleri alacağım.”

“Ben getiririm,” diye hemen araya girdim ama kalkmama izin vermedi.

“Dinle beni,” diyerek uyardı ve devam etti. “Ben gidip alırım. Sen duştan çıkınca da koluma su değdirmeden ben de bir duş alırım ve sonra pansumanı değiştiririz. Birlikte, tamam mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. Yataktan kalkıp ondan uzaklaşmadan önce eğilip omzumdan öptü ve ben kalktığımda Ali Asaf da hemen yataktan çıktı. Gözlerimin çıplak göğsünden aşağı kaymaması için kendimi zorladım. Ali Asaf bu halimi fark etmiş gibi gülümsedi. Onun karşısında daha fazla kızarmamak için arkamı döndüm ve kendimi odamdan dışarı attım.

Odamın yanındaki banyo kapısını açıp içeri girdiğimde sanki uzun bir mesafeyi koşarak aşmışım gibi nefes nefeseydim. Sırtımı yasladığım kapıdan uzaklaşıp aynanın karşısına geçtim ve yansımama baktım. Önce kızaran yanaklarım karşıladı beni. Parmak uçlarımla yanağıma dokundum. Gözlerimi daha aşağıya, dudaklarıma indirdiğimde içime çektiğim soluk boğazımda tılandı. Parmak uçlarımla dokunduğum dudaklarım hafifçe sızladı ama sanki dokunduğum her santimim bana bir anıyı çağırıyordu.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Ellerim lavabonun soğuk tezgâhını sıkınca hissettiğim soğukluk beni biraz kendime getirdi. Kendime daha fazlasını düşünme izni vermeden hızlıca duşa girdim. Ilık suyun altında rahatlarırken gözlerimi sımsıkı yumdum ama bu sefer zihnime dolan anıları görmezden gelemedim.

Üzerimde bornoz ve saçlarıma sardığım havluyla odaya girdiğimde Ali Asaf odamda değildi. Dolabımdan iç çamaşırı ve pijamalarımı alıp giyinmeye başladım. Pijama üstümün son düğmesini iliklediğimde Ali Asaf odaya girdi. Elindeki pansuman malzemelerini yatağın üzerine bırakıp yanıma geldi. Saçlarıma sarılı olan havluyu sakince kaydırırken ıslak saçlarım omuzlarıma döküldü.

Omuzlarımla ıslanmaması için tek eliyle saçlarımı topladı ve havluyu omuzlarıma serip saçlarımı da üzerine bıraktı. Elini çenemin altına koyup başımı ona bakana kadar yukarı kaldırdığında göz göze geldik.

Başını bana doğru eğdi ve dudaklarını çeneme bastırdı. Tenimin üzerinde nefesini hissedeceğim kadar yakındık. “Duş alıp geliyorum,” dedi ve hiç beklemeden arkasını dönüp odadan çıktı.

On, on beş dakika sonra ıslak saçlarıyla yeniden odama geldiğinde yatağında bağdaş kurmuş oturuyordum. Elindeki havluyla kısa saçlarını kurularken gülümsedi.

“Saçlarını kurutmayacak mısın?” dediğinde omuzlarımı silktim.

“Hava sıcak,” derken sırtıma dökülen saçlarımı tek elime toparlayıp öne doğru aldım. “Hem zaten neredeyse kurudu.”

Saçlarından sonra ensesindeki ıslaklığı da havluyla alıp bana doğru geldi. Çıplak göğsüne bakarken yutkundum. “Sen tişörtünü giymeyecek misin?”

Sorduğum soruyla gülümsemesi genişledi. Dudakları genişçe kıvrılırken bakışlarım ağzına kaydı. İki kenardan belli olan köpek dişleri, böyle gülümsediğinde daha belirgin oluyordu. Böyle anlarda sanki dudaklarından dökülen kelimelerle, aklımdan geçirdikleri bambaşka şeylermiş gibi hissediyordum. Ayrıca gülümserken kısılan gözlerine bakınca ona her seferinde daha da âşık oluyordum.

“Hava sıcak,” dedi az önce benim söylediğimi tekrar ederek. Beni böyle alt etmesi biraz sinirimi bozuyordu.

“İyi,” derken huysuzluğumu belli edercesine arkamı döndüm.

Tam yatacakken yatağın üzerinde duran malzemelere gözüm takılınca yerimden hızla doğruldum.

“Hadi artık pansumanını yapalım,” derken malzemelere uzandım. Ali Asaf kolundaki eski sargıyı çıkarmıştı. Yarasını görünce gözlerim doldu.

Benim bu halimi gördüğünde, “Ver ben yapayım,” dedi ama başımı iki yana salladım.

Ali Asaf yatağın ucuna oturunca iki yana açılmış bacaklarının arasına girdim. Ellerini kalçama yerleştirip beni kendine daha fazla yaklaştırdı ama şu an tüm odağım yarasındaydı. Parmakları sakince dokunduğu yerlerde gezerken dikkatimi topladım. Eczaneden aldığı ilacı biraz pamuğa döküp yarasının etrafını güzelce temizledim. Daha sonra yine doktorun verdiği kremleri karıştırıp dikkat ederek sürdüm. Üzerine kenarları şeffaf olan bandı yapıştırdım ve en son da sargı beziyle sardım.

“Bitti,” derken geri çekilmek istedim ama Ali Asaf ellerini sıkarak beni durdurdu.

“Gözlerindeki bakış hiç hoşuma gitmiyor.” Beni kendine doğru çekti ama adım atmadan durdum.

Kaşlarımı çatarak baktım. “Senin de kendini hiç umursamaman hoşuma gitmiyor.”

“Yavrum o nereden çıktı şimdi?”

Başımı iki yana salladım ve uzaklaşıp malzemeleri topladım. Elimdekileri odamdaki tekli koltuğun üzerine bırakıp ışığı kapattım ve yatağa girdim.

Yastığımı düzelterip yatmaya hazırlanırken Ali Asaf arkamdan uzanıp belime sarıldı.

“Yine neye kızdın bakayım?” derken saçlarımı geriye çekip enseme öptü.

“Kızmadım,” dedim ama bedeninden gelen sıcaklıkla yutkundum. Arkamdan sınıksıkı sarılıp beni kendine bastırdı.

“Yoruldu mu?” diye fısıldadığında başımı salladım. Yeniden bir öpücük kondurdu, bu seferki kulağımın tam altınaydı.

Sonra beni bırakıp ayaklarımızın altında toplanan örtüyü çekerek düzeltti ve yeniden az önceki pozisyonda bana sarılırken üzerimizi örttü.

Kollarının arasında rahatladım. Sakin nefesiyle şişip inen göğsünü sırtımda hissetmek dünyanın en huzur veren şeyiydi. Ne kadar rahatlamış olsam da aklıma gelen soruyu görmezden gelemedim.

“Polis falan geldi mi hastaneye?” Ali Asaf enseme yasladığı başını sallayarak beni onayladı. Sonra da tek kelime etmedi. “Ee?” dedim devam etmesini istediğimi anlatırcasına.

“Öyle işte, araştıracaklar.”

“He bu kadar yani?”

“Bu kadar yavrum.”

Sesindeki bir şey sinirlerimi bozdu. O geçiştirmeye çalıştığını belli eden tonu duyunca yattığım yerde hızla döndüm ve onunla burun buruna geldim. Gözlerini görebilmek için başımı biraz geriye çektim. Odanın içinde yanan okuma lambasının ışığında yüzüne baktım.

“Benden bir şey mi saklıyorsun?” Başını iki yana salladığında çenesini tutup onu durdurdum ve bana bakması için sabit tuttum. “Ali Asaf?” dediğimde yutkundu.

“Saklamıyorum, sadece ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ama bir şeyler biliyorsun,” dedim beni doğrulamasını bekler gibi.

“Tek bildiğim abimle alakalı bir durum olduğu.” Şaşkınlıkla nefesim kesildi.

“Orhan abi mi?” Sanki başka abisi varmış gibi saçma bir soru sormuştum.

“Emin değilim. Konuşmaya çalıştım ama inkâr etti.”

Merakla gözlerimi kıstım. “O zaman neden onunla alakalı olduğunu düşündün ki?”

“Piknikte olanların üzerine bir de bunun olması garip geldi sadece. Emin değilim yavrum, şüpheleniyorum.”

Haklı olabilirdi ama Orhan abinin böyle adamlarla ne işi olduğunu anlamıyordum. “Ne yapacaksın?”

Soruma cevap vermeyince çenesini sıktım. “Bak kendi başına bir işe kalkışma, Ali Asaf. Anladık kendini zerre umursamıyorsun ama ben umursuyorum.”

“Ben de seni umursuyorum,” derken çenesinde duran elimi ısırma-ya çalıştı.

“Kafamı karıştırma,” dedim ama Ali Asaf hızla hareket edip beni altına aldı. Vücudunun yarısı yatakta, yarısı üzerimdeyken beni olduğum yerde sabit tuttu.

“Sen düşünme bunları,” derken eğilip boynumu öptü. Başını olduğu yerden kaldırmadan konuşmaya devam etti. “Zaten emin de değilim. Başımı belaya falan sokmayacağım. Sadece abimin ağzını arayacağım. Tamam mı?” Başımı sallayarak onu onayladım.

Üzerimden yana doğru kayarken beni de kendisiyle birlikte çekti ve kollarını belime sardı. Ona yaklaşmadan çenemi tutup başımı yukarı doğru kaldırdı. Hızla dudaklarıma yapışıp ağzını bana sertçe bastırdı. Nefesim kesilirken ben daha ne olduğunu anlamadan dilinin sıcaklığı benimkini hapsetti. Gözlerim zevkle kapandı, ağzının içine doğru sessiz bir inilti bıraktım. Aniden gelen öpücük tıpkı geldiği gibi yine aniden bitti. Geri çekildiğinde nefes nefeseydim. Kolları beni daha sıkı sardı ve göğsüne doğru bastırdı. Üzerimizi örterken gülümsedim. Koluma dikkat ederek onun sarılışına karşılık verdim ve göğsüne sığındım.

Dudakları kulağıma doğru yaklaşıncaya gözlerimi kapattım. “Bir dahaki sefere...” dedi nefesi kesilerek. Heyecanla cümlesini tamamlamasını

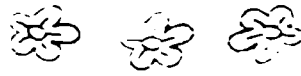
beklerken kalbim şiddetle çırpındı. “İçine boşalacağım,” dediğinde hızla sesli bir nefes çektim içime.

“Ne?” diye sordum ama Ali Asaf kollarını sıkılaştırıp beni sararken sustu. “O nereden çıktı?” diyerek sorumu yeniledim ama yine de sessiz kalmaya devam etti. Ona doğru dönüp yüzüne bakmaya çalıştığımda beni daha fazla sıkarak yerimde sabitledi.

“Ali Asaf!” desem de cevap vermedi.

Başımın üzerinden öptükten sonra, “İyi geceler yavrum,” dedi sadece. Sinirlerim o kadar gerilmişti ki ona cevap veremedim. Neden bunu istediğini sormak istesem de cevap vermeyeceğinden emin olduğum için sustum.

“İyi geceler,” diye fısıldadıktan sonra gözlerimin kapandığını hissettim.

O kadar hızlı uykuya dalmıştım ki yeniden gözlerimi açtığımda odama günün ilk ışıkları vuruyordu.

Önce yüzüme vuran güneşle gözlerimi araladım. Yatakta gerinirken üzerimdeki ağırlıkla bir anlığına afalladım ve başımı yastıktan kaldırıp dağılan saçlarımı yüzümden çektim. Karnıma yaslanan adamı görünce yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Tam ellerimi saçlarına uzattığım anda aşağıdan çalan kapının sesini duydum.

Yerimden öyle ani fırladım ki Ali Asaf’ın karnımda duran başı önce havaya kalktı sonra yeniden yatağa düştü.

“Mahinev,” dedi uykulu sesiyle ama ben çoktan ayaklanmıştım bile.

“Ali Asaf, kapı çalıyor!” dedim telaşla.

“Git bak yavrum,” derken yastığımı kollarının arasına alıp sarıldı ve başını yastığa koydu.

“Ali Asaf!” dedim uyarır gibi. “Kapı çalıyor diyorum sana.”

“Ne yapayım yavrum, ben mi gidip açayım?”

“Aah!” Sinirle dişlerimi sıktım. “Delirteceksin beni!”

“Yavrum, benim burada olduğumu kimse bilmiyor, geleni de odana almayacaksan eğer neden paniklediğini anlamadım.”

Gözlerimi kırpttırıp ona bakarken, “Doğru söylüyorsun,” dedim. Sakinleşip derin bir nefes aldığımda Ali Asaf yeniden gözlerini kapatmıştı bile. Yataktan diğer yastığı alıp sırtına sertçe vurdum.

“Bu ne içindi şimdi?” Tek gözünü açıp bana baktı.

“Ben bu kadar huzursuzken senin böyle sakın kalman sinirlerimi bozduğu için.”

Gözlerini kapatırken dudakları kıvrıldı. Tam odadan çıkacakken telefonum çalmaya başladı. Çantama doğru ilerleyip telefonu çıkardım.

“Efendim, Murat?” dediğim an Ali Asaf’ın gözleri hızla açıldı.

Murat evde olup olmadığını sorunca, “Evdeyim,” dedim tedirgin olarak. Sonra aşağıda olduğunu, beni görmek istediğini söyledi. Ben telefonu kapattığımda Ali Asaf yataktan çoktan çıkmıştı.

Kollarımı birleştirip yüzüne baktım. “Uyusaydın sen?” dedim tek kaşımı kaldırarak. Bana ters bir bakış atarak tişörtünü alıp giydi.

Sinirle söylenerek, “Ne işi var bu saatte?” dediğinde çoktan ayrılmıştı artık.

“Ben nereden bileyim?” Bana ters ters bakınca omuzlarımı silktim.

“Dengesiz lavuk,” diye ağzının içinde homurdandığında kıkırdadım. Güldüğümü duyunca bana uyarıcı bir bakış attı. “Git aç artık kapıyı.”

“Sen sakın gözükmeye bak,” diye uyardım. Aynı şekilde bakmaya devam etti ama umurumda değildi. Ali Asaf’ı arkamda bırakıp banyoya girdim ve hızlıca yüzümü yıkadıktan sonra aynı hızla merdivenleri indim.

Kapıyı açtığımda nefes nefeseydim. Murat karşısında beni görünce gülümsedi. Halime bakınca gülümsemesi daha da genişledi.

“Ne yaptın da nefes nefese kaldın?” diye sorduğunda arkadaşımın gülen yüzüne karşılık ben de aynı şekilde karşılık verdim.

“Uyuyordum,” derken içeri girmesi için kenara çekildim. Murat salona doğru ilerlerken kapıyı kapatıp arkasından ilerledim.

“Erken kalkarsın sen hep, ben de ondan uğrayayım dedim. Ama yorgun olacağını düşünmem gerekirdi.”

Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. “Yok, iyiyim ben merak etme.”

Elindeki poşeti salondaki masanın üzerine koyup bana döndü. “Senin sevdiğin peynirli poğaçalardan aldım.”

“Teşekkür ederim,” derken poşetin için baktım. Poğaçaların sıcaklığıyla buharlaşan poşeti açıp bir parça attım ağzıma.

“Çay demleyeyim mi? Birlikte yeriz.” Ali Asaf yukarıdaydı ama adamı da kapı dışarı edemezdim.

“Yok,” dedi Murat. “Ben zaten seni göreyim diye geldim. İyisin ama?”

Başımı salladım. “Ben iyiyim, asıl yaralanan Ali Asaf.”

“Üzüldüm,” derken sesindeki samimiyeti hissediyordum. “İyi mi peki?”

“Evet, ufak bir sıyrık.”

“Bizim mahallede böyle şeylerin olacağını hiç düşünmezdim.”

“Ben de,” dedim onu onaylayarak. “Rastgele geçen magandanın biriydi yüksek ihtimalle.”

Başım sallayarak beni onayladı.

Ona tekrar kalmasını teklif etmeme fırsat vermeden hareketlendi. “Geçmiş olsun tekrar,” derken yanıma gelip hafifçe sarılınca ben de ona karışık verdim.

“Teşekkür ederim.”

“Sonra yeniden uğrarım, sen de güzelce dinlen. Emine teyze yokmuş, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.”

“Kendim de hallederim ama düşündüğün için teşekkür ederim.”

Murat’ı gönderdikten sonra kapıyı arkasından kapattım ve alnımı serin kapıya yasladım. Derin bir nefes alıp arkamı döndüğüm an Ali Asaf’ın göğsüyle burun buruna geldim.

“Ödümü kopardın!” derken bir elimi göğsüne vurup diğerini de kalbime bastırdım.

Ali Asaf sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi konuştu. “Bu adama gıcık oluyorum.”

Yine aynı konuyu tartışacak değildim. Yanından geçerken ona cevap vermedim. Peşimden geldiğinin farkındaydım. Masanın üzerinden poğaçaları alıp mutfığa ilerledim. Hızlı adımlarla peşimden gelmeye devam etti.

“Ha bir de yiyeceğiz?” derken surat astığının farkındaydım.

“Valla ben yiyeceğim hayatım, sen istersen yeme.”

Çayın suyunu koyduktan sonra poğaçaları da poşetten çıkarıp tabağa aldım. Elimdeki tabağı masaya bıraktığım an Ali Asaf elimi tutup beni kendine doğru çevirdi.

“Senden hoşlanıyor diyorum sana, neden beni ciddiye almıyorsun?”

“Seni ciddiye alıyorum,” dedim sakın kalmaya çalışarak. “Ama ben de sana Murat benim arkadaşım diyorum, sen neden beni ciddiye almıyorsun?” Dudakları ince bir çizgi haline gelene kadar kendini sıktı.

“Ayrıca karşımızdaki insanların duygularına engel olamayız değil mi?” Söylediğim şeyle kaşları iyice çatıldı. “Mesela senden mi konuşsak biraz da? Tuğçe’yle mi başlayayım? Hımm...” derken elimi yanağıma koyup düşünür gibi yaptım.

“Aa, Ayça vardı bir de. Bir iki sene önce görmüştüm sizi konuşurken. He bir de Arzu mu ne vardı? Hani arkadaşının tanıdığıydı. Bir süre takıldınız falan.”

“Oha!” dedi şaşkınlıkla.

“Ne oldu?” derken karnını çimdikledim. “İşinize mi gelmedi, Ali Asaf Bey?”

“İşime gelip gelmemesi değil mesele de maşallah bilmediğin halım yok.”

Yanımdan geçerek buzdolabına ilerleyip kahvaltı hazırlamaya başladım.

“Oo, ne sandın? Her birini biliyorum.”

“Yok ya,” dedi kendi kendine konuşur gibi. “Vardır illa ki bilmediğin,” dediğinde gözlerim kocaman açıldı. Elimde peynirle öylece durup ona baktım. Kendi kendine konuşmaya o kadar dalmıştı ki beni fark etmiyordu.

Sonunda bana döndüğünde gözleri irileşti. “Yok, öyle demek istemedim. Bilmediğin kimse yok, Mahinev,” dedi panikle.

“Köpek,” derken ona arkamı dönüp kahvaltı hazırlamaya devam ettim. Hiç beklemeden yanıma geldi.

“Valla öyle değil yavrum ya!”

Peynir doğradığım bıçağı ona doğru kaldırdım. “Sakın konuşma bak valla cinlerim tepemde.”

Ellerini belime sarıp oradan kalçama doğru indirdi. Çenesini omzuma koyup başını yandan uzatırken ellerini sıktı. “Yavrum benim, bak şimdi,” diye başlamışken bıçağın tahta sapıyla elinin tersine vurdum.

“Geç otur şuraya valla bak bir dahakine tersi değil düzü gelecek.” Bir adım geri attı ama ellerini de kalçamdan çekmedi.

“Kes istersen, yine de çekilmem.” Dudaklarım bana ihanet etmek ister gibi kıvrılmaya başlayınca kendimi zorlayıp durdurdum.

“Ben sinirliyken uğraşma benimle.”

Ellerini sıkıp, parmaklarını hafifçe kalçama bastırınca tüm bednim titredi. “Sinirli olup olmaman umurumda değil. Ben seninle her zaman uğraşırım.”

“Eceline susuyorsun çünkü.”

“Cık,” dedi kulağıma doğru eğilmeden hemen önce. “Sana susuyorum ben her daim.”

“Arsızlaşma!” Yüzüme basan ateşle yutkundum.

“Yalan mı söyleyeyim? Daimi bir susuzluk hem de benimki, sadece sana karşı.” Çoktan yumuşamaya başlamıştım bile. “Sadece sen gidebilirsin.”

“Öyle mi?” derken nefesim tekledi.

“Buradan,” derken dudaklarım boynuma bastırdı. “Sonra buradan,” dediğinde kalçamda duran eli yükselip ince pijama üstümün içine sızarak tenime dokundu. Diğer eli kalçamı bir kez okşadıktan sonra belimden ön tarafa doğru hareket ettiğinde nefesimi tuttum. Pijama altının bel lastiğinde parmakları oyalanırken az önce ne için kızgın olduğumu unuttum. Sert, uzun parmaklar içeri kaydı ve iç çamaşırımın üzerinden tenime dokundu. “Fakat hasretini çektiğim en önemli kısım bura-”

“Tamam!” diye bağırdım. Ali Asaf’ın parmakları durdu ve boynumda gezinen dudaklarının gülümsediğini hissettim. “Anladım.”

“Emin misin? Zevkle devam ederim.”

“Onu anladım zaten.” Geri çekilmeden önce yanağıma öptü.

“Bir gülümseme göreyim bakayım,” derken belimi hafifçe sıkıştırdı.

“Uğraşma benimle artık.”

“Bak o güzel dudakların kıvrılınca güzelliğine güzellik katıyor.” Bahsettiği lanet dudaklar bana ihanet ederek hareket edince yutkundu. Ali Asaf yandan uzattığı başını gözümün önüne getirdi.

“Bak işte böyle, ha gayret yavrum oluyor.”

“Sersem,” dedim ama artık gülümsememi saklamaya çalışmıyordum bile. Sonunda keyfimin yerine geldiğinden emin olunca beni rahat bıraktı.

Kahvaltı hazırlamaya devam ederken Ali Asaf da hazırladığım tabakları masaya yerleştirdi. Sessizlik içinde kahvaltı masasını hazırladık. Çayımdan bir yudum aldım.

“Sen yukarıdan aşağı ineceksin diye aklım çıktı,” derken gülümse dim ama Ali Asaf suratını astı.

“Seni zor duruma düşürecek hiçbir şeyi yapmam. Sinirden gebersem de yapmam.”

“Biliyorum,” dedim.

“Ama bu istemediğim anlamına gelmiyor. Senin koynunda huzurla uyurken, bunu bölen kişiyi düşünmek beni deli ediyor.”

Gülümseyerek ona bakarken uzanıp elini tuttum. “Çok tatlı oluyorsun böyle sinirlenince,” dediğimde sanki ona küfretmişim gibi baktı.

“Ne var? Tatlısın işte.”

“Göstereceğim ben sana tatlıyı şimdi,” derken yerimden kalkmadan yanıma geldi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Geri çekildiğinde başımı geriye yatırıp ona baktım.

“Bak,” dedi dudaklarını yalayarak. “Asıl tatlı olan bu işte.”

Bunu karşı çıkmamın imkânı yoktu.

Yerimden kalkıp, televizyonun karşısında oturmuş olan Ali Asaf’a bir bardak daha çay götürdüm. Yanına oturduğumda tedirginlikten bayılacaktım neredeyse. Mutfakta Bahar’la telefonda konuşmuştum. Artık Ali Asaf’a söylemeye kararlıydılar fakat öncelikle belki ben biraz yolunu yaparım diye düşünmüştük. Yerimde huzursuzca kıpırdadığımda, Ali Asaf içmek için ağzına doğru götürdüğü bardağın üzerinden bana baktı.

Başparmağımı ağızıma götürüp kenarını ısırmaya başladığımda Ali Asaf derin bir iç çekti ve önce bardağını önündeki sehpaye bıraktı, daha sonra da uzanıp kumandayı aldı ve televizyonu kapattı.

“Ne oldu?” dedim merakla.

“Evet,” dedi ve devam etti. “Ne oldu?”

“Yok bir şey,” derken gözlerimi kaçırdım.

“Yavrum.” Eliyle çenemi tutup başımı kendine doğru çevirdi. “Benimle konuşamayacağın bir şey olamaz senin.” Cevap vermediğimde üsteledi. “Öyle değil mi?”

“Konu,” deyip yutkundum. “Ya konu benimle ilgili değilse?” Çekinererek yüzüne baktığımda merakla gözlerini kıstı.

“Kiminle ilgili?”

“Bahar,” dedim tek seferde. Yara bandını tek seferde çeker gibi bir anda ismi ağızımdan çıktı. Ali Asaf daha konuşmadan ben ayaklandım. Yerimde tedirgince ileri geri hareket ederken başparmağımı ısırmaya devam ettim.

“Şimdi bak, öncelikle kızmayacağına ve mantıklı bir adam gibi düşüneneğine söz ver.”

“Ben zaten mantıklı bir adamım.”

“Duy da inanma!” derken dönüp ona baktım.

“Mahinev, kıvranma yavrum. Ne olmuş Bahar’a?”

“Sinirlenmeyeceksin, başından sonuna kadar dinleyeceksin. Söz ver?”

“İnan bana şimdi sinirleniyorum!”

“Off,” derken yürümeyi bırakıp yanına oturdum. Ona doğru döndüm ve elini tutup sıktım. “Beni seviyorsan-”

“Mahinev!” diye uyarırken yutkundum. “Sana olan sevgimi sakın araya sokma. Konu ne olursa olsun, kim olursa olsun yapma bunu.”

“Ama,” diyecek oldum fakat konuşmama izin vermedi. “Mahinev,” dediğinde daha fazla ısrar etmedim.

“Bahar’ın sevdiği biri var,” dedim sessizce.

“Ne?”

“Duydun bence.”

“Her zaman yüksek çıkan sesin şimdi neden kısıldı?” Öksürüp boğazımı temizledim.

“Duydun söylediğimi,” dedim biraz daha yüksek sesle.

“Ve bunu bana neden sen söylüyorsun?” Sesinin tonundan sinirlendiğini anlayabiliyordum.

“Tam da bu yüzden işte, baksana hemen nasıl delirdin!”

“Delirmedim,” dedi dişlerini sıkarak.

“Ya tabii.”

“Mahinev!”

“Haklı çıkarıyorsun işte beni.”

“Sakın üste çıkmaya çalışma.” Artık onun da sesi yüksekti. “Kim?”

“Kim mi?”

“Evet,” derken oturduğu yerde gerildi. “Sevdiği adam kim?”

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Selim’in ismini verip vermemek konusunda kararsızdım. Önce Bahar’la konuşmalar daha mı iyi olur diye düşünürken Ali Asaf düşüncelerimi böldü.

“Hiç susmaya kalkma şimdi küçük hanım. Hemen devam et konuşmaya.”

“Ama sen üzerimde böyle baskı uygularsan konuşamam ki.”

“Hah!” dedi dalga geçer gibi. “Sanki baskı yapmam işe yararmış gibi. Senin altta kaldığını ne zaman gördük?”

Kahretsin, haklıydı.

“Ama bu sefer farklı, o benim arkadaşım.”

“Benim de kardeşim,” dediğinde yeniden sustum. “Bekliyorum.” Sesini duyduğumda ne kadar sessiz kaldığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bak yine kızacaksın ama son kez senden sakın kalmanı rica ediyorum.” Gözlerini kısıp bana ters ters bakınca derin bir nefes alıp konuştum. “Hem acaba o mu söylese?”

Gözünü bile kırpmadan bakmaya devam edince pes etmek zorunda kaldım. Aniden, “Selim,” dediğimde isim sanki aramızda yankılandı. Geniş salon bir anda küçücük gelmeye başladı. Ağzımı açıp bir sürü şey söylemek istiyordum.

Birbirlerini seviyorlar, Selim’i tanıyoruz, hem o senin arkadaşın, tanıdığın bildiğin insan.

Daha bir sürü şey sıralamak istiyordum. Kelimeler boğazıma düğüm düğüm dizilirken çıkmak için beni zorladı ama yine de sesimi çıkarmadım.

“Ara,” dedi Ali Asaf sadece.

“Ne?” derken anlamayarak ona baktım.

“Bahar’ı ara,” dedi tekrar.

“Ama neden?”

“Ara gelsinler buraya,” derken bakışlarını üzerimden çekmedi. Yutkunarak sakinleşmeye çalıştım.

“Ler mi?” diye sorduğumda başını bir kere sertçe salladı.

“İkisi de.”

“İyi de-”

“Sen mi ararsın yoksa ben mi gideyim konuşmak için, Mahinev?” dediğinde sustum. Ona ters ters bakarak gidip telefonumu aldım ve Bahar’ı aradım.

“Efendim,” dediğinde gözlerimi Ali Asaf’tan çekmeden cevap verdim.

“Bahar.” Kızı panikletmemek için sakin kalmaya çalışıyordum ama yok içim kıpır kıpırdı. Bahar yeniden, “Efendim canım,” dediğinde derin bir nefes aldım. “Ali Asaf çağırıyor,” dediğim an Bahar’ın telefonun karşısında nefesinin kesildiğini duydum.

“Konuştun mu?” diye sordu ama Ali Asaf gözlerini dikmiş bana bakarken detay veremeyeceğimin farkındaydım.

“Evet,” dedim sadece.

“Yanında mı?” diye sordu Bahar.

Ben de yeniden, “Evet,” dedim. Ali Asaf gözlerini kısarak konuşmamızı dinlemeye devam etti. Her ne kadar kısa cevaplar vermiş olsam da sanki ne konuştuğumuzun farkında gibiydi.

“Sinirli mi?” dediğinde yutkunduğunu duydum. Buna cevap vermenin bin türlü yolunu ararken sadece, “Hıhı biraz,” diye geveledim ağzımın içinde.

“Tamam, geliyorum,” dedi ve ben de derin bir nefes aldım. Telefonu kapatmadan araya girdim. “Bahar,” dediğimde cevap vermeden durdu.

“İkinizi de çağırıyor,” dedim hızlıca. Kızın telefonda düşüp bayılmaması için uğraşıyordum ama Ali Asaf bakışlarıyla beni o kadar geriyordu ki ne yapacağımı şaşıryordum.

“N-ne?” dediğinde sesinin titremesiyle duraksadım. “İkimiz mi?”

“Evet,” dedim. Başka ne diyeceğimi de bilemiyordum zaten.

Telefonu kapatıp Ali Asaf’a baktım. Yerinden hiç kıpırdamadan beni izlemeye devam ediyordu.

“Kız senin yüzünden gerildi,” dedim bir şey söyleme ihtiyacı duyarak.

“Daha onunla konuşmadım bile, nasıl ben germiş oluyorum?”

“Direkt konuşmana gerek yok ki,” dedim heyecanlanarak. Az önceki gerginlik bedenimden patlayıp çıkmaya çalışıyor gibiydi. “Varlığın yetiyor.”

“Mahinev uzatma,” derken gözlerimi kırpıştırıp şaşkınlıkla ona baktım. Daha fazla tartışmak ya da onun gerilmesine sebep olmamak beni huzursuz etse de kendimi çenemi kapalı tutmaya zorladım.

En azından Bahar ve Selim geldiğinde sakın kalmasını umuyordum.

1. BÖLÜM

*Yaşlanıp öyle kol kola yürüyelim mi?
Ne güzel yaşlanırsın sen.
- Cemal Süreya*

Dudağım Yangın Orman - Harun Kolçak

Bahar

Elimde tuttuğum telefona yeniden baktım. Ondan bir cevap alamadığımı görünce neredeyse ağlayacaktım. Selim daha önce beni hiç bu kadar görmezden gelmemişti. Kızgınlığını ve kırgınlığını anlıyordum. Haklıydı da fakat yine de bana böyle uzak davranması canımı yakıyordu.

Selim'in sessizliği bana hep huzur verirdi fakat bu seferki sessizlik çok üzücüydü.

Yeniden telefona baktım. Hâlâ cevap yazmadığını görünce dayanamayıp onu aradım. Telefon birkaç defa çaldı ama Selim cevap vermedi. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum fakat dudaklarım istemsizce büküldü. Onunla konuşmadan rahat edemeyeceğimi biliyordum. Daha fazla duramadım ve hızlıca üzerimi değiştirip evden çıktım.

Sessiz sokakta yürürken gerginlikten tüm kaslarım sızlıyordu sanki. Kendi mahallemizi geçip arka sokağa doğru ilerledim. Selimlerin evine yaklaştığımda gerginliğim daha da arttı fakat rahadamaya çalışarak ilerledim.

Geri adım atmak istemiyordum.

Evin önüne gelince durdum ve başımı yukarı kaldırıp baktım. Üç katlı evin en alt katında kiracıları vardı. Üstünde Selim'in annesinin evi vardı. Nalan abla da onlarla kalıyordu. Kocasından boşandıktan sonra ailesinin yanına dönmüştü. En üst katta, geniş terası olan dairede Selim kalıyordu.

Kaçma dürtümü bastırıp zili çaldım. Dış kapının açılma sesi kulağıma dolduğunda ağır demir kapıyı ittirdim ve merdivenlerden yukarı

çıktım. Nalan abla kapıyı açtığında gerginliğimi yansıtmamaya çalışarak gülümsedim.

Nalan abla, "Baharcığım hoş geldin," dedi gülümseyerek.

"Hoş buldum abla," dediğim anda Ayşin de içeriden koşarak geldi.

"Bahar!" diye bağırdığında eğilip bana doğru koşan kızı kucakladım. "Bize mi geldin sen?"

Sorusu beni gülümsetse de buraya gelme sebebimi hatırlatıp yeniden gerilmeme sebep oldu. Kendimi toparlayarak Nalan ablaya baktım. "Ben aslında dayını sormaya geldim," dedim Ayşin'e gülümseyerek fakat Nalan ablanın yüz ifadesi değişti. Sanki bir şey olduğunu biliyormuş gibi bana baktı ama yine de kibar gülümsemesi dudaklarından silinmedi.

"Anneciğim sen içeri git, geliyorum ben şimdi," dediğinde Ayşin kucağımdan atladı ve koşarak içeri girip gözden kayboldu.

Nalan abla, "Bir şey mi oldu canım?" diye sorduğunda derin bir nefes alarak ona baktım.

"Bana biraz kırıldı galiba abla, aradım ulaşamadım. Ben de dayanamayıp geldim."

Artık evde olmadığını düşünmeye başlamıştım ki Nalan abla konuştu. "Kendi dairesinde o güzelim," dedi gülümseyerek. "Canı sıkkın gibi gelmişti bana da. Sordum ama Selim'i bilirsin bir şey söylemedi. Gündüz işyerinden çağırdılar ona da kızdı biraz tatil günü gitmek zorunda kalınca."

"Anladım," dedim. Başka ne diyeceğimi bilemeden öylece bekledim. Yukarı çıkıp Selim'le konuşmak istiyordum ama Nalan abla bir şey demeden hareket etmeye de çekiniyordum.

"İstersen çağırayım," dediğinde içimde yeşeren ufacık umut kırıntısı da yok olup gitti. Fakat sonra Nalan abla değişen yüz ifademden anlamış olacak ki hafifçe gülümsedi. "Ya da ben şimdi Ayşin'i tek başına bırakmayayım. Annemler de yok. Sen çık yukarı istersen."

Ona Ayşin'in yanında ben beklerim demedim. Başımı biraz fazla hevesle salladığımda bana doğru bir adım atıp sarıldı.

Aynı şekilde karşılık verdim. "Görüşürüz o zaman," dediğinde çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştım bile.

Teras katına geldiğimde açık alanı geçtim ve kapının önünde durdum. Hiç beklemeden kapıyı çalarken yerimde huzursuzca kıpırdandım.

İçeriden gelen ayak seslerini duyduğumda heyecanım daha da arttı. Selim, “Abla uyuyacağım demiştim,” diye söylenerek kapıya doğru yaklaştığında bir adım geriye gittim. *Adam uyuyormuş işte...*

Ben aklımda kendi düşüncelerime dalmışken kapı aniden açıldı. Selim beni gördüğünde şaşkınlıkla donup kaldı fakat benim de durumun ondan farklı değildi.

Üzerinde sadece bol bir spor şort dışında hiçbir şey olmadan tam karşımda durdu. Çıplak göğsüne takılan gözlerimi güneş vuran teninde gezdirdim.

Selim, “Bahar?” dediğinde istemsizce, “Efendim?” diye karşılık verdim.

“Ne oldu?” dedi telaşlanarak. Adamı şaşırtmıştım tabii.

“Seni merak ettim,” derken bakışlarımı yüzüne çevirdim. Dağılmış saçlarıyla o kadar yakışıklıydı ki kalbim adeta kelebek saldırısına uğramış gibi sekteye uğradı.

“İçeri gelecek misin?” Sesine yerleştirdiği umudu anlamamam imkânsızdı. Bu sefer tedirgin olma izni vermedim kendime. Ona doğru hızlı iki adım attım ve ayakkabılarımı çıkarıp, Selim’in yanından geçerek içeri girdim.

Peşimden gelirken kapıyı kapattı. Sakince içeri geçip koyu renk koltuklardan birine oturdum. Selim odanın kapısına omzunu yaslamış beni izlerken konuşmadı.

“Kızgın mısın?” diye sordum aniden. Sorumla birlikte yaslandığı yerden uzaklaştı ve bana doğru geldi. Önümde diz çöktüğünde nefesim kesilerek bana yaklaşmasını izledim. İki elini dizlerimin yanına dayadı ve yüzünü de bana yaklaştırdı.

“Sana kızamam ki,” dedi fısıldayarak. Ellerim iki yanımda yumruk oldu. Çıplak teninden yayılan sıcaklığı bile hissediyordum. Başını bana biraz daha yaklaştırdıncaya nefesim kesildi. Ellerimi yanıma koyduğum ellerinin üzerine koyup bastırdım. Selim’in bakışları kısa bir an için birleşen ellerimize takıldı ve sonra yeniden yüzüme odaklandı. “Kıyamam ama kırgın değilim diyemem, Bahar’ım.”

Yeniden ağlama isteğiyle doldum. Kendimi tutamadan altdudağım titrediğinde Selim'in bakışları dudaklarıma odaklandı. Derin bir nefes alarak başını iki yana salladı.

“Yapma böyle ama,” derken dizlerinden destek alıp kalktı ve yanıma oturdu. Vücudumu ona doğru çevirip kendimi aniden çıplak göğsüne bastırdığımda derin bir nefes aldı.

“Özür dilerim,” dedim fısıldayarak. “Bir daha olmayacak Selim, gerçekten.”

Aldığı derin nefesle göğsü şişti. Kollarını bana sımsıkı sardığını hissettiğimde huzurla gözlerimi kapattım.

“Tamam,” derken dudaklarını saçlarımin arasına bastırdı. “Ağlama artık bak, dayanamıyorum.”

“Tamam,” diye fısıldadım ben de fakat sessiz gözyaşlarıma engel olamadım. Selim'in göğsüne damlayan birkaç gözyaşı aramızdaki sessizliği bozdu. Selim geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı sildi.

“Güzel gözlerinde yaş görmek istemiyorum.” Söylediği şeyle dudaklarım daha fazla büküldü. “Ve bu dudaklar da böyle sarkmasın.”

Onaylar gibi başımı aşağı yukarı salladım. Selim'in gözleri benimkileri araştırır gibi izlerken ona doğru biraz daha yaklaştım.

“Bahar,” diye adımı fısıldadığında devam etmesine izin vermeden ıslanan dudaklarımı onun dudaklarına bastırarak susturdum.

Hareket etmeden bekledi. Selim bu sefer benden bir adım görmek istiyordu, biliyordum. Üzerimdeki çekingenliği bir tarafa bırakıp ellerimi yüzünün iki yanına bastırdım ve başını kendime doğru çektim.

Birkaç kalp çarpımı kadar öylece kaldık. Sonra Selim dudaklarıma doğru derin bir soluk bıraktı ve elini başımın arkasına bastırıp beni ağzına doğru çekti. Rahatlamayla karışık bir iç çektim. Bir elim ensesine doğru kayd, sanki benden bir santim bile uzağa giderse yaşayamazmışım gibi ona tutundum.

Dudaklarının her hareketi bana yeniden hayat oldu. Aniden kendini geri çekip alnını benimkine sertçe bastırdı.

“Konuşacağız,” dedi kesik soluklarının arasından. Başımı hızla aşağı yukarı salladım. “Artık gizlenmek yok,” dedi itiraz etmeyen bir ses tonuyla.

“Yok,” diyerek onu onayladım.

Selim’in yanından ayrıldıktan sonra üzerime yerleşen huzurla eve gelmişim. Teyzem yüzümdeki gülümsemenin sebebini sorup durmuştu ama doğruyu söyleyemeyeceğim için sadece omuz silkmekle yetinmişim.

Telefonumun sesini duyduğumda elime aldım ve Mahi’nin aradığını görünce neşeyle açtım. “Efendim.”

Mahi biraz durup ismimi söyledi. “Bahar.”

Gülümseyerek, “Efendim canım,” dedim.

“Ali Asaf çağırıyor,” dedi aniden. Bir anda elim ayağım buz gibi oldu. Üzerimdeki neşe yerini korkuya bırakırken sakın kalmaya çalıştım.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Konuştun mu?”

Sadece, “Evet,” dedi.

Yutkunarak, “Yanında mı?” diye sordum. Rahat konuşamadığı o kadar belliydi ki...

Yeniden, “Evet,” dedi.

Elim ayağım birbirine dolanmasın diye derin nefesler aldım ama panik beni ele geçirmek üzereydi.

“Sinirli mi?” diyerek şansımı denedim. Alacağım cevabın hoşuma gitmeyeceğini daha sormadan biliyordum.

Belli belirsiz, “Hıhı biraz,” dedi.

“Tamam, geliyorum,” dedim hiç beklemeden. Tam telefonu kapatıyordum ki Mahi, “Bahar,” dediğinde durdum. “İkinizi de çağırıyor,” dedi hızlıca.

Kalbim korkuyla tekledi. “N-ne?” derken titreyen sesime engel olmadım. “İkimiz mi?”

Mahi bir kez daha, “Evet,” dedi.

Tek kelime edemedim Mahi telefonu kapatınca bir iki dakika öylece yerimde durdum. Tedirginlikle titreyen ellerimi sıktığımda gerginliğim biraz daha hafıflemişti. Aslında bu halimin saçmalıktan ibaret olduğunun da farkındaydım.

Neredeyse çocukluğumdan beri teyzemlerle kalıyordum. Annem ve babam memleketten ayrılmayı hiç düşünmemişlerdi. Oradan daha iyi

imkânlara sahip olacağımı düşünerek göndermişlerdi beni teyzemin yanına.

Ali Asaf abimle kuzenden çok kardeş gibiydik. Hem Orhan abim hem o, beni asla kuzenleri gibi görmemişlerdi. Ben Ali Asaf abimle her şeyimi paylaşırdım. Başım ne zaman sıkışsa ya da bir hata yapsam ilk sığındığım kişi hep o olmuştu. Beni dinler ve her zaman bir çözüm bulurdu.

Şimdi beni tedirgin eden şey onu kıracak olmamdı. Neden onunla konuşmadığımı merak edecekti ve aramızda mesafe olduğuna inandığında bana kırılacaktı, biliyordum. Ayrıca Selim’le arasının bozulma ihtimali beni çok üzüyordu. Arkasından iş çevirdiğimizi, ona bile isteğe yalan söylediğimizi düşünmesini istemiyordum.

Üstelik Selim bunu benim istediğimi söylememe izin vermezdi. Bundan adımın Bahar olduğu kadar emindim. Tüm sorumluluğu kendi üzerine alacak, abimin söylediği her şeyi tek başına göğüsleyecek ve asla durumu anlatmama izin vermeyecekti.

Bu durum canımı ne kadar sıkıyor olsa da burada oturup derin düşüncelerime dalacak zamanım yoktu. Hâlâ elimde tuttuğum telefondan hızla Selim’i aradım.

“Merhaba güzelim,” derken sesindeki neşeli tonu duyunca bedenim gevşedi. Birkaç saat önce yan yana olmamız ruh halini değiştirmişti.

“Merhaba,” dedim aynı şekilde.

“Senin sesini duyunca günüm daha güzel geçiyor,” dediğinde yutkundum. Umarım bu düşüncesi bugün değişmezdi.

“Selim,” dedim ve uzatmadan devam ettim. “Mahi, abimle konuşmuş.”

Selim bir anda durdu. Ne söylemesini istediğimi bilmiyordum ama Selim sadece, “Tamam,” dedi.

Hiç beklemeden, “Az önce aradı ve bizi çağırıyor,” dedim.

Selim birkaç saniye sustu ve hemen ardından, “Sen iyi misin?” diye sordu.

“Ben...” dedim ama ne diyeceğimi bilemeden durup yutkundum. “Bir yanımda sanki rahatlamış gibi ama diğer yanımda onu üzecekmişiz gibi hissediyor. Aranız bozulacak diye çok korkuyorum. Bizi yanlış anlayacak diye korkuyorum. Bir sürü şeyden korkuyorum, Selim.”

“Biliyorum, Bahar’ım,” dediğinde sesinin sakin tonuyla gözlerimi sımsıkı yumdum. “Sana korkma diyemem ama ben yanıdayım. Gideceğiz ve konuşacağız.”

“Evet,” dedim onu onaylayarak.

“Şimdi sen evden çık, ben de çıkıyorum.”

“Tamam,” dedim.

Telefonu kapattıktan sonra hızlıca odamdan çıktım. Çantamı alıp bahçeye yürüdüğümde teyzem bahçeyle ilgileniyordu.

“Hayırdır kızım?” dediğinde karşıımızdaki evi işaret ettim.

“Mahi’yi görmeye gidiyorum,” dedim.

Teyzem, “Hımm,” derken bakışlarını üzerimde gezdirdi.

“Bir şey mi oldu teyze?”

“Ali Asaf nerede?” dediğinde bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım.

“Sanırım o da Mahi’yi görmeye gitti,” dedim ve hemen hızlıca ekledim. “Erken çıktı galiba o.”

Teyzem beni daha fazla soru yağmuruna tutmadan önce bahçeden çıkıp yolun karşısındaki eve doğru ilerledim. Bahçenin geniş kapısından içeri girdim ama evin kapısına uzanan merdiveni çıkmadım. Sırtımı geniş bahçe kapısına yaslayıp Selim’in gelmesini bekledim.

İçeri birlikte girmek o an için iyi bir fikir gibi gelse de daha sonra bunun bir fırsat olduğunu düşündüm. Selim’in tüm sorumluluğu üzerine almasına izin vermememin bir yolu vardı. Merdivenleri hızlı adımlarla çıkıp kapıyı çaldım.

Mahi kapıyı açınca birbirimize baktık. Bakışları arkama kaydığında Selim’i aradığını anladım. “O gelmeden abimle konuşmam lazım,” dedim. Mahi beni anladığını belli edercesine başını salladı.

İçeri girdiğimde Ali Asaf abimi koltukta otururken buldum. Başını çevirip direkt bana baktı. “Selim nerede?” diye sorduğunda yutkundum.

“Geliyor,” dedim ama hemen arkasından devam ettim. “Önce biz konuşabilir miyiz?”

“Selim de gelsin, hep birlikte konuşalım.”

“Ama abi önce biz konuşsak.” Onu ikna etmeye çalışırken kapı çaldı. İstedikimi yapamamış olmanın hayal kırıklığıyla iç çektim.

Mahi bana bir kez baktı ve sonra kapıyı açmaya gitti. Kapı açılınca içeri giren hızlı adımların sesini duydum. Selim yanıma gelip durdu. Ona bakmamı istediğini biliyordum ve ben de bakışlarımı ona çevirdim.

“Bunu tek başına yapmayacaksın,” dediğinde sinirlendiğinin farkındaydım.

“O zaman sen de yapmayacaksın. Sakın benim isteklerimi kendin uygun görmüşsün gibi anlatma.” Selim söylemek istediğimi anladığında başını iki yana salladı.

Ali Asaf abim koltuktan kalkınca ikimizin de bakışları ona doğru döndü. Mahi, abime yakın olacak şekilde aramızda durdu.

Selim, “Ali Asaf,” derken ben de aynı anda, “Abi,” dedim. Mahi bir bize bir abime baktı.

Mahi, “Acaba otursak ve çay falan içerken mi konuşsak?” dediğinde sesinin tonu ilk defa kendinden emin değildi.

Abim, Mahi’ye doğru yaklaştı ama tam karşımızda durdu.

“Sizi dinliyorum,” derken bir bana bir Selim’e baktı.

Hangimizin başlayacağından emin değildim. Çok düşünmeme de gerek kalmadı çünkü Selim konuştu.

“Bahar’ı seviyorum,” dediğinde Mahi de ben de sesli bir şekilde nefeslerimizi tuttuk.

Abim karşılık olarak, “Öyle mi?” diye sorunca gerginlikten bayılacaktım.

Selim, “Evet,” derken kendinden çok emindi.

“Sen?” dediğinde bir Selim’e bir Mahi’ye baktım ve yeniden ona döndüm. “Evet,” dedim hızlıca.

Abim sessiz kaldı. Üzerimizdeki gerginlik odanın içinde canlı bir varlık gibi dolanıyordu.

Ali Asaf abim bir süre sessizce bekledi ve sonra aniden, “Mahinev,” dedi.

Mahi o kadar dalmıştı ki ses karşısında aniden yerinde sıçradı. “Ne oldu?” derken şaşkınca gözlerini kırptırdı. Tedirginliğim gitgide artarken, Selim elini uzatıp elimi tuttu ve bir anda abimin gözleri birleşen ellerimize döndü. Gözlerini kısıp, kaşlarını çatarken bakışlarını bizden çekmeden konuştu.

“Şimdi getir o çayları konuşalım,” dediğinde hepimiz hayretle ona baktık.

Selim, “Ne?” derken bana baktı.

Ben, “Nasıl?” dedim.

Mahinev, “Ne çayı be!” dediğinde abim kahkaha attı. Ardından, “Oh be!” dediğinde hepimiz hayretle ona baktık. Daha üzerimizden şaşkınlığı atamadan konuşmaya devam etti. “Ne zaman itiraf edeceksiniz diye bekliyordum.”

Hayretle, “Nasıl ya?” diye bağırdı Mahinev.

“Siz ikiniz,” derken beni ve Mahi’yi işaret etti. “Açık bir kitap gibisiniz. Ne zaman Selim gelse Bahar aniden biri bir yerine iğne batırmış gibi sıçrayıp ortadan kayboluyor.” Bakışlarını bana çevirdiğinde yüzümün kızardığını hissettim. Selim yanımda gülünce elimi tutan parmaklarını sıktım.

“Sen de,” derken Mahi’yi işaret etti. “Hemen onun arkasından yok oluyorsun. Ayrıca...” daha ne söyleyecek acaba diye merakla yutkundum. “Kaan ve Ayşe’nin nikâhı olduğu zaman bir şeyler hissetmişim zaten. Siz ikiniz de beni doğruladınız.” Yine Mahi ve beni gösterdi.

“Ama hakkını yemeyeyim, en sağlam duran Selim oldu. Onun da huysuzluğu sağ olsun, geç de olsa kendini ele verdi.”

“Abi ne alaka huysuz falan şimdi?” dediğinde Ali Asaf abim güldü. Olayların beklediğim gibi gelişmemesine mi sevineyim, yoksa bunca zaman yaşadığım strese mi üzüleyim bilemiyordun.

“Ya sen var ya,” dedi Mahi aniden. “Sen delirdin mi? Bu ne tavır şimdi?”

“Ne var yavrum ya, Selim benim çocukluk arkadaşım. Hisleri karşılıklı olmasa amenna, kardeşimi istemediği biriyle olsun diye zorlayacak değildim ama birbirlerini seviyorlarmış. E Selim’den daha iyisini mi bulacağız?”

“Ya o zaman neden gerip durdun bizi be adam!”

“Hoşuma gitti,” dedi sırtarak. “Ayrıca bana ne zaman anlatacağınızı merak ettim.”

“Sen var ya!” dedi Mahi ama sinirden yanakları kızarmaya başlamıştı. “Uzun süre habersizce ömrümü yedin, yetmedi geldin girdin hayatıma şimdi de devam ediyorsun. Bu anlayışlı tavırlarına sevinmem

gerek ama o kadar canımı sıkıyorsun ki seni bir kaşık suda boğasım geliyor.” Arkasını döndü ve hiçbirimize bakmadan salondan çıkıp mutfığa giden yolda gözden kayboldu.

“Kızdı,” dedim sanki konuya bir açıklama getirmeme ihtiyaç varmış gibi. Abim şaşkın şakın içeri giden kızın arkasından bakarken gözlerini kırptırdı.

“Abi senden korkulur,” dedi Selim. “Yani ben her gün kafayı yerken senin bildiğini düşünmek beni aşırı geriyor şu an. Kim bilir daha neleri biliyorsun sen.”

Abim dikkatini bize çevirirken yanımıza geldi. Bize yaklaşıncı Selim’in elini bırakıp ona doğru döndüm.

Derin bir iç çekince az önceki neşesi yerini hafif bir hüzne bıraktı. “Benden saklaman beni üzmedi diyemem,” dedi sakın sesiyle.

“Öyle değil,” diye açıklama yapmaya çalıştım ama beni durdurdu.

“Sen mutlu olduğun sürece ben senin yanındayım, arkandayım. Bir daha bunu hatırlatmak zorunda bırakma beni. Benimle konuşmak istediğin ne varsa çekinmeden anlat. Anlat ki senin iyi ve mutlu olduğunu, güvende olduğunu bilip huzurlu olayım.”

“Abi...” dedim ama ne söyleyeceğimi bilemedim. Gözlerime dolan yaşların akması için yutkundum. Amacı beni kırmak değildi ama yine de ona böyle hissettirdiğim için canım yanıyordu.

“Seni öyle tedirgin görmek beni üzmedi mi sanıyorsun? Bahar neden gelip bana derdini anlatmıyor, nerede hata yaptım ben diye düşünüp durdum.”

Başımı iki yana sallayınca gözyaşlarım da daha fazla direnemedi.

“Tamam çabuk parlarım, sinirliyimdir de ama seni dinlemeyeceğimi, anlamayacağımı mı düşündün?”

Sessiz gözyaşlarım akarken beni kollarının arasına alıp sarıldı. “Ağla diye anlatmıyorum sana bunları,” derken usulca saçlarıma dokundu.

“Öyle değildi,” dedim başımı göğsüne yaslarken. “Ben sadece biraz zaman geçince söyleyecektim ama sonra bir sürü şey oldu ve ben de...” cümleme devam edemedim.

“Tamam,” derken başımın üzerini öptü. “Sen mutluyun başka bir şeyin önemi yok.”

Başımı sallayıp onu onayladım. Geri çekildiğinde gülümseyerek gözlerime baktı. “Seninle işim bitmiş olabilir ama bu arkandakiyle daha konuşacaklarım var.”

Başımı hevesle sallayarak karşılık verdim. Selim arkamdan gülünce ikimiz de ona döndük. Selim’in gözleri yüzümde dolandı ve ıslanan yanaklarımı avuç içlerimle silerken beni izledi. Bakışlarındaki endişeyi yok etmek için gülümsedim. Yeniden arkamdaki adama baktı. “Sen ne zaman istersen,” dediğinde Ali Asaf abim başını salladı.

“Hadi sen kendine gel,” dedikten sonra arkasını işaret etti. “Benim sakinleştirmem gereken minik bir öfke yumağım var.” Selim’le aynı anda gülünce o da bize karşılık verdi. “Düğüm düğüm olmuştur şimdi sinirden,” derken başını eğip bize yaklaştı. Özellikle Mahi duysun diye sesini yükseltti ama sanki bize bir sır verir gibi duruyordu.

“Ayrıca onun hakkında böyle konuşmamdan nefret ediyor,” dediğinde daha fazla güldük. Sonra arkasını dönmeden önce bana göz kırptı ve mutfağa giden holde gözden kayboldu.

Salondan çıkar çıkmaz hızla Selim’e döndüm. Suratımdaki gülümseme o kadar genişledi ki neredeyse yanaklarım sızlıyordu. Bir anda kendimi onun kollarına attım ve Selim de beni yakaladı.

Kollarımı boynuna sardığım anda beni belimden sımsıkı tutup hafifçe kaldırdı. Onun kollarından yükselmiş halde yüzlerimiz aynı hizaya gelince ne yapacağımı şaşırdım. Kendimde olduğundan bile haberdar olmadığım bir cesaretle Selim’in gözlerine bakarken, eğilip çenesini öptüm. Başımı geri çektiğimde gözleri şaşkınlıkla irileşirken, boğazı yutkunmayla hareket etti. Sonra yine hareket ettim ve bu sefer eğilip dudaklarına kısacık bir öpücük bıraktım.

Selim’in beni tutan kolları kasıldı. Birkaç saniye sessizce beni izledi ama sonra gülümsedi.

“Senden böyle öpücükler almam için Ali Asaf’ın mı araya girmesi gerekiyordu?” diye sorarken sesindeki eğlenen ton keyfimi ikiye katladı.

“Öyle rahatladım ki Selim, sana anlatamam.”

“Anlatamam ama gösteririm diye mi düşündün?” diye sorduğunda başını bana yaklaştırıp alnını alnıma yasladı. Bana bu kadar yakın olmasıyla nefesim kesildi. Sadece başımı sallayarak onayladım.

Beni kollarının arasında aşağı kaymama sebep olacak kadar gevşetince ayaklarım yeniden yere bastı. Hemen ardından yeniden sıktı ve göğsüm onunkine yapışana kadar beni kendine çekti. Bakışlarım ister istemez mutfağa doğru kaydı ama Selim elini yanağıma koyup ona bakmamı bekledi.

“Bu halin,” dediğinde eğilip dudaklarını dudaklarıma kısıp bir süre bastırdı ve geri çekildi. “Gözümün önünde adeta canlandın ve bu halin o kadar hoşuma gitti ki dizlerim titriyor.”

Selim başını eğip yeniden yaklaştı. “Sana söz veriyorum güzelim,” derken burnunu burnuma sürtünce hafifçe kıkırdadım. Duyduğu ses sanki onu mutlu etmiş gibi gülümseyerek karşılık verdi. “Her zaman bu halinde kalman için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Verdiği söz benim için ne kadar önemli olsa da başımı iki yana salladım. Ona dokunma ihtiyacı hissederek ellerimle yüzünün iki tarafından tutup gözlerine baktım. “Verdiğin söz benim için önemli ama bunu düşünmeni istemiyorum. Sen hayatımda olduğu sürece yüzümdeki gülümseme hiç eksik olmayacak benim.”

Gözlerim bana ihanet eder gibi dudaklarına kayınca yerimde duramayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarından bir kez daha öptüm. Hızlı bir öpücük planlamış olsam da Selim geri çekilmeme fırsat vermeden başımı tuttu ve altdudağıma kendine doğru çekerek beni öptü.

Geri çekildiğinde göğsüm hızlanan nefesimle birlikte inip kalkarken Selim altdudağını yaladı. “Ayrıca,” derken duraksadı ve yutkunup devam etti. “Bu öpücük kısmına alışırım.”

Kızaran yanaklarımı gizlemek için başımı aşağı eğdim ama Selim izin vermedi. Çenemden tutup ona bakmamı sağladı. “Alışayım mı?” dediğinde gülümsedim.

Dudaklarımı ısırp gülümsememi bastırmaya çalıştım. Başımı sallarken, “Alış,” diye fısıldadığımda Selim de gülümsedi. Dudaklarını bana doğru yaklaştırdığında hafifçe geri çekildim.

“Alış ama yalnızken,” dediğimde Selim kahkaha attı.

“Mesaj alındı,” dedi. Dayanamadım, hızlıca yanağından öpüp kollarının arasından çıktım. Selim, “Bahar,” diye seslendiğinde çoktan mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Arkamda Selim’in homurdanmasını duyunca gülümsedim.

“Senin bu yaptığın haksızlık ama,” derken bana yetişti ve elimi tuttu.

“Hiç öyle değil,” diye kendimi savundum.

“Öyle,” diye fısıldadı ve aniden elini boynumun arkasına sarıp beni kendine çekti. “Sen de biliyorsun bana ne yaptığını ama işine gelmiyor.”

Yutkunarak ona baktım. “Gelmiyor,” diye kabullendiğimde ikimiz de nefeslerimizi tuttuk. Selim dudaklarını sertçe benimkilere bastırıp hızla geri çekildiğinde sersemlemiş bir halde ona baktım.

“İstemiyor musun?” derken bakışlarındaki derin ifadeyle yutkundum.

“Neyi?”

“İşine gelmesini istemiyor musun yoksa istiyor ama korkuyor musun?”

“Korkuyorum.” Selim bana öyle bir ateşle baktı ki nefesimin kesildiğini hissettim.

“Neden?” dediğinde nefesim boğazımda tıkanca da ona cevap vermek istedim.

“Hissedeceğim şeyin büyüklüğünden, kendimi durduramamaktan.” Dizlerim titremeye başlayınca, “Ayakta duramamaktan,” diye ekledim.

“Ayakta duramamanı sağlayacağım,” derken başını eğip kulağıma fısıldadı. “Tutunacağın tek şey olmak istiyorum.”

“Selim...” dediğimde titreyen dudaklarımı sıktım. Geri çekilip gözlerime baktığında yutkunarak kuruyan boğazımı ıslattım.

“Bu korkunu gidermek de benim boynumun borcu.” Kurduğu cümleden sonra tek kelime edemedim. Bir anda dengede durmak zorlaştı ve elimi koluna sarıp destek aldım. Bu hareketim az önce söylediğini ispatlamanın başlangıcı gibiydi.

Tutunacağın tek şey olmak istiyorum.

Fakat ima ettiği şeyin bu olmadığından adım gibi emindim.

4. BÖLÜM

“Öyle bir gel ki bana nefes nefese.”
- Cemal Süreya

Ne Ay Geceden - Sezer Sarıgöz

Mahine

Mutfığa girip kapıyı arkamdan sertçe kapattım. Ellerimin titrediğini görünce kendime bir kez daha kızdım. Neden bu kadar üzüldüğümü ve sinirlendiğimi bilmiyordum ve bu durum canımı daha fazla sıkıyordu.

Ali Asaf'ın, Bahar ve Selim'e verdiği tepki tam da olmasını istediğim şeydi aslında. Onlar için öyle mutlu olmuştum ki içim içime sığmıyordu. Ama kahretsin ki içimdeki o kırgın taraf, Ali Asaf tarafından kırılmış olan tarafın iyileştiğini düşündüğümde, böyle beklenmedik bir anda ortaya çıkıyordu.

Ali Asaf'ın zeki bir adam olduğunu biliyordum. Onu tanıdığım ilk günden beri bunun farkındaydım. Her zaman, her şeye bu kadar hâkim olan, gözlemlerinde bu kadar haklı çıkan bir adamın nasıl benim ona karşı hissettiklerimi anlamadığını sorgulayıp durmuştum.

Fakat bunu sorgulamak başkaydı, birebir görmek bambaşka hissettiriyordu.

Hissettiğim duygu canımı yakıyordu ve buna engel olamıyordum. Her şeyin bu kadar farkında olan adam nasıl beni görmedi diye düşünmek canımı acıtıyordu. Arkadaşımanın mutluluğundan başka bir şey de düşünmek istemiyordum ama derinlere gömdüğüm bir şeylerin ortaya çıktığını hissediyordum. Kaynayan suyla çayı demlerken kaçıp kurtulan bir damla yaş dudaklarımın üzerine düştü.

Çayı demledikten sonra Emine annemin tüm itirazlarıma rağmen benim için hazırladığı tatlıyı buzdolabından çıkarıp tezgâha koydum. Uzanıp tatlı tabaklarını aldığım anda mutfığın kapısı tıklatıldı.

“Bahar,” diye seslendim. Kapı hafifçe aralanınca Ali Asaf'ın sesini duydum.

“Sabah uyandırmak için öperim Bahar zannedersin, peşinden gelirim yine Bahar zannediyorsun. Bahar’ı mı kıskanayım ben şimdi?”

Tabakları gürültülü bir şekilde elimden bıraktım ve hızlıca gözlerimi sildim. Arkam Ali Asaf’a dönük halde tatlıyı kesmeye başladım.

“Sen kıskanmaya bahane arıyorsun bence,” dedim.

Mutfak kapısı açıldı ve yeniden kapandı. Ali Asaf’ın gelip tam arkamda durduğunu hissettim. Saçlarımı iki eliyle toparlayıp tek omzumun üzerine aldı ve çenesini diğer omzuma yasladı. Sıcak nefesini kulağımın altında hissettim.

“Ben zaten seni her zaman her şeyden kıskanıyorum.” Derin bir nefes aldım. “Mesela,” derken az önce bir araya topladığı saçlarımı parmaklarının arasına aldı. Hafifçe eline dolarken başımı kendine doğru geriye yatırdı. “Esen rüzgârın saçlarına dokunmasını kıskanıyorum.”

“Öyle mi?”

“Evet. Başka neyi kıskanıyorum biliyor musun?”

“Belli ki söyleyeceksin.” Omzuma değen dudakları gülümsedi.

“Yağan yağmurun tenini ıslatıp, okşamasını da kıskanıyorum mesela.” Dudakları boynum ve omzum arasında gezindi. “Senden uzakken ya da yanımda olsan da sana dokunamıyorken, benim yapamadığım ne varsa hepsini kıskanıyorum. Bünlarla bile zor baş ediyorum ben, başka gözlerin sana değmesiyle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum.”

“Konumuz hâlâ Bahar mı?”

Ellerini belimden uzatıp karnımın üzerinde birleştirdi. “Ne anladıysan o,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Murat benim arkadaşım. Bu üç kelimedden oluşan cümleyi daha kaç kere tekrar etmem gerek?”

“Bir şey demedim ki,” dedi kısıp sesiyle fakat kendini savunmak istediğinin farkındaydım. Ben ağzımı açıp konuşmadan devam etti. “Hem ben buraya onu konuşmaya gelmedim.”

“Onu anladım.”

“Mahinev,” derken karnımda duran eli tişörtümden içeri girip çıplak tenime dokundu. “Neden kızgınsın yavrum sen bana?”

“Kızgın değilim,” dedim.

“Sesinin tonundan anlıyorum ben senin. Gerçi içeride ağzına geleni sayıp gitmen de aydınlatıcı bir hareket oldu benim için.”

“Çok zekisin,” dediğimde sesimin tonundan rahatsız oldum. Ali Asaf elime uzanıp bıçağı aldı ve tezgâhın üzerine koyup beni kendine çevirdi. Yüzüme baktığı anda anlayacağını biliyordum.

“Yavrum yapma böy-” Bir anda durdu. “Ağladın mı sen?”

Refleks olarak başımı iki yana salladım ama dilimden inkâr edecek bir kelime dökülmedi.

“Mahinev,” derken artık az önceki kadar sakin değildi. Merakla yüzüme baktı.

“Bir şey yok. Sinirlerim boşaldı galiba.”

Parmakları yanağımı okşadı. “Yalan söyleme.”

“Senin duymak istediğin şey bu değil diye ben yalancı olmuyorum.” Kollarının arasından çıkmak için kıvrandım ama kalçam tezgâha yapışana kadar beni itip, bir elini belimin yanına gelecek şekilde tezgâha koydu. Diğerini de başımın üzerinde duran dolaba yasladı.

Beni hapseder gibi sıkıştırdığında bakışlarımı kaçırdım.

“Ne olduğunu anlat bana, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum.”

“Zaten konu ben olduğumda hiçbir zaman anlamadın.” Ağzımdan kaçan kelimeler ikimizin arasında yankılandı.

“Mahinev,” dedi yumuşacık sesiyle. “Kırdım mı ben seni yavrum? Seni üzecek bir şey mi yaptım? Öyleyse ve anlamadıysam tamam kabul ediyorum, söz konusu sen olunca aptalın tekiyim, eyvallah.”

Sesinin tonu, bana söylediği her bir kelime içimi o kadar sızlattı ki ufak bir çocuk gibi dudaklarımı büktüm. Dün gece yaşadığımız onca güzel şeyden sonra neden saçma sapan ve geçmişte kalan konuları gün yüzüne çıkarmıştım ki sanki?

“Gönlün kırılmasın bana, Mahinev. Bak sen bana kırgın olursan, ben lanet bir adama dönüşürüm. Seni üzdüğümü düşününce elim ayağım buz kesiyor benim. Bedenimi ısıtan tüm kan bir anda çekilip gidiyor benden.”

“Ali Asaf...” dedim fakat devamında ne diyeceğimi bilemedim.

“Anlatamadım mı ben kendimi sana Mahinev, hissettiremiyor muyum hâlâ? İsyan eder gibi söylemiyorum bunları, sadece öyleyse daha çok çabalarım.”

Dudaklarını başıma yaslayıp saçlarımın arasına burnunu sürttü. “Ben en çok sana çabalarım, Mahinev.” Başını eğip burnunu yanağımda gezdirirken, sıcak nefesi dokunduğu her yeri yakıp geçti. “En çok sana, bir tek sana...”

“Benim hatam,” dedim bir çırpıda. “Ben, bir anda... seni içeride öyle görünce... dedim ki...” Ali Asaf başını geriye çekip devam etmemi bekledi. “Her şeyi bu kadar net gören adam beni nasıl görmedi? Hadi görmedi, sonra duydu ama yine de inkâr etti. Bir anda kötü hissettim işte.”

“Haklısın,” dedi. “Kötü hissetmen de normal. Sana bu kadar kör olmak da benim hatamdı zaten. Şu an hissettiğim gibi hissedeceğimi bilseydim, yanındayken kalbimin nasıl çırpındığının farkında olsaydım keşke.” Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti.

“Hiç bilmiyordum ki Mahinev, neyin hasretini çekmişim ben bunca zaman, sana bakınca anladım. Sana bakınca çırpındı şu kalbim, nefesini hissedince umutlandı yeniden. Tenin tenime değince canlandı sanki. Bilseydim bunları, ben de geç kalmazdım sana.”

“Ben abarttım, lütfen böyle şeyler söyleme. Geçmişî açıp durmak benim hatam. Kendi kendime dert çıkarıyorum işte.”

Tezgâhta duran eliyle çeneme dokundu ve başını bana doğru eğdi. “Sen dertleri bana çıkar. Sen çıkar ben çekerim ama yeter ki kendini üzme.”

“Ağlayacağım bak,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Çenemde dolanan parmakları sıkılaştı ve başım geriye yatana kadar arkaya doğru eğdi. Tepemdeki dolaptan destek alan eline bakarken bedenini eğip benimkine yapıştırdı.

“Ben dün gece sana dokundum,” dediğinde yutkundum. “Bak hâlâ her bir zerremde, her bir noktamda sen varsın. Senin tadın, senin kokun, senin dokunuşun.”

“Ali Asaf, içeride in-” Kalçasını bana doğru bastırınca cümlem yarım kaldı. “Ben seninle olmanın tadını aldım bir kere, ne yapacağız şimdi?”

“Ben...” Yutkundum ve yeniden denedim. “Ne yapacağız?” dedim saf gibi.

“Görmezden mi geleyim?” dediğinde başımı iki yana salladım. “Uzak mı durayım?” diye sorduğunda cevap veremedim. “Yok mu say-sam o zaman? Sen söyle bana, ne yapayım şimdi ben?”

“Öp,” dedim fısıldayarak. Ellerimi göğsüne uzattım. İki elimle ti-şörtünü sımsıkı tutup aramızda kalan ufacık mesafeyi kapattım. Yap-masını çok istediğimi belli edercesine dudaklarımdan bir inleme ka-çarken, “Öp,” dedim yeniden.

Ben de dün geceyi unutamıyordum. Onun gibi açık açık dile getir-mesem de hissettiklerimin tarifi mümkün değildi.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak ister gibi parmak uçlarımda yük-seldim. Mutfağın havası bir anda nemlendi sanki, olduğundan daha fazla ısındı. Saçlarından gelen şampuanımın kokusunu alınca derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim ve gözlerim bir saniyeliğine kapandı. Ama beni asıl mahveden onun kendine has kokusuydu.

Daha derinlerde gizlenmiş bir şekilde duruyordu ama oradaydı işte. Kendini bana biraz daha bastırdı ve dudakları benimkilere iyice yaklaştı. Sıcaklığı benim dudaklarıma vurdukça nefesini içime çekmek istedim.

“Bunu o kadar çok istiyorum ki,” diye fısıldarken gözlerim açıldı.

“Kötü bir şey gibi söyledin,” dediğimde neredeyse dudaklarına do-kunmak üzereydim.

“Seni bu kadar istememin hiçbir kötü tarafı olamaz, iyiden de öte ama bir yandan da kötü...”

“Nasıl?” diye sordum kendime engel olamadan.

“Senden uzak durmak çok zor çünkü nasıl duracağımı bilmiyo-rum.” Cümlesini bitirdiği anda dudaklarıma sertçe yapıştı. Söylediği her şey bir anda aklımdan silinip gitti. Sadece ondan ibarettim.

Öpücüğün hiçbir yumuşak tarafı yoktu. Ağzlarımız çarpıştı, dili hiç beklemeden dudaklarımdan arasından içeri sızdı ve ben, ondan ge-len bu ateşli saldırıya teslim olmaktan başka bir şey yapamadım.

Kalçasını biraz daha ittirip kendini bana bastırdı. Ellerimi uzatıp boynuna doladım ve başını kendime doğru çektim. Aramızda bir san-tim bile olmamasına rağmen sanki bu yakınlık yetmiyordu. Kendimi daha fazla yükselttim ve ondan destek aldım.

Dudaklarının verdiği sıcaklık içimi ısıttı. Boynunda duran ellerimden birini aşağı kaydırıp ve tişörtünden içeri sokup tenine dokundum. Parmaklarım teninin her bir çıkıntısını okşarken Ali Asaf ağzımın içine doğru inledi. Başını geri çektiğinde nefes nefeseydim. Bu esnada kızarmış dudaklarına baktım.

Mırıldanarak, “Seninle barışma seksi yaptığımızda efsane olacak,” dediğinde şaşkınlıktan neredeyse nefesim kesildi.

Aklım yerine gelirken ona şaşkınca baktım. “Ne?”

“Şiddetli bir kavgadan sonra barışmak için seviştığımızı düşünsene Mahinev, bak diyorum sana öyle bir gir-”

Elimle ağzına bir tane vurup bastırdım. “Sakın o cümleyi bitirme!”

Elimin altında dudakları kıvrıldı. Az önceki ruh halimden çıkmam için bilerek yapıyordu.

“Ayrıca seninle kavga ettiğimizde ben senin canına okurum.” Elimi ağzından çektim. Uzaklaşması için onu iteceğim sırada iki eliyle elimi tuttu ve beni kendine bastırdı.

“Tamam,” derken altdudağında dişlerini gezdirip sırttı. “Sen *ağzınla* benim canıma oku,” deyip dudaklarına baktı. Bakışları boynuma, oradan göğüslerime kaydı ve daha da aşağı inerek belimin aşağısında, bacaklarımın arasında durdu. “Sonra da ben *ağzımla* senin canına okurum.”

Gözlerim kocaman açıldı. “S-sen...”

“Ben ne?”

“Sen var ya, sen...” İki kelimeyi bir araya getiremedim ve bu durumda olmam Ali Asaf’ı daha fazla eğlendirdi.

“Ben ne yavrum?”

Bakışlarımı mutfakta gezdirince tatlıların üzerinde durdum. “Git şunları içeri götür,” dedim ve ona bakmadan kollarının arasından çıktım. Yeniden tatlı tepsisinin başına geçtiğimde nefesimi düzene sokmak için gözlerimi kapattım. Ali Asaf’ın hemen sözümü dinleyeceğini düşünmem benim hatamdı.

Arkamdan sinsice sokuldu. Dişlerini ensemden hissettiğimde iki elimle tezgâha tutundum. Canımı acıtmadı ama verdiği hisle dizlerim titredi. Sadece birkaç saniye sürdü. Uzanıp yalnızca bir tabak aldı ve benden uzaklaşırken rahat bir nefes aldığım anda, boştaki eliyle

kalçama vurdu. Yerimden sıçrarken vurduğu yeri elimle ovuşturup ona baktım.

“Köpeksin,” derken dişlerimi sıkıp kaşlarımı çattım.

“Sadece sana,” dedi ve elindeki tatlıdan bir çatal alıp ağzına attı. Gözlerini benden ayırmadan tatlıyı yuttu ve dudaklarını yaladı.

“Bayıldım.” Bakışlarını sanki beni çırılçıplak görüyormuş gibi üzerimde gezdirince daha fazla dayanamadım ve elime gelen ilk şeyi alıp Ali Asaf’a fırlattım.

Silikon fırın tutacağı göğsüne çarptı ve oradan sekip yere düştü. “Git şuradan,” dedim mutfaktan çıkmasını umut ederek ama yerinden kıpırdamadı. Yanından geçip mutfak kapısını açtım ve dışarıyı işaret ettim.

“Çık hemen, Selim’in yanına git.”

“Yardım etseydim,” derken ağzına tatlıdan bir çatal daha attı.

“Beni hasta etmekten başka bir işe yaramıyorsun. Çık!”

“Ben de sana hastayım yavrum,” dediği an bakışlarım arkasında duran kişiye kaydı. Bahar sırtıtarak bize bakarken yanaklarım kızardı.

“Gönder şu abini içeri bak,” dedim ve ikisine de arkamı döndüm.

“İkinizin didişmesi çok tatlı,” diyen Bahar’a ters ters baktım.

Ali Asaf, “He işte,” dedikten sonra devam etti. “Ben de bu kavgaların sonundaki barışmalarımızdan bahsediyordum ama Mahinev yine çıldırdı.”

Enseme doğru yayılan sıcaklıkla ona doğru döndüm. “Geberteceğim seni,” dedim ama ben daha bir adım atamadan Ali Asaf arkasını döndü ve salona doğru yürüdü.

Artık emindim, bu adamla hiçbir zaman baş edemeyecektim.

Son bir ayın nasıl bu kadar hızlı geçtiğini algılamakta zorluk çekiyordum. Ali Asaf’ın, Selim ve Bahar konusunda hepimizi şoka soktuğu günden sonra kendimize gelmemiz oldukça zor olmuştu. Her konuda -özellikle konu bensem- bu kadar gergin olan adamın, bunca zaman sessizce kenarda bekleyip, her bir sıkıntımızın ve ondan korktuğumuz zamanların farkında olarak bizim bu hallerimizden keyif aldığını bilmek beni sinir ediyordu.

Bahar ve Selim için çok mutluydum orası ayrı. Bahar sanki isminin anlamını taşıdığı bahar aylarını yaşıyor gibiydi. Yüzünde bitmek bilmeyen bir gülümsemeyle ve dudaklarında mırıldanmaktan geri durmadığı neşeli şarkılar eşliğinde ortalıkta dolanıp duruyordu.

Selim'den zaten hiç bahsetmiyordum. Havalara uçuyordu adeta. Daha önce onu bu kadar hareketli görmemiştim. Yerinde duramıyor gibiydi. Bahar çoğu zaman onun yaptıklarını anlattığında hepimizin yüzünde kocaman bir gülümseme oluşuyordu. Bahar ve Selim'in mutlu olması bizlere de yansımıştı. Hepimiz ikisi için o kadar mutluyduk ki keyfi yerinde olmayan bir Allah'ın kulu yoktu etrafımızda.

Aklımdan geçenleri bir kenara bırakıp elimdeki bezi bir kez daha sıktım ve önümdeki camın kenarlarını silmeye devam ettim. Ben işime odaklanmışken Bahar elinde süpürgeyle odaya girdi.

“Valla bu Songül aşırı uyanık ya!” İsyan eden sesini duyduğumda gülümseyerek ona baktım.

“Yine ne oldu?”

“Teyzem ve annemi iki dakikada nasıl becerdiyse kafaya almış. Güya biz evin kalan işlerini yapacaktık, annemler de yemek yapacaktı ama ne yapmış etmiş onlara mutfakta yardım ediyor.”

Bir kez daha gülümsedim. “Ya zaten bizim de işimiz az kaldı. Dün her şeyi yaptık. Ufak tefek şeyleri hallediyoruz. Boş ver, mutfakta çok fazla iş var. Hem Emine annem gelecek birazdan, bak sen o zaman gör o mutfakta neler oluyor.” Bahar söylediklerimi düşünürken kahkaha attı.

“Bak bu konuda haklısın,” derken elindeki süpürgenin fişini çekip prize doğru uzattı. Çalıştırmadan önce, “Ya abimi bir arasana, kaç gibi gelecekmiş? Teyzem senin sormanı istedi, kendisi ararsa kızarmış, öyle diyor,” dedi.

“Neden kızsın canım?”

“Sabahtan beri kırk kere aramış çünkü. Eksik bir şey kalmasın diye bir annem bir teyzem abimi sürekli arıyor. Abim ben salak mıyım unuttayım anne falan demiş en son, o yüzden korkudan bir daha arayamıyorlar.”

Eşofman altımın cebinden telefonu çıkardım ve Bahar süpürgeyi çalıştırmadan önce odadan çıktım. Nerede rahat konuşurum diye düşünürken koridorun karşısında Ali Asaf'ın odasıyla adeta birbirimize

baktık. Sanki birisi beni izliyormuş gibi sağıma soluma bakındım. Aniden verdiğim kararlarla hızlı adımlar atarak Ali Asaf'ın odasına girdim ve kapıyı arkamdan aynı hızla kapattım.

Sırtımı kapıya yasladığımda içime derin bir nefes çektim ve ciğerlerim onun odaya sinen kokusuyla doldu.

Gözlerim, dümdüz duran yatak çarşafında, yatağının ayakucunda duran katlı tişörtünde ve tıpkı yatağı gibi düzenli duran diğer eşyalarında dolaştı. İnce raflardan oluşan kitaplığına doğru ilerledim ve parmak uçlarımla kitaplarına dokundum. Hepsine tek tek bakarken, kitaplığın en köşesinde duran ufak bir şey çekti dikkatimi.

Elime alıp gözlerimi kısıtım. Kıskaçlı küçük bir kadın tokasına bakarken kaşlarımı çattım. Ali Asaf'ta ne işi vardı bu tokenın? Acaba Bahar'ın falan mı diye düşünürken tokenın bana tanıdık geliyor olmasına anlam veremedim.

Sonra aniden tokenın arkasındaki, kendinden çok daha küçük kelebek çekti dikkatimi ve hatırladım. Yıllar önce saçlarımı toplamam için bana paket lastiğini verdiği o gün saçımda olan tokaydı. Murat'ın benden aldığı tokenın Ali Asaf'ta ne işi olduğunu sormak için sabırsızlanıyordum. Tokayı açıp önüme düşen saçlarımı topladım ve Ali Asaf'ı aradım.

Telefon bir kere çaldı ve Ali Asaf daha bir şey diyemeden hemen adını söyledim.

"Ali Asaf," dedim bir solukta. Ben odasında dolaşmaya devam ederken sesimi duyduğunda derin bir nefes sesi doldu kulaklarıma.

"Söyle yavrum," dediğinde eğilmiş, yatağının başında duran komodin üzerindeki parfümünü burnuma tutuyordum.

Telefonu kulağım ve omzumun arasına sıkıştırıp tek elimle komodin çekmecesini araladım. Neredeyse boş olan çekmecedeki bir defter gözüme çarpınca elime aldım ve aldığım anda sayfaların arasından bir iki parça ayaklarımın dibine düştü.

Refleks olarak, "Ay!" dediğimde Ali Asaf hemen cevap verdi.

"Mahinev, ne oldu?"

"Ay yok bir şey," derken eğilip yere düşen şeyleri toplamaya başladım ama elime aldığım parlak paketleri görünce yeniden bağırarak geldi içimden.

“Of!” derken sinirle homurdandım.

“Mahinev, ne oluyor Allah aşkına?”

Ali Asaf’ın sorusuna cevap vermek istesem de ağzımı açamadım. Adama *odana girdim, her yeri kurcalarken prezervatif paketlerini yerlere saçtım*, diyemezdim herhalde.

“Ya sen ne zaman geleceksin?” Sesim istemsizce ters ve nefes nefese çıkınca Ali Asaf’ın duraksadığını telefonda bile hissedebiliyordum.

Tam bana cevap verecekti ki odaya yaklaşan adım sesleri doldu kulağıma. Aynı anda da Ali Asaf konuştu.

“Neredesin sen?” diye sordu.

“Senin odandayım, ay valla biri geliyor,” dediğimde elimdekileri çekmeceye tıktırdım. Tam yerden kalkmıştım ki kapı hızla açıldı. Aynı anda gözüm yerde kalan bir adet parlak pakete takıldı ve hemen dizlerimin üzerine çöküp elimi üzerine kapattım.

Şaşkınlıkla, “Mahinev,” diyen Ali Asaf’a başımı kaldırıp baktım. Yerde, ellerimin ve dizlerimin üzerinde duruyorken, tepemde dikilen Ali Asaf’la bir süre bakiştık.

“Ne yapıyorsun sen evde?” diye sordum ama bana gülerek karşılık verdi.

“Asıl sen ne yapıyorsun yerde?” derken sırtışı genişledi.

Yerimde doğrulmadan önce paketi aldım ve avucumun içine sakladım. Hızla kalktım, telaşımı gizlemeye çalışarak yüzüne baktım.

“Telefonu düşürdüm,” dedim yeri işaret ederek. Panikle yere eğildiğimde kulağımdan o da düşmüştü. Ali Asaf elinde tuttuğu telefonunu kaldırıp hâlâ açık olan konuşmamızı sonlandırdı. Telefonunu arka cebine soktu ve elini arkaya uzatıp kapısını kilitledikten sonra bana doğru bir adım attı.

Geriye doğru gitmek istesem de yerimde sabit kaldım. Bakışları yüzümde dolaşırken gözlerini kıstı ve derin bir nefes aldı.

“Sanırım sende bana ait olan bir şey var.”

Başımı hemen iki yana salladım. “Hiç yok,” dedim telaşla.

“Var var,” dediğinde yutkundum.

“Of, tamam ya ama benim suçum yok. Sen neden öyle şeyleri ortada bırakıyorsun ki!” Sert çıkışımla afallamış gibi yüzüme baktı.

“Ortada değildi, ne kadar uzun süredir saklıyorum ben onu biliyor musun?”

“He bir de marifetmiş gibi söylüyorsun. Bana ne süresinden? Dua et çöpe atmadım. Hatta atacaktım da sen geldin işte.”

Kaşlarını sinirle çattı. “Denesene bir bak neler oluyor? Şu an benim için nasıl kıymetli o biliyor musun?”

Gözlerini kısıp sinirle bakma sırası bendeydi. “Aa pardon beyefendi, kusura bakma. Sürekli yanında taşıdığını unutmuşum.”

“Sürekli yanımda taşımıyorum ama bazen elimde olmasına ihtiyaç duyuyorum.”

“Ne?” dediğimde omzuna bir tane vurdum. “Sen iyice arsızlaştın.”

“Ya yavrum delirdin mi sen? Ver şunu bana!” Aniden üzerime atılınca bir çığlık attım ve elimde sıkıttığım paketi Ali Asaf’ın göğsüne doğru fırlattım. Paket pat diye göğsüne çarptı ve kayarak yere düştü. Odaya çöken sessizlikle ikimiz de yerde bize göz kırpan pakete baktık.

Kollarımı göğsümde birleştirip kaşlarımı çattım ve Ali Asaf’ın bakışlarının yüzüme dönmesini bekledim. Gözlerini hâlâ yerde duran minik pakete dikmiş öylece bakıyordu. Huysuz bir çocuk gibi ayağımı yere vurunca bakışları bana döndü.

“Al, çok kıymetli şeyini,” dedim. Şeyini kısmını söylerken bir tık kekelemiş olabilirdim.

Parmağıyla yerde duran paketi işaret ederek, “Nereden buldun sen onu?” diye sordu. Dudakları sanki bir kahkahayı zorla hapsetmeye çalışıyormuş gibi gerildi.

“Çekmecenden,” dedim hiç düşünmeden. Bu saatten sonra odasını kurcaladığımı saklamak bir işe yaramazdı zaten. Sonunda dudakları direnmeyi bıraktı ve gamzeleri derinleşip ortaya çıkana kadar kıvrıldı.

“Sakın güleyim deme!” diye uyarırken bana doğru bir adım attı.

“Yavrum,” derken bana doğru gelmeye devam ettiğinde geri gitmeyi reddettim ama onun yanında kalıp eğlenmesine seyirci olmak niyetinde de değildim. Bana yaklaşıırken yanından geçmek için bir adım attım.

“Hiç uğraşamam seninle, bir sürü işimiz var,” dedim ve hareket ettim. Ben yanından geçecekken kolunu önüme uzattı ve elini belime sarıp beni kendine doğru çekti.

Tam önüne doğru gelmemiştim ama beni yanında tutarken göğsümün yarısı onun göğsüne yaslandı.

“Sen iki saattir elindekinden mi bahsettiğimi sanıyordun?”

Gözlerimi yüzüne çevirip ters olduğunu umduğum bir bakışla ona baktım. Ben cevap vermeyince derin kahkahası aramızda yankılandı. Beni sinir etmek için uğraşıyorsa başarılı oluyordu. Yeniden gitmek için hareket ettim ama belime sardığı kolunu sıkılaştırdı ve beni kendine doğru çekti.

Başını eğip boynuma doğru yaklaşırken kollarından çıkmak için isteksizce çabaladım. Burnunu kulağımın altına dokundurup sakince hassas derinin üzerinde gezindi. Ağzımı açıp onu uyarmak istediğim an başını biraz daha eğdi ve burnunun gezindiği yere dudaklarını bastırdı. O kadar hafif bir temastı ki neredeyse varla yok arasında olmasına rağmen ayak parmaklarıma kadar hissetmiştim.

“Ondan bahsetmiyordum,” dedi tenime doğru. Benden bir santim bile uzaklaşmadan konuşurken dudakları belli belirsiz tenime dokundu.

Aklımı toparlamaya çalışarak, “Ne?” diye sorduğumda Ali Asaf’ın dudaklarının gülümsemeye kıvrıldığını hissettim.

“Saçındaki tokadan bahsediyordum,” dedi açıklamak ister gibi. Bir an düşündüm. Sonra aklım başıma gelince derin bir nefes aldım.

“Ya...” derken düştüğüm durumun rezilliğinden yanaklarım kızardı. “Sen elimde olmasına ihtiyacım var falan dedin, ben de...” dediğim anda duraksadım. Resmen saçmalamanın sınırlarını zorluyordum.

Ali Asaf boynumu öperken tekrar gülümsedi. “Elimle onu nasıl bağdaştırdın anlamadım yavrum,” derken bu durumdan o kadar hoşlanıyordu ki gizleme ihtiyacı bile duymuyordu.

Onu kendimden uzaklaştırmak için itmeye çalıştım ama beni o kadar sıkı sardı ki nefesim kesildi. Dudaklarını sertçe boynuma bastırduğunda, “Ali Asaf,” diye uyarmak istedim fakat sesim daha çok hissettiğim şeyin etkisiyle zevkten kısılmış gibi çıktı.

“Söyle yavrum,” dedi sanki konuşmamı bekler gibi.

“İşimiz var,” dedim ve devam ettim. “Bir sürü,” diye yutkunarak ekledim. Söylediklerimi duymuyormuş gibi mırıldandı.

“Şimdi bırakacağım seni,” diye fısıldadığında söylediğine ne beni inandırabilmişti ne de kendi inanıyor gibiydi. Ellerimi göğsüne koyup ince kumaşı tuttum. Amacım onu uzaklaştırmaktı ama parmaklarım hareket etmeyi kabul etmiyor gibi olduğu yerde kaldı.

Tam artık bırakmasını isteyeceğim sırada kapının kolu sertçe aşağı indi ve arkasından da bir gümbürtü geldi.

Bahar’ın, “Ay, burnum!” dediğini duyduğumda Ali Asaf’ın kollarından sıyrıldım ve kapının kilidini açmak için ilerledim.

Kapıyı açtığımda Bahar bir elinde toz bezi, diğer eli burnunda bana baktı. “Songül’den bir farkın kalmadı,” dedi suçlar gibi. “Ortadan kayboldun,” dediği anda arkamda duran adamı fark ettiğinde sustu.

“Gelmişsin,” dedi Ali Asaf’a. Sonra bir bana bir de Ali Asaf’a bakıp sııttı. Bakışları boynuma doğru indiğinde kaşlarını yukarı kaldırdı. Refleks olarak elimi boynuma götürürken yüzüme sıcak bastı.

Ali Asaf’ın arkamda sessizce durması daha fazla gerilmeme sebep oldu. Dönüp ona ters ters baktım ve konuşması için işaret ettim.

“Şimdi geldim,” dedi anında sanki benden bir komut almış gibi. Gözlerimi devirip Bahar’a döndüm. “Hadi gidelim işimiz var,” derken ona doğru ilerledim ama Ali Asaf tişörtümün arkasından beni yakalayıp geri çekti.

Attığım adım havada kaldı ve aniden geriye çekildim. Bahar kahkaha atarken dengede durmaya çalıştım.

“Sende bana ait olan bir şey var,” diyen Ali Asaf bana daha fazla yaklaştı.

Tokayı ona verip oradan uzaklaşmam gerekiyordu ama her zaman ki gibi bu kadar kolay olmasına izin vermeyecektim.

“Aslında o bana ait,” dedim sinirle. Amacım onu kızdırmak olsa da bu halimden son derece memnun olduğunun farkındaydım.

“Sen onu başkasında sanıyordun zaten,” dedi dişlerini sıkarak. Sesinin tonu değişirken kendine hâkim olmaya çalıştığının farkındaydım. Onunla uğraşmak ne kadar hoşuma gidiyor olsa da Murat konusunu yeniden gündeme getirip ikimizin de canını sıkmak istemiyordum. Yine de merakıma yenik düştüm.

“Sen ne zaman aldın onu? Hatta daha da önemlisi nasıl aldın?” Gözlerini kısıp bana bakarken sessiz kaldı. “İyi,” dedim umursamaz bir tavırla. “Ben nasıl olsa öğrenirim.”

Bahar, “Of,” derken yaptığının sonuçları olacağını bana bir kez daha hatırlattı.

Yeniden gitmeye kalktığımda Ali Asaf beni tekrar sertçe geri çekti.

“Dur bakalım orada sen,” dediğinde gülümsememi gizlemek için iki dudağımı birbirine bastırdım.

“Gittim aldım işte,” dedi geçiştirir gibi.

“Öyle mi?”

Soruma sadece başını aşağı yukarı sallayarak cevap verdiğinde onu daha fazla zorlamadım. Elimi kaldırıp saçımdaki tokayı çıkardım ve ona uzattım.

“Tamam, al o zaman,” derken tokayı açıp tişörtüne sıkıştırdım. Geri dönüp gitmeye çalıştığımda yeniden beni çekti.

“Ama bak tepemi attıracaksın sonunda,” dediğimde son derece ciddiymdim. Bahar’ın bir kenarda sessizce kıkırdamasını fark etmemiş gibi yaparak Ali Asaf’a baktım.

“Bir şey daha istiyorum,” dedi gözlerini kısarak. Bana bakışı o kadar derindi ki gözlerindeki o ifade yutkunmama sebep oldu.

“Terlik mi?” dedim ayağımı işaret ederek. Yüzündeki ifadede zerre oynama olmadan bakmaya devam etti.

“Öpücük,” dediğinde derin bir nefes aldım. Bahar’ın her şeyi duyduğunun farkındaydım ve Ali Asaf da bunu bilerek yapıyordu.

“Az önce öptün zaten,” dedim fısıldayarak ama sanki hiç konuşmamışım gibi başını bana doğru eğdi. Kendimi geri çekmeye çalışsam da kıpırdayamadım. Ellerimi kolunun üzerine koyarken parmaklarımı tenine batırdım.

Bahar, “Tamam ben bakmıyorum,” dediğinde sinirle homurdandım.

“Ağzına laf veriyorsun şunun,” dedim Ali Asaf’a doğru fısıldayarak. Ama o ne beni ne de Bahar’ı duyuyordu. Hedefine kitlenmiş, dudaklarına doğru eğilirken daha fazla bekleyemedim ve parmak uçlarımda yükselip dudaklarını yarı yolda karşıladım. Gürültülü bir öpücük sesiyle onu öpüp hızla geri çekildim.

Bahar, “Oha,” deyip kahkaha atarken ben Ali Asaf’tan uzaklaşmıştım bile. Onu görmezden gelip hızlı adımlarla aşağı inmek için merdivenlere ilerledim. Ali Asaf arkamdan, “Mahinev buraya gel,” dese de umursamadım. Belli ki kısa öpücük hoşuna gitmemişti ama bununla idare etmek zorundaydı.

Merdivenleri hızlı adımlarla indim ve kalabalık mutfağa girdim. Arkamdan gelen hızlı adım sesleriyle nefesim boğazımda tıkanı. Herkesin içinde beni tutup öpecek değildi ya!

Bir an yapabilme ihtimalini düşününce gerildim. Hastaneden sonra herkes bizi öğrenmişti ama insanların içinde hâlâ eskisi gibi davranmaya devam ediyordum. Ayrıca Emine annem ve Seyhan teyzelerin yanında kalkıp Ali Asaf’a sarılacak falan da değildim.

Bizi önce Bahar’ın annesi gördü. Bir bana bir Ali Asaf’a baktı. Arkama bakarak, “Oğlum ne zaman geldin?” derken gülümseyince ben de biraz rahatladım.

“Yeni geldim teyze,” dedi Ali Asaf. Bana doğru yaklaştığını hissedip kendimi mutfağa attım. Geri adım atmasını umuyordum fakat beklentimi boşa çıkarıp peşimden içeri girdi.

“Her şey bitmiş neredeyse,” dedim gülümseyerek. Emine annem ve Seyhan teyze bana gülümsedi.

Seyhan teyze, “Yorulduk ama bitti,” derken Emine anneme baktı. “Sen olmasan zor yetiştirdi valla Emine.”

“Hep birlikte hallettik işte,” diye cevap verdi Emine annem.

“Elinize sağlık,” dedim hepsini kastederek. Seyhan teyze bana gülümsediğinde bakışlarımı kaçırmamak için direndim.

Beni hiçbir zaman çocuklarından ayırt etmemişti. Onun yanında her zaman çok rahattım ama Ali Asaf ve beni öğrendiği günden beri bana bakışındaki samimiyet ve mutluluk bazen beni utandırıyor.

“Gel kızım, sen sıcak sarma seversin. Bir tabak hazırlayayım sana.” Arkasını dönüp dolaptan bir tabak alırken yanına gittim. Ali Asaf masanın yanından bir sandalye çekip oturdu.

“Sen zahmet etme Seyhan teyze ben alırım. Hem o kadar aç değilim,” dedim onu durdurmaya çalışırken ama beni dinlemeden dolaptan tabağı almıştı bile.

“Sen de yer misin oğlum?” dedi Ali Asaf’a bakmadan. Ali Asaf bana bakınca yüzünde oluşan sırıtmayla gözlerimi kıstım.

“Mahinev, bana da bir tabak yapsana,” dedi. Yüzündeki geniş gülümsemeyle dişlerimi sıktım. Sonra kimsenin bakmadığından emin olmak ister gibi bakışlarını mutfakta gezdirdi ve hızla bana dönüp göz kırparken aynı anda şaşkınlığımdan faydalanıp bir de öpücük attı.

Ağzım, sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapandı. Kimsenin görmediğinden emin olmak ister gibi hızla etrafıma bakındım. Emine annemin gülümseyerek arkasını döndüğünü fark edince en azından onun gördüğünden emin oldum.

“Ben hazırlarım oğlum,” diyen Seyhan teyzeye döndüm. Ali Asaf annesine iş yaptırmamak için yerinden kalkarken dolaptan bir tabak daha çıkardım. Ona sarma koyduğumu görünce gülümseyerek yerine oturdu. Lahana sarmasını daha fazla sevdiğini bildiğimden onu daha çok koydum.

Seyhan teyze gözücuyla bana bakınca bakışlarımı önümdeki tabağa diktim.

Emine annem, “Her şey hazır, ben eve gideyim artık,” dedi.

“Bak akşam geliyorsun sakın itiraz etme,” dedi hemen Seyhan teyze. Emine annem itiraz edecekti ama sonra sustu. Ali Asaf’ın tabağını götürüp önündeki masaya bıraktım. Tabağı uzattığım sırada elimi tutarak hafifçe okşayıp fısıldadı. “Teşekkür ederim hayatım.”

Bana karşı ilk defa kullandığı kelimeyi duyunca afalladım. O kadar alışık değildim ki beni bu kadar etkilemesini algılayamadım bile. Olduğum yerde ona bakarken fısıldamasına rağmen benim dışımda herkesin Ali Asaf’ı duyduğunu fark edince sertçe yutkunup genzimi temizledim.

Arkamı dönüp tabağıma uzandım, ağzıma iki tane sarmayı hızlıca atarken elimdeki tabakla Emine anneme doğru ilerledim. “Ben de gidiyorum,” dedim ağzım dolu halde.

Bahar, “Bak erken gel,” derken hızlıca başımı sallayarak onu onayladım. Kimse elimdeki tabağı sorgulamadığı için hızlı adımlarla bahçeye çıktım. Arkamdan gelen Emine annemin bana yetişmesi için adımlarımı yavaşlatmak zorunda kaldım.

Bahçe kapısından çıkıp karşıya geçerken hâlâ ağzıma tek tek sarma atıyordum. Eve girince bitmiş tabağı mutfaka koydum ve Emine

annemin dikkatli bakışları altında odamı işaret ederek konuştum. “Ben bir duş alayım,” dediğimde bana gülümseyerek baktı.

“Kaçıyorsun yani?”

“Yok kaçmıyorum da...” dedim ama devamını getiremedim. Ne diyeceğimi bilemediğim için sonunda pes ettim. “Görüyorsun değil mi Emine anne, neler yapıyor? Huysuz işte, beni sinir etmek için bu tavırlar.”

“Seni sinir etmek için değil de sevdiği için yapıyor olabilir mi?”

Gülümseyerek baktım. “Sen aldanma onun bu hallerine Emine anne. Yapma dediğim ne varsa bilerek yapıyor.”

Emine annem biraz duraksadı. Sonra, “Ali Asaf benimle konuştu,” dedi bir anda.

“Ne zaman?” derken merakla yerimde kıpırdandım.

Emine anne zaman vermek yerine direkt konuşulmanı aktardı. “*Bahar’ın şu söz, nişan olayını halledelim de sonra da bizimkini konuşalım, dedi.*”

“Ne?” derken hayretle bağırdım. “Bana bir şey söylemedi!”

“Benden, sana bu konudan bahsetmememi de istedi. *Mahinev hâlâ emin değil, benim de halletmem gereken bazı sorunlar var ama sen niyetimi bil, dedi.*”

Şaşkınlıktan bir şey diyemedim. Emin değilim dememiştım ona, sadece daha erken demiştım. Ayrıca ne sorunu vardı ki?

Emine annem durgunlaştığımı fark edince beni düşüncelerimden kurtarmak için araya girdi. “Hadi git duş al, biraz dinlen. Akşam yorucu geçer.”

Başımı sallayıp onayladım ve tek kelime etmeden odama çıktım.

Akşam için en az Bahar kadar heyecanlıydım.

Düzenleme

Ny.ozlem

5. BÖLÜM

*İçinde her şey çiçek pıhtılarına dönüşecek,
Bir gün gelecek hiç ağlamayacaksın.
- Didem Madak*

Yok Başka Hayalim - Tan Taşçı

Mahine

Elimdeki tepsiyi Bahar'a uzatırken ona baktım. "Bir sakinleş," dedim işe yaramasını umarak. En az onun kadar heyecanlıydım ama arkadaşımı rahatlatmak için elimden geleni yapıyordum.

"Ellerim titriyor Mahi, taşıyamayacağım ben bu tepsiyi."

"Hayır hayır," dedim. Sesim ondan daha heyecanlı çıkmıştı.

"Neden bu kadar kalabalık!" diye isyan etti Bahar. Haklıydı da.

"Tamam, bak bu tepsiyi hafifletelim." Ona uzattığım tepsiyi geri çektim ve masanın üzerine koydum. İçinden birkaç fincanı çıkarıp yeniden düzenledim.

"Sen bunları götür, sonra gelip diğer tepsiyi alırsın. En son da zaten Selim'in kahvesini götüreceksin."

Bahar tepsiyi sımsıkı tuttuğunda biraz daha rahatlamış gibiydi. Arkasını dönüp kapıdan çıkınca derin bir nefes aldım.

Yeni bir tepsini alıp kalan kahve fincanlarını yerleştirdim. Su bardaklarını almak için ayağımdaki terlikleri çıkardım ve masanın yanından bir tane sandalye çekip üzerine çıktım.

Dolabın üst rafından bardakları tek tek alırken aniden sıcak bir elin bacağıma dokunduğunu hissettim.

Yerimde sendelerken elin sahibinin kim olduğunun farkında olsam da irkildim. "Ali Asaf," derken başımı dolabın arkasından çıkarıp ona ters ters baktım. Bir yandan da elimdeki bardakları dengede tutmaya çalışıyordum.

"Bir şey söyleyeyim mi?" derken elini dizimden yukarı doğru okşayarak kaydırıldı. Sıcak parmakları çıplak bacağımdan yukarı doğru ilerlerken eteğimin altına doğru kıvrıldı.

“Sonra söylersin,” dedim dişlerimi sıkarak. Eli, olduğu yerde durdu ama geri çekilmedi. “Şunları indirmeme yardım eder misin?”

Elini aşağı doğru kaydırmadan önce dizimin üzerine doğru çıkıp, parmaklarını açarak hafifçe tenimi sıktı. Geri çekilmeden evvel, “Sen emret, ben yapayım,” diye fısıldadı.

Bardakları ona uzattım, o da elimden alıp hepsini tezgâha koydu. Son bardağı da elimden aldığı anda dolabın kapağını kapattım ve inmek için arkamı döndüm. Ali Asaf beni belimden yakaladı ve orada tuttu.

“İndir beni aşağı,” dedim gülümseyerek. Bana bakışı yüzünden ona kızamıyordum bile. Sözümü dinleyip beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerine bıraktı. Geri çekilmeden önce önüme düşen saçlarımı geriye itti.

“Kabir azabı gibisin, Mahinev,” diye fısıldadığında gülümsedim. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm ve geri çekildim.

“İşime biraz daha engel olursan azap ne demek göstereceğim ben sana.” Arkamı dönüp su bardaklarını tepsiye yerleştirmeye başladım. “Hem senin ne işin var burada?”

“Sana yardıma geldim,” dediğinde alay eder gibi gülümseyerek ona baktım.

“Ben de inandım. Hadi yürü içeri. Bahar seni burada görürse iyice heyecanlanacak.”

Gitmek için hareket ettiğini gözücuyla görsem de kapıdan çıkmadan önce bana yaklaştı. Hiçbir şekilde bana dokunmadan, sadece parmak uçlarıyla uzun saçlarımı tek omzuma topladı ve açığa çıkardığı boynuma yaklaşarak minik bir öpücük kondurdu.

İçine çektiği derin nefesi duyunca onun yorgunluğunu fark ettim. Elimdeki sürahiyi masaya bırakıp ona döndüm. “İyi misin sen?”

Yüzüne daha dikkatli bakınca ne kadar uykusuz ve yorgun olduğu dikkatimi çekti. Günlerdir Bahar’ın durumu için koşturmaktan adamakıllı bir araya gelememiştik zaten. Telaştan onun bu halini fark edemediğim için kendime kızdım.

Soruma cevap vermedi ama başıyla onayladı. Elimi kaldırıp parmak uçlarımı elmacıkkemiğinin üzerinde ve gözaltılarında gezdirdim. “Ali Asaf,” dedim usulca. “Yorgun görünüyorsun.”

Beni geçiştirmek ister gibi omuzlarını silkti.

“Bir şey mi oldu?”

Bir an için kafasında dönüp dolaşan yoğunluğu görür gibi oldum. Sanki bana bir şey anlatacaktı ama sonra vazgeçip hafifçe gülümsedi.

“İş yoğun, başka sorun yok güzelim,” dedi sakince. Fakat ona inanmadım. Aklına takılan bir şeyler vardı ve benimle paylaşmıyordu. Tam ona yeniden soracağım sırada Bahar telaşla içeri girdi. Bizi birbirimize bu kadar yakın görünce gülümsedi.

“Sakin evlenmeden beni hala falan yapayım demeyin,” diye dalga geçtiğinde Ali Asaf’tan uzaklaştım.

Ali Asaf benden uzaklaşırken bir saniyeliğine duraksadı. Sonra sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve Bahar’a döndü.

“Yüzükler takılırken senin çocukluk hikâyelerini mi anlatsam?” dedi durduğu yerde oyalanarak.

Bahar’ın gözleri irileşti. “Abi ya,” derken yardım ister gibi telaşla bana baktı.

“Öyle bir şey yapmayacak,” dedim kendimden emin bir şekilde. Bahar rahatlamış gibi bana baktı ama yeniden Ali Asaf’a döndüğünde yüzünü buruşturdu.

“Ali Asaf, kızı tedirgin etme,” dedim ona bakarak.

“Emrin olur yavrum,” derken sinsice sırtıttı. Yeni tepsiyi Bahar’a uzattım. O yeniden içeri gittiğinde mutfağın bahçe tarafına bakan kapısından Ayşe ve Kaan hızla içeri girdi.

İkisi birden, “Yetiştik mi?” diye aynı anda bağırdılar.

“Daha isteme olmadı,” dedim ikisine birden. Ayşe rahatlamayla bir oh çekti. Kaan da ona *ben sana söylemiştim* der gibi bakıp sırtıttı.

Selim’in kahvesini yapmak için arkamı döndüm. “Siz neden geç kaldınız?” derken ikisinin de sessiz kalmasıyla yeniden onlara baktım. Ayşe’nin yanakları kızardı. Kaan onun aksine ağzı ikiye ayrılacakmış gibi sırtıp duruyordu.

“Ne oluyor?” dedim merakla. Gözlerim ikisi arasında dolaşıp durdu. Kaan tam ağzını açıp konuşacakken Ayşe çekinerek önce Ali Asaf’a sonra da dönüp yanında duran Kaan’a baktı. Başını iki yana sallayınca Kaan söyleyeceği şeyi zorla tutuyormuş gibi yutkundu.

“Hadi siz içeri girin,” dedim Kaan ve Ali Asaf’ı kastederek. Onlar içeri gitmek üzereyken Bahar geldi. Selim’in kahvesini tepsisine yerleştirip arkadaşşıma verdim.

Tepsiyi almadan önce gidip Ayşe’ye sarıldı. Meraklı bakışlarımı Ayşe’nin üzerinde gezdirince dudaklarını oynatarak *sonra* dediği için şimdilik üzerine gitmedim. Asuman teyzeyle bir alakası olmamasını umuyordum. Gerçi onunla ilgili olsaydı ikisinin de bu kadar mutlu olacağını düşünmüyordum.

Bahar, Selim’in kahvesini alınca biz de onun peşinden yürüdük. İçeri girip Selim’e kahvesini uzattı ve elindeki tepsiyle kapının yanında duran sandalyeye oturdu. Elinden tepsiyi alıp arkama sakladım.

Herkes Selim’in kahvesinden ilk yudumu almasını bekledi. Selim gözlerini kapatıp kendini hazırlar gibi bir yudum aldı. Sonra gözleri aniden açılıp bir Bahar’a bir bana bakınca sııttım.

Selim’in kahvesine tabii ki tuz koymamıştım. Şeker yerine biraz balla yapmıştım. Bahar’la daha önce konuşmuştuk bunu. Bahar’ın o gün çok gergin olacağını bildiğim için tüm kahveleri yapmayı teklif etmişim. Selim için de fikrini söyleyince tabii hemen kabul etmişim.

Selim hevesle ikinci yudumunu aldı ve üçüncü yudumda hepsini bitirdi. Tüm salon aynı anda gülerken, Selim boş fincanını önündeki sehpa da duran tabağının üzerine koydu. Sonra elini ceketinin iç cebine uzatıp küçük, beyaz bir gül çıkardı. Gülü fincanının yanına bırakırken bakışlarını kaldırıp Bahar’a baktı ve gülümsedi.

O kadar güzellerdi ki Ayşe ile kapının önünde neredeyse ağlayacaktık.

Sonrası zaten bir solukta geçti. Selim’in babası Bahar’ı isterken, Ali Asaf ve Coşkun araya girip, “Oğlumuz ne iş yapıyor?” dediklerinde herkesi güldürdüler. Ardından tabii ki durmadılar. Kaan, “Kızımıza bakabilecek mi? Güvenilir mi?” diyerek herkesi bir kez daha güldürdü. Selim, zavallım büyüklerin yanında ağzını açıp tek kelime edemedi. Bu durum Ali Asaf, Kaan ve Coşkun’u onunla daha fazla uğraşmaya itti.

Ali Asaf bana bakana kadar bakışlarımı üzerine diktim. Göz göze geldiğimizde yüzündeki geniş gülümseme kalbimin atışını hızlandırdı.

“Yapma,” dedim fısıldayarak ama başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

“Huysuz,” dedim tekrar. Gözlerini önce yüzümde sonra ağzımda gezdirdi. Yanındaki boşluğu işaret ederek beni yanına çağırdığında başımı iki yana salladım.

“Gel,” dedi dudaklarını oynatarak ama gitmeyecektim. Gidip yanın oturduğum anda bütün gözler bize dönecekti ve şimdi bunun hiç sırası değildi.

“Bakışarak mı anlaşıyorsunuz?” diyen Ayşe’ye döndüm.

“Beni sinir etmek için Ali Asaf’ın konuşmasına gerek yok ne yazık ki.”

Ben böyle deyince Ayşe kıkırdadı. Bahar da söylediğimi duymuş olacak ki bize doğru dönüp gülümsedi. Ali Asaf’ın bakışlarını hâlâ üzerinde hissediyordum ama karşılık vermedim. Orhan abi bu halimizi fark etmişti. Göz göze geldiğimizde gülümsedi. Neyse ki Ali Asaf bu durumu uzatmamayı tercih etti.

İsteme bitti. Yüzükler takıldı. Kurdeleler kesildi. Bahar ve Selim’in parmaklarında yüzüklerini görünce bu sefer kendimi tutamadım ve ağladım.

Herkes gittikten sonra evde sadece biz bize kaldık. Emine annem yorgun olduğu için onu da eve gönderdim. Ayşe de benimle birlikte Seyhan teyzelere yardım etmek için kaldı. İstemeden önce ortadan kaybolan Songül’e hızlıca mesaj atıp nereye gittiğini sordum.

Annesinin aradığını, kendini kötü hissettiğini söyledi. O yüzden haber vermeden gitmiş. Selim ve Bahar’ın fotoğrafını atmamı isteyince gönderdim.

Bir sürü kalp gönderdiğinde gülümsedim ve telefonu elimden bıraktım. Mutfak işlerini hallettikten sonra büyüklerin hepsi uyumak için odalarına çekildi. Bahçede Ayşe, ben, Bahar, Ali Asaf ve Kaan otururken bahçe kapısı açıldı ve Selim’le Coşkun içeri girdi.

Ali Asaf, Selim’e bakıp, “Oğlum sen bu evin damadısın artık, öyle zırt pırt gelinir mi?” dediğinde Selim bir an donup kaldı. Ali Asaf onun bu haline kahkaha atınca yerde duran terliği alıp karşımda oturan adamın bacağına vurdum.

“Oha,” dedi bana bakarak.

“Sen ne uğraşıp duruyorsun bu çocukla?”

“Evet abi ya,” diye destekledi beni Bahar. Ali Asaf bana cevap vermek yerine Bahar’a döndü.

“Vay vay, hemen savunmaya geçmeye başlanmış,” dediğinde Bahar’ın yanakları kızardı.

“Uğraşma,” dedim Ali Asaf’a bakarak. Yerinden kalkıp yanıma geldi ve tekli koltukta beni sıkıştırarak oturmaya çalıştı.

“Ya Ali Asaf, sen buraya sığar mısın Allah aşkına?” derken kendimi kurtarmak için çırpındım ama neredeyse kucağıma oturacaktı.

“Madem onlarla uğraşamıyorum o zaman seninle uğraşacağım,” dedi gülümseyerek.

İyice kenara kayıp aynı anda onu ittirdim ama nafile bir çabaydı. “Üstüme çık istersen, Ali Asaf,” dediğimde yüzündeki gülümseme genişledi.

“Cidden mi?” diye fısıldarken elimle ağzına vurdum.

“Bak valla canını yakarım,” dedim aynı onun gibi fısıldayarak. Bu tehdidimin korkutucu olmasını umuyordum ama Ali Asaf’ın gözleri parladı. Bana bakışı değişti ve derinden gelen bir sesle nefes aldı.

Ağzını açtığı anda elimle ağzını kapattım. “Sakın tek kelime edeyim deme.”

Gözleri daha fazla parladı. İçinde oynayan kıvılcımları görebiliyordum neredeyse. Elimi çektiğim anda panikle bekledim ama neyse ki sözümü dinleyip sustu fakat beni de bırakmadı. İyice kenara kayarken sonunda koltuğa oturdu ve beni de neredeyse üzerine çekti. Dışarıdan bakınca yan yana oturuyormuş gibi duruyorduk ama kalçamın yarısı neredeyse onun bir bacağına üzerindeydi.

Elini uzatıp eteğimi düzeltti ve benim bacağımla kendi bacağına arasına sıkıştırdı.

Yüzünü bana çevirip, “Rahat mısın?” diye sorduğunda ona ters ters baktım.

“Hiç değilim.”

“Ben çok rahatım,” dedi kolunun birini omzuma atarken. Elini saçıma uzatıp bir kısmını parmağına doladı ve beni umursamadan saçıyla oynamaya başladı.

“Evet millet,” diyen Kaan oturduğu yerden ayağa kalktı ve ellerini birbirine vurup dikkatleri üzerine çekti. “Kalkın, bize gidiyoruz,” dediğinde herkes birbirine baktı.

“Delirme oğlum bu saatte,” diyen Coşkun’u onayladık ama bu sefer Kaan yerine Ayşe girdi araya.

“Ben...” dedi çekinerek ama sonra kocasına baktığında Kaan gülümseyip destek verince devam etti. “Ben hazırlık yaptım. Yorgunsunuz biliyorum ama gelerseniz çok sevinirim.”

Kimseden ses çıkmayınca araya girdim. “Of benim karnım acıkı zaten, Ayşe şimdi neler hazırlamıştır.”

Selim, Bahar’ın yanına gidip durdu ve hâlâ kurdelelerin sarktığı ellerini birbirine doladı. “Stresten ben de bir şey yiyemedim,” derken Bahar’a baktı.

“O zaman gidelim,” dedi Bahar.

Ali Asaf’a dönüp baktım. “Aç mısın?” dediğinde başımı hevesle salladım. Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydı ve kısa bir süre orada oyalanırken göğsü derin bir nefesle şişip indi. “Ben de,” dediğinde gözleri hâlâ dudaklarıminin üzerindeydi. Bakışlarımı ondan kaçırarak elimi uzattım. Parmaklarımı bir kere sıkıp ayağa kalkarken beni de kendiyile birlikte kaldırdı.

“O zaman gidiyoruz.”

“Üzerimi değiştirmem gerek,” dedim elbiseme bakarak. Bahar da kendi üzerine baktı. “Benim de,” dedi.

“Biz eve geçelim,” dedi Kaan. “Siz de arkamızdan gelirsiniz.”

Hepimiz onları onayladık. Ben de eve doğru gidecektim ki Bahar, “Hiç eve gitme. Gel ben sana bir şeyler vereyim,” dedi.

Hemen kabul ettim. Ali Asaf’ın elini bırakıp Bahar’ın peşinden odasına doğru ilerledim. İçeri girince arkamdan kapıyı kapattım.

“Mahi, şaka gibi ama,” derken elini kaldırıp yüzüğünü gösterdi. “Bitti.”

“Daha dur sen,” dedim gülümseyerek. “Bunun düğünü var, kınası var.”

Bahar’ın gözleri irileşti. “Eyvah!” dedi panikle.

“Şaka yapıyorum.” Yanına gidip kollarımı ona dolayarak sarıldım. “Çok mutlu olacaksınız,” dedim buna sonuna kadar inanarak. “İkiniz de o kadar hak ediyorsunuz ki.”

Geri çekilip yüzüne baktım. “Her adımda yanında olacağım. Sen istediğin kadar panikleyebilirsin, ben her zaman buradayım.” Gözlerinin dolduğunu hissedince yutkundum. “Sakın ağlama bak,” dedim gülümseyerek. O da bana eşlik ederek güldü.

“İyi ki varsın, Mahi,” dedi yutkunarak.

“Sen de iyi ki varsın.”

Duygusal andan sıyrılıp kendimizi toparladık. Bahar üzerime bir tayt ve tişört verdi. Elbisemden kurtulup onları giyince rahatladım. Saçlarımdaki ufak tokaları çıkarıp Bahar’dan aldığım lastik tokayla saçımı atkuyruğu yaparak topladım.

Bahar üzerini değiştirirken, “Gidip yüzümdeki makyajı da çıkarcam,” dedim.

“Banyoda malzemelerim var, sen git önden. Ben de senden sonra temizlerim. Biraz daha yüzümde kalırsa zaten artık benimle bir bütün olacak.”

Gülerek odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Ali Asaf’ın odasının karşısındaki banyoya girip dolaptan Bahar’ın temizleme ürünleriyle pamuğu alıp önce gözlerimi temizlemeye başladım. Yüzümü köpürttükten sonra duralamak için eğildiğimde arkamda onun sıcaklığını hissettim.

Yerimde doğrulup aynadan arkamda duran adama baktım. Bir omzunu kapının çerçevesine yaslamış, elleri ceplerinde beni izliyordu. Aynadan yüzüne karşı gülümsedim. Yerinden hiç kıpırdamadı. Dikkatli bakışlarını yüzümden hiç ayırmadan öylece durmaya devam etti.

Kâğıt havluyla yüzümü kurulayıp ona doğru döndüm. Yanına gidip ona doğru sokulduğumda yerinden hiç kıpırdamadan, sadece benimle göz göze gelebilmek için başını eğdi. Ellerimi göğsüne dayayıp başımı ona doğru kaldırdım. Yeşil gözleri benimkileri incelerken koyulaştı.

“Yorgunsun,” dedi fısıldayarak. Sesinin tonu sanki bir şeyi açığa çıkarmaya çalışır gibi sertti. Aynı zamanda bu durumdan hoşlanmadığını da anlıyordum.

“Güzel bir yorgunluk ama,” dedim gülümseyerek. Bakışları yumuşadı. Dudakları hafifçe kıvrıldı. “Çok güzel,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Parmak uçlarımda yükselip dudağıyla yanağının kesiştiği noktaya sakince öptüm. Geri çekildiğimde bir elini cebinden çıkardı. Üzerimdeki tişörtün yakasına parmağını takıp hafifçe kendine doğru çekti. Tişörtü genişletip bıraktığında gözlerimi dokunduğu noktaya çevirdim.

“Biraz dar mı sanki?”

“Hayır değil,” dedim gözlerimi kısarak. Belli belirsiz omuzlarını silkti.

“Bana öyle geldi demek ki,” derken yutkundu. Bir şey söylemek ister gibi duraksadı. Gülümsememi bastırmaya çalıştım. Elim tutup beni banyodan çıkardığı sırada aklıma gelen şeyle gülümsedim.

Tam bir adım atmıştı ki arkasından giderken elini çekip onu durdurdum.

Neredeyse yarıya kadar açık olan gömleğini işaret ederek kaşlarımı çattım. “Kapat şu düğmelerini,” derken sesimin tonunu sert tuttum. “Göğsün gözüküyor.”

Ali Asaf aniden durdu. Başını eğip bir göğsüne bir de yüzüme baktı. “Lan,” derken öyle yüksek sesle güldü ki birilerini uyandıracak korkusuyla ağzını kapatmak zorunda kaldım. Yüzümün ifadesini sabit tutamamaya ben de gülmeye başladım.

“Sessiz ol,” dedim onu susturmak ister gibi. Aynı zamanda ben de gülüyordum. Tek eliyle gömleğinden bir düğme daha açıp eliyle yakasını genişletti ve göğsünü daha fazla görmemi sağladı. “Sana göstereyim o zaman,” dediğinde yutkundum.

Dudaklarımı sıkıp gülümsememi bastırmaya çalıştım. “Her konuda üste çıkmak zorundasın değil mi?”

“Cık,” dedi dudaklarını bana doğru uzatarak. “Arada sana da izin veririm yavrum, sen iste yeter ki.”

Kendi oyunumda yenilmişim gibi hissedince huysuz bir çocuk gibi onu da peşimden sürükleyerek merdivenlere doğru çektim.

Birkaç basamak indikten sonra elimi sımsıkı tutup beni durdurdu ve sırtımı duvara yaslayarak üzerime eğildi. Kolunu başımın üstündeki

duvara yaslariken, dirseğinden kırarak destek aldı. Başını eğip gözleri-me baktı.

Tek kelime etmedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan dudaklarını yaklaştırdı ve benimkilerin üzerinde gezdirdi. Gömleğinin ince kumaşına iki elimin parmaklarıyla sımsıkı sarıldım. Dudakları usulca hareket etti. Ne ağzının sıcaklığını ne de dilinin ıslaklığını sundu bana. Sadece dudaklarını dudaklarımın üzerinde sakın ve usulca gezdirdi.

Geri çekildiğinde kapattığımın bile farkında olmadığım gözlerimi araladım. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirirken nefes nefese, “Bahar gelecek şimdi,” dedim.

Ali Asaf diğer eliyle önce yanağıma, sonra da başparmağıyla dudaklarıma dokundu. Parmağının baskısıyla altdudağımı aşağı doğru çekip okşadı.

“Mahinev ben,” diye başladığında kapı sesiyle yerimden sıçradım. Ali Asaf geri çekildiği anda Bahar merdivenlerin başında belirdi.

Bizi gördüğüne bir anlık şaşırdı ama sonra gülümsedi. Ali Asaf yeniden elimi tuttu ve arkamızda Bahar’la birlikte merdivenlerden inip bahçeye çıktık.

Kaan ve Ayşe gitmişti, Coşkun ve Selim bahçede bizi bekliyordu. Bahar yanımızdan geçip Selim’in yanına ilerledi. Elini uzatıp tutacakken Ali Asaf’la göz göze gelince çekindiğini hissettim. Elini tutmadan sadece Selim’in koluna girdi.

Ali Asaf’ın durumu fark ettiğini anladım ama ne bir şey yaptı ne de bir şey söyledi. Elim tutup yürürken diğerleri de arkamızdan geldi.

Kaan bizi kapının önünde karşıladı. Yüzündeki sırıtışa bakılırsa bir şeyler olduğunu anlamamak imkânsızdı.

“Sen ne sırıtıp duruyorsun lan akşamdan beri?” diye sordu Coşkun.

Kaan başını iki yana sallayıp bizi içeri davet etti.

Salona girdiğimizde hazırlanan masaya gülümseyerek baktım. Geç saatte buraya geleceğimiz için Ayşe hafif şeyler hazırlamıştı ama o kadar acıkmıştım ki şu an ne olsa yerdim.

Herkes salon koltuklarına yerleşti. Selim ve Bahar üçlü koltukta yan yana oturunca kalan boş yere de Coşkun oturdu.

Ali Asaf ikili koltuğa oturup sırtını yasladı ve kolunu koltuğun arkasına doğru uzattı. Ben direkt masanın önüne geçip elime bir tabak alınca hepsi aynı anda gülmeye başladı. Dönüp onlara ters bir bakış attım.

“Saatlerdir açım,” dedim sinirle.

Ali Asaf bana bakarak, “Doyur yavrum sen karnını,” dediğinde dönüp ona gülümsedim. “Ama bize de bırak,” diye devam ettiğinde ise suratımı astım.

“Hain,” dedim ters ters. Hiç kimse beni yemekten alıkoyamazdı şu an. Tabağımı doldurup Ali Asaf’ın yanına kendimi bıraktım.

Tabağımdaki börekten bir ısırık alıp onu tabağa bıraktım ve bir tane de sarma attım ağzıma. Ali Asaf’ın bakışları üzerimde gezinince ona döndüm.

“Ne?” dedim ağzım dolu dolu. Daha çok nö gibi çıkmıştı ama anladığını düşünüyordum.

“Bana da vermeyecek misin?” dedi dolu ağzıma bakarak. Başımı iki yana salladım.

“Hakkımı kaybettin sen,” derken yutkundum. “Bana laf sokarken düşünecektin.”

“Valla laf sokmadım yavrum ya,” dedi gülümseyerek. “Gerçeği dile getirdim,” diye fısıldadı.

Elimdeki çatalı yüzüne doğru kaldırdım. “Canına susadın sen ben-ce.”

Ali Asaf başını arkaya atıp güldü.

Herkes kendine tabak aldı ama Ali Asaf yerinden kıpırdanmadı. Ağzıma bir lokma daha attım ancak yanımda öyle sessizce oturmaya devam edince zorla yutkundum.

“Yesene bir şeyler,” dedim kolumla yandan dürterek.

“Yok,” dedi omuzlarını silkerek. “Birlikte yeriz diye düşünmüştüm ama...” deyip susunca kaşlarımı çattım.

“Çocuk musun sen? Böyle kanacağımı sanıyorsan çok beklersin.”

Kollarını göğsümde birleştirip sessizce yanımda oturmaya devam etti. Lokmaları adeta boğazıma diziyordu köpek!

Tabağımı önümdeki sehpa bırakıp ona döndüm. “Ne yiyeceksin söyle de sana hazırlayayım.”

“Yok,” dedi yeniden. “Ben senin tabağından yiyecektim.”

“Ali Asaf ne bu naz niyaz ben anlamadım ki.”

Gülümseyerek bana doğru döndü. “Ne var yani, naz yapmaya hakkım yok mu?”

Yüzündeki ifade benim için dünyalara bedeldi. Gözlerindeki yorgunluğa rağmen bana bakışı çok hoşuma gidiyordu.

“Var var,” dedim ve elimi uzatıp yanağını sıktım. Önümde duran yarısı yenmiş tabağımlı yeniden kucağıma alıp Ali Asaf’ın yanına sokuldum.

Çatalımla böreği bölüp bir parça aldım ve ağzına uzattım. Sevimli bir sırıtışla bana bakarak, ağzını açıp uzattığım lokmayı aldı. “Oh,” derken tatlı sırıtışı bir kez daha kalbimi eritti.

Neredeyse bütün geceyi böyle geçirdik. Ali Asaf’la birlikte arkadaşlarımızla sohbet ederken aynı tabaktan yemeye devam ettik. Çoğu zaman onu ben besledim ve bu durumdan oldukça memnundu.

Sonunda Kaan oturduğu yerden ayağa kalktı ve Ayşe’yi de elinden tutarak yanına çekti. Salonun ortasında, hepimizin karşısında durduklarında oda bir an sessizliğe büründü ve hepimiz onlara baktık. Önce birbirlerine baktılar. Ayşe, “Size bir haber vermemiz gerek,” dedikten sonra Kaan’a baktı.

Kaan heyecanla kıpırdanmaya devam ederken Ali Asaf, “Lan turist görmüş taksici gibi dolandırma sakın lafı, söyle ne söyleyeceksen. Akşamdan beri kıvranıyorsun zaten,” dediğinde elimi üzerine koyup bacağına sıktım.

“Ağzının ayarı yok senin,” dedim kızarak.

Ağzıyla ilgili bir sürü laf söyleyeceğini fark edince, “Sakın konuşma,” diyerek hızla Kaan ve Ayşe’ye döndüm.

Kaan daha fazla dayanamıyormuş gibi, “Amca, dayı, hala, teyze... hangi kontenjandan girmek isterseniz hepsi açık. Seçin birini,” dediğinde elimde çatalla donup kaldım. Afallayarak Ali Asaf’a baktım. Sonra gözlerimi odadakilerde gezdirdim ve hepsinin benimle aynı durumda olduğunu fark ettim.

“Ne dediler onlar az önce?” diye sordum Bahar’a. Hayretle bana bakarken ikimiz de aynı anda ayağa fırladık. Yerimden kalkmadan önce son anda elimdeki tabağı adeta Ali Asaf’a fırlattım.

Bahar’la aynı anda Ayşe doğru çığlık atarak koşarken, Kaan son anda geri çekilerek kendini aramızda sıkışmaktan kurtardı.

Üçümüz birbirimize sımsıkı sarıldık. “Ay teyze olalım,” dedim gülümseyerek. Bahar başıyla onayladı. Kaan’a doğru döndüm. Ellerini ceplerine sokmuş gülümserken çocuk gibi ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu. Yanına gidip ona da sarıldım. Geri çekilip yüzüne baktığımda gözlerim dolmuştu.

“Ben hala olmaya karar verdim,” dedim tek nefeste. Kaan aniden bana baktı. “Bir teyzesi olur bir de halası,” dediğimde gülümseyerek başını salladı.

Sonrası erkeklerin birbirinin sırtlarına ve omuzlarına vurarak kutlama faslıyla geçti. İriyari dört adam küçük salonda aynı anda hareket etmeye çalışırken ortalık da biraz karıştı. Mutluluk gözyaşları döküldü. Hem Kaan ve Ayşe’nin bebek haberini, hem de Selim ve Bahar’ın nişanlanmasını kutladık.

Kaanların evinden çıktığımızda saat gece ikiyi geçmişti. Coşkun sokağın başında bizden ayrıldı. Selim’in evi de o taraftaydı aslında ama bizimle eve kadar yürüdü. Selim ve Bahar karşı tarafa geçerken Ali Asaf benimle evimin kapısının önüne kadar geldi.

“İyi geceler,” diye seslendim sokağın karşısındaki ikiliye. Onlar da bana aynı şekilde karşılık verdi ve bahçe kapısından içeri girdiler.

Ali Asaf evimin geniş demir kapısını açarak beni içeri soktu. Eve uzanan merdivenlerin önünde beni durdurduğunda ilk basamağı yeni çıkmıştım.

Parmakları avuç içimi okşadı ve ona bakana kadar bekledi. “Ne oldu?” diye sordum.

“Bahar gelmeden önce bizim evde sana bir şey söyleyecektim,” dedi. Güzel haberlerin etkisiyle unutmuştum.

“İki haftalığına gitmem gerek,” dediği anda gözlerimi kırptırdım. İlk defa gitmiyordu tabii ki ama biz birlikteyken ilk defa bu kadar

uzun süre gidiyordu. Bu duruma şaşırmamam gerektiğinin farkındaydım ama yine de donup kaldım.

İçimdeki korku bir nabız gibi tenimde atmaya başladı. Aklıma gelen ilk soru, “Tehlikeli bir şey mi?” oldu.

“Telaşlanacak bir şey yok. Ahmet Albay’ımla kısa bir göreve gidiyorum sadece,” dese de kendimi iyi hissetmemi sağlamadı.

Dudaklarımı ısırıp başımı aşağı eğerken, “Ne zaman?” diye sordum tereddüt ederek.

“Yarından sonra,” dediği anda başım hızla yukarı kalktı.

“Ne?” dedim panikle. “Neden şimdi söylüyorsun?”

“Bahar’ın durumu girdi araya. Aslında daha erken gidecektik ama en azından Bahar için burada olmak istedim. Tarih netleşince de sana hemen söyleyecektim fakat işte doğru düzgün de bir araya gelemedik.”

Haklıydı. İkimiz de bir işin peşinden koştururken doğru düzgün bir araya gelip konuşacak vakit bulamamıştık.

Farkında bile olmadığım bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı usulca akınca Ali Asaf iki eliyle yüzümü avuçlayıp beni ona bakmaya zorladı. Başparmağıyla hızla akmaya başlayan yaşları silerken gözlerindeki ifade daha fazla ağlamam sebep oldu.

“Şşt,” derken kendine çekip kollarını bana doladı. “Sen böyle yaparsan aklım hep sende olacak,” dediğinde daha fazla ağlamak istedim.

Kollarımı beline sarıp ona sımsıkı sarılırken, gömleğinin arkasını onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca tuttum.

“Yarın birlikte kahvaltı edelim mi?” diye fısıldadım göğsüne doğru.

“Edelim,” dedi hiç düşünmeden.

“Ben size geleyim mi? Hem annenler de sen gitmeden önce seninle vakit geçirmek ister.”

“Olur,” dediğinde derin bir nefes alıp kokusunu içine çektim.

“Her seferinde böyle mi olacak?” diye sordum.

“Nasıl?”

“Canım hep mi yanacak?” diye fısıldarken Ali Asaf’ın saçında gezinen eli durdu.

“Daha önce de gittim,” dediğinde başımla onayladım ama böyle değildi işte. Böyle hissettirmemişti bana.

“Bu farklı,” dedim fısıldayarak.

Kısa bir süre konuşmadan durdu ve eli enseme inip sakince okşarken tıpkı benim gibi fısıldadı. “Evet, farklı.”

Sonrasında hiç istemesem de ondan uzaklaştım. Yükselip dudaklarına küçük bir öpücük bırakırken, “İyi geceler,” diye fısıldadım.

Ali Asaf başını eğdi. Dudaklarını saçlarıma dokundurdu ve dokunduğu yere birkaç tane öpücük bıraktı.

“İyi geceler güzelim.”

6. BÖLÜM

Arala yüreğini ucundan, bir öpüp dönmektir niyetim.
- İbrahim Gökbaş

Sana Bir Şey Olmasın - Yonca Lodi

Mahine

Ertesi gün uyandığımda bütün gece ağlamaktan gözlerim şişmiş ve burnum kızarmıştı. Kimseden bir şey saklayamayacak durumdaydım. Zaten bunun için çaba göstermek de gelmiyordu içimden.

Hazırlanıp kahvaltı için Ali Asafların evine yürüdüm. Herkes bahçede idi. Çardağın altında oturmuş, kahvaltıya başlamak üzerelerdi.

Seyhan teyze elinde çaydanlıkla kapıdan çıkınca beni gördü. “Hoş geldin kızım, tam zamanında,” derken gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık verdim.

Ali Asaf oturduğu sandalyede geriye yaslandı ve bana bakarken gözlerini kıstı. Önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve yanındaki boş sandalyeye doğru ilerledim.

Yanına oturunca hemen bana doğru döndü. Masanın altından elini bacağıma uzatıp hafifçe sıktı ve aşağıda birleşik duran ellerimi ayırıp birini avucunun içine aldı.

“İyi misin?” derken endişeli gözlerini üzerimde gezdirdi. Ona bakarak gülümsedim.

“İyiyim,” dedim onu ikna etmek ister gibi ama şimdi daha da endişeliydi. Neyse ki herkes masaya oturunca dikkatini zorla da olsa benim üzerimden ayırdı.

Kahvaltımı didiklememek için çok uğraştım ama nafile bir çabaydı. Böyle yapıp onu da üzme istemiyordum fakat kendime de engel olamıyordum.

Seyhan teyzeyle yüz yüze gelince beni anladığını belirten bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Ona bakarken bir an neler hissettiğini düşünmeye çalıştım ama ben böyleysem Seyhan teyzeyi anlayamazdım.

Günün geri kalanı hızla geçti. Akşamı Ali Asaf'la birlikte geçirme planları yapmıştım. Maalesef o da bir anda hayal kırıklığı oldu çünkü Ali Asaf'ın pazartesi sabah erkenden gitmesi beklenirken bir anda pazar akşamı gideceğini öğrendik.

Ali Asaf hızla çantasının son kontrollerini yaparken sessizce onu izliyordum. Benim durgunluğumu fark ettiğinde çantasının fermuarını çekti ve yanıma geldi.

“Asık suratlı da güzelsin tamam kanıtladın,” dediğinde gülümsemdim.

“Uğraşma benimle,” dedim onu iterek ama benden uzaklaşmadı.

“Bak her gün konuşacağız, mesajlaşacağız,” dedi gülerek.

“Sanki aynı şey,” dedim dudaklarımı büzererek. Eğilip sesli bir şekilde dudaklarımdan öpüp geri çekildi.

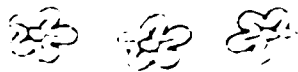
“Ben senden daha beter durumdayım yavrum, gün içinde bile seni deli gibi özlüyorum ben ki bu, akşam seni göreceğimi bile bile oluyor. Senden uzak olacağımı düşünmek canımı fiziksel olarak yakıyormuş gibi hissettiriyor.”

Bakışlarımı kaldırıp ona baktım. Çocuk gibi davranmayı bir an önce kesmem gerektiğini fark edince yutkundum. Adamın zaten işinin yeterince stresi yokmuş gibi bir de ona olan özlemimi kaprise çevirmiş gibi gözükme istemiyordum.

Ellerimi siyah tişörtüne sarıp onu kendime çektim.

“Her gün konuşacağız, tamam,” dedim fısıldayarak. “Sadece çok özleyeceğim,” dediğimde sonunda yüzü biraz gevşedi.

“Ben de çok özleyeceğim yavrum,” derken ona sarılmama izin verdi.

Ali Asaf gideli bir hafta olmuştu. Dediği gibi sürekli telefonda konuşuyorduk, sık sık mesajlaşıyorduk ve geceleri müsait oldukça beni görüntülü arıyordu. İlk günler onu deli gibi özlemek canımı yakıyordu ama onun da aynı durumda olduğunu fark ettiğimde, en azından Ali Asaf'ın içini rahatlatmak için kendimi toparlamıştım.

İkinci haftanın başında ders çalışmak ve birazcık da denizin tadını çıkarmak için Emine annemin Urla'daki evine gitmeye karar verdim. Evin kapısından girmiştim ki telefonum çaldı.

“Yavrum,” diyen sesini duyduğumda elimdeki çantayı yere bırakıp kapıyı kapattım.

“Canım,” dedim neşeyle. “Erken aradın sen beni?” Anahtarı sehpanın üzerine koyup koyu perdeleri çektim ve denize bakarken Ali Asaf’la konuştum.

“Bir yere gitmemiz gerek güzelim, telefon çekmeme ihtimali var. Ben de akşam geç dönerim diye öncesinde seni aramak istedim. Vardın mı?”

“Evet, şimdi geldim.”

“Tek başına olmandan hiç hoşlanmıyorum,” dedi huysuzca.

“Ben buraya hep tek başıma geliyorum, Ali Asaf,” dediğimde homurdandı. “Huysuzsun,” dedim gülerek.

“Senin yüzünden,” dedikten sonra derin bir nefes aldı. “Ben gelene kadar orada kal o zaman. Cuma döneceğim, hafta sonuna kalmayacağız. Yanına gelirim.”

“Olur,” dedim ve devam edemedi arkadan birisi, “Üsteğmenim,” diye seslendi. Ali Asaf sessizce bir şeyler konuştu ve yeniden bana döndü.

“Yavrum, akşam konuşalım,” dedi.

“Tamam hayatım,” dedikten sonra telefonu kapattık.

Akşama kadar evi havalandırdım. Serinleyen havanın tadını çıkarmak için biraz yürüdüm. Eve dönerken yağmur başlayınca gülümsemdim. Eve girip üzerimi değiştirdim ve kendime yemek hazırladım.

Saat gece yarısına yaklaştıkça elimdeki telefona bakıp duruyordum. Ali Asaf’ın bugün arayamayacağını düşündüm. Uyumak için odama gidecekken telefon çaldı.

Gülümseyerek telefonu yeniden elime aldım ama arayan Bahar’dı.

“Sen de mi beni özledin?” diyerek açtım telefonu.

“Mahi,” dedi Bahar. Derin bir nefes alıp devam etti. “Gelebilir misin?” diye sorduğunda duraksadım.

Camdan dışarı, deli gibi yağan yağmura bakarken aklıma ilk gelen kişi Emine annem oldu.

“Bahar ne oldu? Emine annem iyi mi?”

Arkadan Selim’in sesini duydum. “Ben mi gidip alsam?” diye soruyordu birilerine. Aynı anda beni yerimden sıçratan bir sesle gök gürledi. “Bahar?” dedim tekrar.

“Mahi,” dedi ve duraksadı. Yutkunduğunu hissettim. “Abim...” Derin bir nefes aldım. “Ali Asaf abimin gittikleri yerde büyük bir patlamadan kaynaklı yangın çıkmış.”

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Elimi bir yerlere dayayıp destek almak için çabaladım fakat sanki bir boşlukta sürükleniyordum.

“Arayacaktı beni,” dedim sessizce. “Akşam arayacağım dedi. Her gün konuşacağız demişti.”

Kendi kendime mırıldandığımın farkındaydım. Gözümden ardı arkasım kesilmeden akan yaşlarla görüşüm bulanıklaştı.

“Mahi, Selim’le birlikte gelip seni alacağız,” dedi Bahar telaşla. Başımı iki yana salladım. Nefesim hızlandı.

“Hayır,” dedim telaşla. “Buraya gelecek, bana söz verdi. Öyle anlaştık biz. İşini erken bitirip yanıma gelecek.”

“Mahi,” dedi Bahar ve sonra telefonu Selim aldı. “Mahi,” dediğinde hâlâ kabul etmek istemediğimi belli eder gibi başımı iki yana salladım.

“Burada bekleyeceğim,” dedim ısrarla.

“Mahi, gelip seni alacağız. Haber geldiği an yanında olacağız,” dedi Selim.

“Gelmeyin,” diye fısıldadım. Sonra onları ikna etmek için sesimi biraz daha toparlamaya çalıştım. “Orada Seyhan teyzelerin yanında kalın.”

“Ama-” dese de konuşmasına izin vermedim. “Selim lütfen,” diyerek adeta yalvardım. “Yarın geleceğim.” İsrar etmenin işe yaramayacağını fark ettiklerinde yarın gelmemi kabul etmek zorunda kaldılar.

Telefonu zorla kapattım ve olduğum yere adeta çöktüm. Başımı eğip hıçkırığa hıçkırığa ağırlarken dışarıda gökyüzünü delip geçen yağmur gözyaşlarıma karıştı.

İçimde kopan acı fırtınanın şiddetini gösterircesine gök bir kez daha gürledi ve ben ona bir şey olmasın diye dua ederken bana eşlik etti.

Yerimden kalkıp koltuğa kadar sürünür gibi yürüdüm. Dizlerimi göğsüme çekip başımı yaslarken elimdeki telefonu sımsıkı tuttum. Kendimi sakın hissediyordum ama deli gibi çarpan kalbim bana aksini kanıtlamak ister gibi göğüs kafesimde çırpınıyordu.

Dışarıda gök gürledi.

Derin bir nefes aldım.

“Hissederdim,” diye fısıldadım kendi kendime. “Bir şey olsa ben hissederdim,” dedim yeniden kendimi ikna etmek ister gibi.

Şiddetle çakan şimşek karanlık salonu aydınlattığında gözlerimi kırıştırdım. Telefonu elimde öyle çok sıktım ki parmaklarım acıdı.

Nefes alış verişim hızlandı. Göğsüm şiddetle inip kalkarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kendimi sıktım. Sıktım. Sıktım ve sonunda sanki kalbimin en derinlerinde bir şey patladı. Dudaklarım acıyla gerildi ve sonunda aralandığı anda boğazımdan kopan çığlığa hıçkırıklarım karıştı.

Bağıra bağıra ağladım. Olduğum yerde kaskatı durarak, nefesim beni terk edene, dudaklarımdan tek bir kelimeyi fısıldayacak nefese sahip olana kadar çığlık attım.

Gözyaşlarım dudaklarıma damladı. Elimin tersiyle burnumu ve gözlerimi silsem de ne onları durdurabildim ne de hıçkırıklarına karışan çığlıklarımı susturabildim.

Ne kadar süre bunu yapmaya devam ettim bilmiyordum. Artık sesimin kısıldığına inandığım anda hırıltıyla karışık sessiz çığlıklarım birbirine karıştı.

Telefonumu sıktığım elimin parmaklarının bembeyaz olduğunu fark ettim. Canım acıyordu ama şu an umurumda değildi çünkü içimde çektiğim ıstırabın önüne hiçbir şey geçemezdi. Telefonu bir kez daha sıktım ve gözlerimden ardı kesilmez yaşlar akarken defalarca tek bir kelimeyi tekrar ettim.

Hissederdim...

Hissederdim...

Hissederdim...

Bütün gece elimde sıkıttığım telefonla birlikte koltuğun köşesinde sinerek, gözlerimdeki ıslaklığa eşlik eden yağmurla öylece dışarıyı izledim. Nefes almak bile çok zor geliyordu sanki bedenime. Elimdeki telefon defalarca çaldı. Bir yerden sonra sesini kıstığımı ama durmaksızın elimde titremeye devam ettiğini hatırlıyordum.

Bazen açıp kulağıma götürdüğümü, Bahar'ın panik halindeki sesini duyduğumu da hatırlıyordum. Ali Asaf henüz onları aramamıştı ya da ona dair herhangi bir haber alamamışlardı. Bahar'ın anlattıklarına karşı sanki beni görüyormuş gibi sadece başımı sallayarak onay vermiştim. Emine annemin de yanlarında olduğunu söylemişti Bahar. Israrla geri dönmemi ya da gelip beni almayı istiyorlardı ama gitmek istemiyordum.

Orada olmak istemiyordum. Kimsenin üzgün ya da telaşlı hallerine şahit olmak istemiyordum. Burada beklemek, sadece gelecek iyi bir haberi duymak istiyordum. Telefona cevap vermeme sebebim de buydu. Gözümde döküleceğim daha fazla yaş olmadığından emindim ama oraya gidersem, herkesi kendim gibi dağılmış ve perişan halde görürsem olduğumdan daha kötü olabilir miydim bilmiyordum ama yıkılacakmış gibi hissediyordum.

Sanki şu anda yıkılmamışım gibi...

Gökyüzü yarılmışçasına yağan yağmura gözlerimi dikip izlerken, parmaklarımın arasında sımsıkı tuttuğum telefonum bir kez daha titredi. Gözümü hızla düşen yağmur tanelerinden ayırdım. Elimde duran telefonun ekranını kendime çevirip arayan numaraya baktım. Bahar'ın ismini görünce derin bir nefes alıp açtım ve kulağıma götürdüm.

“Mahi,” derken sesinin tonundan beni mutlu edecek bir haber vermeyeceğini anlamıştım.

“Aradı mı?” dedim sadece. Sorduğum sorunun saçmalığının farkındaydım; eline bir arama fırsatı geçse sanki Ali Asaf beni aramayacakmış gibi...

“Hayır aramadı,” derken derin bir nefes aldı. “Mahi aklımız sende. Bak teyzem de sürekli seni soruyor. Emine teyze gideyim yanına deyip duruyor, zor tutuyoruz.” O konuşmaya devam ederken başımı iki yana salladım. “Gelip seni alalım mı? İstersen Selim’le birlikte hemen geliriz ya da bak Coşkun da burada, hemen gelir alır seni.”

“İstemiyorum,” diye fısıldadım usulca. Şımarıklık değildi bu yaptığım. Onları merakta bırakmak da istemiyordum ama buradan gidemezdim. Yanlarına gidip biraz daha dağılamazdım.

Sonunda gitmek zorundasın, diyen bir ses zihnimde yankılandı. Başımı iki yana salladım. Merak içimi kemiriyordu, endişe beni içten içte tüketiyordu ama o minik umut kıvılcımı olduğu yerde duruyordu.

İyiydi, hissediyordum ama bunu dile getirmekten çok korkuyordum. Aksini duyarsam taşıyamayacağım bu yükün altında ezileceğimi de biliyordum.

Derin bir nefes alıp Bahar’ın telaşını gidermek ister gibi konuştum. “Saat çok geç, Bahar,” dedim sesimin titremesine engel olmaya çalışarak. “Bu saatte buraya gelmeyin. Hem zaten oradaki insanların size ihtiyacı var. Herkes telaş içindedir, biliyorum.”

“Ama sen de-” diye konuşmaya başladığında devamını getirmesine izin vermedim.

“İyiyim ben,” dedim söylediğim şeye inanıyormuş gibi. “Saçmaladığımı falan düşünme ama kötü bir şey olsaydı bilirdim, Bahar.”

Cümlemi bitirdiğim anda Bahar’ın derin bir nefes aldığını duydum. Sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir iki saniye sessiz kaldı. Onun da benim gibi konuşurken zorlandığını fark ettim. Ben kendimi nasıl tutuyorsam Bahar da aynısını yapıyordu.

“Belki de benim senin burada olmana ihtiyacım vardır, Mahi,” dediğinde boğazım düğümlendi. Kendimi dünyanın en kötü arkadaşı gibi hissettim.

“Söz veriyorum, sabah erkenden yanında olacağım,” dedim. Sessiz kaldı. Bahar’ın, söylediğimi onaylar gibi başını sallayarak hareket ettiğini gözümde canlandırır gibi oldum.

“Sabah,” diye fısıldadı. “Eğer sabah erkenden yola çıkmazsan, kimse seni buraya getirmeme engel olamaz.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Bahar telefonu kapatmadan Emine annemle de birkaç dakika konuştum. Hepsi çok telaşlıydı, haber alamamak herkesi çıldırtıyordu ama Emine annem bir de benim için üzülüyordu. Tıpkı Bahar gibi onu da sabah geleceğime ve iyi olduğuma ikna ettikten sonra telefonu kapattım.

Elimde tuttuğum telefonla koltuktan kalktım ve geniş cam kapıların yanında duran tekli koltuğa doğru ilerledim. Koltuğun koluna sırtımı yaslayacak şekilde yavaşça yere çöktüm. Dışarıdaki yağmura odaklanıp, zihnimde dönüp duran her şeyi yok saymak için çabaladım.

Burada durup kendimi kötü bir şey olduğuna ikna etmeyecektim. Gözlerimi kapatıp aklımdan onunla geçirdiğim her bir anıyı tekrar etmeyecektim. Hayır, bunu yapmayacaktım. Ali Asaf beni arayana kadar -ya da birileri bizi arayana kadar diye fısıldadı zihnim- ki arayacağını biliyordum, asla böyle şeyler düşünmeyecektim.

Olduğum yerde kıpırdandığım anda canımın acısıyla irkildim. Gözüme vuran güneş ışığıyla gözlerimi daha fazla sıktım. Dün gecenin anıları zihnime dolmaya başladığında nefesimin kesildiğini hissettim. Sağ elimin parmaklarının acıdığını fark ettiğimde parmaklarımı gevşettim ve yere gürültüyle düşen telefonumun sesi boş evde yankılandı.

Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Sırtım hâlâ koltuğa yaslıydı ama bütün gece yerde oturmak kemiklerimi mahvetmişti. Bir elimi boynuma götürerek ağrıyan yeri sıktım. Kolumu bile kaldıramayacak şekilde tutulmuştum. Yerden kalkmaya çalışırken önümde duran telefonum titremeye başladı. Derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Ben uzanıp telefonu açacakken çalmayı bıraktı.

Telefonumu elime aldım ve ekranda on sekiz cevapsız arama gördüğümde acımı unutarak panikle dizlerimin üzerinde doğruldum. İçimi kaplayan dehşet verici korkuyu bir kenara atarak hemen en son aramanın üzerine gelip Bahar'ı aradım. Cevapsız aramaların çoğu ona aitti. *Ben bu lanet telefonu nasıl duymadım,* diye kendime kızarken telefon çalmaya başladı.

Hâlâ dizlerimin üzerinde Bahar'ın cevap vermesini beklerken yanığının içini öyle sert ısırdım ki canım yandı. Boşta olan elimin titrediğini fark edince üzerimdeki kumaşı yakalayıp sıktım.

Sonunda telefon açıldığında, "Bahar," dedim korkarak. Zorla yutkunup devam ettim. "Aradı mı?" diye sorarken paniklememeye çalıştım. Bir yanımda arasa beni de arardı diyordu ama yine de kalbim bunun umuduyla dört nala koşuyordu.

“Yavrum,” diyen kalın sesi duyduğum anda dizlerimin üzerinde olmama rağmen adeta yere yığıldım. Kendimi olduğum yere bırakırken boğazımdan korkunç bir hıçkırık kaçtı. Üzerime çöken rahatlama hissine karışan sinir boşalması ciğerlerimdeki tüm nefesi tek seferde çekip aldı.

“Mahinev,” diye acıyla fısıldayan adamın sesi yeniden kulağıma dolduğunda kendimi kaybettim. Bir daha sesini duyamama ihtimali zihnimi ve kalbimi ele geçirirken hıçkırıklarımın arasında nefes almaya çalışıyordum.

“Yapma, Mahinev,” dedi bu sefer daha temkinli bir sesle. Beni sakinleştirmek ister gibi ses tonu yumuşaktı. “Yanında değilken ağladığını duyduğumda biri kalbimi yakıyor gibi hissediyorum.”

Sonunda nefes aldığımı hissettiğimde ismini fısıldadım. “Ali Asaf?” Emin olamayan ses tonum aramızda yankılandı.

Sesini duyuyordum ama ismi dudaklarımdan sanki emin olmak ister gibi merakla dökülmüştü.

“Söyle güzelim,” dediğinde derin bir nefes aldım. Sanki sesini duymadığım her bir saniye için benden alınan nefes onun sesiyle birlikte yeniden göğsüme doluyordu.

Onu göremiyor olmak beni mahvediyordu. “İyi misin?” diye sordum telaşla.

“İyiyim yavrum,” dediğinde gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Neredesin?” derken telaşla yerimden fırladım. “Hemen geliyorum yanına.”

O kadar hızla kalktım ki bir an gözlerim karardı. Bütün gece yerde uyumuştum. Yetmemiş, ağzıma tek bir lokma bile koymamıştım ama sürünecek bile olsam onu görmeye gitmem gerekiyordu.

“Şşt,” dedi sanki benim telaşlı hallerimi görüyor gibi. “Yavrum ben evdeyim,” dediğinde bir elimle duvardan destek alarak ayakta durmaya çalıştım.

“Ben,” dedim sesimi bulmaya çalışarak. “Tamam birazdan çıkıyorum.” Bahar’ın telefonundan konuştuğumuzu bile unutmuştum.

“Mahinev sakinleş yavrum,” dedi tekrar ama ben çoktan odama yürümüş çantamı toplamaya başlamıştım.

“Sakinleşeyim mi?” dedim telaşla fakat sonra yaşadıklarım bir anda üzerime yığılır gibi çöktü. Elimde tuttuğum tişörtü yatağa fırlattım. Gözlerimden yaşlar akarken, “Dünden beri sesini duymuyorum. Sesini duymamak bir yana senden bir haber bile alamadım. Şimdi sen bana sakinleş mi diyorsun?” dedim. Nefes nefese kalmış ciğerlerim isyan ederken kelimeler birbirine karışarak döküldü dudaklarımdan.

“Seni görmeden sakinleşemem,” dedim yeniden. “Ben...” derken yutkundum. “Benim seni görmem lazım, Ali Asaf.”

Yatağın üzerine çökerken hıçkırarak ağlamaya başladım. “Seni görmem gerek.” Kendi kendime tekrarladığım tek şey bu cümleydi.

“Ben geliyorum,” dedi hemen. “Senden tek istediğim sakin olup beni beklemen. İyiyim ve yanına geliyorum.” Başımı salladım ama sesli bir cevap veremedim. “Mahinev, tamam mı?” dedi benden cevap almak istediğini belli ederek.

“Tamam,” diye fısıldadım. Panik yerini yavaş yavaş rahatlamaya bırakırken, onu göreceğimi ve iyi olduğunu düşünüp sakinleştim.

Telefonu kapattıktan sonra yatakta birkaç saniye oturup kendime gelmek için çabaladım. Derin bir nefes alıp ağrıyan gözlerimi ovuşturdum ve yerimden kalkıp banyoya doğru ilerledim.

Aynada yüzümü görünce gözlerimi kısarak daha yakından bakmak ister gibi aynaya yaklaştım. Ağlamaktan ve uykusuzluktan gözlerimin altı kızarmış hatta neredeyse morarmıştı. Çesmeyi açıp yüzümü soğuk suyla birkaç kere yıkadım ama aynada gördüğüm durumum hiç iç açıcı değildi.

Gözlerimin ağrısına baş ağrısı da eklenince üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp duş almaya karar verdim. Kafam o kadar doluydu ki Ali Asaf’ı görene kadar o kısmı rahatlatamayacağımın farkındaydım ama en azından suyun altına girmek bedenime iyi gelmişti.

Duştan çıkıp saçıma baş havlusunu sardım, üzerime kısa bornozumu giydim. Yerde duran kıyafetlerimi alıp kirli sepetine attım ve yeniden aynada yüzüme baktım. Hâlâ pek iç açıcı bir halim yoktu ama en azından ilk durumuma göre çok daha iyiydim.

Ali Asaf’ın ne kadar süre sonra burada olacağını bilmiyordum. Yanıma geleceğini söyledikten sonra bunun ne kadar süreceğini

sormamıştım. Evde olduğunu söylemiş ve beni Bahar'ın telefonundan aramıştı. Telefonu kapattıktan sonra hazırlanıp oyalanmadan çıkabilirdi; tabii yanında Bahar'la gelmiyorsa...

Hızlıca üzerime bir şeyler giyinip saçlarımı kuruttum. Telefonumu alıp Bahar'ı aradım.

Telefona cevap veren sesindeki farkı hemen anladım. Onun bu ses tonu benim de daha fazla rahatlamama sebep oldu.

"Mahi, canım iyi misin?" diye cevap veren arkadaşşıma beni görmese de gülümsedim.

"Ben iyiyim," dedim ve boğazımı temizleyerek devam ettim. "Sen nasılsın?"

"Valla iyiyiz kuzum ya, şükür hepimiz rahatladık."

"Sen Ali Asaf'la değil misin?" Birlikte mi geliyorlar diye merak etmişim.

"Yok," dedi Bahar. "Abim geldiğinde neredeyse sabah olmak üzereydi. Onun telefonu yangında-" dedi ama aniden durup cümlesine devam etmedi.

"Bahar," dedim telaşla. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Hayır yok bir şey, hemen telaş yapıyorsun bak." Sağ elimle telefonu kulağımda tutarken sol elimin başparmağını ağzıma götürüp tırnağımla ısırıldım.

"Ama bir şey olmuş, değil mi?"

"Ali Asaf abim iyi ve şu an senin yanına geliyor. Düşünmen gereken tek şey bu arkadaşım." Bahar konuşmaya devam ederken derin bir nefes aldım. "Seni aramadan on beş, yirmi dakika önce geldi eve zaten. Göreve gittiği yerde yangın çıkmış ve bazı aksilikler yaşanmış. Telefonu da orada zarar görmüş, ondan arayamamış."

Ben tam neden bize bu kadar geç haber verdiğini soracakken devam etti. "Olayın bir anda böyle yayılacağını, bizim duyacağımızı da düşünememiş. *Eve gidince anlatırım*, demiş. Bir de işte uğraşması gereken şeyler olmuş. Gelince sana anlatır zaten bunları."

"İyi ama değil mi?"

“İyi diyorum sana, olmasa sence teyzem çıkıp gelmesine izin verir mi?” Doğru söylüyordu ama içimdeki huzursuzluğu atamıyordum bir türlü.

“Tek mi geliyor?” diye sordum bu sefer.

“Evet ama yorgun. Biz gitmemesini, Selim’le gelip seni alacağımızı söyledik ama abimin inadını biliyorsun işte. Tutturdu *ben bekleyemem gidip göreceğim*, diye. İkinizin de inadı dünden beri bitirdi bizi.” Şakayla karışık isyanı beni biraz daha gülümsetti.

“Bir şeyler yedi mi? Evde adamakıllı bir şey yok, beni bilirsin öğünleri geçiştiririm. Açsa gidip alışveriş yapayım.”

“Teyzem hemen size bir sepet hazırladı merak etme sen, abim yanında getiriyor.”

“Kadın onca üzüntüsünün, telaşının içinde bir de bununla mı uğraştı?” Utancımdan içimi bir huzursuzluk kapladı. “Bana kızgın mı?”

Kadını uğraştırdığım yetmemiş gibi bir de inadım yüzünden oğlu kalkıp buraya geliyordu. Eğer dün yanlarına gitmiş olsaydım bugün bunların hiçbiri olmayacaktı.

“Evet Mahi çok kızdı, kadın delirdi.” Ufak bir kahkaha atınca rahatlardım. “Kızım teyzemden ve senden bahsediyoruz. Sana neden kızsın kadın, Allah aşkına? Sen zaten dünden beri orada tek başınasın diye aklımız sende kaldı. Senin düşündüğün şeylere bak. Hiç kimse kızgın değil. Bir de buna takılma gözünü seveyim.”

“Tamam,” dedim kabul ederek. Dün gecedan beri herkes çok yorgun olduğu için konuşmayı daha fazla uzatmadık. Bahar biraz uyuyacağını söylediğinde telefonu kapattık.

Salona girip camları açtım ve hafif serin olan deniz havasının içeri girmesine izin verdim. Birkaç dakika balkonun önünde temiz havanın ciğerlerime dolmasını beklerken sakın denizi izledim. Dün gece yağın yağmurdan sonra güneş açmıştı, denizin üzerinde hafif parıltılar yayıyordu. Bulduğum huzuru içime sindirdim ve mutfığa gidip Seyhan teyzenin gönderdiklerinin yanına çay demlemeye karar verdim.

Her şeyi sanki kısacık sürede halletmişim gibi hissediyordum. Vakit geçmek bilmiyordu. Ali Asaf’ın telefonu olmadığı için de arayıp nerede olduğunu soramıyordum.

Yerimde duramadan sürekli hareket edip durdum. Koltukta oturup elimdeki telefonla oynadım. Daha sonra kalkıp salonun içinde ileri geri biraz yürüdüm. Sakinleşmek için derin nefesler alıp yeniden koltuğa oturdum ve televizyonu açtım. Salonda bir ses olması biraz aklımı dağıtsa da derin nefes alamama hissi beni olduğum yerde boğuyordu.

Kendimi balkona atıp nefesimi düzene sokmaya çalıştım. En azından burada biraz daha rahat hissetmiştim.

7. BÖLÜM

*Bir yere gitmem gerekiyordu; sen aradın,
"Gitme," dedin, ben gitmedim.
- Oruç Aruoba*

Tutuşmuş Beraber - Melike Şahin

Mahine

Ne kadar süre geçti bilmiyordum. İki katlı evin balkonundan denize bakarken, evin önündeki çakıl taşlı araziye giren aracın sesini duyduğum anda bakışlarım hemen o yöne döndü.

Ali Asaf'ın arabası sakince ilerledi ve tam evin önünde, yönü denize bakacak şekilde park etti. Ellerimin titremeye başladığını balkon demirlerini sımsıkı tutana kadar fark edemedim. Nefesim kesilmiş gibi Ali Asaf'ın arabadan inmesini izledim.

Şoför kapısı açıldı ve iki ince uzun bacak dışarı çıktı önce. Ali Asaf bedenini ağır hareketlerle arabadan dışarı çıkarırken, dudaklarımın üzerinde hissettiğim ıslaklıkla ağladığımı fark edip elimle yüzümü sildim.

Ali Asaf arabadan inip kapısını kapattı. İki adım attığında hafifçe sektiğini fark edince boğazım düğümlendi. Arabanın arka kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açmadan önce aniden duraksayıp başını yukarı kaldırdı ve o güzel gözlerini benimkilerle buluşturdu.

Yüzünde oluşan gülümsemeyi gördüğümde daha çok ağlamak istedim. Elini kaldırıp bana el sallarken dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa bir kahkaha eşlik etti. Elimin titremesini görmezden gelip ona heyecanla el sallayarak karşılık verdim. Ali Asaf el salladığı kolunu indirdi ve arabanın arka kapısını açtı. Diğer kolunu hiç hareket ettirmediğini fark ettiğimde endişem eski yerine geri geldi.

Tek eliyle arka koltuktan Seyhan teyzenin hazırladığı sepeti çıkarıp

Daha fazla izleyemedim. Arkamı döndüm ve hızla dış kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açıp anahtarı bile almadan, ayağıma ilk gelen şeyi giyip merdivenlerden koşa koşa indim.

Bahçe kapısına ulaştığımda evin etrafından dolanıp arabasının girdiği yola doğru koşar adımla ilerlerken, aklımdan bir sürü senaryo geçip duruyordu.

Bacağının sektiğini fark etmiştim zaten ama çok önemli bir şey gibi durmuyordu. Kolu beni endişelendirmişti. Ali Asaf kolay kolay hareketsiz kalan bir adam değildi ve bu durum beni çok daha fazla tedirgin etmişti.

Taşlı yola adım attığım anda hızımı da artırdım. Ayaklarımın altında ses çıkaran ufak taşların üzerinden koşar adımla ona doğru ilerledim.

Yanına yaklaştığım anda o da sepeti yere bıraktı ve tek kolunu ona sarılmam için açtı. İşte o zaman, yakınına geldiğimde gömleğinin hafif açık yakasından gözüken, omzuna doğru uzanan bandajı gördüm. Diğer yarası yeni iyileşirken şimdi bir de bunu görünce canım acıdı.

Gözyaşlarımın eşliğinde daha yanına varamadan elimi ona kavuşmak, tutunmak ister gibi uzattım. O da beni yarı yolda karşılamak ister gibi aynı hareketi yaptı. Parmak uçlarım onun sıcak parmaklarına dokunduğu anda kendimi kaybettim.

Üzerine atlamak, ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Sadece ve sadece aklımdan geçen tek şey buydu ama bir yanımda canını yakacak olmaktan da ölesiye korkuyordu.

Kendimi zorlayarak tam önünde durdum. Gözlerim yüzünü tarar gibi hızla hareket etti. Gözünün altında, elmacıkkemiğinin biraz yanında hafif bir morluk vardı ama onun dışında dışarıdan baktığımda görebildiğim bir şey yoktu.

Bir de her yerinden belli olan yorgunluğu vardı. Kısa saçları dağılmış, gözlerinin altı hafifçe morarmıştı. Sanki günlerdir hiç uyumadan çalışmış gibiydi.

Neresine, nasıl dokunmam gerektiğini bilemez halde tedirgin olarak elimi kaldırdım ve yüzüne koydum. Titreyen parmaklarım sakince yanağını okşarken derin bir nefes aldı. Başını belli belirsiz elime doğru eğerek hafifçe yaslandı.

“İyisin,” dedim kendimi ikna etmek ister gibi ama iyi olmadığını biliyordum. Gözlerini kapatıp sanki anın tadını çıkarmak ister gibi bir iki saniye öylece elime yaslandı ve sonra gözlerini açıp bana baktı.

“İyiyim yavrum,” derken tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi sesli bir şekilde bıraktım.

Hareket ettirdiği elini belime sararak beni kendine doğru çekince göğsüm onun göğsüne yaslandı. Elimini yanağından çekmeden diğeriyle ona sımsıkı sarıldım.

“Canın yansın istemiyorum,” dedim boynuna doğru. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarmak ve ona olan özlemimin bir kısmını dahi olsa gidermeyi başarmak için burnumu sıcak tenine doğru yaklaştırdım. Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim.

“Yanmaz,” dedi sadece ve başını eğip saçlarımla arasına bir öpücük kondururken olduğumuz yerde beni sımsıkı tuttu.

Ondan uzaklaşmak istemememe rağmen hafifçe geri çekildim. İki elimi birden göğsüne koyup ona bakmak için başımı kaldırdım. Bana doğru eğildi ve aramızdaki boy farkını kapatarak yüzüme yaklaştığında burnunu benimkine dokundurdu.

“Ama yaran var,” derken elimi omzuna doğru kaydırıp dokunmadan işaret ettim.

“Önemli bir şey değil,” dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım.

“Sana göre bu yaralar hiç önemli olmuyor zaten, Ali Asaf,” derken sesim kızgından çok kırgın çıkmıştı.

Derin bir nefes alıp konuşacakken yorgun olduğunu hatırlamamla araya girmem bir oldu. “Eve gidelim,” derken ondan biraz uzaklaşıp elini tuttum. “Meraktan aklımı kaybettim ve yerine gelmesi için senin iyi olduğunu görmem gerek.”

“İyiyim diyorum yavrum.” Beni ikna etmek için böyle konuşuyor olabilirdi. Ayrıca şu an iyi olsa da başına ne geldiğini, neler olduğunu bilmek istiyordum.

O alamadan yerdeki sepeti kaptığım gibi yürümeye başladım. Yanımda huysuz bir homurtu duyunca yüzüne baktım ve çatılan kaşlarını görünce gülümsememe engel olamadım.

“Her halimle huysuzum diyorsun yani,” derken gülümseyerek ona baktım.

Bana doğru başını çevirip, tek gamzesini göreceğim şekilde gülümserken başını iki yana salladı. “Sana boşuna *kabir azabı gibisin Mahi-nev* demiyorum ben.”

“*Bu sefer de ben Mahi’nin kabir azabı olayım* mı dedin,” derken hafifçe gülümsedim. Dün gece hissettiğim duyguların beni yeniden ele geçirmesine izin vermek istemediğimden parmaklarımın arasında duran sıcak, iri ve güvenli elini sıktım.

“Senin ya da ailemin telaşlanmasını ister miyim yavrum ben hiç?”

Kurduğu cümleyle başımı iki yana salladım. Bu konuyu daha detaylı konuşmamız gerektiğini bildiğimden şimdilik üzerine gitmedim. Şu anda istediğim tek şey iyi olduğunu bilmek ve yanımda olmasıydı. Geri kalan her şeyi daha sonra konuşabilirdik.

İkimiz de konuşmadan sessizce merdivenleri çıktık. Ali Asaf önden giderken elimi hiç bırakmadığı için ben de peşinden sakın adımlarla ilerledim. Açık bırakarak çıktığım kapıdan önce benim geçmeme izin verdi. Onu bırakıp elimdeki sepetle birlikte içeri girdim. Sepeti yere koyduktan sonra ayakkabılarını çıkaran Ali Asaf’a doğru döndüm.

İçeri girince onun salona geçmesini bekledim ve yerdeki sepeti alıp mutfığa götürdüm. Sepeti masanın üzerine koyup içindekileri boşaltmadan önce Ali Asaf’ın yanma salona gittim. İkili koltuğa oturmuş başını da koltuğun arkasına yaslamıştı.

Yanına oturup ona doğru sokulurken bir bacağımı kalçamın altına kıvırdım. Koltuğun hareket etmesiyle başını kaldırmadı ama gözlerini açıp bana doğru döndü. Elini uzatıp yanağıma dokunurken, parmak uçları saçlarımın arasına girdi ve hafif bir baskıyla beni kendine doğru yaklaştırdı.

“Aç mısın?” diye fısıldarken bakışları önce gözlerimde daha sonra da dudaklarımın üzerinde gezindiğinde başını sallayarak, “Açım,” dedi.

Bana doğru uzanırken aynı anda beni de kendine doğru çekti ve dudaklarını benimkilerinin üzerine bastırdı. Ali Asaf beni yönlendirirken aklımda ne varsa hepsi sessizliğe gömülüp yerini sadece ona olan özleme bıraktı.

Bedenini bana doğru biraz daha çevirdi. Dudakları benimkilerin üzerinde tereddüt etmeden hareket ederken, elini kaldırıp sırtıma doğru uzattı. Parmak uçları üzerimdeki ince kumaşın altına kayarak belimi okşadı.

Kollarının arasındayken, dudaklarının sıcaklığı benim dudakların üzerinde dolaşıp içimdeki buz kesen telaşı tek tek eritti. Kendimi kaybedip ağzının içine doğru hafifçe inledim.

Benden biraz uzaklaştı ama nefesi tenime çarpacak kadar yakın kaldı. “Bu,” dedi ve yeniden dudaklarıma bakarken altdudağında hafifçe dişlerini gezdirdi. Cümlesini tamamlamasını bekledim ama ettiği tek kelimedenden sonra devamını getirmeden yeniden dudaklarımızı birleştirdi.

Dudakları benimkilere dokunmadan önce ağzının içinde homurdanmaya benzer bir sesle karışan kelimeler duysam da ne dediğini anlamadım. Başını bana doğru eğmişti, ağzını benimkinin üzerine sabitleyerek baskısını artırdı ve dilini dudaklarımın arasından içeri kaydırıldı.

Tadını alınca özlemim sanki daha da arttı. Dudaklarımın arasından sızan kavurucu sıcaklığını hevesle karşılayarak ben de onun tadına baktım. Bu anın tadım çıkarırken belimde dolanan eli tenimi sıktı ve kendine doğru yaklaştırmak ister gibi baskısını artırdı. Bunu yapmak istedim. Ellerimi saçlarının arasına daldırıp kısa saçlarına dokunmak, oradan boynuna inip kokusunu solumak ve omuzlarına tutunup...

Aklımdan geçen düşüncelerim aniden durdu. Kendimi ondan zorla koparırcasına geri çektim ve hâlâ nefesimi toparlamaya çalışırken yüzüne baktım.

“Ali Asaf,” derken hafifçe boğazımı temizledim. İstemeyerek de olsa kendimi geri çektim ve ayağa kalktım. “Yiyecek bir şeyler hazırlayacağım,” dediğimde beni başıyla onayladı ve koltukta hafifçe aşağı kayarak başını yeniden koltuğun arkasına yasladı.

Gözlerini kapatmadan önce, “Çok fazla uğraşma,” dedi. Biraz uyuyup dinlenmesi gerektiğinin farkındaydım ama bir şeyler yedirmeden içim rahat etmeyecekti.

Hızlı adımlarla mutfığa girdim. Masanın üzerinde duran sepetten Seyhan teyzenin hazırladığı poğaç ve kahvaltılıkları çıkarıp iki kişilik tepsinin üzerine yerleştirdim. Demlenen çaydan da iki bardak doldurup hazırladığım tabakların yanına koydum. Boşalan sepeti yere koyacakken içindeki poşet dikkatimi çekti.

Eczaneden alınan poşeti açıp içindeki kremleri, paketli temiz sargı bezini, bandajları ve ağrı kesici kutusunu çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Ali Asaf’a bunları ne zaman kullanması gerektiğini soracaktım.

Hazırladığım tepsiyi alıp salona girdiğimde Ali Asaf hâlâ bıraktığım gibiydi. Tepsiyi ortada duran geniş sehpanın üzerine koydum ve masayı koltuğa doğru iterek yaklaştırdım.

“İlaçlarını gördüm,” derken tabağına sevdiği şeylerden koymaya başladım. Ali Asaf yerinde doğrulup öne doğru yaklaştı. Elimdeki tabağı uzatıp almasını beklerken bakışlarımız buluştu.

“Hiç çocuk gibi beni uğraştırma bak ye şunları,” dedim tek kelime bile etmesine fırsat vermeden. Elimdeki tabağa doğru uzanıp alırken aynı zamanda başını eğip yanağımdan öptü.

Hiç sesini çıkarmadan tabağına koyduklarımı yemeye başladığında derin bir nefes alıp kendim için de bir tabak hazırladım. Odada televizyonun sesine eşlik eden çatal seslerimiz dışında ikimiz de sessiz kaldık. Ali Asaf tabağındakileri bitirdi ve elindeki boş tabağı tepsiye koyarken çay bardağını aldı.

Ben de yeterince yediğimi düşünüp tabağımyı bıraktım ve ayağa kalktım. Mutfaktan ilaç poşetini aldım, bir bardak da su doldurup Ali Asaf’ın yanına döndüm.

Poşetten önce ağrı kesici hapyı çıkarıp içmesi için uzattım ve sonra da kremlerle diğer malzemeleri teker teker çıkardım.

Ali Asaf’ın gömleğine doğru uzandığımda ellerimi tutup beni durdurdu.

“Ben yaparım,” derken tuttuğu ellerimin üzerini parmaklarıyla okşadı.

“Görmek istiyorum,” dedim ısrar eder gibi. Benden kaçındıkça içim içimi kemiriyordu. Ali Asaf gözlerime baktı ve vazgeçmeyeceğimi anladığı anda tuttuğu ellerimi bıraktı.

Gömleğinin düğmelerini tek tek açtım. İnce kumaşı omuzlarından aşağı sıyırdığımda sol omzundan başlayıp koltuk altına doğru uzanan bandajı gördüm. Bandajın üzerinde krem lekesi olduğunu tahmin ettiğim lekeler vardı.

Gömleğini çıkarıp koltuğun arkasına koyduktan sonra ona döndüm. “Ne yapmam gerek?”

“Bandajı açıp kremleri süreceğiz ve yeniden saracağız.”

Cevap vermeden sadece başımla onayladım. Ellerim bandajın başladığı yere uzandı. Yavaş yavaş bir elimde toplayarak açmaya başladım. Sonuna ulaştığımda nefesimi tutarak son katmanı da açtım.

Elimde toplanan bezi avuçlarımın arasında sıkıp Ali Asaf'ın omzuna baktım. Omzundan köprücük kemiğine doğru inen bir morluk vardı. Daha önce hiç bu kadar büyük bir morarma görmemiştim. Belli belirsiz bazı yerlerinde yanık izine benzer kızarıklara takıldı gözlerim ama ağrısının sebebinin yanıklardan çok morluk olduğunu düşündüm.

Ali Asaf sessizliği bozmak ister gibi konuştu. "Kremlerden birisi yanıklar için, diğer ikisi de morluk ve ağrılar için."

Gözlerimi kırpıştırıp anladığımı belli eder gibi başımı salladım. Hangi kremi nereye süreceğimi gösterirken de sessiz kaldım. Kremlerin hepsini anlattığı gibi sürdürdüm ve yeniden ilk hali gibi sardım.

"Bitti," derken boğazım düğümlendi. Ali Asaf'ın yüzüne bakmadan hızlıca eski bandajları ve kahvaltılıkları toplamaya başladım.

Ayaklarımın birbirine dolanmaması için dikkat ederek mutfağa girdim. Tepsiyi tezgâhın üzerine bırakıp daha sonra da elimdekileri çöpe attım. Tabakta kalanları toparladım, bulaşıkları yıkadım. Oyalanacak bir şeyler aramak için etrafıma bakındım ama bulamadım. Kendimi içeri girmeye hazırladığım anda arkamdan Ali Asaf'ın kolu belime dolandı. Kendini bana doğru yaslayıp çenesini başımın üzerine koydu.

"Burada daha ne kadar oyalanacaksın?"

Başımı iki yana salladım. "Oyalanmıyorum, buraları toparladım," dedim biraz hızlı bir şekilde.

"Mahinev," derken saçlarımın üzerinden başıma bir öpücük kondurdu. "Yavrum, kendini yiyip bitireceğine konuşalım mı?"

"Yapmıyorum," dedim onu ikna etmeye çalışır gibi.

"Ben senin hal ve hareketlerinden anlamıyor muyum?"

Onu ikna etmeye çalışarak, "Yorgunsun zaten Ali Asaf, hadi dinlen biraz," dedim.

Belimden tutup beni döndürdü ve elini çenemin altına koyarak ben ona bakana kadar başımı kaldırdı.

"Yavrum," deyip biraz duraksadı. "Önce konuşalım sonra dinlenirim."

Başımı sallayarak onu onayladığımda elimden tutup yeniden salona götürdü. Koltuğa oturup beni yanına çekti ve sağlam kolunu kaldırıp omuzlarıma sararak başımı göğsüne yasladı.

“Dönmeden bir gün önce, gittiğimiz köyde bir yangın çıktı. Yollar malum, hemen müdahale edilemeyince biz de elimizden bir şey gelir mi diye bakmaya gittik.”

Bu kadarını zaten biliyordum. Başımı sallayıp devam etmesini bekledim. “Herkes kendi çabasıyla yangını söndürmeye çalışırken eski bir ev gördük. Tabii içerisindeki merdivenler falan tahtaymış, bir anda patlama oldu ve her yer tutuştu.”

Biraz duraksayıp derin bir nefes aldı ve devam etti. “Evin bir kat altı daha varmış ve bir kadın iki çocuğuyla orada mahsur kalmış.”

Nefesim kesilirken devam etmesi için sessiz kaldım. “Arkada bir giriş olduğunu söylediler ama kimsenin girmeye cesareti yoktu. Ben de bir fırsat yakaladım ve ateşin hâlâ ulaşmadığı bir alandan içeri girdim. Tam kadını ve çocukları çıkardığımız anda kapının üzerindeki ahşap kısım omzuma düştü. Yandığı için de ufak tefek yanıklar oldu işte.”

Başımı göğsünden kaldırıp gözümde akan yaşı sildim ve dudaklarına sakın bir öpücük bıraktım. “Seninle gurur duyuyorum,” dedim dudaklarım dudaklarının üzerinde mırıldanarak.

Yüzüne yerleşen gurur dolu gülümseme kalbimin atışını hızlandırdı. “Ben sadece görevimi yaptım yavrum.” Biraz durgunlaşıp derin bir nefes aldı ve devam etti. “Minik bir kız vardı Mahinev, boynuma öyle sıkı tutundu ki o anda dedim; burada cayır cayır yanacak bile olsam onları bu cehennemden çıkartacağım.”

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığı anda yorgunluğu yüzünün her yerine yayıldı. “Tamam artık,” dedim ve yerimden kalktım. “Şimdi uyku vakti.”

“Yavrum, bu saatte uyursam benim tüm saatim şaşar,” diye itiraz etti ama bu konuda kazanmasına imkân yoktu.

“Hiç konuşma,” diyerek araya girdim. Onu ikna etmenin en etkili yolu aklımda dönerken içten içe gülümsedim. “Dün gecedan beri ben de uykusuzum. Senden haber gelir de kaçırırım diye gözümü kırpmadım.”

Dikkatli gözleri yüzümde gezindi. “Tamam,” diyerek pes ederken derin bir nefes aldı.

Gömlüksüz göğsüne ve altındaki pantolonuna baktım. “Sen böyle rahat edemezsin ama,” derken kaşlarım çatırdadı.

Ali Asaf sanki aklına yeni gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Arabada ufak bir çantam var,” derken ayağa kalktığı anda ondan önce davranıp hareket ettim. O ilerleyemeden ben dış kapının oraya varmıştım bile. Kapının üzerinden evin anahtarını alırken, Ali Asaf’ın içeri girerken kapının yanındaki tabağın içine bıraktığı anahtarlarını aldım.

“Ben hemen alıp gelirim,” derken çoktan kapıdan çıkmış merdivenlerden inmiştim. Kısa sürede arabadan çantasını alıp hızlı adımlarla eve geri döndüm.

İçeri girip anahtarları yerine bıraktım ve çantayı Ali Asaf’a uzattım. Elimden çantasını alıp banyoya doğru gittiğinde ben de odama gittim. Yastık ve üzerimize de ince bir örtü alıp salona geri geldim.

Köşe koltuğun arkasını ve öndeki kısmını açınca geniş bir alan elde ettim. Benim odam çok aydınlıktı ve odayı karartacak kalın perdelerim de yoktu. O yüzden salondaki koltuğu hazırladım, geniş cam kapıların önüne gidip kapattım ve perdeleri odayı loş hale getirecek şekilde çektim. Ali Asaf salona girdiğinde elime kumandayı almış kanalları geziniyordum.

Elindeki çantayı yere bırakıp hazırladığım yatağı işaret etti. “Burada mı uyuyacağız?”

Başımı hevesle salladım. Üzerine simsiyah bir tişörtle, aynı koyu renkte eşofman altını giymişti. Yaralı kolunu fazla hareket ettirmeden yanıma doğru geldi.

Sağlam kolunun üzerine denk gelecek şekilde koltuğa uzandığında ben de hemen yanına yattım. Yüzüm ona dönükken yeni çıkmaya başlayan sakallarının üzerine ufak bir öpücük kondurdum. Ali Asaf bana doğru uzanamadan yerimde dönerek sırtımı göğsüne yaklaştırdım.

Yaralı kolunu belimin üzerine attı ve hafif bir baskıyla bana sarıldı. Dudakları kulağımın arkasına denk gelecek şekilde başını bana doğru yaklaştırıp, “Hain,” diye fısıldadı.

Kıkırdamamı bastıramadım. “Kudurmak yasak,” dedim sitem eder gibi. “Dinleneceksin.”

“Bitiyorum ben senin bu hallerine lan, Mahinev,” derken daha fazla güldüm.

“Azar işitmek senin hoşuna gidiyor bence.” Eğlendiğimi gizlemekten bir kez daha güldüm. “Ayrıca şu *lan* konusunu bir netleştirsek mi artık?”

Yalan söylüyordum. Evet, o kelimedden hiç hoşlanmıyordum ama bana *lan Mahinev*, diye seslendiği her seferinde sanki içi eriyordu. O tonlamayı tarif etmemin imkânı yoktu. Her ne kadar inkâr etmek istesem de bayılıyordum işte. Kelimeleri değil, o kelimelerin onun dudaklarından dökülüştünü, bana hissettirdiklerini ve onun bayıldığım tonlamasını seviyordum ben.

“Seviyorsun sen de yalan söyleme,” dedi bilmiş bir ses tonuyla.

“Yoo,” dedim uzatarak. “Manyak mıyım ben?” Ama ses tonum ve dudaklarımdan gitmek bilmeyen gülümsemem kendini ele veriyordu. “Bak geçen gün de yanında insanlar varken bana telefonda *lan Mahinev* dedin. İnsanlar ne düşünür?”

Sanki kelimeyi vurgulamak ister gibi üzerine basa basa konuştu. “Lan Mahinev,” dedi huysuzca. “Yanımda birileri varken -ki genelde bunlar askerler oluyor- sen beni arama, mesaj da atma yavrum.”

Konunun değişmesiyle afallayıp, “Ne alakası var şimdi?” diye sordum merakla.

“Herkes beni görünce yolunu değiştirirdi eskiden, şimdi senin yüzünden yüzümdeki sırıtmayı görüp bana ya garip garip bakıyorlar ya da gülümsüyorlar.” Huysuz ses tonu daha fazla gülmeme sebep oldu.

“Ee ne var bunda? Bak ne güzel sayemde huysuz, yaşlı bir üsteğmenden güler yüzlü bir askere dönuştün.”

Aniden dudaklarını enseme bastırıp geri çekilmeden orada durdu. “Ben bir sana böyleyim. Güler yüzüm sana be, Mahinev. O da senin yüzünü gördüğümde, sesini duyduğumda kendiliğinden oluşuyor.”

“Bir an *lan Mahinev* diyorsun sonraki dakika böyle şeyler söylüyorsun. Ne enteresan adamsın sen, Ali Asaf?”

“Böyle bir adamım işte, herkese huysuzum ama sana değil.”

“Hadi oradan! En çok bana huysuzsun.”

Birkaç saniye durdu ve derin bir nefes alıp yeniden ensemi öptü. “Haklısın,” dedi kabul ederek. “Ben en çok sana huysuzum ama en çok da seni seviyorum. Benim en çoklarım bir tek sana, Mahinev.”

Belimin üzerinde duran elini tutup hafifçe hareket ettirerek, omzuna zarar vermeden yukarı doğru çektim. “Dinlen artık biraz,” dedim usulca. Parmaklarını benimkilere doladı. Başını ensemdeki saçların arasına gömüp derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça sakinleşti.

Nefesini sırtımda hissederken her nefes alış verişini uzun bir süre takip ettim. Sonra göğsü sakin bir iniş çıkışla rahatladı. Ensemde duran dudaklarının hafifçe aralandığını, nefesinin sıcaklığının tenimi yaktığını hissettim.

Gözlerim usulca kapandı, Ali Asaf’ın sağ salim ve kollarımda olmasının verdiği huzurla uykuya daldım.

Uyumadan önce aklımdan geçen tek şey ondan önce uyanmaktı. Gözlerimi açtığımda salonu sadece televizyonun ışığı aydınlatıyordu. Perdeler çekili olduğu için saatin kaç olduğunu anlayamadım. Sehpanın üzerinde duran telefonuma uzanıp ekrana basınca saatin neredeyse beş olmak üzere olduğunu gördüm.

Bugün eve mi dönecektik yoksa bir gün daha burada mı kalacaktık emin değildim. Onu bir gün daha kendime saklamak istiyor olsam da evdekilerin de aklının onda olduğunu biliyordum.

Belimin üzerinde duran kolunun ağırlığı bana kendimi huzurlu hissettiriyordu. Saatlerdir olduğu pozisyonu hiç bozmadan uyuyordu. Enseme hâlâ sıcak nefesi vuruyor, bana varlığının kanıtını sunuyordu.

Telefonumu yeniden elime alıp ekranda gördüğüm mesajlara girdim. Önce Emine annemden gelen mesajı okuyup, onun içini rahatlattıktan sonra Bahar’dan gelen mesaja cevap yazdım. Ali Asaf’ın iyi olduğunu, dinlendiğini söyleyip telefonu eski yerine bıraktım ve fazla kıpırdamadan kollarının arasında dönüp onunla yüz yüze geldim.

Yerinde biraz kıpırdandı ve kolunu daha fazla sıkarak bana sarıldı. Yüzünde oluşan huzursuz ifadeyi fark ettiğimde kalbim onun için sızladı. Canının yanmış olması zaten beni paramparça etmişken bir de anlattıklarıyla daha beter olmuşum.

Yerimden hiç kıpırdamadan, neredeyse nefes bile almadan dakikalarca sadece onu izledim. Parmaklarım sakince kaşlarında ve saç diplelerinin üzerinde gezinirken, yüzünün daha fazla yumuşadığını görmek gülümsememe sebep oldu.

Hâlâ derin uykuda olduğunu fark edince, onu uyandırmamak için yeniden sırtımı dönüp kumandayı elime aldım ve kanalları gezinmeye başladım. En sevdiğim çizgi filmlerden birine denk geldiğimde kanalı durdurup kısık sesle birlikte onu izlemeye başladım.

Beş dakika geçmeden Ali Asaf arkamda kıpırdanınca yüzümde bir gülümseme oluştu. Kendini arkamdan bana bastırdı ve burnunu kulağımın arkasına sürüp mırıldandı.

“Kediye döndün sen iyice,” dediğimde bu sefer dudaklarından kalın sesine eşlik eden bir hırıltı dökülünce kahkaha attım.

O sessiz kalmaya devam edince, “Dinlenebildin mi?” diye sordum. Başını sallayarak beni onayladı.

“Hem de nasıl dinlendim yavrum,” dediğinde uyuklu sesine karışan boğuk sesi kalp atışımın hızlanmasına sebep oldu.

“Karnın acıktı mı?”

“Çok değil.” Dişleri hassas tenimi sıyırdığında yutkundum.

“Eve gidecek miyiz yoksa bugün de kalacak mıyız?” Sürekli soru sorduğumun farkındaydım ama Ali Asaf dikkatimi o kadar dağıtıyordu ki kendimi kaptırmamak için çabalamak zorunda kalıyordum.

“Kalalım,” dedi sadece ve ben de başımla onayladım.

Ali Asaf arkamda yavaşça doğrulup yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra koltuktan kalkıp banyoya doğru gitti. O geri gelmeden başımın altındaki yastığı koltuğun koluna dayayıp biraz yükselttim ve hafifçe doğruldum. Kısa süre sonra geri döndüğünde sırtüstü uzanmış televizyondaki çizgi filmi izliyordum ama dikkatimin pek orada olduğunu söyleyemezdim. Koltuğun ucunda dizlerinin üzerinde durdu ve üzerime doğru gelirken bakışlarını yüzümden ayırmadı.

Koluna dikkat ederek üstüme doğru geldiğinde sırtımı yastığa iyice dayayıp bacaklarımı araladım ve o da yüzüstü gelip üzerime uzandı. Başını yan çevirip göğsüme yasladı ama birkaç dakika sonra yeniden yüzünü bana çevirince sıcak nefesi tenime vurup tüylerimi diken diken yaptı.

Onu görmezden gelmeye çalışarak televizyona odaklandım fakat tabii ki bu durum Ali Asaf'ın gözünden kaçmadı. Gözümün ucuyla sinsice gülümsediğini gördüm.

Sağlam kolundan destek alarak biraz hareket etti ve üzerimdeki ince tişörtün aşağı doğru kaymasına sebep oldu. Açılan göğsümün üzerine nefesi çarpınca istemsizce titredim. Ali Asaf'ın hain, sıcak dudakları göğüslerimin sutyenimin üzerinden taştan kısmında gezindi.

Uzanıp saçına hafifçe asıldım. "Sen yaralı değil misin be adam!"

Beni duymamış gibi dudaklarını tenime sürtünce bu sefer biraz daha çektim. "Ali Asaf uslu dur," dediğimde sesim itiraz etmekten çok uzaktı.

"Bendeki de can yavrum ya," derken inler gibi bir nefes çekti içine. "Özledim," diye mırıldandığında nefesim kesildi. "Nasıl durayım?"

Yine de kolundaki yarasını zorlamasını istemiyordum. Başımı itiraz eder gibi sağa sola salladım.

"İrade denen bir şey var hayatım," dedim en tatlı ses tonumu kullanarak. "Kullan onu."

Başını kaldırıp kararmış gözleriyle bana baktığında neredeyse gülecektim. Sonra beklenen Ali Asaf sahalara geri döndü.

"İradimi sikip atmamışsın gibi konuşma Mahînev, ne iradesi!" Kendimi tutamadan kahkaha atınca daha da sinir oldu. Ağzının içinde huysuzca homurdandı. "İrade bıraktı sanki adamda!"

Ben güldükçe daha da sinir oldu ve bu durumdan zevk almıyormuş gibi davranamadım. "Sus bak, şurada bir şey izliyorum. Dön sen de izle, belki aklın dağılır."

Yemin ederim gözlerinden ateş çıktığını fark ettim.

"Ya sabır!" deyip başını televizyona çevirdi ve izlediğim şeyi görünce daha da sinirlendi. "Lan bu ne amına koyayım!"

Sevimli sevimli suratına bakarken, "Gumball," diye mırıldanıp gülümsedim.

"İsminde hayır yok daha, bir de gelmiş bana dikkatini dağıt diyor-sun."

Aniden dudaklarını dudaklarıma bastırıp hiç kıpırdamadan nefesim kesilene kadar sadece baskı uyguladı ve bir anda geri çekildi.

"Sen dağıtsana dikkatimi," derken dudakları yanağımdan kulağıma doğru ıslak bir iz bırakarak ilerledi. "Ya da daha güzel bir seçenek var," dediğinde yutkundum. "Ben dağıtayım senin dikkatini."

“Ali Asaf yararı acıtacak-” Cümlemi bitiremeden boynumu ısırınca nefesim kesildi. Özlemim içimden taşarken aklım ve kalbim ikiye bölünmüş gibi kararsız kalarak hareket ettim. Sıcak dudakları tenimi dağlayarak direncimi yok etti. Boynumdan göğsüme doğru inen ılık dokunuşlarla pes ederek kendimi kaybettim.

Elimi uzatarak sehpanın üzerinde duran kumandayı alıp televizyonun sesini kısıtım. Elimdeki kumanda gürültüyle yere düşerken Ali Asaf başını kaldırıp bana baktı. Ben de aynı anda ellerimi uzatıp iki elimi birden boynuna doladım. Daha sonra tek elimle saçlarının arasına doğru ilerlerken dudaklarına doğru yaklaştım.

“Aklım çıktı sana bir şey oldu diye...” Fısıldarken gözlerimi kapatıp alnımı çenesine yasladım ve biraz soluklandım.

“Biliyorum,” diye aynı şekilde fısıldayarak karşılık verdi.

“Ama çok özledim,” dedim bu sefer. Göğsüm derin nefeslerimle inip kalkarken onun kalp atışlarını kendi tenimde hissettim.

Sonra hiç beklemeden dudaklarım hevesle onunkileri buldu. Ani hareketim karşısında bir an için donup kalsa da beklemeden ağzını benimkinin üzerine bastırdı. Sert bir öpücükle karşılık vererek nefesimi kesti.

Televizyon ışığının altında, tüm korkularımı bir kenara bırakıp sadece ona olan özlemimle hareket ettim. Altdudağını dudaklarımın arasına alıp, bedenimi ona doğru yükseltirken ağzımın içinde kaybolan inlemesinin keyfini çıkardım. Dudaklarımız acıyana kadar kendimi onun tadında kaybettim.

Ali Asaf’ın sağlam olan eli hareketlendi. Üzerimdeki kıyafetleri çekiştirirken ona yardımcı olmak için hareket ettim. Yerinde doğrulup ellerini aşağı doğru kaydırды ve üzerimdeki tişörtü hızla bel kısmından yukarı sıyırıp başımın üzerinden çıkardı. Aniden, beklemediğim bir anda belimden tutarak beni yüzüstü çevirdiğinde dudaklarımdan şaşkınlıkla karışık bir nefes kaçtı. Dizlerimin üzerinde dururken arkamdan yaklaştı. Dudakları enseme değmeden önce oradaki saçlarımı topladı ve omzunun üzerinden öne doğru attı.

Ensemde başlayıp sırtımdan aşağı kayan sıcak dudaklarıyla yerimde sabit durmakta zorlandım. Sırtım gerildi, kendimi ona doğru ittiğimde dudakları belime ulaşmak üzereydi. Ağzını tenimden hiç

çekmeden iki elini belime götürdü ve altımdaki ince kumaşı usulca aşağı çekerek indirirken yerimde kıpırdandım.

Tenimden kayan kumaş dizlerimin üzerinde toplandı fakat Ali Asaf onu çıkarmak için uğraşmadı. Başımı geriye atıp saçlarımın yeniden sırtıma dökülmesine sebep oldum. Ali Asaf'ın bir eliyle sırtıma yaptığı baskıyı hissettiğimde beni öne doğru eğdiğini fark ettim. Onun karşısında sadece sutyen ve külotla, dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim. Dağılan saçlarıma uzanıp kavrayarak bir kez daha onları kenara çekti.

Islak dilini ve dudaklarını belimden sırtıma, oradan da omzuma doğru kaydırınca yerimde kıpırdanarak ismini fısıldadım. Ali Asaf ağzından kaçan hırıltı eşliğinde boynuma ulaşırken bedenini bana bastırdı. Dudakları iştahla tenimi dağladı. Sanki uzun süredir aç bırakılan bir adamın iştahıyla, tenimde izler bırakacağına emin olduğum bir baskı uygulayarak öpüp emdi. Ağzını açıp beni tadarken nefesim kesildi.

Sıcak ve ıslak dili nereden başlayıp nereden bittiğini anlamadığım bir şekilde hızlı ama özenli olarak her yerime dokundu.

Arkamda hissettiğim sertlikle kendimi kaybettim. Bedenimi itip, kendimi ona doğru bastırırken destek aldığım ellerim titredi. Ali Asaf baskısını artırdıkça ellerimin titremesine dizlerim de eşlik etti.

Bacaklarımı iki yana açıp, beni dizlerinin arasına hapsederek biraz doğruldu. Tek eliyle sutyenimin kopçasını açıp kollarımdan aşağı kayarak düşmesine izin verdi. Kalçasını yeniden bana yasladı. Göğsü, sırtımdan destek almak ister gibi baskı uygularken iki eli birden öne uzandı ve göğüslerimi iri avuçlarının içine hapsetti. Dudakları enseme gezinip, sıcak elleri göğüslerimi okşarken kendini arkadan bana bastırıldığı anda bedenim kıvrandı ve daha fazla dayanamayıp yerimde doğruldum.

Dizlerim onun dizleri arasında sırtımı göğsüne yaslariken, göğüslerimi tutan ellerinden biri meme ucumu sertçe sıktağında başım geriye doğru düştü ve onun omzuna dayandı.

Dudaklarımdan ismi inler gibi döküldü. Ağzımdan anlamsız kelimelere karışık nefes nefese çıkan sesim odadaki sessizliği bozdu.

Bedenimin her yerinde onu hissetmek kendimi kaybetmeme sebep oluyordu. Elimini birini sakince geriye doğru uzattım ve arkamda bana baskı uygulayan sertliğini kalçamın arasına sokup ona dokundum.

Sıcak nefesi tenime doğru düşerek beni ateş gibi yaktı. Ali Asaf kendini elime bastırdığı anda göğüslerimi daha fazla sıktı.

Bundan cesaret alarak elimi aşağı yukarı kaydırırken, Ali Asaf kulağımın altındaki dudaklarıyla ismimi fısıldadı. “Mahinev,” dediği anda yutkunup onu parmaklarımla daha fazla sıktım. Ellerim bedenlerimizin arasında aşağı yukarı kayarken tutuşumu sıkılaştırdığımda sert bir nefes kaçtı dudaklarının arasından.

Kendimi ellerinden kurtarıp, ona doğru dönme ihtiyacıyla yanıp tutuşurken omzunda duran başımı ona doğru çevirdim ve dudaklarına uzandım. Kısa bir an için kendimi dudaklarında kaybettim ve elimi aramızdan çekip ona doğru dönmek için hareket ettim. Eşofmanımı dizlerimden sıyırıp yere fırlattım ve hiç beklemeden parmak uçlarımı dudaklarına uzatarak ağzının kenarında gezdirdim.

Ali Asaf bana izin verirken göz göze geldik. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerindeki ateşle nefesim tekledi. Ona olan ihtiyacımın yüküyle kendimi dudaklarında kaybettim. Ellerim ensesine sarıldı. Bedenim ona yaslanırken, Ali Asaf’ın eli aşağı kayarak ince kumaşın içine aniden daldığında ufak bir çığlık attım.

Parmakları külotumun içine girdiğinde dizlerimin üzerinde durmakta zorlandım. Diğer eli belimi sıkıca kavradı. Aramızda santim mesafe yokken bedenlerimiz birbirine yaslanmış haldeydi ve kaçacak yerim yoktu.

Parmakları kıpırdandı ve öyle hassas bir noktaya dokundu ki yüksek sesle, “Ah!” diye inledim.

Altdudağımı dişlerinin arasına alıp ağzına doğru çekerken, aynı anda bir parmağını ıslaklığımın etrafında sakın hareketlerle gezdirdiğinde kendimi kaybettim.

“Seni nasıl istiyorum,” dedi kısık sesiyle. “Nasıl özlüyorum, nasıl aklım gidiyor bir bilsen,” derken cümlelerini algılamak için zihnimi yerinde tutmaya çalışıyordum ama eliyle beni tamamen kavramış, tek parmağıyla usulca okşarken şu anda bu ev başıma yıkılsa umurumda olmaz gibi hissediyordum.

Dudaklarıyla ağzımı kavrayıp dilini, parmağının hareketlerine eşlik ettirerek ağzımın içine sokup çıkarırken sadece nefes almayı becerebildim. Parmağı ileri geri kayıp ıslaklığımı en hassas noktama yayarken, dili de ağzıma girip aynı şekilde dilimi okşamaya devam etti.

Ben titreyip kendime hâkim olamayacak duruma gelene kadar parmağı ve diliyle bana işkence itmeye devam etti. Bedenim ona doğru kıvrandı, bir eliyle göğsümü sıktığında ufak bir çığlık attım.

Ağzımı ondan kurtarıp başımı çenesine yasladığımda, kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. “Ali Asaf, lürfen,” derken ne için yalvardığının bilincinde olduğumdan emin değildim. Tek bildiğim nerede başlayıp nerede bittiğimizi bilmediğimiz o noktaya ulaşana kadar onu her yerimde hissetmek istediğimdi.

“Daha fazlasına,” derken yeniden yutkunmak zorunda kaldım. “Sana ihtiyacım var,” dedim nefes nefese.

Ali Asaf dudaklarıma sertçe yapışıp, beni çılgın gibi öpücüklerle boğarken nefesimi kesti. Aniden geri çekildiğinde gözlerindeki o sabırsız bakışa karşılık verdim.

“Asıl benim sana ihtiyacım var,” dedi sertçe, her bir kelimenin üzerinde durarak. “Hem de nasıl ihtiyacım var, Mahinev,” dediğinde yeniden öpücükleri araya girdi. “Sana olan ihtiyacımın fazlalığını, sana olan bağımlılığımın büyüklüğünü gerçekten anlasan, arkana bakmadan kaçacakmışsın gibi hissediyorum.”

Başımı iki yana salladım. Ona cevap verecekken yeni bir öpücük dalgasıyla nefesimi kesti. Bir eli hâlâ bana sataşırken, diğeri belimi sıkıca kavradı. Bedenimin her bir zerresi onu nasıl istediğimi bağıırıyordu.

Ellerimi omuzlarında gezdirip beline doğru kaydırardım. Kısa bir tereddüdün ardından kalçalarına ulaştığımda dudaklarımın altındaki dudaklarının gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Parmaklarımla kaslı tenini sıktığımda ağzımın içine doğru kaybolan inlemesi o kadar hoşuma gitti ki neredeyse ben de inleyecektim.

Parmağını sertçe bastırduğunda aniden bu histen kurtuldum. Elinin nerede olduğunu belli etmek ister gibi sertçe kaydırды. Kalın bir parmağın içime doğru girdiğini hissettiğimde dudaklarından kurtulup nefes almaya çalıştım. Başım göğsüne düştü. Ali Asaf elini ileri geri hareket ettirirken sakince içime kaydırдыğı parmağı dizlerimin bağını çözdü.

Ağzı, vahşi bir çılgınlıkla beni ele geçirdi. Tüm duyu organlarımı istila ediyor, sanki beni o olmadan var olamayacak hale sokmaya çalışıyordu. Onun ağına takılan bir balık gibi kollarında çırpınmaktan

başka çarem yoktu. Beni ele geçirdi, kendine bağımlı kıldı ve bunca zamandır onu nasıl sevdiğimi, nasıl özlediğimi hatırlatmak ister gibi üzerimde çalıştı.

Ellerim hızlanarak benden bağımsız hareket eder gibi üzerindeki kıyafetlere asıldı. Kolunu acıtmamaya dikkat ederek, üzerindeki tişörtü çıkarıp bir kenara fırlattım. Eşofmanın beline uzandığımda benden hızlı davranarak elini külotumun içinden çekti, ayağa kalktı ve tamamen çıplak kalana kadar üzerinde kalan her bir parçayı hızla çıkardı.

O kadar hızlı hareket etti ki bir an ayakta üzerindeki kıyafetlerden kurtuluyorken, diğer saniye üzerime gelmiş, beni geriye yatırmış ve altımdaki ince kumaştan hemen kurtulmuştu. Dizleriyle bacaklarımı itip arasına yerleşti, iki elini birden göğüslerime uzatıp kavradığında onu onaylarcasına bir inleme koptu ağzımdan.

Ali Asaf'ın elleri her yerimdeyken duramadım. Uzanıp göğsüne, geniş omuzlarına ve sert bedeninin her yerine dokundum. Tıpkı bana yaptığı gibi ellerimi meme uçlarında gezdirdiğimde derin bir hırlamayla ödüllendirildim. Ellerim yeniden karnına doğru indi ve oradaki sert hatların üzerinde dolandı.

Üzerime doğru eğildiğinde, dişlerimi meme ucunda gezdirdim ve yeniden bir inleme doldu kulaklarıma.

Dudaklarımı vahşice öptü, sabırsız elleri aşağı doğru kayarak bacaklarımı biraz daha ayırdı. Başımı kaldırıp bacaklarımın arasında duran adama bakmak nefesimi kesmişti.

Sertliğini eline alıp ileri geri okşadığını gördüğümde yutkunmaktan başka bir şey yapamadan, gözlerimi ona dikerek bakmaya devam ettim.

Ellerimi uzatıp, şu an hareket ettiği şekilde ona dokunmak istedim. Ağzım bunun ihtiyacıyla kurudu, ellerim dokunma hevesiyle titredi. Sertliğinin ucundan sızan parlak damlayı gördüğümde kendimden geçerek dudaklarımı yaladım.

Ali Asaf beni tekrar kendimden geçiren bir sertlikle bacaklarımı biraz daha ayırdı ve kendini içime doğru yönlendirdi.

Islaklığımın girişinde oyalandığımda onun altında kıvrandım. İçime biraz girdikten sonra kaslarım öyle haz veren bir kasılmayla bedenimi titretti ki kendimi ona doğru itip, onu tamamen içime almak istedim.

Kendini yavaşça, işkence eder gibi içime kaydırды. Kalçasını ağır ağır hareket ettirerek içime tamamen girene kadar ilerledi. Hiç acele etmeden sakince ileri geri salındığında gözlerim kapanarak başım geriye düştü. Kalçası benimkine değene kadar kendini bastırды ve sanki bu yeterli değilmiş gibi iki eliyle belimden tutup, sertliğini içime iterken aynı anda beni de kendine doğru çekti.

Bedenlerimizin birbirine çarpma sesiyle birlikte ağızımdan bir çığlık kaçtı ve hemen arkasından ismini haykırdım. Dudaklarımı birbirine bastırarak, altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda Ali Asaf elini ağızma doğru uzattı. Başparmağını altdudağıma bastırarak serbest bıraktı.

“Susma,” dedi dişlerinin arasından. “Senin sesini duymak bana nasıl bir zevk veriyor bilseydin eğer avazın çıktığı kadar bağırmak isterdin.”

Nefes nefese konuşurken bir saniye bile ara vermeden içime girip çıkmaya devam etti. Kısılan gözlerine, altdudağının üzerinde gezinen ıslak diline, hafif kızarmış elmacıkkemiklerine hayranlıkla baktım. Ona *güzel* demek istiyordum. Ali Asaf büyük ihtimalle bu kelimedden hiç ama hiç hoşlanmazdı ama onu böyle görünce aklımdan geçen ilk kelime *güzel* oluyordu.

Uzanıp parmak uçlarımı elmacıkkemiklerindeki kızarıklıkta gezdirdiğimde bakışları gözlerimi buldu. Göğsü şiddetli nefeslerle inip kalkarken bacaklarımı beline dolayıp hareketlerine eşlik ettim.

“Sana söylediğim şeyi hatırlıyor musun?”

Sorusunu algılamak için gözlerimi birkaç kere kırptırdım. Başımı iki yana salladığımda Ali Asaf elini uzatıp çenemi tuttu ve kaymaya hazır olan gözlerimi ona odaklamam için beni zorladı.

“Demiştin ki...” dedi sert hareketlerinin arasında. “Bir dahaki sefere içine boşalacağım.”

Cevap verecek gücü kendimde bulamadım. Mantığım bunu yapmamam gerektiğini söylüyordu fakat Ali Asaf’ın üzerimde gezinen bakışları tam aksini söylemem için beni zorluyordu. Riskli zamanda olmadığımı biliyordum ama yine de...

Düşüncelerim Ali Asaf'ın sertçe içime girmesiyle yok olup gitti. "Evet," diyebilirdim sadece.

Benden kopardığı cevaptan sonran boğazından çıkan hırıltılı nefesle birlikte güçlü itişleri baskısını artırdığında daha fazla kendimi tutamadım. Yeniden, "Evet," diye inlediğimde Ali Asaf'ın ağzımın kenarında dolaşan parmağı, dudaklarımın arasından içeri kayarak beni onu içeri almaya zorladı.

Başparmağı dilimin üzerinde gezinirken hafif baskısına, boğuk bir inleme eşlik etti.

Elini ağzımdan çekti. Saçlarımı sertçe kavrayıp başımı geriye yatırırken ağzını üzerimde hissettim. Dudakları vahşice boynuma saldırdı. Yeniden dudaklarıma döndüğünde aynı telaşla birbirimizin ağzının içinde kaybolduk. Tırnaklarım sırtına battı. Ali Asaf kendini sertçe içime bastırdığında boğuk çığlığım ağzımın içinde hapsolürken, saçlarımı daha sert kavrayıp beni derinden öptü.

Dizlerim titremeye başladığında bacaklarım kasıldı. İçimde büyüyen korkutucu dalga yükselirken ona sıkıca tutundum. Başını eğip göğüslerimden birini ağzına aldı ve dudaklarının arasında kaybolan meme ucumun verdiği acıyla karışık hazla birlikte patladım.

İç kaslarım onu sıkarken, içimde nabız gibi atan noktaya denk gelen bir sürtünmeyle birlikte rahatlardım. Bedenim artık sıvıymış gibi hissedene kadar kasılmalarım ve titremelerim devam etti.

Ben olduğumuz ana dönerken Ali Asaf durmadı. Herhangi bir yorgunluk belirtisi göstermeden içime girip çıkmaya devam ederken üzerimde yükseldi. Saç tiplerinde oluşan ter damlacıklarını elimle silip yüzüne odaklandım.

Bir elim yüzünde gezinirken diğeriyle ensesinden sıkıca kavradım ve beni nasıl isterse o şekilde almasına izin verdim. Teslimiyetimi hissetmiş gibi boğazından bir inleme kaçtı ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirdi.

İç kaslarımı sıkıduğmda Ali Asaf'ın başı omzuma düştü. Hırıltılı nefeslerine, birleşmemizin sesi eşlik etti. Elleri kalçalarıma yapışarak, itişine eşlik etmem için beni kendine doğru çekti. Ellerimin altındaki kasları gerildi, dişlerini omzuma geçirirken tüm bedenimi sızlatan bir ürperti her yerimde dolaştı. Ali Asaf'ın boğuk inlemesi odada

yankılandı, bedeni ellerimin altında kasılıp titrerken hırıltılı bir haykırıyla boşaldı.

Hareketleri yavaşladı ama darbeleri aynı etkiyi vermeye devam etti. Derin derin içime girip çıkarken yumuşak itişleri aramızdaki bağı kuvvetlendirdi. İçimde o kadar derine ilerliyordu ki o boşalana kadar hareketlerine eşlik etmekten başka bir şey yapamadım.

Kendini üzerime bıraktı. Beni ezmek için bir kolundan destek alırken, sıcak ve hırıltılı nefesi kesik kesik çıkararak tenimi okşadı. Sırtındaki geniş kaslara usulca dokundum. Birkaç dakika üzerimde sakinleştikten sonra başını kaldırdı ve gözleriyle benimkileri kendine esir etti.

Terli alnını alnıma yaslarırken dudaklarımız bir öpüşme için yeniden buluştu. Birbirimizde soluklanmak ister gibi tadını çıkararak dudaklarını yaladım.

Üzerimden kalkmak istediğinde onu sıkıca tutarak bacaklarımı beline daha sıkı sardım. Geri çekilip yüzüme gülümseyerek baktığında aynı şekilde karşılık verdim.

“Biraz böyle kalalım,” dedim boğazımı temizleme ihtiyacı duyarak.

“Su getirmemi ister misin?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Biraz daha ona sarılmaya, bir bütün olarak kalmaya ihtiyacım vardı.

“Birazdan alırsız,” diye cevap verdim.

Kendini hafifçe yanıma doğru kaydırırken beni de kendisiyle birlikte çekti ama benden ayrılmadı. Kollarını sımsıkı sararken, aynı şekilde karşılık verip başımı omzuna doğru gömer gibi yasladım.

Terli bedenlerimiz birbirine karıştı. Hafif bir serinlik hissedip ürperince, Ali Asaf üzerimize ince çarşafı örttüğünde rahatladım.

“Böyle mi kalacağız?” diye sordu başımın üzerinden.

Göğsüne yaslı başımı sallayarak onu onayladım. Ali Asaf sakince gülerken kalçasını hareket ettirerek ileri geri oynattığında nefesim kesildi. İçimde yarı sertleşmiş halini hissedince başımı kaldırıp ona gözlerimi kırparak baktım.

“Ne demek şimdi bu?” diye sordum. Ali Asaf başını geriye atıp kahkaha attı.

“Böyle kalmaya devam edersek, işin nereye gittiğini görmeni istedim.” Bu durum onu eğlendiriyormuş gibi gülünce başımı iki yana salladım.

Ne söyleyeceğimi bilemeden öylece donup kaldığımda Ali Asaf eliyle yanağımı okşayıp gülümsedi. “Ama duracağım,” diye dudaklarım doğru fısıldadığında kalçası hafif hafif salınmaya devam etti. “Canını yakmak istemiyorum, o yüzden bir kez daha sevişmeyeceğiz.”

Başımı yeniden göğsüne gömerken içimde hareketlenmeye başlayan o hain dürtüyü görmezden gelmeye çalıştım. Belki o durabilirdi ama benim içimde kaynayan arsız dürtünün durmaya pek niyeti olmadığını biliyordum.

8. BÖLÜM

Ben kattım sana biraz, öyle sevdim seni...

- Özdemir Asaf

Ummadığım Anda - Yıldız Tilbe

Ninova

Yüzüme vuran güneş ışığıyla aralanan gözlerimi yeniden kısıtım. Işığa alışmaya çalışarak yavaşça gözlerimi açtım ve onu bulmak için odanın içinde dolaştırırken, gerinip esnedim.

Kendime gelmeye başladığımda vücudum dün gecenin etkisiyle sızladı. Yorgun ve ağrılı hissediyordum ama yine de yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru ittirdikten sonra Ali Asaf'la paylaştığımız yastıktan başımı kaldırarak yerimde doğruldum.

Gözlerim onu bulduğunda kalbimin hızlanışına engel olmak ister gibi elimi göğsüme koyup bastırdım.

Ali Asaf tek eli cebinde, diğer elinde tuttuğu telefonu kulağına götürmüş, sırtı bana dönük halde telefonda konuşuyordu. Kısa saçlarından başlayarak gözlerimi üzerinde gezdirdim. Geniş omuzları, sert ve dik duran sırtı ve sıkı kalçaları...

Derin bir iç çektim. Tam anlamıyla aptal âşık gibi ortalıkta dolanıp duruyordum.

Yeniden ona baktığımda cebinde duran elini çıkardı, yumruğunu sıktağında gözlerim yeniden vücuduna kaydı. Bedeninin her bir santiminden gerginlik yayıldığını buradan bile fark ediyordum. Üzerimdeki ince örtüyü çekip yerimden kalktım. Adımlarım beni Ali Asaf'ın yanına gitmeye zorlasa da konuşmasını bölmek istemiyordum. Artık yumruk olan eli de yerinde durmuyordu. Kısa saçlarının arasından geçirek parmaklarını ensesine dolayıp sıktağında derin bir nefes aldım ve hızlı adımlarla banyoya ilerledim.

Kısa sürede elimi yüzümü yıkayıp, saçlarımı da hızlıca topladım. Banyodan çıkıp Ali Asaf'ın yanına doğru ilerledim. Geniş balkon

kapısını açtığımda Ali Asaf başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

Yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı. Vücudu hâlâ gergindi ama gözleri bana bakarken o gerginlikten çok uzak bir sıcaklıkla dolmuştu. Araladığım kapıdan geçerken adımlarım hızlandı, yanına ulaştığımda tek elini belime sarıp beni önüne geleceğim şekilde çekti. Olduğum yerde dönmek, onun yüzüne bakmak istedim ama belimde duran elleri sıkılaşıp bana izin vermedi.

İki kolunu birden göğsümün altından geçirip sımsıkı sardı. Başını, benim başımın arkasına yaslayarak derin bir nefes aldığı anda, bana dolanmış kollarının üzerine ellerimi koyup sakince okşadım.

“Kötü bir şey mi oldu?” diye sorduğumda sessiz kaldı. Yeniden aldığı derin nefesle göğsü sırtıma yaslandı.

Sessiz kalması beni daha tedirgin bir havaya soktu. “Ali Asaf, iyi misin? Bak böyle sessiz kalınca ben çok tedirgin oluyorum.”

Dudaklarını saçlarıma bastırıp bir iki saniye bekledikten sonra konuştu. “Şimdi iyiyim yavrum.”

Kurduğu cümle beni rahatlatmaktan çok tedirgin etmişti. “Ama az önce değildin.”

“Bugünü kendimize ayıralım mı?” diye sorunca konuyu değiştirmek istediğini fark ettim. Ali Asaf bir şeyleri gizlemeyi seven bir adam değildi. Fakat bir süredir normalde olduğundan daha sinirli ve gergindi.

Bunun mesleğinden kaynaklandığını düşünmüştüm ama son zamanlarda aklını kurcalayan başka şeylerin olduğunu hissediyordum.

“Eve dönmeyecek miyiz? Annen zaten endişeliydi, bir de kalkıp buraya geldin.”

Dudaklarını boynumda hissettiğimde hafif esen rüzgârla birlikte titredim.

“Dün görüştüm. Hem onlar Bahar mezun olduktan sonra yapacakları düğüne odaklanmışlardır bile.”

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Kolunun üzerinde duran ellerimi kaldırıp heyecanla birbirine vurdum. “Çok heyecanlıyım!”

Bana engel olamadan kollarının arasında dönüp ellerimi beline doladım ve başımı geriye atarak yüzüne baktım. Yüzünde hâlâ yorgunluk belirtileri vardı.

“Bir sürü şey yaşadın, gidelim de dinlen bence biraz.”

Eğilip dudaklarını elmacıkkemiğime usulca dokundurdu.

“Senin yanında dinleniyorum ben,” derken ılık nefesini yanağımda hissettim.

Parmak uçlarımda biraz yükselip çenesine sesli bir öpücük bıraktım. Bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda gözlerindeki durgunlukla bir iç çektim.

“Mahinev,” diye adımı fısıldadı, merakla onun konuşmasını bekledim. “Birkaç ay sonra okulun bitiyor,” dedi sessizce. Yutkunarak onu başımla onayladım.

“Benim de bu sene doğu görevim var.” Bakışlarımı kaçırmadan kendimi sabit tutmaya zorladım.

“Biliyorum.”

“Biliyorsun?” derken tek kaşını soru sorar gibi havaya kaldırdı.

Kaşlarımı çatarak ona karşılık verdim. “Tabii ki biliyorum,” dedim. Sesim biraz daha aksiydi.

İşaretparmağıyla kaşlarımın arasında oluşan kırıksıklığı düzeltirken bir süre sessiz kalıp sonra konuştu. “Peki bu bildiğin konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Huzursuz bir nefes aldım. “Benim ne yapmam gerekiyor tam olarak?”

Aynı şekilde sıkıntılı bir nefes alıp verdi. “Daha önce ben sana fikrimi söyledim ama sen ters tepki verdin, hatırlatırım. Yani benim söylediğim olmuyorsa, ben de sana soruyorum.”

“Ali Asaf,” dedim inler gibi. “Bana sanki seni terk etmişim ya da senden uzak durmak istiyormuşum gibi davranma.”

“Beni terk etmedin ama senden uzağa, sensiz gitmeme izin veriyorsun.” Sesindeki sitem eder ton kalbimi kırıyordu fakat bir yanımda çok kızılıyordu.

“Senin tayinin çıkıyor diye apar topar evlenemeyiz.”

Kaşlarını çatarak, “Neden?” derken yüzünü buruşturdu.

“Bunu daha önce konuştuk Ali Asaf, senden ayrı kalmak benim le hoşuma gitmiyor ama sırf bu yüzden de hızlıca evlenmek istemiyorum.”

“Ne istersen olacak, bundan emin olacağımı biliyorsun.” Sorunun gerçekten düğün için isteklerimin olmayacağını zannetmem sanıyordu.

“Ali Asaf böyle bir korkum yok. Eşyaymış, düğünmüş değil benim derdim. Ya da bunların olmayacağından çekindiğim falan yok.”

“O zaman sorun ne, anlat bana.”

Ona yeniden *daha önce konuştuk* demek istemediğim için kendimi sakinleştirerek tekrar anlattım.

“Senden uzak kalmak istemiyorum ama sırf sen gideceksin diye de evlenmek istemiyorum. Aramızdaki ilişkinin resmileşmesi ve birbirimizi anlamamızın üzerinden kaç ay geçti daha? Gerçekten bir düşünmeni istiyorum senden. İki sene sonra tayinin çıkacak olsaydı yine de hemen evlenelim diyecek miydin?”

Daha sorumu bitirmeden anında cevap verdi.

“Evet!”

Başımı iki yana salladım. “Şimdi durum böyle olduğu için bu cevabı veriyorsun. Şurada,” derken arkasında kalan salonu gösterdim. “Sen bana *gelip benim gölgemde solmaya neden bu kadar isteklisin*, diye sorduğunu ne çabuk unuttun? Bizi kabullenmenin üzerinden çok zaman geçmedi.”

Söylediğim şeyler hoşuna gitmedi. Yüzünü buruştururken kaşlarını çatı.

“Neden şimdi bunu konuşuyoruz? Aylar önce yaptığım aptallıkla, sensiz bilmem kaç kilometre uzağa gitmek zorunda olmamın ne alakası var?”

“İşine geleni anında anlayıp, işine gelmeyen etrafından dolanman beni sinir ediyor.”

“Senin de benimle evlenmemen beni sinir ediyor,” derken sesini yükseltti. Hayretle ağzım açıldı ve sonra aniden kapandı. Ciddi anlamda şok olmuşum.

“Saçmaladığının farkında mısın? Seninle evlenmem demedim. Acele etmeye gerek yok dedim.”

“Ben de sana gerek var diyorum.”

“Ali Asaf bak, dünden sonra seninle tartışmak istemiyorum. Lütfen konuyu kapatalım.”

“Şimdi kim işine gelmeyen konunun etrafında dolanıyor?”

Dişlerimi sıkarak kollarının arasından çıktım. Hızlı adımlarla içeri yürüdüğümde peşimden geldiğini duydum. Salona girip odama doğru giderken aniden beni belimden yakaladı ve sanki sadece ufak bir çantaymışım gibi kolunun altına sıkıştırıp odama doğru taşımaya başladı.

Kolunun altında bacaklarımı savurarak çırpındım. “Ben oyuncak bebek değilim. Beni böyle oradan oraya savurduğunda sinirlerimi zıplatıyorsun.”

Ali Asaf hiç utanmadan güldü. Bu benim sinirimi daha da bozunca kendimi sağa sola salladım. Kolunu biraz gevşetse yüzüstü yere yapışacaktım ama umurumda değildi.

Gösterdiğim tüm çabaya rağmen beni odama götürdü ve aniden yatağımın üzerine bıraktı. Yüzüstü düştüğüm yatakta çırpınırken ufak bir çığlık attım ve yerimde dönerek dağılan saçlarımı yüzümden çekmeye çalıştım.

Aynı anda onu görmeye çalışıp, “Seni gebert-” diyerek konuşmaya çalıştım ama cümlemi tamamlayamadan Ali Asaf beni kalçalarımın yakaladı ve başım yastığa gelecek şekilde yukarı kaldırdı. Nefesim boğazımda takılıp kaldı.

Ben yutkunmaya bile vakit bulamadan Ali Asaf iki dizinin üzerinde yatağa tırmandı. Gözlerini yüzümden bir saniye ayırmadan üzerindeki tişörtü ensesinden tutarak tek seferde çıkarıp odanın bir kenarına fırlattı.

Gözlerim boynundan göğsüne, oradan da karnına inerken yutkundum. Kendimi toparlamaya çalışarak, “Hâlâ sinirliyim,” dediğimde bana gülümseyerek baktı.

“Ben de,” derken sesinin tonunda artık neşeden eser yoktu. Kulaklarıma ulaşan sesi beni etkisi altına alırken derin bir nefes aldım.

Üzerime doğru gelerek kollarını başımın iki yanına sabitledi. Başını dudaklarıma doğru eğdiğinde ona karşılık vermek için çenemi yukarı kaldırdım ama Ali Asaf sıcak nefesini hissedeceğim kadar yaklaşıp da bana dokunmadı.

İtiraz eder gibi bir ses döküldü dudaklarımdan. Bu onun keyfini yerine getirirken beni daha da sinirlendirdi.

Sonra o sıcak nefes kulağıma yaklaştı ve tam boynumun en hassas noktasına hafifçe sürtündü. Kalbimin atışı daha da artarken kendimi nefes almaya zorladım.

“Senin istediğinin olmadığı zamanlarda beni bu şekilde ikna edemezsin, baştan söyleyeyim.”

Tenimde usulca gezen dudaklarının kıvrıldığını hissettim. “Seni değil,” dedi fısıldayarak ve devam etti. “Ben kendimi ikna etmeye çalışıyorum.”

“Neye?” diye sordum nefes nefese ve karşılığında az önce dudaklarının değdiği noktaya dişlerini bastırarak ödüllendirildim.

Dudakları kulağıma yaklaştı. “Seni sırtıma atıp, ikna olana kadar bir yerlere kapatmamaya.”

Cümlesi bittiği anda dilinin ucunu tenime değdirip beni yangın yerine çevirdi. Yeniden iki kolunun üzerinde doğruldu ve o kadar hızlı hareket etti ki bir anda üzerimdeki tişört az önce kendi tişörtünü fırlattığı yere gitti. Dudakları iki göğsümüm arasına bir öpücük kondurdu, aşağı doğru kayıp dizlerinin üzerine durdu.

Eşofmanımın beline uzanıp lastiğinden tuttu ve aşağı doğru çekip bacaklarımdan sıyırdı. Yeniden üzerime gelip kendini bana bastırdı. Bende daha fazla kendimi tutamadım. Dizlerimi kırıp bacaklarımı kaldırdım ve beline sardım.

Kalçasının üzerine kilitlenen bacaklarımın baskısıyla bedenlerimiz birleşti. Ali Asaf hâlâ kollarını iki yanıma dayamış bir şekilde duruyordu. Bir süre sadece bedenlerimizin alt kısmı birbirine kenetlenmiş bir şekilde kıpırdamadan durduk.

Ama ben daha fazla hareketsiz kalamıyordum. Hareket etmek, bedenimin herhangi bir yerinin onun bedenine sürtünmesini sağlamak istiyordum. Hiçbiri olmayacaksa bile sadece dudaklarını hissetmek istiyordum.

“Ali Asaf,” diye fısıldadım.

Beni duyduğunu biliyordum ama tepki vermedi. Nefesi boynuma vururken destek aldığı ellerinden birini aşağı indirdi ve aniden ince kumaşın içine giren sert parmaklarla titredim. Bir parmağını sakince ilerletti, tenimin üzerinde yavaşça kaydırdığında dudaklarımdan kaçan inlemeyle bütün bedenim titredi. Kendimi istemsizce eline doğru itmek için kalçalarımı kaldırdım.

Ali Asaf, “İçine girmeyeceğim,” derken aynı hareketi tekrarladı. Dudaklarımdan kaçacak itirazı engellerken hayal kırıklığımı yansıtan inlemem odada yankılandı.

“Dün geceden sonra sızlamıyor mu?” diye sorduğunda yanaklarım kızardı ama başımı iki yana sallamayı başardım. Dudaklarını yanağıma bastırırken yavaşça aşağı kaydı ve dişlerinin çenemin üzerine sürtündüğünü hissettim. Parmağı yavaşça daha da aşağı indi. Islaklığımın parmağının dokunuşuyla birlikte arttığını hissettiğimde derin bir nefes aldım. Parmağı aşağı indi ve bacaklarım onun için daha fazla aralanırken parmak ucunu hafifçe içeri bastırdı.

Aldığım o tatlı zevke acılı bir sızı eklenince, dudaklarımdan isyan eden bir nefes kaçtı. Parmağının verdiği doluluk hissi aynı anda kaybolunca itiraz eder gibi inledim.

Ali Asaf, “Gördün mü?” derken parmağını yine tenimin üzerinde kaydırды. “Sızlıyor.”

“Dayanırdım,” dedim sesimin huysuz tonuna engel olamadan. Bu onu daha fazla keyiflendirdi. Parmağı yumuşak tenimin üzerinde aşağı yukarı kayarak bir ritim tutturduğunda ne huysuzluğum ne de itirazlarım kaldı.

Ellerimi çıplak omuzlarına sarıp tırnaklarımı tenine bastırdım. “Böyle boşalmanı istiyorum,” derken nefes nefese çıkan sesi kulağıma doldu. “Elimin üzerine,” dediğinde dudaklarını dudaklarıma bastırdı ama ben öpücüğü derinleştiremeden geri çekildi. “Ya da dilimin üzerine.”

Elinin ritmine uyum sağlamak için hareket etmeye başladım. “Lütfen,” derken ne istediğimi bildiğimden emin değildim.

“Benim üzerimde olmanı da seviyorum,” dedi. Kalbim göğsümün içinde çılgınca atmaya başladı. Dokunuşu beni mahvediyordu fakat dudaklarından dökülen bu kahrolası ahlaksız cümleler neredeyse aklıma kaybetmeme sebep oluyordu. Dudakları ıslak bir iz bırakarak kulağıma doğru ilerledi ve sanki o noktaya muhtaçmış gibi önce derin bir nefes aldı, sonra da usulca yaladı.

“Canının yanmasını istemiyorum ama senin içindeyken, benim üzerime boşaldığın anları hiçbir şeye değişmem.”

Ve kahrolduğum cümle bu oldu. Tüm bedenim titrerken kendimi Ali Asaf’ın eline doğru yükselttim. Dizlerim öyle fena titremeye başladı ki elimi uzatıp onun hareket eden elinin üzerine koyup durdurmaya çalıştım ama onun gücüne karşı hiçbir şey yapamadım.

Ali Asaf aniden döndüğünde odağımı yitirdim. Ben üzerindeyken külotumun içinden elini çekti ve tek eliyle beni desteklerken diğeriyle de altındaki eşofman ve iç çamaşırından kurtuldu.

Kafa karışıklığıyla ona baktım. İçime girmeyeceğini söylemişti ama ben fikrini mi değiştirdi diye merak ederken Ali Asaf beni üzerine yerleştirdi. Çamaşırımı kenara çekip sırlıklam olmuş kadınlığımı açığa çıkardı. Beni sertliğinin üzerine yerleştirdiğinde inleyerek gözlerimi kapattım.

“Buraya,” dediğinde belimden tutup bedenimi sertliğinin üzerine bastırdı ama içime girmedi. Arzudan ıslanan tenim onun için açıldı, iki eliyle belimi sarıp beni üzerinde ileri geri kaydırduğunda ıslaklığım onun sert aletini kayganlaştırarak hareket etmemi kolaylaştırdı.

Öyle güzel bir noktaya dokunuyordu ki her seferinde nefes almayı kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum. Hareket ettikçe içime girecekmiş gibi ucunun beni zorladığını hissediyordum ama tam anlamıyla girmiyordu.

Ali Asaf doğrulup sırtını yatak başlığına yasladı. Ellerimi omuzlarına yerleştirdi, bir eli belimdeyken diğeriyle üzerimdeki sutyeni tek tarafından çekiştirip göğsümü ortaya çıkardı.

O kadar ıslanmıştım ki neredeyse bu durumdan utanacaktım. Ali Asaf’ın ıslak dudakları açıkta kalan göğsümün etrafına kapandığında elimin birini saçlarına daldırıp onu kendime bastırdım. Diğer elimle hâlâ destek almaya devam ederek ileri geri hareket ettim.

Üzerime çöken yorgunlukla başım omzuna düştü ama o hareket etmem için beni desteklemeye devam etti.

Bir süre sonra geri çekilirken beni de ona bakmaya zorladı. “Sevirişirken seninle konuşmamdan hoşlanıyorsun,” dedi nefes nefese. Soru sormuyordu, sadece doğru olan bir durumu belirtiyordu. Başparmağı altıdudağımı aşağı doğru çekti. Yeniden, “Hoşlanıyor musun?” diyerek benden bir cevap bekledi.

Başımı aşağı yukarı salladım. Kendimi cevap verecek durumda hissetmiyordum.

“İçinde olmaya bayılıyorum,” dedi. Boğazımdan kaçan inleme odanın içinde yankılandı. “Sıkı duvarların beni öyle bir sarıyor ki Mahinev, bazen senin içinde öleceğimi düşünüyorum.”

“Ah,” diye inledim. Beni mahvettiğini görmüyor muydu?

“Seni şu anda her şeye ikna edebilirim yavrum, biliyorsun değil mi?” Bana, yüzünde oluşan gururlu gülümsemeyi saklama ihtiyacı duymadan baktı.

Hissettiğim zevkle, “Evet!” diye bağırdım.

“Senden her şey için bir evet alabilirim.” Başımı hevesle salladım. “Ama yapmayacağım,” dedi. Boğazımdan derin bir inleme çıktığında dudaklarımı tenine bastırdım. “Benden ne istiyorsan almanı istiyorum yavrum. Üzerimde hareket et, kendini bana bastır. şu anda öyle ıslak, öyle açılmış bir durumdasın ki aletimi saran sıcaklığın boşalmama sebep olacak.”

Bir kez daha inledim. “Ali Asaf,” diye adını söylediğimde boğazından öyle ilkel bir ses çıktı ki nefesim kesildi.

“Devam et,” dedi sertçe. Kontrolsüzce ileri geri hareket ederken ona tutundum. Dudaklarımız hırsla birbirine kenetlendi. Onu öpmeye çalışırken ağzından kaılan sert nefeslerini ve inlemelerini yuttum. Dili ağzımın içine girip bana dokunduğunda ona aynı şekilde karşılık verdim.

“Sakın durma yavrum,” dedi sertçe. “Sen boşalana kadar durmana izin vermeyeceğim.”

Daha hızlı hareket ettim.

Daha sert hareket ederek karşılık verdi.

Tüm kaslarım sıkıştı. İsmi defalarca söyleyerek ona sımsıkı tutundum. Gözlerimiz buluştuğunda kendini tuttuğunu biliyordum. O da boşalacaktı ama ne olursa olsun benden önce yapmayacaktı bunu.

Kollarına sarıldım. Tırnaklarım tenine batarken uzanıp beni sertçe öptü. Bu da benim dayanma gücümü yerle bir etti. Ali Asaf ondan istediğimi almama izin verdi. Kendimi vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Sanki onu kullanmam bana verdiğinden daha fazla zevk veriyordu ona. Bedenim gerildi ve içimdeki boşluk aniden gerginleşti. Dudaklarımdan defalarca ismi döküldü. Titreyen bedenimi elleriyle sabit tutarak beni destekledi. Onun üzerinde dağılırken benimle aynı anda inleyerek boşaldı.

Islaklığımın arttığını, onunla karıştığını hissettim. Başım omzuna düştü. Ali Asaf beni sardı ve nefesim düzene girene kadar beni kucağında tutmaya devam etti.

Akşama kadar resmen aylıklık yaparak zaman geçirdik. Ali Asaf'la birlikte biraz daha uyuduktan sonra kalkmış ve midemizin daha fazla açlığa dayanamayacağını fark ettiğimiz anda bir şeyler yemiştik.

Televizyonun karşısındaki ikili koltuğa uzanıp günü sessizce geçirmenin keyfine sonuna kadar varmıştım. Hem Ali Asaf'ı çok özlemiştim hem de dün yaşadığım korkunun üzerine onunla böyle hiçbir şey yapmadan, sarılarak oturmak bana iyi gelmişti.

Sabah ısrar ettiği evlilik konusunu yeniden açmamıştı ama bu konuyu kapatmadığının da farkındaydım. Tabii bir de canının sıkkın olduğu başka bir konu vardı. Her ne kadar bana belli etmemek için uğraştığını fark etsem de konunun ne olduğunu, onu neden bu kadar sinirlendirdiğini merak ediyordum.

Dün yaşanan olaylardan sonra ben de şu an bunu konuşmak istemiyordum fakat bir ara bu durumu da açıklığa kavuşturmamız gerekiyordu. Ben koltuğun köşesinde oturmuş, bacaklarımı da önümdeki sehpaye uzatmıştım. Ali Asaf da dizime yatmış parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmama izin vermişti.

Bu anların tadını çıkarırken bir ara Bahar'la da konuşmuştum. Ne zaman döneceğimizi sorduğunda Ali Asaf sadece *gece* diyerek geçiştirmişti.

Neredeyse akşam olmak üzereyken Ali Asaf sırtüstü döndü ve bana baktı. "Hep birlikte gittiğimiz mekân vardı ya? Oraya mı gitsek akşam yemeğe?"

Gülümserken alnına düşen kısa tutamları geriye ittim.

"Şu dayak yediğiniz mekân mı?"

Kaşlarını çatarken dudaklarını gerginleştirdi. "Dayak falan yemedik," dedi inkâr edercesine. "En azından ben yemedim."

"Hıhı," diyerek onu geçiştirdiğimde iyice sinirlendi. Yerinden aniden doğruldu ve beni de kendisiyle birlikte ayağa kaldırdı.

"Çok konuşma da git hazırlan hadi!" derken beni odamın olduğu yöne çevirdi. Arkamı döndüğüm gibi bir adım ilerlememi sağladıktan sonra avucunun içiyle kalçama vurdu.

"Of," derken vurduğu yeri ovaladım. "Köpek," diye ağzımın için homurdandım ama duyduğunu biliyordum.

“O köpek şimdi seni ovaladığın yerden ısırarak haberin olsun.”

“Aa,” derken şaşkın bir nefes verdim ve adımlarımı hızlandırdım. “Delirdin iyice sen.”

Ben odama girerken kendi kendine konuştuğunu duyduğumda bir kahkaha attım.

Güzel havanın tadını çıkararak deniz kenarında el ele yürüdük. Mekâna geldiğimizde içerisi çok kalabalık olmasa da birkaç saat içinde dolacağını biliyordum. Ali Asaf’la birlikte cam kenarında duran dört kişilik bir masaya oturduk.

Ben tam karşısına geçeceğim sırada elimi tuttu. Önce kendisi oturup beni de yanına çekti. Çantamı sandalyemin arkasına asıp ona doğru döndüm.

“Karşına otursaydım yüzünü daha rahat görürdüm.” Gözlerim yüzünde gezindi.

“Evet, ben de senin güzel yüzünü görmeyi tercih ederdim ama müzik sesi biraz yüksek oluyor ve ben her seferinde bağırarak konuşmak zorunda kalıyorum.”

“Ne olur sanki azıcık yüksek sesle konuşsan?”

Gülümsedi ve başını bana doğru eğerek kulağıma yaklaştı. Dudaklarından fısıltı eşliğinde kelimeler döküldü. “Hem böyle sana daha yakın oluyorum hem de ağzımdan kaçacak edepsiz kelimeleri kimse duymaz.”

Aniden geri çekilip ona baktığımda yüzünde gamzelerini gösteren kocaman bir gülümseme oluşmuştu.

“Seni böyle şaşırtmak çok hoşuma gidiyor. Ani tepkiler veriyorsun ve öyle hızlı kızarıyorsun ki her seferinde bunu görmek istiyorum.”

“He yani,” derken ellerim istemsizce yanaklarıma çıktı. “Oturup beni bu duruma düşürmek için mi yapıyorsun?” Başını aşağı yukarı sallayınca bacağına vurdum. “Sana köpek demekte haklıyım!”

Huysuzca kollarımı göğsümde birleştirip ona sırtımı döndüm. Ellerini belime sarıp beni kendine doğru çekti, çenesini omzuma koymadan önce yanağımdan öptü.

“Sen hep haklısın,” dedi. Başımı ona doğru çevirip yandan yüzüne baktım.

Meraklı bakışlarımı yüzünde gezdirdim. “Sende bir haller var. Bazen durgunsun, bazen sinirlisin. Beni haklı bulman da şaşırtıcı.” Son cümlemle ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım. Ali Asaf derin bir iç çektiğinde yüz hatları gerginleşti.

Kollarının arasında ona doğru döndüm ve bir elimi yanağına koyup bana bakması için zorladım. Gözlerini benden kaçırmadı ama benden gizlemeye çalıştığı duyguların hepsini sanki aniden kafasının içinde hazırladığı bir dolabın içine kapatmasını izledim.

“Ali Asaf, ne oluyor?” diye sordum. Üzerine gitmek istemiyordum ama onu bu kadar etkileyen şeyin ne olduğunu bilmek, bir şeyler yapmak istiyordum. Elimden hiçbir şey gelmese bile destek olmak istiyordum.

Başını iki yana salladı. Elimden kurtulmaya çalıştı ama izin vermedim. “Konuş benimle.”

Gözlerini gözlerime dikti ve uzun uzun baktı. Yutkundığında boğazının hareket edişini takip edip yeniden onun gözlerine baktım.

“Mahinev,” diye adımı fısıldadığında bir anlık gözlerini sımsıkı kapattı. Yeniden açtığına, “Beni hep affedersin, değil mi?” diye sordu. Kaşlarını çatarak ona baktım.

“Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Hiç,” dedi sanki az önce sorduğu şey sıradan bir şeymiş gibi. “Aklima geldi öylesine.”

“Sen beni hep affeder misin?” dedim karşılık olarak. “Sana ne yaparsam yapayım affeder misin?”

Biraz düşünürken sessiz kaldı. “Sensiz kalmaktansa bana ne yaparsan yap seni hep affederim,” dedi. “Bana yapacağın hiçbir şey, senin olmadığın bir hayattan daha kötü olamaz.”

“Neden birdenbire benim olmadığım bir hayatı konuşuyoruz? Hem benden kurtuluşun yok,” diyerek güldüm. “Ama sende bir haller var ve bunun ne olduğunu bana anlatacağına söz ver. Yüzüne bakınca bile anlıyorum içinde bir şeylerin karmaşasını yaşadığını.”

Başını aşağı yukarı sallayıp beni onayladı.

“Ayrıca zaten kalbimi bir kere çok kırdın ve ben seni affettim, değil mi? Daha kötü bir şey yaşatma bana.”

Cümlemi bitirdiğim anda masamıza garson gelip siparişlerimizi aldı. Daha sonra mekânda çalmaya başlayan yüksek sesli müzikle birlikte bir daha konuyu konuşmadık. Gece eve geri döneceğimiz için Ali Asaf alkol almadı. Ben de ona eşlik etmek istedim.

Daha önce hiç baş başa yemek yemediğimizi düşündüm bir an. Yanına sokulup kulağına yaklaştığımda başını bana doğru eğdi. Bir yandan da masanın ortasında duran salataya limon sıkarak meşguldü. Bunu görünce gülümsedim.

“Bu bizim ilk baş başa yemeğimiz.”

“Saçmalama,” derken salatayı karıştırdı. “Tabii ki defalarca baş başa yemek yedik.”

Gözlerimi devirdim. “Yedik tabii ama hep öylesine şeylerdi. Şimdi sanki daha romantik oldu.”

Dişlerini göstererek gülümsedi. Bana cevap vereceği sırada ortamda bir anda sesler yükseldi ve bardak tokuşturmalarına eşlik eden derin *ah* sesleri mekânın içine doldu. Aynı anda sahnedeki kadının söylediği şarkı sözlerini duydum.

Kolundan tutup da getiremem ki

Kendimi ben zorla sevdiremem ki

Ali Asaf’a bakarak kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Bak bu şarkı benden sana gelsin,” dediğimde o da tek kaşını kaldırıp bana bakarken gülümsedi.

“Devamında *silahı çekip de öldüremem ki* kısmı pek uymuyor ama benden söylemesi. Çünkü sen beni çat diye vurursun.”

Dirseğimle yan tarafına vurdum. “Geri zekâlı.”

Yemeklerimiz gelene kadar şarkının sözleri için benimle dalga geçti ve çenem ağrıyana kadar gülmeme sebep oldu.

Şarkı bitmeden garson yemeklerimizi de masaya getirdi. Benim önüme köftelerimi bırakırken, Ali Asaf’ın et tabağını da önüne koydu. Tavuk seviyordu Ali Asaf ama ben et mi yesem köfte mi diye düşünürken benim için et söylediğini biliyordum.

Tabaklarımız masaya konduğu anda Ali Asaf benim tabağıma iki şiş et bıraktı.

“Yiyemem bunları,” diye itiraz ettim fakat tabii ki beni dinlemedi.

“Bitir bakalım tabağındakileri,” dediğinde ben de hızlıca tabağına iki tane köfte koydum.

Ters ters, “Mahinev,” dese de onu görmezden gelerek ağızıma bir parça et atıp yüzüne doğru gülümsedim. Başını iki yana sallayıp yemeğine döndü. Bana verdiği etten bir parça daha aldım ve çiğnerken ona doğru döndüm. Aklıma gelen şeyle gözlerim irileşti ve neredeyse ağızımdaki etten boğulacaktım.

Ali Asaf durumu fark edince elini sırtıma koydu ve benim ağızımdaki lokmayı yutmamı bekledi.

“Aklıma bir şey geldi,” dedim yutkunarak.

“Aklına gelen şey neydi de az kalsın boğulacaktın merak ediyorum.” Uzanıp suyumdan bir yudum aldım ve boğazımdan mideme inen etle rahatlardım.

“Hani biz sizin bahçede mangal yapmıştık,” dedim hatırlamasını beklerken.

Belli belirsiz başını sallayınca devam ettim.

“O zaman da tavukları tabağımdan alıp bana kendi köftelerini vermiştin.” Sesimdeki heyecanı engelleyemeden konuştum.

“Ben hep sana aynı şeyi yapıyorum.” Bakışlarını benden kaçırıp sahneye baktı. Elimle çenesini kavrayıp tuttum ve yüzünü kendime doğru çevirdim.

“Pişt,” derken yüzümü onunkine yaklaştırdım. “O zaman bana karşı bir şeyler mi hissediyordun sen bakayım?”

Gözleri hafifçe açılırken bakışlarını kaçırdı. “Yok öyle bir şey,” dediğinde masada duran bardağını alıp bir yudum su içti. Bu durum beni daha fazla eğlendirdi ve üzerine gitmem için fırsat yarattı.

“Utandın mı sen?” Omzumu ona doğru vurdum ama Ali Asaf beni görmezden geldi. “Ay, valla yanakların kızardı.”

“Saçmalama,” diye ağızının içine homurdandığında karşılık olarak ben de yüksek sesli bir kahkaha attım.

Sonra gözlerimi üzerine diktim ve sessiz kaldım. Ali Asaf gözucuyla bana birkaç kere bakınca hiç tepki vermedim. Bu onu o kadar delirtti

ki kaşlarını çatıp ters ters bakmaya başladığında neredeyse gülmekten gözünden yaş gelecekti.

“Eğlence çıktı sana da,” dedi ama sesinin her tonundan adeta aksilik akıyordu.

“İtiraf et, ben de seninle uğraşmayayım.”

“Lan neyi itiraf edeyim? Her zaman yaptığım şeyden bahsediyorsun.”

“Ama o gün farklıydı,” dedim heyecanla.

“Nesi farklıydı? Ben hiç hatırlamıyorum.”

Onun huysuzluğu bile keyfimi kaçıramayacaktı. “Bakışlarında başka bir şey vardı. Hatta beni çok şaşırtmıştın. Demek ki aklın başına geliyormuş.”

“Lan Mahinev,” dediğinde yüzündeki ifade değişti ve eğilip dudaklarını alnıma dokundurdu. Geri çekildikten sonra konuşmaya devam etmedi. İki kelimedenden başka bir kelime de dökülmedi dudaklarından ama yine de o iki kelimenin bana verdiği huzur başkaydı. Sesinin tonunu öyle güzel değiştirip, öyle derin ve anlamlı bir hale getiriyordu ki... Bana *lan Mahinev* dedikçe ona kızmaktan çok içim eriyordu.

Yeni bir şarkının melodisi kulağıma dolduğunda sırtımı yeniden Ali Asaf'a döndüm. Omzuna doğru yaslanırken, o da bir elini sandalyemin arkasına atıp diğerini de belime sardı. Kadın şarkıyı söylemeye başladığında, başını bana doğru eğip çenesini omzuma yasladı. Sıcak nefesi yanağıma değerken onun kollarında olmanın tadını çıkardım.

Yıldız Tilbe'nin Ummadığım Anda şarkısının sözleri mekânı doldurduğunda Ali Asaf kendini bana daha fazla yaklaştırdı. Aramızda bir nefes mesafesi kalana kadar birbirimize sokulduk. Şarkının sözlerini usul usul kulağımın dibinde mırıldanmaya başladığında nefesimi derin bir soluk eşliğinde tuttum.

Onun sesini ilk defa bu mekânda duymuştum. Bir anda gözlerimin içine bakarak şarkı söylediğinde nefesimi kesmekle kalmamış, aynı zamanda beni kendine daha fazla âşık etmişti. Yüksek sesle söylemiyordu, hatta o kadar kısık ki sesi sadece uzaktan gelen bir mırıltıymış gibi doluyordu kulaklarıma.

Ama şarkının bir nakaratına geldiğinde işte o zaman sesini yükseltti. Bana söylediğini bilmem ve onun sesini duymam için kelimelerin üzerine basarak söylemeye başladı.

Sana susuz açım sana, hastayım sana

Hiçbir sebep seni benden ayıramaz ki

Sadece bu kısmı yüksek sesle söylemiş, güzel sesi kulağıma kısacık bir an için dolmuştu. Sonra yeniden sustu ve dudakları usulca tenimde gezdi.

O kadar güzel bir akşam geçiriyorduk ki kendimi mutluluktan ölecekmişim gibi hissettim. İnsanların bahsettiği o *mutluluk sarhoşu* tabirini yaşamak beni heyecanlandırıyor, aynı zamanda gerçekten içmeden sarhoş olacaktım gibi hissediyordum.

Birbirimizin gözlerine bakarak şarkılar söyledik. Ona gönderme yaptığım şarkılarda kaşlarını çatmaya çalışsa da dudağının bir köşesinde oluşan o gülümsemelerine bayılmıştım. Ne zaman imalı cümleler geçen şarkılara denk gelsek Ali Asaf kulağıma doğru eğilip, sanki o cümleleri yapmak ister gibi derinden ve kısık sesle bana söylüyordu. Kimsenin duymasını istemediği, gizli ve arsız cümlelermiş gibi tenime yaklaşıp fısıldadıkça, çoğu zaman kızarıp çoğu zaman da nefes nefese kalıyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde artık kendimi mutluluktan yorulmuş gibi hissetmeye başlamıştım. Ali Asaf şimdi daha sessiz olan ortamda bana doğru yaklaştı.

“Yola çıkalım artık yavrum,” dediğinde onun da yüzünde benimki-ne eşdeğer bir ifade vardı. “Ben yarın da evdeyim ama salı günü yoğun tempo başlayacak. Şu yaşadığımız olayla ilgili tutanakları incelemem gerek. O olay biraz karışık gibi.”

Başımı sallayarak onu onayladım.

“Sen okula gidecek misin?”

Başımı iki yana salladım. “Son vizelerime gireceğim haftaya.” Sonra heyecanla yerimde kıpırdandım. “Resmen mezun olacağız artık.”

Elini kaldırıp yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Elini olduğu yerden hiç çekmeden, başparmağını yanağımda gezdirdi.

Ali Asaf hesabı istediğinde, ben de lavaboya gitmek için kalktım. Lavaboda işimi görüp, kızaran yanaklarımı biraz serinlettikten sonra ellerimi yıkadım ve yeniden masamıza doğru ilerledim.

Masamıza yaklaştığımda Ali Asaf yerinde yoktu. Çantamı ve onun cüzdanını masanın üzerinden alırken etrafıma bakındım. Gözlerim geniş camların arkasında telefonla konuşan adamı buldu. Hararetli bir şekilde telefonda konuşurken kaşlarım refleks olarak çatıldı. Cüzdanını ve çantamı masada bırakıp gidecek kadar önemli bir şey var demek ki diye düşündüm.

Koluma çantamı takıp elime de onun cüzdanını aldım. Yanına gitmek için ilerlediğimde arkamı dönmemele biriyle çarpışmam bir oldu.

Adam refleks olarak beni kollarımdan tutunca ben de düşmemek için ona tutundum.

“İyi misiniz?” diye sordu. Başımı sallayarak onu onayladım ama dik durmaya çalıştığımda bileğimin sızladığını fark edince ağzımdan tıslamaya benzer bir ses çıktı.

Adam benden cevap alamadığı için bir de yüksek ihtimalle acılı tıslamam onu endişelendirdiğinden beni dengede tutmak için daha sıkı kavradı.

“Özür dilerim.” Sesindeki pişmanlığı hissedince adama hafifçe gülümsedim.

“Cidden benim hatamdı. Aniden döndüm ve arkama bakmaya fırsatım olmadı.”

Adam başını iki yana salladı. Hâlâ pişman bir ifadeyle bana bakmaya devam ederken, beni oturmam için yönlendirmeye çalıştı. “Bence biraz oturun. Yanınızda biri var mıydı? İsterseniz çağırabilirim.”

“Evet, erkek arkadaşım dışarıda. Birazdan gelir,” dediğim anda başımıza dikilen Ali Asaf’ı gördüm. Adamın elleri hâlâ beni tutmaya çalışırken, Ali Asaf’ın gözleri kısılarak oraya odaklandı. Refleks olarak kendimi geri çektiğimde ayağım biraz daha sızladı.

Ali Asaf’ın dikkati anında değişen yüz ifademe odaklandı ve yüz hatları endişeyle gerildi. Yüzünü bana doğru eğdi. “İyi misin güzelim, ne oldu?”

Cümlelerin sonuna eklediği soru ekiyle birlikte bakışları kısa bir anlığına hâlâ yanımızda duran adama döndü ama sonra hemen yeniden bana baktı. Adam gerginliği fark etmiş olacak ki, “İyi misiniz? Tekrar kusura bakmayın,” dedi.

“Gerçekten benim hatamdı,” dedim ben de adama bakarak. “Siz kusura bakmayın.”

Adam başını eğerek yanımızdan uzaklaşıp masasına ilerledi. Arkadaşlarının olduğu masaya oturmadan önce kısa bir süreliğine bize doğru baktı ama hemen sonra başını çevirip, sırtını bana dönerek yerine oturdu.

“İyi misin?” dedi Ali Asaf endişeyle. Gözlerimi kısa bir süre kapatıp ayağımı yeniden yere bastım ve ilk anki kadar acımadığını fark ettim.

“İyiyim,” dedim ona bakarak. “Senin yanına gelmek için acele ettim ve adamı görmedim. Aniden arkamı dönünce de adama çarptım.”

Ali Asaf huzursuz bir nefes çekti içine. Yüzü gergin, tüm bedeni sanki kendini tutuyormuş gibi kaskatıydı.

“Sen iyi misin?”

Başını iki yana salladı ama kendini hızla toparladı. “Evet, iyiyim.”

Arkasını dönüp az önce çarptığım adama doğru baktığında ben de onun bakışlarını takip ettim ve adamın hâlâ bize doğru baktığını görünce gerildim. Adam benimle yeniden göz göze geldiğinde başını hızlıca önüne çevirdi.

Ali Asaf elimi tuttu. Beni dengede tutarken sakın adımlarla mekândan çıktık. Kapıdan çıkmadan önce son kez dönüp adama baktığı gözümünden kaçmamıştı.

Tatlı bir esinti eşliğinde kaldırımda yürürken ikimiz de sessizdik. Neredeyse yolu yarılamıştık ki Ali Asaf, “Seni tanıyor gibiydi,” dedi.

Önce kimden bahsettiğini anlamadım. “Kim?” dedim kafam karışarak.

“Mekândaki adam. Gözlerini senin üzerinden bir türlü çekmediği için acaba dedim seni tanıyor muydu?”

“Yok tanımıyorum,” dedim sorduğu soruya anlam veremedim. “Adama ben çarptım zaten, bir suçu da yoktu.”

Ali Asaf ağzının içinde homurdanırken elimi tutan eli gerildi.

Sanki kendinde değil gibi hareket ettiğini fark ettiğimde kaşlarımı çattım. “Ali Asaf ne olu-” diye soracakken cümlem yarım kaldı. Telefonu yeniden çalmaya başladığında derin bir nefes aldım. Ali Asaf cebinden telefonu çıkardı ve ekrana bile bakmadan kulağına götürdü.

Kısa bir süre dinledikten sonra, “Bu gece geliyorum,” dedi ve telefonu kapattı.

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçmişti. Eve ulaştığımızda merdivenleri sessizce çıktık. Kapıyı açtım ve ben içeri girerken o da peşimden geldi.

Salona geçip koltuğa oturdu. Sanki daha kısacık bir süre önce mutlu mesut eğlenen kişiler biz değilmişiz gibi davranması canımı sıkmıştı. Yine de kendimi sakın kalmaya zorladım.

Yanına doğru ilerledim ve tam karşısında durdum. Ayırdığı bacaklarının arasına doğru yaklaştığımda başını kaldırıp bana bakmak zorunda kaldı. Gözleri hâlâ donuk, sanki benden kilometrelerce uzaktaymış gibi bakıyordu.

“Ne olduğunu söyleyecek misin artık?”

Başını iki yana salladı. “Bir şey yok. Geç olmadan gidelim.”

Beni başından atar gibi konuşması sabrımın son kalıntıılarını da yok etti.

“Yalan söylemeye de mi başladın?” Kollarımı göğsümde birleştirdim. Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı.

“Mahinev, hadi gitmemiz gerek.”

“Sen bana ne olduğunu söyleyene kadar gitmiyorum.” Çocuk gibi davranmak istemiyordum ama beni buna o zorluyordu.

Kaşlarını çatarak bana baktığında yutkundum. “Bu o mekândaki adamla alakalıysa bak ikimiz de birbirimizi tanımıyoruz.”

“Siktiğimin herifi demek ki seni tanısa ağzının içine düşecekti.” Dişlerini sıkarak söylediği kelimeleri duyduğumda hayretle gözlerim açıldı.

“Cidden bu hiç tanımadığımız bir adamla mı alakalı? Ondan mı sen tüm mutlu anlarımı saçma sapan bir şey için hiçe saydın?”

Cebindeki telefonun titreşim sesi odadaki sessizliğin içinde yankılandığında sabrım taşmak üzereydi.

“Açmayacak mısın?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Telefonla çözebileceğim bir durum değil. O yüzden eşyalarını al da gidelim artık.”

Cümlesi bitmeden yeniden telefonu çaldı. “Siktir,” diyerek yanımdan geçip balkona çıktı. Hayretle onu izledim. Arkasından şaşkınca baktım ama Ali Asaf dönüp bana bir kez bile bakmadı.

Gözlerime dolan yaşlara lanet ettim. Benimle bile alakası olmayan şeyler için bana böyle davranmasına, beni üzmesine izin vermeyecektim.

Arkamı dönüp ayaklarımı yere vurarak odama ilerledim. Zaten ufak bir çantayla gelmişim ve onu da evden çıkmadan önce toparlamışım. Etrafta kalan ufak tefek şeyleri de alıp odamdan çıktım.

Seyhan teyzenin gönderdiklerini zaten evden çıkmadan önce hazırlamışım. Kapının yanına geldiğimde Ali Asaf da balkondan içeri girdi. Her yeri kilitlediğinden emin olduktan sonra yanıma geldi ve bana doğru uzandı ama aynı anda bir adım geriye gittim.

Yüzünü buruşturup kaşlarını çatı. “Mahinev,” derken devam etmesine izin vermedim.

“Canın istediğinde benimle konuşup, canın istemediğinde benden kaçamazsın. Bana sanki ortada benim suçum olan bir şey varmış gibi davranıp, ardından sanki her şey normalmiş gibi yaklaşamazsın.”

Gerilen yüz hatlarını izlerken bakışlarımı kaçırmamak için çaba sarf etmek zorunda hissettim. Gözlerine yerleşen kırgınlığa sebep olmak hoşuma gitmiyordu.

“Konu sen olduğunda bana yapamazsın edemezsin demen canımı sıkıyor.”

Hayretle ona bakakaldım. “Şaka yapıyorsun galiba! Bir de üste mi çıkıyorsun?”

“Sadece dürüst davranıyorum,” dediğinde sinirle dişlerimi sıktım.

“Bence ne var biliyor musun?” Az önce ondan kaçmak için attığım adımı geri alarak yeniden ona yaklaştım. “Bence sen bir süredir bana karşı dürüst değilsin.”

Cümlem bittiğinde vücudunun irkildiğini fark ettim fakat bunu hemen saklamaya çalıştı. Gerçekten bilmediğim bir şeyler vardı ama bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

“Yok öyle bir şey,” dediğinde başımı iki yana salladım ve elimde ufak çantamla kapıdan çıkıp, arkamdan onun gelmesini beklemeden aşağı indim.

Arabanın yanında Ali Asaf’ın gelmesini beklerken güzel geçen bir akşamın nasıl bir dakika içinde bambaşka bir hal aldığını düşündüm. Ali Asaf hızlı adımlarla yanıma gelip arabanın bagajını açtı ve elindekileri bıraktıktan sonra benim çantama uzandı. Çocuk gibi inat edip ona çantayı bile vermek istemedim ama yine de bu dürtüye engel olup uzattım.

Fakat sonrası için aynı olgunluğu gösteremedim. Bagaj kapağını indirdiğinde bana doğru bir adım attı. “Mahinev,” dediğinde ona arkamı döndüm ve arabanın etrafından dolandım. Kapıyı açıp koltuğa oturduğumda kendimi daha iyi hissetmedim. Gözlerimi akmakla tehdit eden yaşları bastırmaya çalışarak yutkundum.

Ali Asaf arabaya bindiğinde tek kelime etmedi. Sessizlik içinde arabayı çalıştırdı.

Dirseğimi cama yaslayıp dışarıyı izlerken arabadaki sessizlik başımı ağrıttı. Sanki üzerime baskı yapan, başımı ağrıtan yüksek bir ses etkisiymiş gibi yoruyordu.

Dakikalarca ikimiz de sessiz kaldık. Eve gidene kadar konuşmayacağımı düşünmek yutkunmama sebep oldu. Yerimde huzursuza kıpırdandım. Kendimi o kadar sıkımsıttım ki hareket edince bedenim sızladı.

“İyi misin?”

Ali Asaf’ın sesiyle sanki rahatlamışım gibi nefesimi bıraktım. “Yorğun hissediyorum,” dedim sadece.

Biraz sessiz kaldı ama sonra yeniden konuştu. “Ayağın ağrıyor mu?”

Ayağımı kıpırdatıp hareket ettirdim. Bileğimde çok hafif bir ağrı dışında bir şey yoktu. Başımı iki yana salladım. “Yok, iyiyim.”

Aramıza yine sessizlik girdi. Ali Asaf uzanıp elini bacağımın üzerine koyup hafifçe sıktı.

“Asma suratını,” derken parmaklarını biraz açtı ve bacağımı yeniden sıktı.

“Sebep olma o zaman sen de.”

“Yavrum,” diye fısıldadı. “Özür dilerim.”

Derin bir nefes alıp ona doğru döndüm. Bacağımda duran elinin üzerine hafifçe dokununca bir iç çekip kısa bir süre bana baktı ve sonra yeniden önüne döndü.

“Canını sıkan ne varsa benimle paylaşsan olmaz mı?”

Sesimi daha ılımlı tutmaya çalıştım.

“Konuşacak bir şey yok yavrum.” Sesinin tonu konuyu burada kapatmamı ister gibi netti. Yine başa döndüğümü düşünerek gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

“Öyle diyorsan...”

Sesim mırıltı gibi çıktığında bacağımda duran eli kasıldı. Elimi elinin üzerinden çekmedim ama yeniden dışarıyı izlemeye başladım.

Ali Asaf arabayı durdurup park ettiğinde saat gece ikiye geliyordu. Emniyet kemerini çözüp bana doğru döndüğü sırada ben de kapımı açmak üzereydim.

Elini uzatıp üzerimden eğildi ve açtığım kapıyı hızlıca çekip kapattı. Gürültüyle çarpan kapıyla yerimde sıçradım.

“Ne yapıyorsun?” derken sinirle ona döndüm. Üzerime eğilmiş halde beklerken sırtım kapıya yaslandı.

“Böyle mi gideceksin?” Bakışlarım bir an dudaklarına kaydıığında dikkatim dağıldı fakat kendimi toparlayıp yeniden gözlerine baktım.

“Sen bir şey yok dedin, ben de sana inanıyorum. Şimdi ne istiyorsun benden anlamadım?”

Sinirli değildim. Ona tavır falan da yapmıyordum. Sadece kırgın ve yorgundum. Biraz daha bana doğru yaklaştı ve sıcak dudakları çeneme dokundu. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Bu, durumu benim için daha da kötüleştirdi çünkü bu kadar yakınımıdayken parfümüne karışan kendine has kokusu burnuma doldu.

Sal eli bacağıma dokunup, yukarı doğru tırmanırken dudakları çenemden yanağıma kaydı. Orada oyalanıp kulağıma eğildi.

“Affet beni!”

Başımı iki yana salladım. Amacım onu reddetmek değildi. Böyle davrandığı zamanlarda ona kapılmak çok kolay oluyordu.

Dudakları kulağımın altında gezindi ve oraya bir öpücük bıraktı. Yeniden bir nefes aldım. Göğsüm şişip indiğinde ona biraz daha yaklaştım. Geri çekilip gözlerini üzerime dikti. Aldığı her nefesi benimde hissedeceğim kadar yakınımına sokuldu.

“Affet beni yavrum.”

Burnunu burnuma şakacı bir tavırla sürttüğünde gülümsememe engel olamadım. “Hiç yakışmıyor sana böyle tatlı hareketler.” Söylediğimin yalan olduğunu ikimiz de biliyorduk.

Dudaklarında geniş bir gülümseme oluşurken gamzelerini bana sergiledi. Gözleri öyle derin öyle umutlu bakıyordu ki ona karşılık vermekten kendimi alıkoyamadım. Elimini yanağına götürerek, usulca gezdirip okşadığımda başını elime doğru yasladı.

Başparmağımı keskin hatlarında gezdirdim. “Bunu alışkanlık haline getirme.”

Gözlerini bir anlığına kapatıp açtı.

“Tamam,” dediğinde eğilip onu öptüm. Bana karşılık verdiğinde sanki aramızda çok ciddi, telafisi olmayan şeyler yaşanmış gibi hırslı ve baskıcıydı. Nefesim kesilerek başımı geri çekip yüzüne baktım. Gözlerimi ondan ayırmadan yeniden eğildim ve dudaklarımızı bu sefer daha sakın bir öpücükle birleştirdim.

Rahatlamayla karışık derin bir iç çekti ve karşılık verdi. Saatin geç olmasını fırsat bilir gibi dudakları aralandığında ellerimi göğsüne koyup hafifçe ittirdim. Durduğunda bu durumdan memnun değildi ama yine de bana uyum sağladı.

Gözlerinde artık o dalgınlığı görmediğimde mutlu oldum.

“Bir öpücükle beni sakinleştiriyorsun.” Muzip bir şekilde güldüğünde omzuna vurdum.

“Ve sen de beni sinir ediyorsun.”

Numaradan suratını astığında ondan uzaklaşıp arabadan indim. Ali Asaf hemen ardından arabadan çıktı.

Çantamı ve beni evin önüne kadar götürdüğünde elimi tutup üzerini hafifçe okşadı. Parmak uçlarımin üzerinde yükseldim ve dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım. Hızla geri çekildiğimde gülümsedi.

“İyi geceler,” diye fısıldadım.

“Sana da yavrum,” dedikten sonra içeri girmemi bekledi ve kendisi de yoldan karşıya geçip evine ilerledi.

Ali Asaf’ı o kadar uzun zamandır tanıyordum ki çoğu zaman konuşmadan da ne söylemek istediğini, ne beklediğini anlayabiliyordum. Ve emin olduğum bir şey vardı ki Ali Asaf’ı içten içe tüketen ve bana söylemediği bir şeyler oluyordu.

1. BÖLÜM

*Başka yerlerde aramaya gerek yok,
Mutluluk içimizde, kirli olmayan...
- Ali Tekkanat*

Aşk Bir Kahkaha - Yıldız Tilbe

Ayşe

Mutfaktan gelen tabak sesleriyle gözlerimi açtım. Hiçbir zaman bu kadar uzun uyumaya alışkın olmadığımından aniden afallayarak etrafıma bakındım. Kaan'la evlendiğimiz günden beri sabah erkenden uyanır, o işe gitmeden onunla birlikte kahvaltı etmek için elimden geleni yapardım. Her seferinde bana buna gerek olmadığını, kendi kahvaltısını kendisinin hazırlayacağını söylemiş olsa da tamamen isteyerek uyandığımı sonunda kabullenmişti.

Fakat son zamanlarda bu rutinimiz sekteye uğramıştı. Ne kadar uğraşsam da hem kendi telefonumun hem de Kaan'ın telefonunun alarmım kursam da nasıl oluyorsa asla gözlerimi açamıyordum. Artık sabahları uyanamamamın minik bir sebebi vardı.

Dudaklarımda istemsizce oluşan gülümsemeyle birlikte yataktan kalktım. Ayağıma terliklerimi giyip banyoya ilerledim ve hızlıca işlerimi halledip mutfığa doğru yürüdüm. Ben kapıdan girdiğim anda Kaan elindeki tavayla birlikte döndü ve göz göze geldik.

Kirli sakalının ardına gizlenen dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Günaydın, Ayşe'm," dediğinde aynı şekilde gülümsedim.

"Günaydın hayatım," dediğimde Kaan elindeki tavayı masanın ortasına yerleştirdi ve hemen yanıma gelerek kollarını bana doladı. Olduğum yerden yukarı yükseldiğimde hafif bir çığlık atarak kollarımı ona doladım. Etrafında bir tur attı ve beni hemen arkamda duran tezgâhın üzerine oturttu. Bacaklarımdan arasına girerken ellerini de belimin etrafına yerleştirdi. Dudaklarını hafifçe benimkilerinin üzerine getirip bastırdı ve geri çekilmeden fısıldadı.

“Hayatım diyen ağzını yerim,” dediğinde utanarak bakışlarımı kacırdım. Kaan her zamanki gibi bu halimden zevk aldığını belli ederce-sine gülümsedi.

“Kaç aydır evliyiz hâlâ karşımda kızarıyorsun.”

Sahte bir kızgınlıkla ona baktım. “Sen de hâlâ benim bu halimle eğleniyorsun.”

Başını geriye atıp o bayıldığım derinden gelen sesiyle bir kahkaha attı. Yeniden bana doğru eğildiğinde yutkunarak bekledim. Dudakları usulca önce yanağıma sonra da boynuma dokundu. “Çok seviyorum çünkü.”

Ben sessiz kalınca geri çekildi ve elleriyle yüzüme düşen saçlarımı geriye itti.

“Neden beni de uyandırmadın? Zaten hafta içi uyanamıyorum bari hafta sonu kahvaltıyı birlikte hazırlasaydık.”

Gözlerini yüzümün her bir santiminde dolaştırdı. “Senin dinlen-men gerek,” dedi ciddiyetle. “Ayrıca yorulmanı istemiyorum.”

“Kaan,” dedim itiraz eder gibi. “Daha çok küçük. Evet uyku halim var ama şu an bunlara gerek yok.”

Kesin bir dille itiraz etti. “Hayır. Elimizden geldiğince seni yorma-yacağız.”

Kaşlarımı çatarak onu izlerken bu kelimenin altında yatan bir sürü şey geçti aklımdan. Kaan yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsedi.

“Bir tek yerde yoracağım seni,” diye fısıldarken yeniden dudakları-nı yanağıma bastırdı. “Ona da doktor izin verdiği sürece. Sen de bunu düşünüyordun değil mi?”

Evet, itiraf ediyorum aklımdan geçen şey tam olarak buydu. Bunu Kaan’a itiraf edemezdim ama o benim ne düşündüğümü yüzüme bir kere bakınca anlıyordu zaten. Yine de bunu kabullenmedim.

“Hiç öyle bir şey düşünmedim,” desem de Kaan bana inanmadı-ğını belli eder gibi gülümsedi. Hemen ardından belimden tutup beni tezgâhın üzerinden indirdi.

“Hadi bakalım, şimdi sizi doyuracağım. Sonra da istersen biraz ge-

Masaya geçip sandalyeme otururken Kaan da çaylarımızı doldurdu. Yanımdaki sandalyeye yerleştğinde önüme iki dilim ekmek koydu ve elini uzatıp yanağımı okşadı.

“Bir yere gitmek ister misin?”

Ağzıma attığım ekmeği çiğnerken başımı iki yana salladım. “Aslında bizimkileri yemeğe mi çağırırsak bugün?”

Kaan söylediğimi düşünürken çayından bir yudum aldı.

“Düğüne az kaldı, kızlar mezun oluyor ve bebek haberimizi verdik. Bir arada olmak için güzel bir zaman gibi geldi.”

“Olur,” dedi Kaan ama sonra hemen devam etti. “Hiçbir şey hazırlamayacaksın ama baştan anlaşıalım. Dışarıdan yemekleri ayarlarım ben.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Bu sefer ciddiye dim. “Ya asla olmaz. Ne demek dışarıdan söyleriz? Hayatta kabul etmem ben bunu.”

Kaan itirazlarımı görmezden gelmeye çalıştı ama buna izin verecek değildim.

“Yorulmanı istemiyorum Ayşe, neden anlamıyorsun?”

“Kocam, dokuz ayı biz böyle nasıl geçirelim? Daha çok erken, ben sıkıntıdan patlarım. Doktor dinlen diyene kadar ne olur biraz sakinleşsen mi?”

Suratını asarak sırtını geriye yasladı. İkna olmadığını fark ettiğimde yerimden kalkıp ona doğru ilerledim. Kucağına doğru yöneldiğimi görünce sandalyesini biraz geri çekip oturmam için bana alan sağladı.

“Hayatım ben nasıl yemek yapmadan durayım? Benden bahsediyoruz biliyorsun değil mi? Senin yedi mahalleyi doyuracak kadar çok şey pişiren karından.”

Kaan bu söylediklerimden sonra güldü. Kendini tutmak istediğinin farkındaydım ama kahkahası engel olamadan dudaklarından döküldü.

“Güzeller güzelim, biliyorum çok seviyorsun,” dedikten sonra dudaklarını yanağıma doğru bastırdı. “Ama ben de seni çok seviyorum ve senin yorulmanı istemiyorum.”

Ben ona cevap veremedim devam etti. “Benim senden, sizden başka ailem diyeceğim kimsem yok, Ayşe’m. Bir tek siz varsınız benim soyadımı taşıyan.”

Böyle söylediği zaman beni kalbimden vuruyordu. Benim de ondan başka kimsem yoktu, bunu bilmiyor muydu?

“Biz yeteriz zaten,” dedim gülümseyerek.

Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı. Buruk bir gülümseme yerleşti dudaklarına. “Yetersiniz,” diye fısıldadığında doğru söylediğini biliyordum.

“O zaman akşam herkes bizde. Balkona hazırlarız masayı.”

Kaan başını sallayarak beni onayladı. Kollarını benden çekmeden bir süre sessizce sadece bana sarıldı. Ben de kollarımı omzuna dolayıp başını göğsüme yaslayarak onu dilediği kadar orada tuttum. Bana sarıldığı her an verdiği huzuru dinleyerek birbirimizin kollarında sakinleştik.

Kaan saatlerce başımda dikilip tüm yapacağım işe karışmış olsa da akşam olduğunda masa tam istediğim gibiydi. Ben elimdeki meze tabaklarından sonuncusunu da masaya koyduğumda Kaan asık suratıyla içeri girdi. Gülümseyen yüzümü görünce ifadesi biraz değişti.

“Hiç asma suratını, bak ne güzel oldu,” derken masayı gösterdim.

“Ben kötü mü oldu dedim, senin elinden çıkan bir şey ne zaman kötü olmuş?”

Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. “O zaman gül bakalım.”

Kaan surat asmaya devam edince gözlerimi kıstım. “Hamile karın yorulmasın diye dert yanıyorsun ama hamile karını üzme çekinmiyorsun.”

Söylediğim şeyle tedirgin olarak yüzüme baktı. “Pes,” dedi derin bir nefes alırken. “Ben suçlu oldum yine.”

“Yok suçlu demeyelim de biz ona...” Cümlem bitmeden kapı çaldı. Yanından geçip kapıyı açmaya giderken Kaan peşimden geldi.

“Ne diyelim o zaman, bak yarım bıraktın.”

“Sonra söylerim ben sana,” desem de Kaan yanıma geldi.

“Kızma bana,” dedi ciddileşerek. Kapıyı açmadan durdum ve iki elimi yüzüne koyup yanaklarına dokundum.

“Ben sana asla kızmam.”

Gözlerime araştırır gibi baktı bir süre. Sonra elimi tuttuğunda ben de boşta kalan elimle kapıyı açtım.

Arkadaşlarımızı kapının önünde görünce neşeyle gülümsedim. Bahar içeri girdi ve kollarını hemen bana doladı. Kaan elimi bırakmadığı için ona tek elle karşılık verdim. Hemen arkasından Mahi girdi ve bana sarılırken Kaan'ı da kenara ittirdi. Bilerek yaptığı bu hareketi görünce gülümsedim. Kaan tabii ki altta kalmadı.

“Ne o yavrusu, itip kakıyorsun milleti.”

Mahi geri çekilip Kaan'a baktı. “Milleti değil seni ittirdim.”

“Git de sevgilini ittir.” Kaan'ın verdiği karşılıkla Ali Asaf araya girdi.

“Oğlum şu kelime hâlâ senin dilinden düşmedi mi?”

Kaan başını iki yana salladı. “Ne var ya, yavrusu kızıyor mu yoksa?”

Ali Asaf içeri geçerken Kaan'a bir tane vurdu. Kaan omzunu tutup, “Bunların ikisi de şiddete meyilli,” diye homurdandı.

Selim gülerек içeri girdi. “Kendin kaşınıyorsun ama,” dediğinde Kaan onun tarafında olmadığı için Selim'e ters ters baktı.

“Hain,” dediğini hepimiz duyup güldük. Coşkun da Selim'in arkasından içeri girdi.

Hepsini balkona aldığımızda masanın etrafında toplandık. Kızlar benimle mutfağa gelip sıcak yemekleri servis etmeme yardım etti.

Tekrar tekrar masadan kalkmak istemediğimiz için her şeyi servis tabaklarına koyduk. Selim'le Bahar'ın yan yana oturduğunu gördüğümde onlara bakarak gülümsedim. Herkes tabaklarına istediği yemeklerden alırken keyifle oturdum.

“Yüzündeki şu ifadeye bak,” dedi Kaan. Aniden konuşunca ona doğru döndüm.

“Ne varmış ifademde?”

Elindeki çatalı kaldırıp masada oturan arkadaşlarımızı işaret ederek konuştu. “Sanki bunlar bir tabak yemeğe muhtaç, sen de onları doyurmak için tabaklarca yemek yapmışsın gibi bir ifade.”

Yanaklarım kızarıırken elimle Kaan'ı hafifçe dürttüm. “Çok ayıp Kaan, böyle mi söylenir?”

Coşkun ağzındaki lokmasını yutup araya girdi. “Valla ben yengenin yemeklerinden razıyım,” derken ağzına bir çatal daha attı. “Ne zaman isterse ben hazırım.”

“Aç köpek,” dedi Kaan ona bakarak. Masadakiler kahkaha atınca ben de Coşkun’a döndüm.

“Siz ne zaman isterseniz ben yaparım,” dedim herkesi ima ederek.

Kaan kaşlarını çattı. “Abartma Ayşe’m, buna yüz verirse yandık.”

Coşkun, Kaan’ın söylediklerinden zerre rahatsız olmadan yemeğe devam etti. Dışarıdan gelen motor sesi bir anda kulaklarımıza dolunca aniden irkildim. Bir tek Mahi sesi duyunca derin bir iç çekmişti. Masadaki tüm bakışlar ona döndü. Yanında oturan adam da buna dahildi fakat o kaşlarını çatarak bakıyordu.

“O nasıl içli bir ses kuzum?” dedi Bahar gülerek.

Mahi gülümseyerek, “Valla Bahar, ilk fırsatta ehliyet alacağım. Sesi duyunca bile içim gidiyor,” dedi.

Ali Asaf başını iki yana salladı. “Yine şu konuyu açma istersen yavrum,” dediğinde Kaan yanımda hareket etti ama elimi dizine koyup sıktım. Bana baktığında başımı iki yana sallayıp ona doğru eğildim. Fısıldayarak, “Sakın,” dediğimde küçük bir çocuk gibi suratını astı.

Mahinev, “Konuyu açmıyorum, konu zaten hep orada duruyor,” diye cevap verdi.

“Orada falan durmuyor, konuyu kapattık,” dedi Ali Asaf.

Mahi sandalyesinde dönerek bedenini Ali Asaf’a doğru çevirdi. “Senin dediğin olmayacak, bunu anla bence artık.”

“Tartışma benimle!”

Masadaki herkes bir Ali Asaf’a bir Mahi’ye bakıp duruyordu. Sonunda kavga edeceklerini düşündüğümüz noktada Bahar araya girdi.

“Ya tamam,” dedi gülerek. “Şimdi konuşmanın sırası mı?”

İkisi de bu sefer şaşırtıcı bir şekilde sessiz kalmayı tercih etti.

Gecemiz o kadar güzel geçti ki yüzümden eksik olmayan bir gülümsemeyle geçirmiştim tüm akşamı. Saat on ikiyi geçtiğinde herkes gitmek için konuşmaya başladı. Kızlar tüm ısrarlarıma rağmen masayı ve bulaşıkları toplamaya yardım etmiş, bütün işler bittikten sonra gitmeye karar vermişlerdi.

Herkes gittikten sonra yatak odama girip üzerimi değiştirdim. Dolabımdan pijamalarımı elime alırken gözüm arkada kalan ince geceliğe takılı kaldı. Elime aldığım geceliğin kumaşı parmaklarımın arasında kayar gibi hareket etti.

Dudaklarımı ısırarak pijamalarımı bıraktım ve geceliğimi elime aldım. Odamdan çıkıp banyoya girdim ve kısa, rahatlatıcı bir duş alıp üzerime geceliği giydim. Havluyla saçlarımın ıslaklığını alıp taradım.

Banyodan çıktığımda karanlık salonda sadece televizyonun ışığı vardı. Odadan içeri girdim ve Kaan'ı arkası bana dönük halde televizyon izlerken buldum. Çıplak ayaklarla arkasından yaklaştığımda geldiğimi hissetmiş gibi başını arkaya çevirip bana baktı. Gözleri önce nemli saçlarımda sonra da üzerimdeki geceliğin her santiminde gezindi.

Olduğu yerde hızla dönerken bir elini koltuğun arkasına koyup bana baktı. "Kalp krizi geçireceğim şimdi." Ağzının içinde mırıldandığı kelimeleri duyunca gülümsedim. Koltuğun etrafından dolaşıp önüne doğru geçerken o da benimle birlikte olduğu yerde döndü. Bakışları üzerimde gezinirken ona doğru eğildim. Ellerini uzatıp bana dokunacağı sırada yanına oturdum.

Kaan şaşkınlıkla bana baktı. "Ne oldu?"

Sırtımı yaslayıp bacaklarımı da ona doğru uzatarak, "Yorulдум," dediğimde bana hayretle bakan adamı görmezden geldim.

Kaan yutkunup sırtını koltuğa yasladı ama bakışlarının sürekli üzerimde olduğunun farkındaydım. Birkaç dakika geçi ve Kaan aniden ayaklarımı tutup dizlerinin üzerine çekti.

"Madem yorulduğum, uzat ayaklarını ovayım azıcık," dediğinde itiraz etmeden dediğini yaptım. Bu olayda az sonra kendi silahımla vurulacağımı hissetmeye başlamıştım.

Kaan ellerini sakın bir şekilde ayaklarımın üzerinde gezdirip ara ara hafifçe baskı uygulamaya başladı. O kadar iyi hissediyordum ki bir dakika için gözlerimi kapatmak istedim fakat ayağımda dolaşan parmaklar önce bileğime sonra da dizimden yukarı tırmanmaya başladığında gözlerin aniden açıldı.

Kaan oturduğu yerde döndü. İki elini birden bacaklarıma koyup ince geceliğin altına sızmaya başladığında yutkunarak sessiz kalmaya çalıştım.

“İyi geliyor mu?” Derinden gelen sesiyle sorduğu soruya başımla onaylayarak cevap verdim.

Dudaklarına yerleşen gülümsemeyle birlikte başını eğdi ve az önce ellerinin gezindiği yere sıcak dudaklarını bastırdı.

İsmi ni fısıldadığımda dilinin ıslaklığı neredeyse kalçama kadar ulaşmıştı.

“Kaan,” dediğimde başını kaldırdı. İki eliyle birden ince kumaşı hızla yukarı topladı ve belime kadar çıkardı. Onun bakışları altında sadece iç çamaşırımla kalınca derin bir nefes aldım.

Başını eğip dudaklarını karnıma bastırdı. Biraz orada oyalandıncaya yerimde kıpırdandım. Sabırsızlığımı fark eden kocam hafifçe gülümsemi ve ellerini uzatıp iç çamaşırımı aşağı kaydırды. Çıkarıp bir kenara attığı kumaş parçasına dönüp bakmadı bile. Üzerime gelmesini beklerken Kaan aniden dizlerimi açarak bacaklarımin arasına başını indirdi.

“Buraya gel,” dedim onu üzerime çekmeye çalışarak. Dudaklarının verdiği hisse bayılmadığımı söyleyemezdin fakat her seferinde bunu yapması beni çok utandırıyordu. Kaan tedirginliğini anlamış gibi yukarı tırmandı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

“Hoşuna gittiğini biliyorum,” dedi fısıldayarak. İnkâr edecek değildim o yüzden sessiz kaldım. “Benim de en az senin kadar hoşuma gittiğini ne zaman kabul edeceksin?”

“Ben...” Ne diyeceğimi bilemeden sessiz kaldım. Kaan sessizliğini fırsat bilip dudaklarımdan boynuma doğru öptü. Islak dudaklarını sertleşen göğsümün üzerinde hissettim ama ben nefes almaya çalışırken o çoktan eski yerine dönmüştü bile.

Ağzının ilk teması karşısında neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Nefesim kesilirken gözlerini bana doğru çevirdi. Hiç çekinmeden dudaklarını hareket ettirdiğinde gözlerimi ondan ayırmama izin vermedi.

Dudaklarından bir inleme kaçtığında şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Her seferinde onun da bu kadar keyif alması beni şaşırtıyordu.

“Ne demek istediğimi anladın mı?” diye sorduğunda hızla başımı aşağı yukarı salladım. Beklediği onay buymuş gibi hafifçe gülümsedi. O gülümsemenin altında yatan imanun farkına vararak heyecanlandım.

Kaan dudaklarını yeniden tenime bastırdı ve saatlerce durmadı. Beni kucağına alıp yatağıma götürdüğünde başım omzuna düşmüş, dudaklarımda aptal bir gülümse oluşmuştu.

Yatağa girdiği anda ona doğru sokuldum. Kaan sanki kaldığı yerden devam etmeye çoktan hazırmış gibi kendini bana bastırduğında nefesim kesildi.

“Sen benim her şeyimsin,” dedim aniden. Dudaklarını benimkilere bastırıp fısıldadı.

“Siz benim her şeyimsiniz.”

9. BÖLÜM

*Bir seni bilirim,
bir de adın geçince sıkışan kalbimi...*
- Attila İlhan

Sana Yıldızları Ödediğimden - Bengü Peker

Mahine

Son ayları kafamda canlandırmaya çalışırken oturduğum yerde gerildim. Zamanın bu kadar hızlı akıp gitmesi iyi mi yoksa kötü müydü? Garip bir ikilem içindeymişim gibi hissediyordum. Son zamanlarda içimden taşan tedirginlik ve huzursuzluk tüm hayatımı içten içe etkiliyordu.

Bahar'la ikimiz mezun olmuştuk. Aradan geçen zamanda ne yapacağımızı düşünecekken bir anda Bahar ve Selim'in düğün telaşına kapıldık hepimiz. Sürekli bir koşturmaca halindeydik. Geç saatlere kadar çoğu zaman Ali Asafların evinde oluyordum. Bahar'ın anne ve babası da uzun zamandır buradaydı. Ev hem kalabalık hem de tatlı bir telaşın içindeydi.

Bu zamanların çoğundan keyif alıyorduk. En yakın arkadaşımın evlenecek olması beni mutlu ediyordu. Her anma şahit olmanın verdiği heyecan bana iyi geliyordu.

Bir yanımda tedirgindi. Ali Asaf'la aramızda bir sorun yoktu ama yine de tarif edemeyeceğim şekilde kötü bir his vardı içimde. Her seferinde bir sorun olmadığını söylüyordu bana. Ne zaman konuşmak istesem bir şekilde konuyu değiştirip geçiştiriyordu beni. Son zamanlardaki yorgun ve huzursuz hallerini de düğünün yaklaşmış olmasına bağlayıp işin içinden sıyrılmaya çalışıyordu.

Ama ben hissediyordum. Ali Asaf'ın benden bir şeyler sakladığının farkındaydım. Bunun tayin durumuyla alakalı olduğunu düşünüyordum. Arada sırada hâlâ bana bu konuyu açıyordu. Kavgadan ya da tartışmadan bir şekilde konu kapanıyordu ama Ali Asaf bu işin peşini bir türlü bırakmıyordu.

Sevdiğim adamla evlenmek istemiyor değildim. Uzun yıllardır aşık olduğum kişiyle tabii ki bunu istiyordum ama Ali Asaf evlilik konusunu adeta bir takıntı haline getirmiş gibi hissediyordum. Bazen bu konunun üzerine çocuk gibi surat asıyordu. Hiç yapmadığı şekilde aniden sinirlendiği zamanlar da oluyordu. Bu halleri beni şaşırtıyordu ama onun aklını yoran asıl konunun bu olduğuna artık inanmıyordum. Üzerine gitmememin ve bu konuyu ciddi bir şekilde ele almamın tek sebebi arkadaşımın düğünüydü.

Yerimden kalkıp, odamdan çıktım ve aşağı kata inerken Emine aneme seslendim. Kapının oradan sesini duyunca hemen yanına gittim.

“Kızım ben de sana seslenecektim şimdi gelecek misin diye.”

Başımı sallayıp onaylarken kolumdaki lastik tokayla saçlarımı topladım. “Evet geleyim, Bahar kırk kere aradı.” Söylediğim şeye ikimiz de güldük.

“Heyecanlı tabii kızım, yanında seni istemesi normal.”

“Hemen evlenmem diyen kıza bak ama Emine anne, koştur koştur düğün yapıyoruz.” Kapıdan çıktığımızda Emine annem beni beklerken kapıyı kilitledim.

“Öyle diyenden korkacaksın zaten,” diyerek güldü ama bana yan gözle bakmayı da ihmal etmedi.

“Hiç bana bakma öyle,” dedim sahte bir kızgınlıkla.

Benimle dalga geçer gibi, “Turşunu kurayım ben senin kızım,” dedi.

“Kur kur,” derken yanına sokuldum. “Ali Asaf çok sever turşu,” dediğimde Emine annem bir yandan gülerken bir yandan da numaradan beni cimcikledi.

“Ay,” dediğimde dudaklarında hâlâ gülümsemenin izlerini taşıyordu. “Adamın ağzına layık kız mı vereceğim, terbiyesiz seni.”

Kendimi tutamadan kahkaha attım. “Senin aklın fesat valla ben bir şey demedim.”

Gülerek evden çıktık. Yolun karşısına geçerken Emine annemin koluna girdim. Baharların bahçe kapısını açmak için elimi uzattığım anda kapı aniden açıldı. Elim boşluğa düşerken Ali Asaf ve Orhan abiyle karşı karşıya geldik.

Bakışları önce bana sonra da Emine anneme döndü. Yeniden bana baktığında Emine annem, “Ay dikildin kaldın evladım kapıda, çekil de içeri geçelim,” dedi. Ali Asaf yeniden şaşkın bakışlarını konuşan kadına çevirdiğinde elimi ağzıma götürüp gülümsememi saklamaya çalıştım. Orhan abi hafifçe güldü ve Emine annemin koluna girip bahçeye doğru ilerledi.

Ali Asaf’la ikimiz kapının önünde durduk. Bakışlarımı kaldırıp yorgun yüzüne baktım. “Gören de sen evleniyorsun zanneder,” dedim gülümsemesini sağlamak için ama tam tersini yapıp kaşlarını çatı.

“Birileri huysuzluk etmeseydi o da olurdu tabii.”

Yaptığım şakaya verdiği karşılık yüzünden derin bir nefes aldım. Beni kızdırmasına izin vermeyecektim. Ona doğru bir adım yaklaştım. Ellerimi arkamda birleştirip yüzüne bakabilmek için başımı hafifçe geriye attım. Hafif çatılmış kaşlarıyla yüzümü inceledi.

“Ne bu sinirinin sebebi bakalım yine komutanım?” dediğimde başını iki yana salladı. Derin bir nefes aldıktan sonra tek elini belime sarıp beni kendine doğru çekti. Dudaklarını saçıma bastırdı, geri çekilip yeniden bana baktı.

“İyiyim ben komşu kızı.” Dudakları hafifçe kıvrıldı ama bu beni ikna etmeye yetmemişti.

Elimi kaldırıp birkaç günlük sakalında gezdirdim. “Bahar’ın düğününden sonra konuşmamız gerek. Üzerine gelmek istemiyorum ama senin bu hallerin normal değil.”

Yüzüme bakarken yutkunmasını izledim. Başım belli belirsiz bir kere eğerek beni onayladı. Kabul etmesi beni şaşırttı. Aslında mutlu olmam gerektiğinin farkındaydım. Uzun zaman sonra beni geçiştirmemiş ve konuşmaya karar vermişti ama yine de bir tarafım sebepsizce o kadar korkuyordu ki bu korkuya bir türlü anlam veremiyordum.

Üzerimizdeki gerginliği atmak için gülümsedim. “Siz bir yere mi gidiyorsunuz?”

Ali Asaf başıyla onayladı. “Abimle biraz işimiz var, siz ne yapacaksınız?”

“Bahar, ben ve Selim gelinliği almaya gideriz. Ben gelmeyeyim dedim ama Bahar son halini orada gör diye tutturdu.” Ali Asaf gülümseyerek beni onayladı.

“Akşam bizdesin o zaman,” dediğinde başımı salladım. Parmak uçlarımda yükselip yanağına minik bir öpücük bıraktım ve geri çekilirken Ali Asaf’ın arkasından Orhan abinin geldiğini gördüm. Ona da gülümseyerek baktığımda bana belli belirsiz gülümsemeyle karşılık verdi.

Yanlarından geçerken Ali Asaf’ın eline dokunup hafifçe sıktım. “Hadi size kolay gelsin o zaman.”

İkisi de bana aynı anda cevap verip gittiğinde ben de bahçedeki merdivenleri çıkıp, mutfağın bahçeye bakan kapısına doğru yürüdüm. Ayağımdaki sandaletlerimi çıkarıp içeri girdiğimde mutfaktaki herkesin başı bana doğru döndü.

Seyhan teyze, “Hoş geldin kızım,” dediğinde hemen karşılık vererek gülümsedim. “Hoş buldum.”

Daha kimseyle konuşmadan Bahar telaşla içeri girdi. “Ay, Selim gelmiş,” derken hızlı adımlarla bana doğru geldi. Bir eliyle saçlarını düzeltip diğer eliyle çantasını takmaya çalışmasına istemsizce güldüm.

“Hadi Mahi, neden bekliyorsun?”

“Hemen mi çıkıyoruz?” Ben sorumu sorduğumda Bahar’ın annesi araya girdi.

“Kızım çağır çocuğu da bir yemek yer öyle çıkarsınız.”

Bahar sanki mümkünmüş gibi daha da panikledi. Heyecanını anladığım için Bahar cevap vermeden araya girdim. “Selim bize yemek sözü vermişti.”

Bahar yanımda derin bir nefes alıp verirken başını salladı. Koluna girdim ve bahçeye çıktık. “Kız iyi misin sen?”

Başını iki yana salladı. “Bütün gece uyumadım.”

“Heyecan tabii normal,” derken gülümsedim ama Bahar’ın yüzüne bakınca farklı bir şey olduğunu anladım.

“Heyecan da var tabii ama daha çok korku,” dedi.

“Tamam, bu da normal zaten. Evlilik bu, basit bir şey mi? Her ne kadar sevdiğin adamla birlikte oluyor olsan da sonuçta aynı evde yaşayacaksınız. Bir sürü özel an paylaşacaksınız. Korkman normal canım benim ama bunu kendini yıpratacak bir hale getirme.”

Başını sallayıp beni onayladı ama üzerindeki tedirginliği hissedebiliyordum. “Gece burada kalayım mı? Hem biraz konuşuruz.”

Başını hevesle sallayıp beni onayladığında biraz rahatladım. İçini döküp rahatlamak istiyorsa ben de arkadaşı olarak elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Kol kola bahçeden çıktığımızda Selim'i arabaya yaslanmış halde bizi beklerken bulduk. Bahar'ı görünce adeta yüzü aydınlandı. Onun bu hali benim de suratımda salak bir gülümseme oluşmasına sebep olmuştu. Bahar'ın kolundan çıktım. Bahar, Selim'e doğru yürürken Selim de ona doğru geldi. Bahar'ın yüzüne düşen bir tutam saç geri itti ve bir eliyle yüzüğünün olduğu elini tutarak, alyansının üzerinden parmağını hafifçe okşadı. Karşımda adeta romantik bir film sahnesi canlanıyor gibi hissettiğimden derin bir iç çektim.

Selim, Bahar'ın elini tuttu ve bana doğru döndü. "Hazır mısınız kızlar?"

Yüzündeki sırıtma bulaşıcı gibi bana da yayıldı. "Valla ben hazırım da sevgili nişanlın çok heyecanlı."

Bahar'ın yanakları kızarıırken Selim'e çekinerek baktı. Selim onun bakışından anlamış gibi gülümseyerek, "Ben de senin kadar heyecanlıyım, sadece belli etmemeye çalışıyorum," dedi.

Hava gittikçe ısınmaya başladığından ikisinin arasındaki bu samimi anı bozmak zorunda kalarak artık gitmemiz gerektiğini söyledim.

Selim direksiyonun başına geçerken Bahar ön koltuğa oturdu, ben de arka koltuğa yerleştim. Gelinliği alacağımız mağazanın önüne gelene kadar kısa sohbetler etmiştik ama genel olarak herkes sessizdi.

Serin mağazaya girince rahatlamayla bir iç çektim. Selim bizi oturma bölümünde beklerken Bahar'la ikimiz perdelerin arkasına ilerleyip giyinme alanının olduğu yere geçtik. Görevli bir kadın Bahar'ın gelinliğini getirdi ve üzerindeki koruyucu kılıfını çıkardı.

Heyecandan yerimde duramıyordum. Kadın gelinliği askıya astı ve Bahar'ın yanına ilerledi. Bahar üzerindeki her şeyi çıkarınca kadın yeniden gelinliği aldı, arkadaşımın giyinmesine yardım etti. Sonunda tamamen giyindiğinde bana doğru döndü ve aniden nefesim kesildi.

A kesim gelinliğin her yeri ufak inciler ve taşlarla süslenmişti. Açıkta kalan omuzlarından aşağıya uzun kolları iniyordu. Oradaki tülün üzeri de teninde şahane ışıltılar bırakan taşlarla doluydu. O kadar güzel olmuştu ki gözümünden kaçan yaşı hızlıca sildim.

Bahar bunu fark edince gülümsedi. O sırada görevli kadın Bahar'ın arkasına geçti. Saçlarının oraya taktığı duvak sık incilerle başlayıp aşağı doğru seyrekleşen süslemelerle devam eden bir duvaktı. Daha güzel olamaz dediğim anda beni şaşırmıştı.

Gelinlik zaten çok güzeldi ama duvakla birlikte şahane olmuştu. Bahar yüzündeki gülümsemeyle bana doğru döndü. "Nasıl?"

İki elimi birleştirip göğsüme bastırdım. "O kadar güzel oldun ki..." Onu tarif edecek kelimeleri bir araya getiremiyordum.

Bizimle ilgilenen çalışan, "Çok yakıştı," dedi araya girerek. "Eğer sizi rahatsız eden bir yer yoksa teslim alabilirsiniz."

Bahar yeniden aynada kendine baktı. "Yok, her şey tam istediğim gibi oldu. Teşekkür ederim."

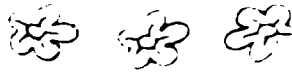
Kadın gülümseyerek karşılık verdi ve bir adım atarak gelinliği çıkarması için Bahar'a yardım etmek için ilerledi. Bahar aniden, "Selim'in de görmesini istiyorum," dediğinde kadınla birbirimize baktık.

"Ben sizi yalnız bırakayım. Hazır olduğunuzda beni çağırabilirsiniz," diyen görevli kadın bizi yalnız bırakarak çıktı.

"Sen burada kal, ben Selim'i göndereyim," dedim.

Hızlı adımlarla bekleme odasına geldiğimde Selim hâlâ bıraktığımız yerdeydi. Beni görünce ayağa kalktı ve Bahar'ı görmek için arkama baktı.

"İçeri gir, senin de görmeni istiyor," dedim. Selim sanki bu anı bekliyormuş gibi kocaman gülümsedi ve hızlı adımlarla perdenin arkasına geçti. Baş başa kalmaları için yanlarına gitmedim.

Gün içinde eksik kalan tüm işlerimizi hallettik. Benim elbisemin de ufak bir tadilatı vardı ve bitince onu da alıp, elimiz kolumuz dolu bir halde eve döndük.

Ev sabahki haline göre daha sakindi ama yine de düğüne iki gün kalmışken normal halinden daha kalabalıktı. Selim poşetlerin çoğunu taşıyarak önden ilerdi. Elindekileri bırakmak için içeri girdiğinde Bahar da arkasından gitti.

Bahçenin uç köşesinde oturan Ali Asaf ve Orhan abiyi gördüm. Geldiğimizi gördüklerinde ikisi konuşmasına ara verip bana baktı. Orhan abi düğünden birkaç gün sonra kısa bir süre çalışmak için yurt

dışına gidecekti. Bizim geldiğimizi görünce Ali Asaf elinde tuttuğu sigarayı dudaklarına götürüp derin bir nefes aldı ve dumanı dışarı üflerken elindeki sigarayı Orhan abiye uzatıp bana doğru yürüdü.

Yanıma geldiğinde kolumda gittikçe ağırlaşan elbisemi diğer koluma yatırdım. Elbiseyi daha düzeltmeden Ali Asaf elimden aldı ve askı kısmından tutarak omzuna dayadı. Yüzümde oluşan gülümsemeyle ona doğru biraz daha yaklaşıp başımı kaldırdım.

“Yorgun görünüyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Değilim, en azından şimdi değilim.”

Elimi kaldırıp pürüzsüz yanağına dokundum. “Tıraş olmuşsun?”

Bu sefer sorum onu gülümsetti. “Bir iki gün daha da yoğun geçecek, ben de hazır dışarıdayken bugün hallettim.”

“Orhan abiyle işimiz var dediğiniz şey tıraş olmak mıydı?”

“Vardı işte bazı işler,” diyerek beni geçiştirdi. Hemen ardından ekledi. “Evrak işlerim de vardı benim onları hallettim.”

Konunun gittiği yeri tahmin ettiğimden yerimde biraz kıpırdandım. Hiç cevap vermezsem Ali Asaf bu durumu görmezden geldiğim için huzursuz olacaktı ama konunun uzaması da benim canımı sıka-caktı büyük ihtimalle.

“Bitti mi peki?” diye sordum tedirgin olarak.

“Evet, hepsini verdim.”

“Ne zaman belli olacak?”

Başını biraz yana yatırarak bana baktı. “Kısa süre içinde,” dedi sadece. Derin bir nefes aldım. İkimiz de sessiz kalınca Ali Asaf, “Elbiseni eve mi götüreceksin?” diye sordu. Başımı sallayarak onayladım.

“Gidelim o zaman, ben taşıyım.”

“Emine annem gitti mi?”

“İçeride onlar. Bahar’ın evine gidecek bir şeyler varmış onları ayarlıyorlar.”

Çantamdan anahtarlarımı çıkarıp elime aldım. “O zaman gidelim, ben de üzerimi değiştireyim. Bir de yanıma eşya alacağım.”

Ali Asaf arkamda yürürken adımlarını hızlandırdı. “Neden eşya alacaksın?”

“Bu gece Bahar’la kalacağım,” dedim.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu merakla.

Omuzlarımı silktim. “Yok, sadece doğal olarak biraz gergin. Ben de onun yanında olmak istedim.”

Sadece başıyla onayladı. Bahçenin merdivenlerini inip kapıdan çıktık. Yolun karşısına geçtiğimizde benim evimin demir kapısını iterken arkamdan biri bana seslendi. Ayşe’nin sesini duyunca hemen arkamı döndüm. Kaan, Ayşe ve Songül bize doğru gelirken ben de onlara doğru yürüdüm. Ayşe’ye sarılıp öptüm.

“Kız bu ne neşe?” dediğimde yüzündeki gülümseme genişledi. Arkasında asık suratla dikilen Kaan’a bakınca tek kaşım havaya kalktı.

“Ayşe Hanım beni sinir ettikçe neşeleniyor,” diye sessizce söylendi. Bunu hepimiz duyunca biraz daha güldük.

Bakışlarımı Songül’e çevirdim. Yüzü biraz solgundu ama gülümseğinde aynı şekilde karşılık verdim ve hafifçe sarıldım.

“Nasıl hissediyorsun?”

Artık eskisi kadar sık görüşmüyorduk. Aramızda bir sorun yoktu ama Songül uzun bir süre annesinin memleketine gitmişti. Kendi isteğiyle aramıza mesafe koymuş gibi hissediyordum fakat Bahar her zaman abarttığını söylüyordu. Düğünden önce geri gelmesine bile şaşırmıştım.

Kaan, “Size gidiyoruz,” dedi Ali Asaf’a bakarak.

“Elbisemi eve bırakıp geleceğiz,” diye karşılık verdim.

Onlar yolun karşısına geçerken demir kapıyı itip açtım. Merdivenleri hızla çıkıp Ali Asaf arkamdan gelirken anahtarımınla kapıyı açarak içeri girdim. Ayakkabılarımızı çıkarıp salona geçince, “Elbiseyi şuraya asalım hayatım hiç yukarı taşımaya gerek yok,” diyerek salon kapısını işaret ettim.

Ali Asaf gösterdiğim yere gidip elbisemi astı. Bana doğru dönüp yanıma geldi ve ellerini belime sarıp kollarını arkamda birleştirdi. Beni sımsıkı tutmuş halde yüzüme baktı.

“İstersen sen git, ben bir duş alayım.” Sesim fısıldar gibi çıkmıştı.

Başını iki yana salladı. “Beklerim ben seni.”

“Tamam,” dedim yine fısıldayarak.

“Tamam,” diye karşılık verdi ama ikimiz de hareket etmedik. Duş almam için kollarının arasından çıkmam, onun da beni bırakması gerekiyordu ama kıpırdamadık.

Başını eğip dudaklarını elmacikkemiğime bastırduğunda derin bir nefes aldım.

“Özledim,” dedi sadece. Sesinin tonu, kalbimi kırıyormuş gibi hissettirmişti.

Dudaklarını olduğu yerden hiç çekmedi. Tenime vuran nefesinin varlığıyla ısındım.

“Her gün görüyorsun beni.” Gülümseyerek söylediğim cümle aramızda yankılandı. Her ne kadar neredeyse her gün birbirimizi görüyor olsak da ben de onu çok özlemiştim.

“Sadece görmek yetmiyor bazen,” dediğinde yutkundum. Belimde gezinen parmakları gerildi. “Ve kısa süre sonra bunu bile yapamayacağım.”

Gözlerimi kapatıp kalbimin sakinleşmesini bekledim. “Ali Asaf...”

“Bu konuda konuşmak istemediğinin farkındayım. Siktiğimin...” Ağzından çıkan küfürle dişlerini sıkıp biraz duraksadı. “Bunu düşünmekten aklımı kaçıracağım. Sen istemiyorsun diye susuyorum ama delirdiğimi görmüyor musun, Mahinev?”

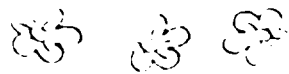
Alnımı göğsüme bastırdım ve hızla çarpan kalbini dinledim. Geri çekilip yüzüne baktığımda bakışlarını üzerime sabitledi.

“Ne diyeceğimi bilmiyorum, Ali Asaf. Tartışmak istemiyorum seninle ama bu iş böyle de olmaz.”

Dişlerini sıkınca çenesinin kasıldığını fark ettim.

“Konu sadece bu mu?”

Başını iki yana sallayıp beni serbest bıraktı. “Sen duş al, bir an önce gid-” Cümlesini bitiremeden telefonu çaldı. Arayan isme bakıp yeniden bana döndü ve sonra tek kelime etmeden beni orada bırakıp dışarı çıktı. Arkasından gidip ne olduğunu sormak istiyordum fakat benim duymamı istese yanımda konuşurdu diye düşündüm. Yine de merakıma yenik düşüp mutfığa ilerledim ve camın arkasından Ali Asaf’ı izledim. Konuşmalarını duyamıyordum ama yine vücut dilinden hoşuna gitmeyen şeyler olduğunu anlayacak kadar tanıyordum onu.

Dün geceden kalma yorgunlukla oturduğum yerde gerindim. Sonunda düğün günü gelip çatmıştı. Mutfakta durmuş elimdeki tabaktan sarma yemeye çalışırken Emine annem yanıma geldi. “Şimdi

elbisene damlatacağsın yağı,” diyerek beni çocuk gibi azarladı ve bir mutfak bezini dizlerimin üzerine serdi.

Gülümseyerek ona bakarken ağzıma bir sarma daha attım. Başını iki yana sallayıp bana arkasını dönüp mutfaktan çıktı.

Ali Asafların evindeydik. Kuaförden sonra buraya gelmiş, Selim ve ailesinin gelmesini bekliyorduk. Sabahtan beri koşturmaktan aklıma yemek yemek gelmediği için ancak şimdi ağzıma iki lokma bir şey sokmaya çalışıyordum.

Bir tane daha sarmayı ağzıma attığım an Ali Asaf mutfak kapısından içeri girdi. Kapının önünde elinde siyah kravatıyla dikilen adamı görünce elimdeki sarma ağzıma ulaşmadan havada asılı kaldı.

Benim gümüş rengi elbisemin yanında o simsiyah giyinmişti. Baştan aşağı her şeyi siyahtı. Siyah pantolon, siyah gömlek, siyah ayakkabı ve kemer, siyah ceket ile elindeki siyah kravat... Tabii ki siyah giyineceğini biliyordum ama ona ne kadar yakıştığını görünce nefesim kesilmişti.

“Vay anasını,” dedim ağzımdaki lokmayı yutarken. Elimdeki sarmayı yeniden tabağa bıraktım. Ali Asaf söylediğimi duyunca başını kaldırdı ve bana gamzesini göstererek sırtıttı. Tek kaşını kaldırıp bana doğru yaklaşırken yerimden kıpırdamadım.

Oturduğum sandalyede başımı geriye yatırdım ve hayran hayran bana yaklaşan adamı izledim. Elinde tuttuğu kravatı dolayıp cebine koydu. Bacakları benim dizlerime değene kadar yanıma yaklaşıncaya başımı daha da geriye yatırdım. Elini uzatıp boynuma dokundu ve çeneme doğru kaydırıldı. Gözleri dudaklarımda gezinirken, “Acıktın mı sen?” diye sordu.

Dudaklarımı yalayıp başımı sallayarak onu onayladım. “Sabahtan beri bir şey yemeye fırsatım olmadı.”

Bunu duyunca kaşları çatıldı. Konuşmasına izin vermeden araya girdim. “Çok yakışıklı olmuşsunuz komutanım.” Gülümseyerek baktığımda bakışları yumuşadı. Eli yeniden çenemden boynuma kaydı ve orayı hafifçe okşadı.

“Sen de yine çok güzel olmuşsun komşu kızı,” diye karşılık verdi. *Yine* kelimesi beni olduğumdan daha mutlu bir hale soktu.

Bakışlarını üzerimde gezdirdi. “Elbisen çok yakışmış,” diye fısıldarken eğilip yanağıma bir öpücük bıraktı. Fakat geri çekilmeden önce

dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Keşke üzerinden çıkarma şansım olsaydı,” dediğinde yutkunmak zorunda kaldım.

Hiç uzaklaşmak istemiyordum ama yine de kendimi geri çektim. “Toplum içinde şöyle şeyler söyleme,” dedim hızlanan nefesimi düzene sokmaya çalışarak.

Aniden, “En son tenine ne zaman dokundum hatırlamıyorum,” diye devam etti. Sanki az önce ben onu uyarmamışım gibiydi.

“Ali Asaf,” dedim uyarır gibi. Fakat sesimin tonu bana bile çok inandırıcı gelmemişti. Bahçe kapısından mutfığa doğru gelen ayak sesleriyle birbirimizden uzaklaşmak zorunda kaldık. Ayşe ve Kaan kapıdan içeri girdiğinde tabağımı masanın üzerine bırakıp ayağa kalktım. Ali Asaf’ın önüne geçip, Kaan ve Ayşe’nin kapıdan girmesini izlerken Ali Asaf’ın sıcak eli çıplak sırtıma dokundu. Başımı çevirip sahte bir kızgınlıkla ona baktım ama bana gülümseyince dayanamayıp yanağından öptüm.

Tam o sırada tabii ki Kaan’ın bakışları üzerimizdeydi. Sinsi bir sırıtmayla yanımıza gelirken bana bakarak, “Yavrusu n’aber?” dediğinde kendime engel olamadan kahkaha attım.

“Lan bir şeye takıldın mı bırakmıyorsun,” diyen Ali Asaf ters ters Kaan’a baktı ama tabii ki Kaan bunu umursamadı.

“Sana lakap takmamı kısıkanıyor bence. Kaç yıllık arkadaşsınız, neden bana demiyor da Mahi’ye diyor diye geceleri uyuyamıyor.”

Ayşe’yle ikimiz aynı anda kahkaha attık. Kaan, Ali Asaf’ı kızdırmaya devam etme niyetiyle ağzım açsa da aynı anda evin içine dolan korna ve davul zurna sesiyle susmak zorunda kaldık. Ayşe’yle ikimiz birbirimize baktık ve koşar adımlarla Bahar’ın yanına gitmek için mutfaktan çıktık. Kaan’ın arkamızdan, “Ayşe koşma!” dediğini duysak da ikimiz de durmadık.

Bahar evden çıkarken makyajım akana kadar ağladım. Kaan ve Ali Asaf ne yapacaklarını bilemeden yanımızda gergin bir şekilde durdular ama bizi isteselerdi bile durduramazlardı. Arkadaşımız için mutluluktan ağlıyorduk ikimiz de. Bu ağlama arabalara binince aniden kesildi tabii. Sanki bir tuşumuz varmış gibi bir anda ruh halimiz değişmiş,

aniden eğlenmeye başlamıştık. Adamlar yine bu halimize şaşkınlıkla ve biraz da telaşla bakıp kalmışlardı.

Düğünün ilk saatleri koşturmaca halinde geçip gitmişti. Fakat yanından sonra o kadar eğlenmiştik ki adeta kendimizden geçmiştik. Bir ara Kaan birkaç saat önce ağladığımızı hatırlatmak istemişti ama onu görmezden gelmiştik.

Düğünün sonlarına doğru hepimiz perişan haldeydik. Ensem terden sıırıslam olmuş, yapılı olan saçlarım dağılmış, çoktan rastgele bir tokayla toplanmış hale gelmişti. Kendimi Emine annemin yanındaki boş sandalyeye attım. Benim bu halimi görünce hemen çantasından ufak bir havlu çıkarıp elime tutuşturdu.

Ben ensemini onunla silerken diğer yanıma Ali Asaf oturdu. Tüm düğün boyunca beni delirtmekten başka bir şey yapmamıştı. Başından beri biraz kendimize zaman verelim dememe rağmen asla geri durmayıp zaten yeterince insana belli etmişti. Ama düğünde bütün tanıdıklarımız ve mahalledeki herkes buradayken sürekli bana yakın durması bardağı taşıran son damlaydı.

Elimdeki ufak havluya uzanıp, “Ver ben sileyim,” dediğinde ona ters ters baktım.

“Tabii şöyle sahnenin ortasına da çıkalım, sen beni bir güzel öp istersen, daha az dikkat çekeriz.”

Sinirle konuşmuş olsam da ağzımdan çıkan kelimelerle gülümsedi. Bu fikri destekleyecek tek kelime duymak istemiyordum. Emine annem söylediğim şeyi duyunca gülse de sahte bir kaş çatışıyla bana bakınca mahcup olarak omuzlarımı silktim. Bu adam yüzünden başıma gelmeyen kalmamıştı. Ali Asaf’a dönüp ters ters bakmak istedim ama tam o anda kulaklarımıza dolan müzikle tüm gözler üzerimize çevrildi. Kaan, Ali Asaf’ın yanına gelip kolundan tutunca bir anda halay başı olan Ali Asaf’a şaşkınlıkla baktım. Her şey o kadar hızlı gerçekleşmişti ki hayretle izlemeye başladım.

Eline tutuşturulan mendili iki parmağının arasına aldı. Kaan aynı hızla Selim’i, Ali Asaf ve kendisinin arasına çekti. Coşkun ve Orhan abi de girince, halay sırası bir anda uzamaya başladı. Çalan müziğe davul sesi karıştı ve erkeklerin hepsi aynı anda *haydeee* diye bağırdığında tüylerimi diken diken eden bir gürültü duyduk.

Aynı anda ayaklar yere vuruldu, omuzlar birleşti ve erkeklerin hızlı adımları çalan müziğe eşlik etti. Ali Asaf mendil tutan elini havaya kaldırdı. Gür bir bağırış eşliğinde yüzünü halayın devamına döndü ve Selim'in elini de havaya kaldırarak arkadaşının karşısında halayı yönlendirdi.

Bir süre sonra yeniden omzunu Selim'le birleştirdi. Elleri arkada buluştu ve kısa adımlarla salınıp hareket etmelerini hayranlıkla izledim. Gözlerimi halayın başı olan adamdan bir saniye bile ayırmadım. Düğünün başındaki gibi değildi artık. Gömleğinin kollarını katlamış, kravatını çıkarmış ve yakasından bir iki düğmeyi açmıştı. Terden sırtına yapışan gömleğine bile aptal âşık gibi bakıyordum.

Tüm halay boyunca ağzımın suyu aka aka onun güzelliğini izledim. Bu adamın halay çekmesinden bile etkilendiğime inanamıyordum. Halay başladığı gibi aniden bitti. Ali Asaf yanında duran Selim'e sarıldı ve sırtına birkaç kere vurup yeniden yanıma doğru gelmeye başladı. Yanımdaki boş sandalyeye çökünce yorgunlukla nefes aldı. Emine annemin verdiği bez hâlâ elimdeydi. Bana doğru dönünce hiç düşünmeden elimi kaldırdım ve terle parlayan alnını sildim sakince. Yüzünde oluşan ifadeyi görmezden gelerek, ensesini de silip geri çekildim.

Ali Asaf başını bana doğru eğdi. "Beni sahnenin ortasına çekip öpseydin daha az dikkat çekerdik," dediğinde gözlerimi çekinerek etrafta gezdirdim. Tabii ki bizi izleyen gözler vardı fakat Ali Asaf'ın ağzına laf vermemek için belli etmemeye çalıştım.

Elini uzatıp kucağımda duran elimi tuttu ve kendi kucağına çekti. Yutkunarak birleşen ellerimize baktım. Hoşuma gitmemiş gibi davranacak değildim. Gözlerim hemen yanıımızdaki masada oturan Seyhan teyzeyle birleştiğinde onun da ellerimize baktığını gördüm. Bu durumdan o kadar memnun olmuştu ki hiçbir şey söylemese de yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum.

Başımı iki yana salladım ve Ali Asaf'ın parmaklarını biraz sıktım. Gözlerim gelin ve damat masasının yakınında oturan Tuğçe'ye denk geldiğinde onun da bizi izlediğini fark ettim. Bir Ali Asaf'a bir de birleşen ellerimize baktı. Elinde tuttuğu çantasını sıktı, gözlerinde beliren ifade yüzünden yüzümü buruşturdum.

Yerinden kalkıp hızla yürüyüp gittiğinde derin bir nefes aldım. Ali Asaf'a karşı hâlâ bir şeyler hissettiğinin farkındaydım. Bir yanımda bu

durumdan ne kadar nefret ederse etsin onu anlıyordu da aslında ama yine de bu şekilde davranması sinirlerimi bozuyordu.

Ayşin, pembe gelinliğiyle zıplayarak yanımıza geldi. Ali Asaf'ın kucağına tırmanıp dizine oturdu. Başını göğsüne yasladığında Ali Asaf kolunu beline dolayıp onu tuttu.

“Ay, Ali,” dedi Ayşin ve iç çeker gibi nefes aldı. “Düğünler çok yorucuymuş, of.”

İsyanına istemsizce kıkırdadım. Ali Asaf da sessizce güldü. “Prensesler yorulmaz. Sen isteseydin biz yapardık.”

Ayşin bunu düşünür gibi biraz bekledi ama sonra başını iki yana salladı. “Aliii,” dedi ismini uzatarak. “Öyle olmaz ki ben göbek attım. Başkası atarsa eğlenemezdin ki.”

Belli ki Ayşin'in yeni takıntısı cümlelerin sonuna *ki* eklemektir. Ali Asaf sahte bir ciddiyetle kaşlarını çatı.

“Haklısın güzelim, bak ben bunu düşünemedim.”

Ayşin, Ali Asaf'tan duyduğu iltifatla gülümsedi. “Önemli değil, Ali,” dedi ona anlayışla bakarak. “Her şeyi bilmek zorunda değilsin ki sonuçta.”

Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım. Ali Asaf bana bakarken dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. Ayşin yine başını Ali Asaf'ın göğsüne yasladı. Omzumla Ali Asaf'ın omzunu dürttüm. Bana baktığında yüzünde hâlâ gülümsemesinin izleri vardı.

Dalga geçer gibi, “Sonuçta her şeyi bilmek zorunda değilsin ki...” derken ağzımdan sesli bir kahkaha kaçtı. Ali Asaf bana doğru eğilip kulağıma doğru yaklaştı.

“Göstereceğim ben sana neleri bildiğimi,” dediğinde onu duymamış gibi davranmayı tercih ettim. Yanaklarımın ısındığının, kızarıklığının boynuma doğru indiğinin farkındaydım ama her şey normalmiş gibi davrandım. Fazla oynayıp terlemenin arkasına sığınma şansım vardı.

Gecenin sonlarına doğru herkesin pili bitmişti. Salonda biz bize kalmış yavaş yavaş toplanmaya başlamıştık. Bahar ve Selim sessizce masalarında oturmuş kendi aralarında konuşuyordu.

Buradan direkt evlerine gideceklerdi. Balayına iki gün sonrası için plan yapmışlardı.

Hep birlikte salondan çıktık. Bahar ve Selim'i kendi arabalarına yolcu ederken gizli gizli ağlayan Seyhan teyze ve Bahar'ın annesine baktım. Emine annem de tabii onları görünce dayanamamıştı. Bahar'ın ailesi memleketlerine döndüklerinde kızlarından uzak kalacakları için üzgünlerdi. Şakayla karışık onlara zaten Bahar'ın yıllardır burada olduğunu söylemiştik düğünden önce ama aynı şey olmadığını söyleyip o zaman da ağlamışlardı.

Eve döndüğümüzde herkes yorgundu. Emine annem eve geçerken ben biraz daha kalıp Seyhan teyzeye yardımcı oldum. Artık herkes ayakta uyuyacak hale gelince ben de evime geçmek için toparlandım. Bahçeye çıkıp, dışarıda oturan Ali Asaf ve misafirlerin yanına doğru ilerleyerek salıncağın üzerinde duran çantamı aldım.

Çantamı elime aldığım an telefonum titredi. Kaşlarımı çatarak içinden telefonu çıkardım ve arayan kişinin Bahar olduğunu görünce panikle etrafıma bakındım. Ali Asaf'la göz göze geldik. Yüzümden ne anladıysa yerinden kalkmaya niyetlendi ama Osman amca ona bir şey sorduğunda babasına dönmek zorunda kaldı.

Hızlı adımlarla bahçenin arka tarafına geçtim. "Bahar," diyerek telefonu açarken yüreğim ağzımdaydı.

"Mahi," dedi ama sesi kısık geliyordu. Aklımdan bir sürü saçma şey geçerken konuşmayı zor da olsa başardım.

"Ne oldu?"

"Hastalandım," dedi Bahar huzursuz bir ses tonuyla.

"Doktora mı gitmen gerek?"

"Of hayır Mahi, adet oldum," dedi.

Öyle bir rahatladım ki tüm bedenim neredeyse orada yığılıp kalacaktı.

"Geri zekâlı," dedim sinirle. "Aklımı çıkardın."

"Ne var ya? Panikledim ben de işte."

"Ha ben panikledim Mahi'yi de geberteyim mi dedin?" Elimi artık beni rahatsız eden saçlarımın arasına sokup hafifçe çekerek gevşettim.

"Tamam, adet oldun anladım. Şimdi gidip güzelce düşünüyünce al ve sonra kocana gidip durumunu söyle."

"Banyoda olduğumu nereden anladın?" dediğinde kahkaha attım.

"Sesin yankılı ve kısık geliyor."

Bahar biraz sessiz kalıp bekledikten sonra konuştu. “Ya onunla birlikte olmak istemediğimi düşürse?”

Gözlerimi kapatıp sıktım. Arkadaşıma kızamıyordum bile. Çünkü ikimizin de saçma sapan paniklerinin olduğu gerçeğini yıllar önce kabul etmiştik.

“Hayatım,” dedim onu sakinleştirmek ister gibi. “Neden öyle düşünsün? Bu senin elinde olan bir şey değil ki.”

“Çok fazla stres yaptım düğün zamanı,” dedi Bahar, sanki bir şeyleri açıklamak zorunda hisseder gibi. “Adetim gecikti ve şimdi de geldi işte.”

“E tamam bak kendin diyorsun işte, neden böyle olduğunu da biliyorsun. Güzel bir duş al, sonra da Selim’e söylersin.”

“Öyle düşünmez değil mi?”

“Düşünmez tabii ki Bahar, delirme. Düğün stresinden senin kafan karışmış. Yoksa Selim’in öyle bir şey düşünmeyeceğinin sen de farkındasın.”

“Saçmaladım değil mi?” dediğinde güldüm.

“Evet ama normal. Heyecanlısın, yorgunsun. Hepsi normal aşkım, merak etme.”

“O zaman ben gideyim,” derken sesi ilk aradığı zamana göre daha iyiydi.

Bu haline gülümserken telefonu çat diye kapattı. Başımı iki yana sallayıp arkamı dönecekken iki kol belime sarıldı ve aniden beni havaya kaldırdı.

“Ay!” derken arkadan yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Sen kuytu köşelere çekilmiş kimlere aşkım diyorsun bakayım?” diyen Ali Asaf beni havaya kaldırarak bahçenin arka köşesine doğru ilerledi.

“Ödümü patlat da öleyim, Ali Asaf,” dedim sinirle.

Beni kucağında tutmaya devam ederken enseme bir öpücük bıraktı. Dudaklarını bastırdığı yerden çekmeden hafifçe kaydırıldı ve minik öpücüklerle enseme gezindi.

“İndir beni.” Sesim artık daha sakindi.

Dudakları omzuma dokundu. “Böyle kucağımda tutsam hep seni,” derken boynumda dişlerini hissettim.

“Sakın ısırma bak,” dedim ama sesim çoktan pes ettiğimi gösterir gibiydi.

“O bahçeden herkesin içinde geçecek olmasan zevkle yapardım ama yapmayacağım.” Sıcak dudakları bir kez daha aynı yeri okşadı.

Sonra beni yere bıraktı ve kollarının arasında yüz yüze bakacak şekilde döndürdü. Bir eli belimdeyken diğer elini enseme sardı, biraz sıkarak beni ona bakmam için zorladı. “Kiminle konuşuyordun?”

Dudakları benimkilere yaklaştı. Nefesini tenimde hissedince başımı ona doğru yaklaştırdım. Dudaklarım belli belirsiz dokundu ama Ali Asaf kendini geri çekti. Kaşlarını çatarak ona baktığımda dudaklarında oluşan sinsi gülümseme tüm bedenimi ürpertti.

“Bahar’la konuştum, mutlu musun?”

Bu sefer kaşları endişeyle çatıldı. “Ne oldu?” dediğinde ona biraz daha yaklaştım.

“Bir şey yok. Kadınsal durumlar,” dedim konuyu daha fazla uzatmaması için. Ama bir şey söylemesem de meraktan delirirdi. O yüzden bu şekilde geçiştirmek istedim.

Başıyla beni onayladı. Bana biraz daha yaklaşıncı beklentim heyecanla arttı.

Dudaklarının bana sakince dokunmasını beklerken, Ali Asaf aniden kendini bana doğru bastırdı. Ağzı benimkini ele geçirirken hiç beklemeden sıcak dili dudaklarımın arasından kayarak benimkine dokundu. Öpüşmenin hızı öyle şiddetliydi ki birkaç adım geri kayarak tökezledim. Ali Asaf bunu fırsat bilerek beni desteklerken geriye doğru yönlendirdi. Sırtım taş duvara değdiğinde hafif bir sızı hissettim. Ali Asaf kolunu arkaya uzatıp duvarla sırtımın arasına sokunca az önce hissettiğim sızı yok oldu.

Dudakları acımasızca dudaklarımın üzerinde gezinirken canımı acıtmamak için yaptığı bu hareketin tezatlığıyla gülümsedim.

Geri çekilip alnını alnıma yasladı. Hızlı hızlı alıp verdiği nefesler dudaklarıma vururken Ali Asaf gözlerini sımsıkı kapattı. “Seni seviyorum,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım.

“Nereden çıktı-” diye soramadan beni yeniden sertçe öperek susturdu. Öpücüklerinde neredeyse hislerinin tadını alabiliyordum.

Geri çekilip diğer elini çeneme getirdi. Sakince okşarken bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Söyle," dediğinde dudaklarımda sinsi bir gülümseme oluştu.

"Neyi?" derken neden bahsettiğini tabii ki biliyordum.

"Mahinev," dedi yeniden ve çeneme biraz daha baskı uyguladı. Sessiz olmaya çalışarak kıkırdadım.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verdiğimde içine derin bir soluk çekti. Eğilip dudaklarıma bir öpücük daha bırakıp geri çekildi.

Elimi tuttuğunda birlikte yürüdük. O kadar yorgundum ki Ali Asaf beni evime kadar görürüp, bana iyi geceler öpücüğü verdiğinde gözlerim neredeyse kapanmak üzereydi. Üzerimi değiştirdikten sonra hızlıca makyajımı çıkarıp kısa bir duş aldım ve kendimi yatağa atarak derin bir uykuya daldım.

10. BÖLÜM

Öyle büyümüş ki içimizdeki yalnızlık.
Seilmeyi beklerken, beklemeyi sevmişiz...
- Cemal Süreya

Aldı Gitti - Yasemin Göksu

Mahine

2 HAFTA SONRA...

Son günlerin hızından dolayı adeta başım dönüyordu. Düğünden sonra her şey o kadar hızlı o kadar karmaşık bir hal almıştı ki bazı şeylerin hızına yetişemiyormuş gibi hissediyordum. Bahar düğünden iki gün sonra balayına gitmişti, bugün döneceklerdi. Orhan abi iş için yurt dışına çıkacaktı birkaç gün sonra. Ali Asaf o kadar yoğunlu ki doğru düzgün görüşemiyorduk.

Doğu görevi meselesini bir daha açmamıştı ama bu konunun aramıza bir duvar ördüğünün farkındaydım. En son bu konuyu açtığında tartışmıştık ve o günden beri de benden uzak duruyordu.

Bu akşam Ali Asafların bahçesinde toplanacaktık. Seyhan teyze ve Orhan amca memleketleri Adana'ya, Bahar'ın ailesinin yanına gitmişlerdi. Emine annemle birlikte akşam için bir sürü şey hazırlamıştık. Hepsini karşı eve taşıyıp dolaba yerleştirmiştim.

Akşam olmadan önce giyinip evden çıktım ve yolun karşısına geçtim. Bahçe kapısından girdiğim anda Bahar'ın neşeli sesini duydum ve ufak bir çığlık atarak içeri koşturdum. Bahar ona doğru geldiğimi görünce beni yarı yolda karşılayıp sımsıkı sarıldı. Aynı anda mutfaktan bahçeye çıkan Ayşe bizi görünce, "Valla kıskandım," diyerek Bahar'ın arkasından gelip kollarını bize doladı.

Geri çekildiğimizde bahçedeki herkesin gözü üzerimizdeydi. Kaan yanımıza gelip Ayşe'yi yanına çekti. "Karıcığım gelir misin yanıma?" dediğinde bir kahkaha patlattım.

"Ay sen kıskandın mı?" dedim Kaan'a bakarak.

“Seninkini de görürüz birazdan yavrusu,” dediğinde arkasından gelen Ali Asaf’la göz göze geldik. Selim sakince yanımıza yaklaştı ve Bahar’ın elinden tutarak yanına çekti.

“Ben de karımı alayım o zaman,” dediğinde kahkaham daha da şiddetlendi.

Ali Asaf bana gözlerini kısıp baktığında başımı iki yana salladım. Bana gelip evlenelim derse kafasına bir şeyle vuracaktım. Neyse ki suratımda nasıl bir ifade gördüyse geri adım atarak durdu.

Bahar mutfağa doğru ilerlediğinde peşinden gittim. Hep birlikte bahçedeki masayı hazırlamaya başladık. Bahar’ı mutfakta tek yakaladığım ilk anda tatilinin nasıl geçeceğini soracaktım.

Her şeyi masaya yerleştirdiğimizde bardakları almak için mutfağa ilerledim. Tüm bardakları tepsiye yerleştirdim ve ağırlaşan tepsiyi dengede tutmaya çalışarak bahçeye çıktım.

Ben kapıdan dışarı adım attığım anda bahçe kapısı gürültüyle çarpınca yerimde sıçradım. Elimdeki bardakları dengede tutmaya çalışarak durdum ve kimin geldiğini görmek için biraz daha yürüdüm.

Önce Tuğçe’yi gördüm. Kaşlarını şaşkınlıkla ve merakla çatılırken onun burada ne işi olduğunu düşündüm. Ama sonra hemen arkasında duran Songül ve annesini görünce şaşkınlığım daha da arttı.

Orhan abi, “Ne oluyor?” diye sorarken ortama sessizlik hâkimdi. Sesindeki paniği hissetmiştim ama hâlâ şaşkınlıkla olanları izliyordum. Ali Asaf soru soran abisine baktı ve sonra bakışlarını karşısında duran kadınlara çevirdi.

“Ali Asaf, konuşmamız gerek!” diyerek araya girdi Tuğçe.

Ali Asaf kaşlarını çatarak ona baktıktan sonra başını iki yana salladı. Daha fazla dayanamayıp araya girdim.

“Ne münasebet?” dediğimde bütün kafalar bana döndü. Tuğçe bana ters ters bakıp burnunu kırıştırdı ama yüzündeki tatmin olmuşluğu buradan bile fark ediyordum.

Bir şeyler çevirdiğinden adım gibi emindim ama şu an burada ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Coşkun ortamdaki gerginliği hissetmiş gibi ortaya doğru yürüdü. “Belli ki bir şeyler var. Oturup konuşalım mı?”

Herkes donup kalmış gibi kimse kıpırdamadı.

Birisi, “Hamileyim,” dediğinde sesi fısıltı gibi çıktı, bir an için bunu Ayşe’nin söylediğini düşündüm ama içimden bir ses öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

Bunu söyleyenin Tuğçe olduğunu düşündüğümde nefesim kesildi. Ali Asaf’la konuşmak istediği konu bu muydu? Onun bebeğine mi hamileydi?

Elimdeki tepsi gürültüyle yere düştü ve adeta bir patlama etkisi yarattı. Bahar yanıma doğru yürüdü ama Ali Asaf ondan önce davranıp koşarak geldi.

“İyi misin?” dediğinde başımı iki yana salladım. Kalbim deli gibi göğsümü döverken şiddetinden adeta canım acıyordu.

“Ali Asaf,” dedim titreyen sesimle. “Ne oluyor burada?” Gözümden düşen yaş silmek için elimi kıpırdatamadım. Bedenim adeta donmuştu ama kafamın içi çığlıklar eşliğinde acı çekerken kalbimin kanadığını hissediyordum. Aynı anda Songül’ün ağladığını da o zaman fark ettim. Buna bir anlam vermek için kafamı toplamaya çalıştım ama bedenim ve zihnim sanki benden bağımsız hareket ediyordu.

Hareket etmek, bir şey söylemek, hesap sormak istedim ama sanki uyuşmuş gibi hissediyordum. Ben bunları düşünürken Songül’ün annesi ortaya doğru gelip kızının önüne geçti. Ali Asaf bana cevap veremedi araya girdi.

“Songül hamile,” dediğinde hepimiz şok içinde hareketsiz kaldık. Bahar, “Ne!” diye bağırırken ortamdan çıt çıkmıyordu. Ali Asaf’ın kolunu tutan eli kasıldı ve bakışlarım ona döndüğünde gözlerini sımsıkı kapattı. Hamile olan kişinin Tuğçe olmadığını duyunca rahatlayacağımı düşünmüştüm ama hissediyordum. Beni mahvedecek bir gerginlik vardı.

“Babasının burada olduğunu biliyorum. Şimdi tüm mahalleyi ayağa kaldırmadan bana kim olduğunu söyleyecek!” Kadının sesinin titrediğini fark ettim ama benim tüm bedenim titriyordu.

“Olur mu öyle şey?” dedi Bahar. Sesinde kızgınlık ve şaşkınlık vardı. “Songül,” diye devam etti araya girmesini ve bu durumu düzeltmesini ister gibi.

Gözlerimi Songül’den ayıramadım. Bakışları benimkileri buldu ve gözlerinden akan yaşları gördüğümde nefesim kesildi. Bana bakarken gözlerindeki pişmanlık ve üzüntü kalbimi sıkıştırdı. Başımı iki yana

salladım. Ağzından tek kelime çıkmamıştı ama biliyordum. Hissedi-yordum ve hissettiğim şey beni öldürüyordu.

Bunu bilmek istemiyordum. Nasıl bu kadar kötü bir şeyi hissedebilirdim ki? Bunu kabullenecek, kaldıracak güç bende yoktu. Şu an karşımda benim katilim vardı. Beni öldürecek ve hiçbir ceza almadan bu işten sıyrılacaktı. Biliyordum...

Nefesim kesilirken, “Hayır,” diye fısıldadım. Başımı iki yana salladım. Dudaklarımdan sessiz çılgınlarla tekrar tekrar aynı kelime döküldü. *Hayır, hayır, hayır...*

Songül bana bakmaya devam etti. Kısa bir süre için bakışlarını benden çekip yanımdaki adama çevirince, yüksek sesle, “Bakma!” diye bağırdım. Herkes aynı anda bana dönüp baktığında hıçkırıklarına karışan ağlamam şiddetlendi.

“Lütfen ona bakma,” dedim yalvarır gibi. Yalvarmak çözüm olacaksa yalvaracaktım. Ağlamak bu durumu yok edecekse düşüp bayılana kadar ağlayacaktım. Songül gözlerini kapatıp benimle birlikte ağlamaya başlayınca göğsüme çöken ağırlıkla nefes alamadım. Şaşkın bakışlar altında daha fazla ayakta da kalamadım. Dizlerimin üzerine çöktüğümde Bahar hemen yanımdaydı. Hissettiğim acıyla irkildim ama şu an çektiğim acının yanında fiziksel acı hiçbir şeydi.

“Mahi, ne oluyor?” dedi Bahar. Ben ağlarken Ali Asaf’a döndü. “Abi,” dedi anlamaya çalışarak. “Ne olduğunu biliyor musun?”

Acıyan dizlerimi umursamadan yere daha da çok çöktüm. “Mahi camlar,” dedi Bahar ama umurumda değildi. Kolumda onun elini hissettim fakat onu hissetmek istemiyordum şu anda. Beni yerden uzaklaştırmaya çalışan arkadaşşıma döndüm.

“Ne olur, Bahar,” dedim dudaklarımdan arasından kaçan hıçkırıklar eşliğinde. Arkadaşımdan elini sımsıkı tutarken kelimeler kesik kesik dudaklarımdan döküldü. “Bir şey yap ne olursun Bahar, ona bakmasın.”

“Anlamıyorum,” dedi Bahar kekeleyerek. Panikle anlamaya çalışır gibi etrafına bakındı önce. Sonra, “Abi,” dedi yeniden arkama doğru çaresizce bakarak. Onun ellerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Hissedemiyordum... Kahretsin neden bana dokunduğunda mutluluk veren, beni güvende hissettiren dokunuşlarını şimdi hissedemiyordum?

Sonunda, “Biri bir şey söylesin!” diye bağırdı Bahar. Selim’in arkasına geçip omzuna dokunduğunu gözyaşlarımdan arasından gördüm.

Bahar avuçlarının arasında titreyen ellerime baktı. Sonunda bir kadının sesini duydum. Kimdi bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum. Kulaklarımın duyuyor oluşundan da o anda nefret ettim.

“Sen misin?” dedi o ses. Bahar’ın ellerimi tutan ellerinin gerildiğini hissettim. Başını kaldırıp arkama baktı. Nefesinin aniden kesildiğini duyduğumda dünyam başıma yıkıldı. Parmaklarım, ellerimi tutan arkadaşımın ellerinin arasından kayıp gitti.

Nefes alamıyordum.

İşin garip tarafı nefes almak da istemiyordum.

Göğsümde sıkışıp kalan nefesim dudaklarımdan geri çıkmadı. Gözlerim kapanırken aklımdan geçen son şey gözlerimin bir daha açılmamasını dilemekti.

Çünkü açarsam bu acı geri gelecekti. Açarsam birisi kalbimi ben daha yaşarken söküp beni diri diri yakacaktı. Yeniden nefes alırsam ciğerlerim bana ihanet ederek her bir parçamı ateşe atacaktı.

Birileri *Mahi* dedi, birileri *Mahinev*. Tek isim, iki farklı anlam...

Derin sessizliği kucaklayan karanlık beni kollarına alırken huzurluydum.

Artık acı hissetmiyordum. Ciğerlerim nefes almak için kendini zorlarken son kez canım yandı ve durdu.

Dilediğim tek şey durmasıydı ve sonunda durdu...

Göğsümün üzerinde oturan ağırlık beni adeta yerime bastırıcasına sıkıştırırken, gözlerimi aralamaya çalıştım. Kulaklarıma dolan belli belirsiz bağırma seslerine karışan gürültü, kendine gelmeye çalışan zihnimi parçalara ayırıyordu. Elimin üzerine dokunan parmakları hissediyordum. Kime ait olduklarını gözlerimi açmadan bile tanımak kalbimi sıkıştırıyordu. Aynı zamanda canımı da yakıyordu.

Mutlu olmam gerekiyordu, olamıyordum.

Bu dokunuşun bana verdiği huzuru yeniden hissetmek için olduğum yerde ölmeyi tercih ederdim fakat o da olmuyordu.

Kalbimin etrafını sımsıkı saran o kasvetli, can yakan kırık cam parçaları her yerime batıyordu, hissediyordum.

Acımasın istiyordum.

Neden bu kadar can yakıyordu?

Aklıma annemin gelmesi normal miydi?

Annemi yanımda istiyordum. Şu anda beni bir tek o anlar, bir tek o teselli ederdi. Her zaman, kendi kötü durumda olsa da o her zaman sadece beni düşünürdü. Canımın acısını bir tek annemin dindireceğini bilmek içimi daha fazla yakıyordu çünkü benim annem de yoktu ki!

Hıçkırıklar bir bir boğazıma dizildiğinde, yutkunarak hepsini yok etmek istedim ama onu da başaramadım.

Ben neden hiçbir şeyi başaramıyordum?

Annemi yanımda tutmayı başaramamıştım.

Küçüktüm ama babam tarafından seilmeyi başaramamıştım.

Âşık olmuşum, aşkı anlatmayı başaramamıştım.

Ve şimdi...

Yine mi seilmeye değer bulunmamıştım?

Birinin dişlerini sıkarak konuştuğunu duyduğumda gözlerimi aralamaya çalıştım. Elimin üzerinde gezinen sıcak, sert parmaklar bir anda durdu. Belli belirsiz varlığını hissediyordum ama artık sabit duruyordu.

Sesindeki hırçınlığı dizginleyeme çalışmadan, “Bu işi hemen çözen gerek,” dedi Bahar. Onu tanıdığım günden beri çok nadir bu ses tonuyla konuştuğuna şahit olmuşum. Benim, sakın ve nahif arkadaşımın sesini böyle üzgün ve hırçın duymak da canımı yakıyordu.

Gerçi şu anda ne duysam ne hissetsem her şey çok fena canımı yakacak gibi hissediyordum.

Bahar’ın cümleyi kime söylediğini önce anlayamadım. Yanımda duran kişinin Ali Asaf olduğunun farkındaydım fakat Bahar’ın onunla bu tonda ve bu kadar mesafeli konuşacağını gözümde canlandıramıyordum.

Ortam bir anda sessizleşti. Hiç kimseden ses çıkmadı. Zar zor almayı başardığım yarım nefeslerin arasında hareketsiz kalarak birinin konuşmasını bekledim. Bir süre sessizlik devam etti ve bu sessizliği bozan kişi yine Bahar oldu.

“Yapmadım de,” dedi Bahar isyan eder gibi. Sesinin titreyişi yeniden gözlerime yaşların dolmasına sebep oldu. “Ona bunu yapmadım de.” Ufak bir hıçkırık sesi duyduğumda zorla yutkundum.

“Bahar,” dedi birisi ve hemen bunun Selim olduğunu anladım. Onun da sesinde hayal kırıklığına karışan hüznü vardı.

“Sen biliyor muydun?” dedi Bahar suçlar gibi. Hedefini Selim’e çevirmişti şimdi. Kırgınlığını ve sinirini birilerine yönlendirmeye çalıştığını anlayacak kadar tanıyordum onu. Selim’e kızmasını istemesem de en az Bahar kadar ben de merak ediyordum bu sorunun cevabını.

Selim, “Bahar bence-” diye başlayacak oldu ama arkadaşım kocasının konuşmasına izin vermedi.

“Önce bana cevap ver, Selim,” dedi yeniden. Sesinin titrediğini hissettim. Ağlamak üzereydi ya da zaten çoktan ağlıyordu.

Selim birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra kısık bir sesle, “Hayır,” dedi. Ardından sanki Ali Asaf’ı savunmak ister gibi devam etti. “Ama bir dinlesek mi onu da güzelim?”

Bahar sesli bir nefes aldıktan sonra konuştu. “Şu kızı gönderin buradan,” dedi yeniden sinirlenerek. Sesinin tonunu beni rahatsız etmek için kısık tutuyordu ama kendine zar zor hâkim olmaya çalıştığını anlıyordum. “Uyandığında onu burada görmesini istemiyorum.”

Selim, “Tamam,” dedi ama Bahar devam etti. “Bak hâlâ sesi geliyor Selim, gönder şunu!” diye bağırınca herkes yeniden sessiz kaldı.

Selim’in kısık sesle bir şeyler söylediğini duydum fakat anlayamadım. *Keşke beni burada bırakıp gitseler,* diye düşündüm. Böylece ben de sessizce ortadan yok olur, kendi kabuğuma gömülürdüm. Fark edilmek istemiyordum, yok olmayı dilediğim bir an olsaydı işte tam da bu an olurdu.

Gözlerimin hiç açılmamasını dilemek nankörlüktü belki de ama *nefesim tek bir solukta kesilse de yok olsam,* diye düşünmeden de durmıyordum.

Bahar, “Yapmadım diyeceksin,” diye çıkıştı Ali Asaf’a karşı. “Benim arkadaşım seni yıllardır uzaktan seviyor, gözünün içine bakıyor ya senin! Her kelimenden bir anlam çıkarıyor. Tek bir karşılık beklemeden sevdi seni.” Boğazından bir hıçkırık kaçınca kalbim sıkıştı. Kapalı gözlerime dolan yaşları daha fazla tutamayacağımı biliyordum.

Sesi artık hayal kırıklığı doluydu. Bir çare arar gibi konuşmaya devam etti. “Abi bana bunun bir açıklaması olduğunu söyle. Arkadaşımı böyle yıkmayacağını bilmem gerek. Ben yıllardır her anına, her acısına şahit oldum onun. Senin için döktüğü her gözyaşında ben teselli

ettim. Ya ben hep seni savundum! Vazgeçmek istediği her an ona seni savundum. Of, neden yaptım bunu ben ya, neden? O yüzden yalvarırım sana... bir açıklaman olduğunu söyle bana abî, lütfen.”

Kendini suçlamaya başlamıştı. Buna izin veremezdim. Herkes sessizleşti ve merakla Ali Asaf'ın, Bahar'ın ardı arkasına gelen sorularının cevabını vermesini bekledi. Sessizlik sağır edici bir yoğunlukla canımı yakıyordu ama ben de herkes gibi umutla Ali Asaf'ın yapmadığını söylemesini bekledim. Fakat o tek kelimeyi hiçbirimiz duyamadık.

Elimin üzerinde duran parmaklardan uzaklaşmaya çalışarak hafifçe kıpırdandım. Ali Asaf'ın eli kasıldı ama ben geri çekilmeye çalışmama rağmen elini çekmedi. Ufak bir hareketle yerimde doğrulmaya çalışırken gözlerimi açtım. Islak kirpiklerimin bana zorluk çıkarmasına rağmen derin bir nefes alarak onları zorla araladım.

Gözlerim önceki konuşmaları dinlerken o kadar dolmuştu ki kirpiklerimi araladığım anda gözümün kenarından birkaç damla yaş kurtulup aktı.

Bahar, “Mahi,” diye fısıldadı. Yerimde doğrulup sırtımı koltuğa yasladım. Bedenim de zihnim de sanki uyuşmuş gibiydi. Uyuşmayan tek yer kalbimdi. Keşke o da diğerlerine ayak uydurabilseydi. İhtiyacım olan oradaki acının uyuşup yok olmasaydı ama her zaman istediğimiz şeyleri elde edemiyorduk.

Ne kadar çok şeyi istediğimi ama elde edemediğimi bir kez daha hatırlamak var olan durumuma hiç iyi gelmedi.

Bahar bana doğru bir iki adım attı ama Ali Asaf, ben bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttığım anda dizlerinin üzerine çöküp ellerini bacaklarımın iki yanına koyarak bana yaklaştı.

Bahar'ın içine sesli bir nefes çektiğini duydum. Aynı derin nefesi sıkışan göğsümün de almaya ihtiyacı vardı fakat sanki o nefes bile benim hakkım değilmiş gibi tutuyordum içimde. Ya da nefes alırsam acı daha beter bir hızla üzerime çökecek gibi hissettiğim için kendime bu cezayı veriyordum. *Daha fazla acıyı mı hak ediyordum?*

Ali Asaf, ben yüzüne bakana kadar gözlerini üzerimde tutmaya kararlı bir şekilde kıpırdamadan yerinde durdu. Bakışlarımı onun dışındayken her yerde gezdirdim ama yüzüne bakmadım. *Bakamadım...*

Dağılmadan bu evden çıkıp gitmem gerekiyordu.

“Biraz nefes al yavrum,” dedi Ali Asaf. Sesini duyunca gözlerimi sımsıkı yumdum ve akan gözyaşlarıma yenilerini ekledim. Başımı iki yana sallarken dudaklarımı sıktım.

“Nefes almana ihtiyacım var,” dedi Ali Asaf yeniden, acı çeker gibi. Başımı yeniden iki yana salladım. Onu dinlemek istemiyordum. Sesini duymak istemiyordum. Bana bu kadar yakın olmasını istemiyordum.

Canımı daha fazla yakmasını istemiyordum.

Lütfen yakma canımı artık...

“Mahi,” dedi Bahar nefes nefese yanıma gelirken. Koltukta yanıma oturunca bakışlarımı ona çevirdim. Onun da gözleri benim gibi ıslaktı. Zorla dudaklarına kondurduğu gülümsemeyle bana bakarken, bir elini kaldırıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye itti.

“Derin nefes al kuzum,” dedi o her zaman sakinleştiren sesiyle. Almak istemediğimi belli eder gibi yeniden başımı sallayarak reddettim ama Bahar vazgeçmedi.

“Yapma,” dedi gözlerinden akan yaşları silmeden. Ellerini ellerimin üzerine koyduğunda can havliyle ellerini sımsıkı tuttum. Bahar şaşkınlıkla inleyerek parmaklarının arasında kaybolan buz gibi ellerime bakıp onları sıktı.

“Ellerimi sık ama kendini sıkma,” dedi beni ikna etmek ister gibi. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırırken Bahar’ın ellerini biraz daha sıktım.

Ali Asaf hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu ama beni ona bakmaya zorlamadı. Bana dokunmuyordu bile. Bunu yapmadığı için mutlu olacağım bir gün yaşamayacağıma inanırdım ama mutluydum.

Bahar yeniden, “Nefes al,” dediğinde bu iki kelime göğsüme bir darbe gibi vurarak beni sarstı.

“Ben...” dedim hırıltılı sesimle fakat devam edemedi dudaklarımın arasından derin, sesli bir nefes kurtulup kaçtı. Göğsüm şişti ve tekrar tekrar hızlı nefesler alıp vermeye başladım.

“Yavaşla,” dedi Bahar yine aynı sakin ses tonuyla.

“Bahar... ben...” dedim yeniden, o kadar hızlı nefes alıyordum ki kelimeler ağzımdan çıkmıyordu.

Bir dakika geçti, belki de on dakikaydı bilmiyorum. Zaman kavramını şu an algılayabilecek durumda değildim.

“Acıyor,” dedim sadece ve bu kelimeyle birlikte kurduğum baraj komple yıkıldı. Dudaklarımın arasından öyle acılı bir hıçkırık kurtuldu ki evin her yerinden bu sesin duyulduğunu düşündüm.

Bahar, “Ah,” derken kendimi onun kollarına attım. Başımı omzuna yaslarken kollarını bana dolayıp başımın arkasına dokundu.

“Durdur, Bahar!” dedim hıçkırıklarına karışan çığlıkların arasından. “Bahar dayanamıyorum!” derken sesli sesli ağladım. İçimden çıkıp beni parçalara bölen acıyla birlikte bağırarak ağladım.

“Geçti,” dedi arkadaşım saçlarımı okşarken.

Başımı iki yana sallayarak doğru olmadığını belirttim. *Geçmedi, geçseydi böyle hissetmezdim...*

Bahar, “Geçecek,” derken titreyen bedenimi kollarının arasında tuttu.

“Canım çok yanıyor,” dedim kesik kesik.

Bahar’ın kollarında o kadar çok ağladım ki bağırmaktan, ağlamaktan ve hıçkırmaktan artık sesim çıkmıyordu. Yerde duran Ali Asaf’ın hareket ettiğini hissettiğimde tüm bedenim kasıldı. Bahar’ın başını iki yana salladığını hissettim.

Selim, “Abi biraz izin verelim,” dediğinde Ali Asaf’ın itiraz edeceğinden o kadar emindim ki vereceği cevabı beklerken bedenim kasıldı. Fakat beklediğim olmadı. Başımı Bahar’ın sıırsıklam yaptığı omzundan kaldırırken ona doğru bakmadım.

Ayağa kalktuğunu ve bana doğru eğildiğini hissettiğimde kaçmamak için tüm bedenimi zorlamak zorunda kalmıştım. Başımın üzerine doğru eğilince gözlerimi sımsıkı kapattım.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı sessizce. Sonra da Selim’le birlikte odadan çıktı.

Kapıdan çıktığı anda yeniden ağlamaya başladım.

“Ben bunu aşamam, Bahar,” dedim hıçkırarak. “Benim ne bedenim ne aklım ne de kalbim bunu kaldırabilir. Ben böyle yaşayamam, Bahar.”

“Böyle şeyler söyleme,” dedi Bahar. “Biraz sakinleşmen gerek önce. Çok zor biliyorum ama bunu halledeceğiz.”

Başımı deli gibi yana salladım. “Halledemeyeceğiz!” dedim çığlık atar gibi. “Az önce olanlar gerçektir değil mi, Bahar? Onlar, ikisi...” Gözlerimi yumup dişlerimi sıktım. “İkisinin çocukları mı olacak?”

Ellerimi yüzüme kapattım. Göğsüm sıkışıyor, nefesim kesiliyordu. Aniden yerimden fırladığımda Bahar da benimle ayağa kalktı.

“Ya ben o kıza yıllardır bu adamı nasıl sevdiğimi anlatmadım mı? Sen yanımdaydın Bahar yalvarırım söyle, ben de mi bir hata var? Ali Asaf’a karşı bir şey hissediyordu da ben mi görmedim?”

Bahar başını iki yana salladı.

“Bu ne o zaman, Bahar?” Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla bedenim sızladı. “Ya bu ne Bahar, bu ne?”

“Bilmiyorum ama bir açıklaması olmak zorunda.”

Başımı iki yana salladım. “Ne açıklaması olacak, bunun nasıl bir açıklaması olabilir?”

Bahar sessiz kalınca derin nefesler alıp verdim. Kabul etmek istemiyordum bu gerçeği, ne açıklaması olursa olsun bu kabul edeceğim bir şey değildi.

Ne kabul ederdim ne de sindirirdim ben bunu. Sevdiğim adam böyle bir şeyi nasıl yaptı diye düşünmek başkaydı ama en yakın arkadaşım bana bunu nasıl yaptı diye düşünmek bambaşkaydı.

Acıdan ölecektim, ben buna dayanamayacaktım.

“Bahar,” dedim nefesim boğazımda takılırken. Bahar hırıltılı nefesimi duyunca hemen yanıma koştu. “Nef-es,” dedim kısık sesimle. “Nefes alamıyorum.”

Bahar, “Selim!” diye çığlık attığında dizlerimin üzerine düştüm. Aniden sendelediğimde Bahar da benimle birlikte yere çöktü.

Paldır küldür içeri koşan ayak seslerini duydum. Selim, “Bahar,” diye seslendi ama gözlerim olan biteni göremiyordu. Birisi beni kucakladığında havaya kalktığımı hissettim.

“Bana bırak,” diyen Ali Asaf’ın sesini duyduğumda tüm bedenim kasıldı ve kollarımı Selim’in boynuna daha sıkı sardım. Beni bırakmamasını istediğimi belli ettiğimde Selim’in de vücudu kasıldı.

Bahar, “Abi yapma,” dedi ikna etmek ister gibi. Ali Asaf’ın derin bir nefes aldığını duydum.

“Lütfen, Bahar,” dediğinde yalvaran sesi kulaklarıma doldu. Onun bu hali kalbimi sıkıştırdı. Onu düşünmek, onun için üzölmek istemiyordum.

Bahar’ın tereddüt ettiğini hissettiğimde Selim’e daha sıkı sarıldım. Selim orta yol bulmak ister gibi araya girdi.

“Abi kız kötü, izin ver hastaneye götürelim.” Bir süre durduğunda sonunda, “Birlikte,” diye ekledi. Ali Asaf bunu kabul etmiş olacak ki Selim hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Bahçeye çıktığımızda tüm bedenim irkildi. Aniden titremeye başladım. Ayşe’nin telaşlı sesini, Kaan’ın arabadan bahsettiğini belli belirsiz duydum. Orhan abinin telaşla yanımıza geldiğini hissettim ama hem zihnim hem de bedenim uyuşmuş gibiydi.

Bahçeden çıkmadan önce Bahar, “Defolun buradan!” diye bağırınca Selim bir an adım atmakta tereddüt etti.

“Bahar,” dedi bir kadın onu uyarır gibi. Songöl’ün annesi olduğunun farkındaydım. Hâlâ buradaydılar. Hepsi, ben içeride dağılırken burada beklemişti. Keyif almışlar mıydı bu halimden? Ağlayıp çığlık atarken, can çekişir gibi nefes alırken hepsini dinleyip mutlu mu olmuşlardı?

Bahar, “Bana bakın,” dedi dişlerini sıkarak. “Hepiniz hemen bu evden defolup gideceksiniz. Yemin ederim ne komşu derim ne *eski* arkadaş derim ne de benden büyüksünüz derim. Bunların hiçbirini zerre kadar umursamadan sizi yaka paça bu bahçeden atarım. Çıkın gidin buradan. Tüm pisliklerinizi de yanınızda götürün. Ne derdiniz varsa, kim ne bok yediyse gidip kendi halletsin.”

Herkes sessizce bekledi. Bahar sabırsız bir çığlık eşliğinde, “Hadi!” diye bağırınca bahçede duran kalabalık hareketlendi. Bahar hepsinin gideceğinden emin olmuş gibi yanımıza gelip kucağında beni taşıyan kocasına bakarak, “Götürelim onu buradan,” diye fısıldadı.

Selim’in arabasının arka koltuğuna yatırıldığında başımı taşıyacak gücüm yoktu. Bahar’ın yanıma gelmesini beklerken kapının arkasından gelen sessiz tartışma sesleri içeri doldu. Bahar ve Ali Asaf konuşurken Selim araya girip ikisini böldü. Bahar’ın ikna etmeye çalışan sesini duyduğumda başımı koltuğa yasladım.

Kapılar hızla açıldı. Yanıma binen kişinin Bahar olmasını dilesem de bu kişi Ali Asaf oldu. Fakat ne zihnen ne de bedenen buna direnecek gücüm vardı. Ali Asaf oturup başımı da omzuna yasladı. Sanki bana kıyamıyormuş gibi dikkatli ve nazik davranması zayıf bedenime bir hüznün dalgası gibi çarptı.

Bahar bacaklarımı düzeltmek için ön koltuktan arkaya uzandığında dizlerime bakıp keskin bir nefes aldı.

“Dizleri kanıyor,” dedi fısıldayarak. Ali Asaf’ın bedeninin başımın altında kasıldığını hissettim. Ağzından dökülen küfürleri kulaklarım belli belirsiz duydu.

Araba hareket ettiğinde direnecek gücüm de tükenmişti artık. Kendimi ondan uzaklaştırmak için uğraşıyordum ama bedenim o kadar zayıftı ki hareket etmek canımı yakıyordu. Zaten onun da beni bırakmaya niyeti yoktu. Pes ederek kendime bunu son kez yapmanın sözünü verdim.

Son kez başımı omzuna yaslıyordum.

Son kez saçlarıma sakince dokunmasına, elimin üzerini hafifçe okşamasına ve belli belirsiz burnunu sürterek kokumu içine çekmesine izin veriyordum.

Bir daha bu kadar güçsüz olmayacaktım. Bir başkasına sırtımı yaslamayı kabul etmeyecektim.

Gözlerimi kapatarak başımın göğsüne düşmesine izin verdim. Dizlerimi kıpırdatınca canımın acısıyla ağzımdan ufak bir inleme kaçtı.

“İyi misin?” diye sordu Ali Asaf. Sanki benim değil de onun canı yanmış gibi irkilip gerilmişti.

“Değilim,” diye fısıldadım fakat beni duyduğunu biliyordum.

Telaşla, “Neren acıyor?” dediğinde keşke kahkaha atacak gücüm olsaydı diye düşündüm. Elimin üzerinde duran elini tuttum ve zorla kaldırıp iki göğsümün arasına bırakıp basturdum.

“Burası,” dedim nefesim kesilerek. “Burası o kadar çok acıyor ki...”

Göğsümün üzerinde duran parmakları kasıldı. Elini çekmek istedi ama ona izin vermeden kendi elimi üzerine koyarak daha sıkı basturdum.

“Bana bu kadar acı vermek normal değil,” dedim. Boğazım o kadar acıyordu ki konuşmak çok zor geliyordu ama yine de devam etmek

istedim. “Hep böyleydi zaten, hep böyle oldu,” dediğimde sonlara doğru sesim daha da kısıldı.

“Ama çektiğim her acıya, senden geldikten sonra kabul ederek katlandım da bu sefer olmadı... Bu sefer bana ağır geldi, kaldıramıyorum.”

“Mahinev,” dediğinde susması için elini sıktım.

“Keşke, Ali Asaf,” dedim inleyerek. “Keşke o gün söylediklerimi hiç duymasaydın.”

“Hayır,” derken sesi titredi. “Kendini yorma artık lütfen.”

“Keşke bana hiç karşılık vermeseydin.”

“Mahinev dur,” dediğinde elimin altında duran eli titredi. “Devam etme, n’olur.”

Onu dinlemek istedim. Başka zaman olsa seve seve dinleyecekken artık bunu da yapacak gücüm yoktu.

“Keşke ben sadece seni uzaktan sevip, izleyerek acı çekseydim.”

“Dur,” dese de durmayacaktım.

“O zamanlar canım yanıyor diyordum ama bugün neyi anladım biliyor musun, Ali Asaf?”

Başını iki yana sallarken göğsü keskin bir nefesle titredi.

“Bugün bana hissettirdiklerinin yanında diğerleri hiçbir şeymiş. Canımı o kadar yaktın ki...” dediğimde elimi sıkarak beni durdurdu.

Zaten artık benim de tek kelime edecek halim kalmamıştı. Arabanın sessizliğinde elimi sımsıkı tutarken ilerledik. Hiç bırakmayacak gibi sıkığının farkındaydım ama bunun artık imkânsız olduğunu biliyordum.

Araba durduğunda hastaneye geldiğimizi anladım. Ali Asaf kapıyı açarak indi ve beni de almaya çalıştı. Başımı iki yana sallayıp onu durdurdum. Ellerini yumruk yapıp sıkarak beklerken, Selim’e geçmesi için izin verdi ama onu da kabul etmedim.

“Yürüyeblirim,” dedim sessizce.

“Mahi nefesin çok sık ve sesli. Yürümesen mi?” diye sordu Bahar.

“İyiyim, yürüyeblirim,” dedim yeniden.

Arabadan indiğimde Ali Asaf kolunu belime sardı ve beni destekledi. İtiraz edecek değildim. Hastaneye gelmiştik ve burada insanların işini zorlaştıracak bir şey yapmayacaktım.

Acil kapısından girdiğimizde bizi bir hemşire karşıladı. Bahar telaşla ona neler olduğunu anlatınca kadın hafif bir tebessümle bakıp, beni içerideki perdelerden birinin arkasına geçirdi.

Tansiyonuma bakıldı. Zaten düşük olduğunu tahmin etmiştim ki öyle de oldu. Kan değerlerim normaldi. Hâlâ nefeslerim kesik kesikti ama hemşire sanki halimi anlar gibi gülümseyerek bana biraz hava vermeye karar vermişti.

Ciğerlerime dolacak o havaya ihtiyacım vardı ama bu istediğim anlamına gelmiyordu. Yine de onu onayladım. Ayrıca bana bir serum takacağını, biraz sakinleşmeye ihtiyacım olduğunu da söylemişti. Onu da yine itiraz etmeden kabul ettim.

Hemşire hava verdiği süre boyunca yanıma kimseyi sokmamıştı. Damar yolunu da açmıştı ama serum takmamıştı. Bir süre sonra geri geldi ve hava makinesini alırken yerine ufak bir serum şişesini bıraktı. Sessizce kolumu uzatıp serum hortumunu yerine yerleştirmesini izledim. Hemşire işini bitirdikten sonra bana gülümseyerek baktı ve perdenin akasma geçip gözden kayboldu.

Yaklaşık on ya da on beş dakika geçmiş gibi hissettiğimde gözlerim ağırlaşmaya başlamıştı. Perde yavaşça açıldığında Bahar başını içeri uzatıp bana gülümseyerek baktı. Ona aynı şekilde karşılık vermek için kendimi zorladım.

Bahar içeri girdi ve serumun takılı olduğu kolumun yanında duran sandalyeye oturdu. Elimi tutup sıktığında ona doğru döndüm.

“Daha iyisin?” dedi gözlerimi incelerken.

Başımı salladım. “Evet. Bana ne verdiyse az sonra uyuyacak gibi sakinleştim.”

Bahar rahatlamış gibi derin bir nefes aldı. “İyi iyi,” dediğinde hâlâ sesi titrer gibi çıkıyordu.

“Sen iyi misin?”

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Beni düşünmeye bile kalkma sakın.”

Sessiz geçen beş on saniyenin sonunda yutkunarak başımı camların olduğu tarafa çevirdim. Bahar’a bakarak konuşamayacağımı hissetmiştim.

“Burada mı?” diye sorarken sesim fısıltı gibi çıktı ama Bahar’ın duyduğunu biliyordum.

“Evet,” dedi derin bir nefes eşliğinde. “Selim onu idare ediyor fakat buraya gelmesi an meselesi biliyorsun. Gitmesi gerektiğini söyledim ama işte... Onu en iyi sen tanıyorsun, Mahi.”

Dönüp Bahar’a baktım. “O kadar da iyi değil.”

Bahar’ın hüsranla omuzları çöktü.

“Emine annem?”

“Haberî yok fakat biliyorsun öğrenecek. Bizim mahallede pek gizli saklı bir şey kalmıyor.”

Cevap verme gereği duymadım. Zaten Emine annemden saklamak gibi bir niyetim yoktu. Sadece burada olduğumu öğrenip üzülmesini istemiyordum. Kendimi daha iyi hissettiğimde ona her şeyi ben anlatmak istiyordum.

Serum etkisini gösterdikçe gözlerim kapanmaya başladı. Titreyerek açmaya çalıştım ama sanki ağırlık varmış gibi hissettiriyordu.

Bedenim gevşerken gözlerimi kapattım.

Ne kadar uyudum bilmiyordum ama gözlerimi yeniden açtığımda Bahar’ın olduğu yerde artık Ali Asaf oturuyordu.

Tıpkı Bahar’ın yaptığı gibi elimi tutmuş, başparmaklarıyla elimin üzerini okşuyordu. Kıpırdamadan onu izledim. Gözlerini elimin üzerinde belirgin olan damara dikmiş, okşadığı yere bakıyordu. Parmaklarımı kıpırdattığımda sanki irkilmiş gibi kendine geldi ve başını kaldırıp yüzüme baktı. Saçları dağılmış, gözlerinin altı kızarmıştı.

Dizlerimi kıpırdatınca hafif bir sızlama hissettiğimde bacaklarıma baktım. Kesilmiş taytımın üzerinde ufak bandaj izlerini gördüm.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım. Baktığım yeri görünce o da dizlerime bakıp yeniden bana döndü.

“Camlar yüzünden kesiklerin ve ufak sıyrıkların vardı, onları temizlediler.”

Ona cevap vermediğimde, ağzını açıp bir şey soracakken durdu. Ne soracağını biliyordum. Bana *iyi misin* diyecekti ama bu sorunun saçma olduğunu ikimiz de biliyorduk.

“Ne zaman çıkacağım?”

Bakışlarını asılı duran serum şişesine çevirdi. “Bitince çıkabileceğini söylediler.” Başımı sallayarak onayladım.

“O zaman sanırım bitene kadar konuşsak iyi olacak.” Buradan çıktıktan sonra onunla konuşamayacağımızı söylemedim. Bunu bilmesine gerek yoktu.

Ali Asaf itiraz eder gibi başını sallasa da onu görmezden geldim.

“Ne zaman oldu?” dedim tek nefeste.

“Mahinev, sonra ko-”

Cümlesini bitiremeden araya girdim. “Çocuk senin mi?” dedim canım yana yana.

Başını hüsrarla aşağı eğdi.

“Değil mi?” dedim bu sefer. İçimde tutunan o umut kıvılcımının sesime yansımasından nefret ettim.

Sustu. Karşımda sadece susması beni diri diri ateşe atmış gibi hissettiriyordu.

Tüm benliğimi hiçe sayarak konuştum. “Yapmadım dersin inanırım,” dedim çaresizce.

İnanırdım da.

11. BÖLÜM

Öyle bir yere geldik ki, hiçbir sokağın adı yok.

- Cemal Süreya

Nasır - Melike Şahin

Mahine

Ali Asaf sustu, ben yandım. Ali Asaf sustu, benim nefesim kesildi. Ali Asaf sadece susarak benim kalbimi kanatmayı başardı.

“Susuyorsun,” dedim yutkunarak. Sessizliği boğazımı sıkarak nefesimi kesiyordu. “Kabul etmiyorsun, reddetmiyorsun da... Sen ne istiyorsun benden?”

Ne anlamamı bekliyordu, daha doğrusu ne yapmamı istiyordu?

“Bunları sonr-” Söyleyeceği cümleyi biliyordum fakat sonra falan konuşmayacaktık.

“Hayır,” dedim kesin bir dille. “Bunun sonrası yok anlamıyor musun? Biz bittik!” Farkında olmadan sesim yükseldiğinde nerede olduğumu hatırlayıp kendime geldim.

“Konuşmuyorsun, anlatmıyorsun. İnkâr etmiyorsun, kabul etmiyorsun. Ali Asaf ne yapıyorsun sen? Benden ne istiyorsun?”

Yeniden ağlamak istemiyordum ama görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı bile. Gözlerimi sıkıca yumup yeniden açtım. Aniden aklıma gelen şeyle dönüp ona baktım.

“Bu yüzden mi acele ediyordun?” dedim sesime karışan hayrete engel olamadan.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

“Evlenmek için,” derken ona baktım. “Beni bu yüzden mi zorluyordun? Öğrenmeden önce nikâh yaparsak her şey çözülür, kabul ederim mi zannettin?”

Ellerini sinirle saçlarından geçirdi. Ağzını açtı ama konuşmadan geri kapattı. Parmaklarını sıkarak yumruk yaptı. Sıkıntıyla yüzünü

buruşturdu ama cevap vermedi. Yerinden kalkıp cama doğru ilerleyerek bana arkasını döndü.

“Git buradan!”

Başını hızla bana çevirdi. “Ne?”

Tereddüt bile etmeden aynı şeyi söyledim. “Buradan gitmeni istiyorum.”

“Mahinev bunu yapamam,” derken sanki isteğimi reddetmek onu yıkmış gibi omuzları çöktü.

Yeniden onu kovmak için hazırlandığımda, Selim ve Bahar yanlarında bana bakan hemşireyle geldi. Hemşire camın önünde gergin bir şekilde bekleyen adama kısa bir bakış attıktan sonra gülümseyerek bana döndü.

Elimin üzerine taktığı serumu nazikçe çıkarıp, kalkmama yardımcı oldu. “Geçmiş olsun,” dedikten sonra bizi yalnız bırakıp gitti. Oturduğum yerden sakince indim. Bahar hemen yanıma gelip koluma girdiğinde Ali Asaf yanıma gelemenden ona tutundum.

Hastaneden çıkıp arabaya bindiğimizde bu sefer Bahar’ı yanıma çektim. Ali Asaf ön koltuğa geçmek zorunda kaldığında itiraz etmedi.

Bu saatte eve gidersem Emine annemin aklını alırdım. Bahar ve Selim’i de rahatsız etmek istemiyordum ama başka ne yapacaktım ki?

“Selim, beni Kaanlara bırakır mısın?” diye sorduğumda Bahar bana döndü.

“Saçmalama, bize gidiyoruz,” dedi. İtiraz etmeme fırsat vermeden Selim de araya girdi. “Mahi, tabii ki bize geliyorsun,” dediğinde itiraz edecek gücü kendimde bulamadım.

“Kaan ve Ayşe sen uyurken geldi. Aslında gelmeyin dedim ama Ayşe seni görmeden eve gitmeyecekti. Kız hamile zaten, bir de olanlar yüzünden biraz...” Cümlesini bitiremeden durdu. Anlar gibi başımı salladım.

Selim evlerinin önüne arabayı park ettiğinde oluşan gerginlik adeta havada yankılanıyordu. Kapıları açıp arabadan çıktık. Selim, Bahar’a bakarak, “Siz eve girin,” dediğinde rahatlayarak bir nefes verdim.

Yan yana eve yürüdük. Merdivenlerden çıkarak kapının önüne geldiğimizde, Bahar çantasından anahtarını çıkarıp kapıyı açtı. Sessizce

içeri girdikten sonra çantasını kapının yanında duran dolabın üzerine bıraktı.

Salona girdiğimizde tedirgin bir şekilde ayakta durdum. Bahar halimi anlamış olacak ki, "Bir duş al kuzum," dedi kolumu okşayarak.

"Olur," dedim hemen. Şu an birisinin benim yerime düşünmesine ihtiyacım vardı. Beni yönlendirmesini, yapmam gerekenleri söylemesini istiyordum. Bahar da tam istediğim şeyi yapıyordu.

Hızlı adımlarla içeri girip gözden kayboldu. Elinde bir bornoz ve pijamayla geri geldiğinde banyoya doğru ilerledim. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve aynada kendime bakmadan üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Ne halde olduğumu görmek istemiyordum. Bitik durumda olduğumu gözlerimle görmek istemiyordum.

Suyu ayarlayıp altına girdim. Ilık su yüzümden aşağı akarken hiç kıpırdamadan öylece dikildim. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda gözümün önüne sadece onun yüzü geliyordu. Açmak istiyordum gözlerimi ama yine de başaramıyordum.

Bundan sonra yüzünü göreceğim tek yer gözlerimi kapattığımda canlanan hatırası mı olacaktı?

Geçen hafta yaşadığımız bir an aklıma gelince başımı serin fayanslara yasladım.

Canım tatlı istediği için gecenin köründe Ali Asaf'ı aradım. O da bir kere söylememi ikiletmeden hemen beni aldı ve tatlı yemeye götürdü. Masada oturmuş hevesle önümdeki tatlıyı yerken Ali Asaf'ın dikkatli bakışları hep üstümdeydi.

Kaşığında kalan son tatlıyı da ağzıma atıp dudaklarımı yalayarak ona baktım. Sürekli konuşuyordum. Tatlıyı yerken hiç susmadım, o da beni hevesli gözlerle dinledi. Bahar ve Selim'den bahsederken aniden Ali Asaf araya girdi, elini ağzıma kapatarak beni susturdu, "Şimdi sen bırak bunları da bak ben sana ne söyleyeceğim," dedi gülümseyerek. Hevesle bana söyleyeceği şeyi beklerken merakla yerimde kıpırdanarak ona baktım. Başını bana doğru eğdi. Alnını benimkine yaslarken dudaklarını burnumun üzerine dokundurdu. "Seni çok seviyorum," dediğinde gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

Gözlerimin önünde yaşanan sahne aniden silindiğinde hıçkırdım. Bu kadar kısa süre önce yaşadığımız şeylerin anı olması zoruma gidiyordu. Yüzüme dökülen saçlarımı geri iterek rafta duran şampuandan elime sıktım. Ağlayarak saçlarımı köpürttükten sonra yeniden suyun altına girip durulanması için öylece suyun altında bekledim.

Saçımdan akan köpükler bittiğinde sırtımı duvara yasladım ve aşağı doğru kayarak dizlerimi kendime çektim. Alnımı dizime yasladığımda kalbimi sıkıştıran bir anı daha beni vurdu.

Birbirimizi görememekten şikâyetçiydik. Ali Asaf huysuzdu, düğün yüzünden yorgundu ve hırsını benden alıyordu. Saat gecenin ikisinde seni görmem gerek diye tutturduğunda sadece sinirden dışarı çıkıp, onu beklemeye başladım. Ali Asaf kendi evlerinin bahçesinden çıktı ve bizim eve doğru yürüdü. Sessizce kapıyı açıp bahçeye girmesine izin verdikten sonra bacağına bir tekme attım.

“Ne yapıyorsun kızım ya?”

“Sen ne yapıyorsun asıl? Çocuk gibi küsmeler, gece gece görmek istemeler falan yeni mi çıktı bunlar?”

Ayağını yere basıp kollarını göğsünde birleştirdi. “Özlemek de suç oldu amına koyayım!”

“Bozma ağzını bak valla yine vururum.”

Bana doğru eğilerek, “Vur,” dedi. “Alıştın zaten, vur istiyorsan.”

Sarkan dudaklarına bakarak kıvrılmaya başlayan dudaklarımı zorla düzelttim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu gülümseyerek. “Aklından geçen bir şeyler olduğunu yüzünden anlıyorum.”

“Geçiyor,” dedim sırıtarak. Konuşmayınca devam ettim. “Bir şeyler çalmak geçiyor hem de.”

Kaşlarını çatarken, “Çalmak mı?” dedi.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onun sıcak dudaklarına bastırdım. Öpücük ani başlamıştı ama birden heyecan verici hale geldi. Geri çekildiğimde nefes nefeseydim.

“Çaldım,” dedim dudaklarına bakarak.

“Öpücüğü mü?” diye sorarken sesi yoğunlukla kalınlaşmıştı. Başımı hevesle aşağı yukarı sallarken dudaklarımı yaladım.

“O zaman alma sırası bende,” dedikten sonra başını eğip dudaklarını esir aldı.

Ölecektim...

Ben böyle yaşamayı beceremeyecektim. Onunla bu kadar doluyken, artık tadını almışken nasıl devam edecektim?

Suyun altında dakikalarca kaldım. Buradan çıkmak istemiyordum. O kadar yorgundum ki hareket edecek enerjiyi kendimde zar zor buldum. Ayağı kalktığımda banyonun kapısı tıklatıldı. Suyu kapatıp Bahar’ın verdiği bornozu üzerime giydim. Saçıma bir havlu sarıp kapıyı açtığımda Bahar karşımdaydı.

Endişeyle, “İyi misin?” diye sorduğunda başımı salladım. Tedirgin gözlerle beni izledi. “Tamam, sen giyinirken ben de sıcak bir şeyler yapayım.”

Boğazımı temizleyerek konuştum. “Uğraşma, Bahar. Eğer sorun olmazsa sadece uyumak istiyorum.

“Tamam canım,” diyerek kabul etti. Kapıyı kapatmam için bir adım geri gitti. Üzerimdeki bornozu sıyırıp Bahar’ın verdiği eşyaları giydim. Saçımdaki havluyu çekip saçlarımı kurularken mecburen dönüp aynaya baktım. Gözlerimin altına akan rimel kalıntılarını temizledikten sonra saçlarımı taradım.

Aynada kendimi incelemek istemiyordum. Saçlarımı kurutmam gerektiğini bilsem de buna enerjim yoktu. Elimdeki havluyu yeniden saçıma sarıp banyodan dışarı çıktım. Bahar salonda oturuyordu. Beni görünce ayağı kalktı.

“Boş olan odayı hazırladım sana,” dedi arkasını işaret ederek.

“Sizi de uğraştırdım.”

Kaşlarını çatarak, “Saçmala,” dedi. “Keşke daha fazlası gelse elimden,” derken sesindeki hüznle yutkundum.

Bana hazırladığı odaya ilerlediğimde peşimden geldi. Odaya girdim ve ona doğru döndüm.

“Saçlarını kurutmayacak mısın?”

Başımı iki yana salladım. “Nefes almaya bile enerjim yok ki, Bahar.”

Hüzünle gülümsediğinde arkamda duran tek kişilik yatağa çöktüm. Başımdaki havluyu saçımdan çekip yüzüme kapattım ve sessizce ağlamaya başladım.

Bahar yanıma gelip oturdu. “Yapma,” dedi ama onun da ağladığını biliyordum.

“Ne yapacağım?” dedim sitem eder gibi. Neye sitem ediyordum, hangi birine sitem edecektim?

“Önce kendini düşüneceksin,” dedi Bahar.

Başımı iki yana sallarken ağzımdan kaçan hıçkırıkla göğsüm sarsıldı.

“Düşünmekten aklımı kaybedeceğim, Bahar. Aklımdan o kadar fazla şey geçiyor ve o kadar fazla soru var ki... ama hiçbirine cevap alamıyorum. Canım öyle yanıyor ki neye daha çok yanması gerektiğini bilemez haldeyim.”

Elini dizime koyduğunda yüzümdeki havluyu çektim. Elimi elinin üzerine koyup sıktım. İçimde kopan fırtınanın şiddeti beni oradan oraya savuruyordu.

Bir sürü sorum vardı, cevaplara ihtiyacım vardı. Acımı dindirmeyecekti ama belki de yerine öfkeyi bırakacak bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı.

“Bahar,” dedim fısıldayarak. Az sonra söyleyeceğim şeyleri ondan başkasına itiraf etmem mümkün değildi. Başka birine bu kadar aciz görünecek cümleler kuramazdım.

“Onu affedemem,” dedim hıçkırarak. “Yapamam.”

Bahar içine derin bir nefes çekti ve biraz bekledi. Sonunda, “Biliyorum,” dediğinde omuzlarım daha şiddetli sarsıldı.

“Ama onsuz nasıl devam edeceğimi de bilmiyorum.” Cümlem bitiği anda dağıldım. Titrek nefesimle içli içli ağlarken sesim çıkmasın diye dudaklarımı sıktım.

Bahar’ın buna bir cevabı olmadığını biliyordum. O yüzden ağlamama izin verdiğinde sadece elimi sımsıkı tuttu.

Daha fazla direnemedenden yatakta kayarak başımı yastığa koydum. Islak saçlarım tenime değerek daha fazla titrememe neden oldu ama

umursamadım. Bahar yerinden kalktı. Yatağın ucunda duran örtüyü üzerime örttüğünde, tutup boynuma kadar çektim.

“Nasıl olacak bilmiyorum ama her anında yanında olacağım.”

Bahar sakın adımlarla odadan çıkarken ışığı ve kapıyı kapattı. Kapının camından içeri sızan hafif ışık dışında oda karanlığa gömüldü. Benim içimdeki karanlıkla kıyaslandığında daha şanslıydı çünkü o hafif loş ışığı bırakın, mum ışığı kadar bile umut beslemiyordum artık.

Birkaç dakika sonra içeriden sesler duymaya başladığımda yerimden kalktım ve kapının arkasında duran anahtarla sessizce kapımı kilitledim.

Ali Asaf kapımın önüne geldiğinde yatağıma yeni girmiştım. Kapının kolunu aşağı indirdi ama kapı açılmadı. Bahar ve Selim de kapımın önüne geldi.

“Abi yapma artık lütfen, kızın halini görmüyor musun?”

“Bahar,” dedi Ali Asaf acı çeker gibi. “Görmem gerek diyorum neden anlamıyorsun?”

Selim araya girerek. “Bırak bugün dinlensin. Zaten perişan oldu,” dediğinde kapının önünde bir sessizlik oldu.

Ali Asaf kapımı tıklatarak ismimi fısıldadı. Kendimi yatağa daha fazla gömerek sanki içeri girebilecekmiş gibi saklandım.

Bahar sinirle sesini yükselttiğinde daha fazla duramadım.

“Git,” dedim beni duymasına yetecek bir tonda. “Git lütfen.”

Kapının önündeki herkes sessizleşti. Kimse konuşmadı ama orada olduklarını biliyordum. Ali Asaf sessizce konuştuğunda ne söylediğini anlamadım ama Selim ve Bahar’ın gittiğini fark ettiğimde nefesimi tuttum.

Ali Asaf kapının önünde ayakta durdu ama sonra yere doğru çöktüğünü fark ettim. Sırtını kapıya yasladığında kapı hafifçe titredi.

“Git.” Sesim titremeden konuşmaya çalışırken ellerimi yumruk yaptım.

“Yapamam,” dedi bana karşılık vererek.

“Bırak artık lütfen,” dediğimde gözümünden akan bir damla yaş yatağa düştü. İçim kavrulurken ne olursa olsun beni bırakmaması için

yalvarmak istiyordum. Kelimeleri içerde tutmak için dudaklarımı sımsıkı sıktım. Bana ihanet edeceklerinden korkuyordum.

Belli belirsiz öksürüp boğazını temizledi. “Nasıl bırakacağımı bilmiyorum, Mahinev,” diye acıyla fısıldadı.

Burnumu çekerek küçük bir çocuk gibi pijamamın koluyla gözyaşlarımı sildim. Ondan vazgeçmek istemiyordum ama buna zorunlu bırakılan taraf olmak beni öldürüyordu.

“Yapmadım dersin inanırım,” dedim yeniden. Ona hastanede söylediğim kelimeleri tekrar ettim. Sesimden ağladığımı anladığını biliyordum ama şu an bunu gizleyecek bir şey yapamazdım.

Ali Asaf sessiz kalarak beni yerle bir olmuş halimden bir enkaza çevirdi.

Başımı yastığa koyup hıçkırarak ağlarken sesi kulaklarıma doldu.

“Özür dilerim.”

Daha fazla akıtacak gözyaşım kalmayana kadar ağladım. Bu odadan sağ çıkamayacak gibi hissederek, ıslak saçlarım ve ıslanan yastığımla bedenim titrerken saatler sonra uykuya daldım.

Gözlerimi zorlayarak açmaya çalıştım. İçeri giren güneş ışığıyla sadece gözlerim değil tüm bedenim sızladı. Yerimden kalkıp sessizce yataktan çıktım. Huzursuz geçen gecenin acısını çekiyordum. Birkaç saat bile uyuduğumdan emin değildim.

Sessiz adımlarla kapıya yaklaştım ve dışarıdan herhangi bir ses gelip gelmediğini kontrol ettim. Kulağımı kapıya yaklaştırmış beklerken aniden kapı çalınca yerimde sıçrayıp geriye kaçtım.

“Mahi,” dedi Bahar fısıldayarak. Kapının kilidini sessizce çevirip kapıyı açtığımda, karşımda sadece Bahar olmasına rağmen yine de tedirgin bakışlarla etrafı inceledim.

“Gitti mi?” dedim ben de sesimi kısık tutarak.

Bahar kafasını iki yana salladı. “Tüm gece kapının önünde uyudu. Daha yeni kalktı ve banyoda.”

Panikle kalbim hızlandı. “Gitmem lazım,” dedikten sonra koşar adım kapıya doğru ilerledim.

“Bir dur, Mahi,” diyen Bahar’ı görmezden gelerek dış kapıyı açtım. Kaan ve Ayşe’yle burun buruna geldik.

Ayşe, “Mahi, ne oldu?” dese de kaybedecek vaktim yoktu. Başımı hızla salladım ve ayakkabılarımı giyip merdivenlerden koşar adım indim.

“Ne oldu?” diyen Kaan’ın sesini duydum.

Bahar, “Abim burada, ondan gidiyor,” dediğinde herkesin beni anlayacağını umarak adımlarımı hızlandırdım.

“Pijamalarla,” dedi Ayşe çekinerek. Devamını getirmesine de gerek yoktu zaten.

Demir kapıdan geçip kendimi sokağa attığımda koşar adımlarla evime doğru yürüdüm. Hemen arkamdan kapı yeniden açıldığında telaşla arkama döndüm, gelen Bahar’dı.

“Mahi bir dur, pijamalarlasın.”

Uyarısını dikkate almadan yürüdüm. “Umurumda değil Bahar, hemen eve gideceğim. Sen de geri dön.”

Bahar bana yaklaşmadan demir kapı gürültüyle yeniden çarptı. Bu sefer arkama bakma ihtiyacı duymadım çünkü gelenin kim olduğunu biliyordum.

Adımlarımı hızlandırdım, artık neredeyse koşuyordum. Neredeyse evime varmak üzereydim.

“Abi gözünü seveyim bir dur artık!” diyen Bahar’ın sesi nefes nefeseydi.

“Bahar, önümden çekil!” diye karşılık verdi Ali Asaf.

Bahar’ın onu oyalaması işime geldi. Sokağın köşesini dönerken koşmaya başladım. Evimi görünce üzerime bir rahatlama çöktü. Derin bir nefes alıp evime doğru yürümeye başladığım anda karşımdan gelen kişiyle adımlarım aniden donup kaldı.

Öylece durdum. Songül gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırarak bana baktı. Dudakları sanki bana bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama hızla yeniden kapandı. Arkamdan gelen hızlı adımları duydum ama dönüp bakmadım. Kimin geldiğini biliyordum.

Bir adım ileri attım. Songül’ün yüzüne bakarken kırılganlığım yok olup yerini saf, katıksız bir öfkeye bıraktı. Ona yaklaşırken yerinden

kıpırdamadan bekledi. Gözlerini arkamdaki bir noktaya diktiğinde öfkem içimde kaynadı.

“Bakma ona!” dedim sesimin tonunu yükselterek. Umurumda olmamalıydı. Artık olmamalıydı ama dayanamamıştım. Bundan sonra her an birbirlerine bakacaklardı belki de. Aslında benim uyarımın hiçbir anlamı yoktu.

“Nasıl yaptın?” diye sordum gözlerimin içine bakmasını beklerken. “Yıllarca senin yanında ağladım ben bu adam için,” derken parmağım-la arkamda durduğundan emin olduğum adamı işaret ettim. “Canım yanarken sen teselli ettin beni!”

O sessizce bekledikçe daha fazla sinirleniyordum. “Vazgeçirmek için çırpındın durdun, beni düşündüğün için yaptığını zannettiğim her seferinde senin amacın bu muydu?”

Başını iki yana salladı. Ağlamaya başladığını gördüğümde gözlerimi sımsıkı yumdum.

“Ağlama!”

Ne diye ağlıyordu ki? Onun ağlayacak neyi vardı?

Yıllarca canım yana yana sevdiğim adamı almıştı benden. Üstelik ondan çocuğu olacaktı! Ne diye ağlıyordu?

“Hadi o bilmiyordu!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Bahar yanıma gelip koluma dokundu. “Yapma, Mahi,” dedi sakinleştirmek ister gibi. Ayşe, Kaan ve Selim’in de yanıma doğru geldiğini gördüm.

“Yapmayayım mı, Bahar?” dedim ona bakarak. “Bu bana bunca şeyi yaparken ben yapmayayım mı?”

Ayşe, Bahar’a destek olur gibi konuştu. “Yapma Mahi, sen kendi canını yakacaksın.” Onun da ağladığını fark ettim. Elimle yüzüme dokundum hızlıca, ben de mi ağlıyordum yine?

“O benim canımı yaktı!” diye çığlık attım. Birkaç kapı daha açıldı. Sesimi duyan geliyordu ama umurumda değildi.

“O,” dedim Songül’ü işaret ederek. “Başkası olsa bu kadar yanmazdı belki ama o biliyordu.”

Ayşe yanına gelen Kaan’a doğru sokuldu. Islak gözlerimi Ali Asaf’a çevirip yeniden Ayşe’ye döndüm. “Bu bilmiyordu, Ayşe,” dedim Ali

Asaf'ı kastederek. "Ama o biliyordu," diye devam ederken Songül'ü işaret ettim. "Nasıl yapabildi?"

"Haklısın." Kaan beni sakinleştirmek ister gibi konuşarak bir adım yaklaştı.

"Haklıyım," derken yeniden Songül'e döndüm. "Bana açıklama yapacaksın," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu boku nasıl yediğini, ne zamandan beri arkamdan gülüp sevdiğim adamın peşinden koştuğunu tek tek anlatacaksın."

Songül başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dediğinde daha fazla yerimde duramadım.

"Tek bildiğiniz özür dilemek zaten ama ne var biliyor musun? Özür dilemeniz bir boka yaramıyor!" Üzerine doğru birkaç adım attığım gibi elini karnına sardığı anda olduğum yerde donup kaldım. Yüreğime öyle bir acı saplandı ki elimi kaldırıp kalbime bastırma ihtiyacı hissettim.

Karnında sevdiğim adamın çocuğu vardı.

Onu benden mi koruyordu? Ben böyle bir insan değildim.

Ne yapacaktım? Gidip dövecek miydim? Amacım sadece gözlerine bakarak konuşmaktı.

Başımı iki yana sallayıp ağlarken elimi kalbime bastırdım.

"Allah belanı versin," dedim titreyerek. Beni düşürdükleri bu durumdan nefret ettim. Attığım adımı geri alıp bir adım uzaklaştım. Ali Asaf yanıma gelince ondan kaçmak istesem de ona doğru döndüm. Gözlerinin içine bakarken bakışlarını benden kaçırmasına izin vermedim. İki adım atarak ona yaklaştım ve elimi kirli sakallı yanağına koyarak dudaklarımı o noktaya değdirdim.

Gözlerini sımsıkı yumduğunda kısa bir süre için alnımı çenesine yasladım ve derin bir nefes alıp kokusunun son kez ciğerlerime dolmasına izin verdim.

"Başardın," dedim fısıldayarak. Göğsüm olduğu yere dar gelir gibi içimde sıkıştı. "Artık seni bırakıyorum."

Ani bir nefesle göğsü şişti. Ondan bir adım uzaklaştım. Gitmeme izin vereceğinden emin değildim ama yine de şansımı deneyip arkama

döndüm. Bana doğru geldiğini hissettiğim anda evimin bahçe kapısı açıldı ve Emine annem dışarı adım attı.

Gözleri önce kalabalığı sonra da beni buldu. Üzerimi inceledi, yüzüme baktı ve kaşları çatılırken gözlerine hayal kırıklığı yerleşti. Koşar adımlarla ona yaklaştım ve başımı göğsüne gömdüm.

Arkamdan gelen Ali Asaf durdu. Emine annem saçlarımı okşayıp ağlamama izin verdi. Başımın üzerine bir öpücük kondurunca yüzümü göğsünden çektim. Elimden tutup beni kenara çektiğinde Bahar ve Ayşe yanıma geldi. Emine annem, Ali Asaf'a doğru yürüyüp tam karşısında durduğunda onun iki katı olan adam başını eğip gözlerini kaçırdı.

“Ben sana ne demiştim oğlum?” diye sorduğunda Ali Asaf gözlerini sımsıkı kapatıp açtı.

“Emine anne,” dedi ama devamını getiremedi. Emine annem başını iki yana salladı.

“Sen sözünü tutmadın ama ben tutarım. Sana o gün kızımın kalbini kırarsan eğer onunla aranda engel olurum, ulaşamazsın demiştim.”

Elimi ağzıma kapatıp nefesimi tuttum. Sessizce ağlıyordum ama bir yanımda avazı çıktığı kadar bağırarak istiyordu. Emine annem bakışlarını kenarda duran Songül'e çevirdikten sonra hayal kırıklığıyla başını iki yana sallayıp yeniden Ali Asaf'a döndü.

“Duyduklarım doğru mu değil mi diye sormayacağım bile. Kızımın halini görünce anladım. Dua et oğlum annenin hatırı var, o yüzden sana oğlum diyorum.” Ali Asaf gözlerini sımsıkı yumdu. “Fakat artık o kelimenin anlamını taşımıyorsun benim için.”

Emine annem, Ali Asaf'a arkasını dönüp bana doğru yürüdü. Gözünden akan yaşları görünce kalbim bir kez daha parçalara ayrıldı. Bakışlarımı kaldırıp yerinde hiç kıpırdamadan duran Ali Asaf'a baktım.

Keşke *ne yaptın sen*, diye hesap sorabilseydim. Keşke *bunu bize nasıl yaptın*, diye avazım çıktığı kadar bağırıp ağzıma geleni sayabilseydim. Ona vurmak, belki beni anlaması için fiziksel olarak canını yakmak istiyordum ama şu anda içimden geçen hiçbir şeyi yapamıyordum.

Ona sımsıkı sarılıp bana bu olanların gerçek olmadığını anlatmasını istiyordum.

“Hadi kızım eve girelim,” dedi Emine annem yanıma gelince. Sessindeki bitkinlik ve yıkılmışlık o kadar belliydi ki orada duran herkesin bunu anladığından emindim.

Elimi tutarak beni eve doğru yürütürken dönüp arkama bakma ihtiyacı duyuyordum. Bir kez daha görmek istiyordum. Belki de *son kez* olduğunu bilmek beni ona bakmaya zorluyordu.

Neden hâlâ beni bırakmaması için çırpınıyordu bu aptal kalbim?

Sessiz adımlarla evden içeri girdiğimizde ikimiz de konuşmadık. Kendimi koltuğa bir hayalet gibi bıraktım. Emine annem yanıma gelip oturunca başımı dizine yaslayıp koltuğa uzandım ve bacaklarımı karnıma çektim.

“Hissizlik böyle bir şey mi, Emine anne? Ben her konuda patlayıp avazım çıkana kadar bağırırken neden şimdi suspus oldum?”

Emine annem saçımı okşadı. “Canın yanıyor çünkü güzel kızım.”

Burnumu çekerken ıslanan yüzümü koluma sildim.

“Çok yanıyor,” dedim fısıldayarak. “İçimden dışarı atıp herkese ağzıma geleni saysam daha mı iyi hissederim bilmiyorum ama acımı da içimden atamıyorum.”

Emine annem sessizce saçımı okşamaya devam etti. Ben ağladım, o da beni teselli etti ama en fazla bu kadar oluyordu işte.

“Emine anne?” dediğimde eli başımda duraksadı. Sanki ona soracağım şeylerin hoşuna gitmeyeceğinin farkındaydı.

“Söyle kızım.”

“Ben iyi olan hiçbir şeyi hak etmiyor muyum?”

Derin bir nefes alıp verdi. “O da nereden çıktı bakayım? Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun.”

Elimi başımın altına koyup yasladım. “Güzel olması gereken şeyler ya güzel olmuyor benim hayatımda ya da güzel olduğuna inandığım anda beni terk edip gidiyorlar.”

Annem ve Ali Asaf güzel olan şeylerdi, *gittiler*. Baba sevgisinin güzel olması gerekiyordu ama o da *hiç olmamıştı*.

“Ah benim güzel kızım, sakın öyle düşünme.”

Fakat düşünüyordum. Zihnim o kadar delicesine kalabalıktı ki artık düşüncelerime yetişemiyordum.

Ali Asaf bir kere bana *paylaş benimle* demişti. Acımı paylaşırsam hafifleyeceğine inandırmıştı beni ama hepsi yalandı.

Bu acı paylaşısam da azalmayacaktı.

Paylaşısam da paylaşmasam da deli gibi canım acıyordu işte. Artık kimseyle paylaşmak istemiyordum hiçbir şeyimi, özellikle de *canımın acısını*.

Bir süre daha sessiz kaldım ama sonunda derin bir nefes alarak konuştum.

“Herkes bir gün gidiyor, Emine anne.” Beni anlamasını ister gibi yalvarır bir tonda çıkmıştı sesim.

“Ben buradayım,” diye karşılık verdiğinde göğsüm ona olan sevgimle kabardı.

“Biliyorum.” Biliyordum da. Beni asla bırakmayacağını, beni nasıl sevdiğini gerçekten biliyordum.

Emine annem devam edeceğimi anlamış gibi beni desteklercesine, “Ama?” dedi.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Sonunda kendimde konuşacak cesareti bulduğumda nefesimi tuttum.

“Sanırım artık gitme sırası bende.”

12. BÖLÜM

*Bir sebep yoktur ayrılığa,
Kavuşmamış eller, yakışmışsa insana.
- Nazım Hikmet*

Son Bakış - Sezen Aksu

Phahinev

Güneşin doğmasını istemediğim çok zaman olmuştu hayatımda. Çocukluğumda, yaşımda çok daha küçükken, babamın anneme ve bana yaşattığı kötü şeylerin olduğu o zamanlarda bunu düşünmüşümdür. Ama artık onları hatırlamak istemiyordum.

Hatırlamıyordum...

Nankörlük gibi geliyordu, hep öyle gelirdi. Aldığın nefesin kıymetini bilmemek, güne başlarken yüzüne vuran güneş ışığına karşı gözlerini aralamış olmanın mutluluğunu yaşamamak, isyan etmek hep nankörlük gibi gelmişti.

Peki ya şimdi benim yaptığım neydi?

Aldığım her nefese lanet etmek istiyordum. Gözlerimi o kadar sıkı yummuştum ki açıp güneşin sıcaklığını hissetmek istemiyordum. Nankörlüktü işte, biliyordum fakat canımı bu kadar acıtan bugüne uyanmak falan istemiyordum.

İki gün önce yaşananları unutmak, hiç yaşanmamış saymak mümkün olsaydı keşke.

Ben nasıl bu acıyı bedenimde taşıyabiliyordum? İki gündür nasıl hâlâ yaşayabiliyordum?

O günden beri kimseyle konuşmamıştım. Emine annem odama gelip gittiğinde benimle konuşmayı denemişti ama ona da birkaç kelimeden fazlasını edecek gücü kendimde hiç bulamamıştım.

Dudaklarımdan sözcükler dökülmüyordu belki ama zihnimin içi o kadar kalabalık kelimelerden oluşuyordu ki ne yapacağıma karar vermekte bile güçlük çekiyordum. Bir şey yapmam gerektiğinin

farkındaydım fakat eylemler ve sözler için etkili hale gelemiyordum sanki.

Aldatılmış, terk edilmiş ve yıpranmış hissetmem gerekiyordu. Bir yanım da bunu hissedip deli gibi acıyordu ama kafamın içinde dönen buradan çekip gitme düşüncesi sanki bir şeyleri -ya da birilerini- terk ediyormuşum gibi hissettiriyordu.

Ve bu kalbimi kırıyordu. Bu terk edişlerin vedaya dayalı olmaması da canımı yakıyordu. Ona veda ederek gitmek mi daha kolay olurdu yoksa bir veda bile edemedi, bir kez daha sarılamadan ya da kokusunu hissedemedi gitmek mi bilmiyordum.

Gözlerime dolan yaşların akmaması için gözkapaklarımı acıyana kadar kendimi sıktım. Bir insan daha ne kadar ağlayabilirdi? Bunun bir yerde bitmesi gerekmiyor muydu? *Daha fazla dayanacak gücüm kalmadı*, dediğim her noktada yeniden ağlamaya başlıyordum. Şimdiye kadar çoktan acının ve gözyaşlarının yerini sinirin, öfkenin hatta belki de nefretin alması gerekmez miydi?

Dayanamıyordum artık... *dayanamayacaktım...*

Kendime, kalbime ve günlerdir akan gözyaşlarıma ihanet etmekten nefret ediyordum fakat bana yazıklar olsun ki onu çok özlüyordum.

Zamana bırakıp bu acının, bu deli özlemin geçeceğine inanmak aptallıktı. Ne dün ne şimdi ne de aylar hatta belki yıllar sonra bile ben bu özlemde vazgeçecektim. Kendime lanetler okuyacak ve *onu düşünmeyeceğim* dediğim her ana ihanet edecektim ama yine de bu özlemde bir gün vazgeçebileceğime dair inancım yoktu.

Bir bakışını özlüyordum, ufak bir dokunuşunu istiyordum. Sanki bunlar olmadan yaşayamayacakmışım gibi hissetmekten nefret etsem de kahretsin ki alabileceğim ufacık bir parçasına dahi ihtiyacım vardı.

Bunca zaman uzaktan sevmek, dokunamadan öylece bakmak canımı yakıyor sanıyordum fakat şu an hissettiğim acının yanından bile geçmezdi. Artık biliyordum, tadını almış ve hissetmiştim. Bilmediğim bir şeyden uzak kalmak kolaydı ama ya şimdi?

Her bir zerrem onun varlığının tadına aşınaydı artık. Nasıl atacaktım onu bünyemden? Becerebilecek miydim? Aklıma, kalbime sızdığı

yetmezmiş gibi sanki tüm gözeneklerimden içeri girerek beni ele geçirmişti.

Yastığıma yüzümü sertçe bastırdım ve gözkapaklarımın arasından sızan gözyaşlarımı yastığıma sildim. Artık aynada kendi yüzüme baktığımda akan yaşları görmeye katlanamıyordum. Sanki bu onların varlığını yok edecekmiş gibi iyice sildim. Görmediğim sürece sorun olmadığına kendimi ikna etmek bu kadar kolaydı işte.

Madem onlar durmuyordu, ben de onları yok etmek için elimden geleni yapardım.

Bir süre daha akıp yastığımda kaybolmalarına izin verdim. Aşağıdan gelen sesleri duyuyordum ama bu yataktan çıkmak istemiyordum. Yine de kendimi zorladım, lanet olası güneş ışığına karşı gözlerimi araladım ve acıyan gözlerimi kırıştıtarak kendimi bu yataktan kalkmaya ikna ettim.

Ateşin üzerinde yalınayak yürümem gerekse bile bu yataktan çıkıp yapmam gerekenleri yapmak zorundayım.

Odamın kapısına yaklaşan ayak seslerini duyduğumda yerimde doğruldum ve bacaklarımı yatağımdan aşağı sarkıtıp oturdum. Kapım hafifçe tıklatılarak usulca açıldı. Bahar başını kapı aralığından uzatıp bana dudaklarında hafif bir gülümsemeyle baktığında içeri girmesi için başımla onayladım.

Sanki hızlı hareket ederse beni korkutacağından ürker gibi sessizce içeri girip yeniden kapıyı kapattı.

Tedirgin adımlarla yanıma geldiğinde tam karşımda durdu. “Günaydın canım,” derken sesinin tonundan onun da yorgun olduğunu fark ettim.

“Günaydın,” diyerek karşılık verdim. Sesimin tonu bana bile ruhsuz gelmişti. Bahar yüzünü buruşturmamak için kendisini zorlayarak ifadesini korumaya çalıştı.

“Kahvaltıya bekliyoruz,” dedi Bahar. Hemen arkasından da kapım yeniden tıklatıldı. Bu sefer başını içeri uzatan Ayşe’ydi.

“Günaydın,” dedi neşeyle. Bahar’a göre biraz daha iyi koruyordu ifadesini.

Bahar, “Bebek acıktı,” dedi. Ortamı yumuşatmak istediğini biliyordum. Hafifçe Ayşe’ye gülümsedim.

“Keşke beni beklemeseydiniz, kız benim yüzümden aç kaldı.”

Ayşe başını iki yana salladı. “Biz seninle kahvaltı etmeye geldik, Mahi.” Elini karnının üzerine koyup gülümsedi. “Hem çok erken yemek iyi gelmiyor bize zaten.”

Yerimden kalkarken onlara bakamadım. Arkamı dönüp yatağımı düzeltirken karşımdaki aynadan yansımamla yüz yüze geldim. Kendime bakmak istemediğim için bakışlarımı arkamda duran kızlara çevirdiğimde onlar da birbirlerine bakıyordu. Bir an için yüzlerindeki tutarlı ifade dağıldı ama sonra kendilerini topladılar.

Onlara baktığımı görmelerine izin vermeden başımı çevirdim. “Sizin, ben de birazdan gelirim,” dedim yastığımın ıslak yüzünü ters çevirirken. Bahar’ın gözlerinin oraya takılıp kaldığının farkındaydım ama bir şey söylemedi.

Kızlar odadan çıktığında hızlıca banyoya gidip kısa bir duş aldım. Üzerime rahat bir eşofman ve tişört giyip başımdaki havluyla aşağı kata indim.

Emine annem beni görünce gülümsediğinde kendimi ona karşılık vermek için zorladım. “Günaydın,” dediğimde yanıma gelip ona sarılmamı bekledi. Uzanıp yanağımdan öperken, “Günaydın kızım,” dedi.

Beni masaya doğru ilerletti. Masadaki hazırlıkların hepsinin benim sevdiğim şeyler olduğunu görünce yutkundum. Tek bir lokma bile boğazımdan aşağı inecek gibi değildi ama bunu kimseye söylemedim.

Kimse ne konuşacağını bilemiyordu sanki. Gergin değil ama garip bir ortamda gibi hissediyordum. Emine annem tabağıma biraz kızartma koyduğunda ona gülümsedim. Herkes sessizce yemeğini yemeye başladığında ağızma bir tane patates attım ama incecik bir şey ağızımda adeta kocaman olmaya başlamıştı.

Karşımda oturan Bahar ve Ayşe bana tedirgin gözlerle bakınca ağızımdaki lokmayı zorla yuttum. Bir süre daha bu sessizlik devam etti fakat sonunda yemek yemeyi bile beceremediğimi anladığımda çatalımı gürültüyle tabağıma bıraktım.

Herkes aniden bana dönünce yutkundum.

Başımı tabağıma doğru eğip, "Yapamıyorum," dedim fısıldayarak. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve yeniden açtığımda karşımda oturan arkadaşlarımla göz göze geldim.

"Yapamıyorum," dedim bu sefer daha yüksek sesle. "Geçmiyor işte boğazımdan, gördünüz siz de. Kendimi zorladım yemek için. İki gündür lanet olası boğazımı yırtacak olsam bile bir şeyler yemek için uğraştım ama işte siz de gördünüz! Gitmiyor!"

Son kelimemde sesim yükselince yeniden gözlerim doldu. "Denedim," dedim pes eder gibi. Dirseğimi masaya yaslayıp gözlerimi ovuşturdum.

"Yapamıyorum," diyerek pes ettim. "Onu da beceremiyorum. Bana böyle bakıyorsunuz, sizin için yapmaya çalışıyorum ama onu da beceremiyorum."

Bahar karşıdan uzanıp elimi tuttu. "Güzelim olur mu öyle şey, bizim için kendini zorlama. Tabii ki senin bir şeyler yemeni görmek istediğimizi inkâr edecek değilim. İki günde karşımızda süzüldün ama bu demek değil ki seni zorlayacağız."

Elimi sıkarken ona bakmamı bekledi. Diğer elime uzanan Ayşe, "Hasta olacaksın diye korkuyoruz," dedi fısıldayarak. "Seni zorlamak değil amacımız, sadece senin için endişeliyiz."

Bahar başını sallayarak onu onayladığında göğsüm sıkıştı. Yemek yemeyi bile beceremiyor olmak tepemi attırdı. Tabağımda duran yiyeceklerden birkaç çatal alıp zorla ağızma attım ve çiğnemeye çalıştım. Emine annemin gözleri üzerimdeydi ama dönüp ona bakamıyordum.

Yutkundum, defalarca yutkundum ama ufacık lokmalar zorladıkça ağızımda kocaman oldular. Bir parçasını yutmayı becersem de midem o kadar bulandı ki geri kalanı çıkarmak için can havliyle önümde duran peçeteye uzandım.

Ağızımda kalan son lokmayı çıkarırken elimdeki peçeteyi sımsıkı tutarak aniden masadan kalktım. "Özür dilerim," derken geriye bir iki adım attım. "Ben... ben gidip saçımı kurutayım," diye saçmalarken hızla arkamı döndüm ve banyoya doğru koştum.

İçeri girip kapıyı arkamdan sertçe kapattım ve elimdeki peçeteyi de çöpe attım. Hızlı nefeslerim arasında aynanın karşına geçip kendime

baktım. Kızarmış gözlerim, ıslak kirpiklerim, akmak için kendini zorlayan gözyaşlarımla işte yine kendime bakmak zorunda kalmıştım.

İnsan bir şeye ne kadar çok bakarsa o kadar alışır ve severmiş. Ben de şu gördüğüm halime bakarak yeniden kendimi sevebilir miydim?

Herhangi bir şeyi yeniden sevebilir miydim bilmiyordum. *Ali Asaf'ı da böyle mi sevdim*, diye düşündüm. O kadar uzun süre ona bakmış ve izlemiştim ki belki de bu yüzden bu kadar fazla sevmiştim. Ona bakarak benimsemiş ve kalbime almıştım.

Kendime de bunu yapabilecek miydim?

Gözlerimi aynadaki yansımamdan kaçırıp saçımda duran havluya asıldım. Dolaşan saçlarımı taramaya başladığımda göğsüm hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. Saçımı tararken sertçe çektim ve uç kısmında dolanan bir yere geldiğinde tarak oraya takıldı.

Sinirle tarağı daha çok çektim. Saçımı kökten yoluyordum ama umurumda değildi. Biraz daha çekerek asıldım ama tarak o dolanan kısımdan geçmedi. Sinirle ağzımdan bir homurtu kaçtı. Tarağı sertçe lavaboya fırlattıktan sonra banyodan çıktım.

Geldiğimi gördüklerinde hem kızlar hem de Emine annem bana baktı.

Bahar, “Mahi ne oldu?” derken başımı iki yana salladım ve hızlı adımlarla televizyonun yanında duran dolaba doğru ilerledim.

Sandalye sesleri kulağıma doldu. Peşimden geldiklerini bildiğimden adımlarım hızlandı. Dolabın çekmecesini o kadar sert çektim ki gürültülü bir çarpma sesi odada yankılandı.

“Kızım ne oluyor?” diye sordu Emine annem.

Başımı iki yana salladım. “Açılmıyor!” diye aniden bağırdım. “Açılmıyor işte!”

Ayşe tedirgin sesiyle, “Mahi, ne açılmıyor kuzum anlamadık,” dedi ama elime geçen makası aniden gördüklerinde hepsi sustu.

Saçımın dolanan kısmını elime aldım. “Ay, Mahi dur,” diyen Bahar bana doğru iki adım attı fakat makası dolaşan saçıma rastgele getirerek kestim.

Dolanan parça bir elimde, diğer elimde ise makasla dizlerimin üzerinde otururken soluklarım hızlandı. Bahar hemen yanıma geldi ve makası elimden aldı.

Emine annem, “Kızım ne yaptın?” dediğinde bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım ve o zaman ağladığını gördüm. Onu üzdüğüm için de kendimden daha fazla nefret ediyordum artık.

“Bir şey yok,” dedi Bahar. Hemen yanıma gelip makası arkasına koydu.

“Açılmıyordu,” dedim Bahar’a bakarak. Sonra da Ayşe’ye döndüm. “Taradım defalarca ama açılmadı,” derken ikisinin de beni anlamasını bekledim. Ayşe başını sallayarak beni onayladı.

Bahar’a dönüp baktığımda ellerini yüzüme uzatıp ıslanan yanaklarımı sildi.

“Yine ağlıyorum,” dedim hıçkırarak. “Ama bir türlü açılmadı, Bahar.”

“Biliyorum,” dedi ve dizlerinin üzerinde bana doğru geldi. “Saçının ucuydu zaten,” derken kollarını bana doladı. “Tamam, kestin attın artık sorun yok.”

Başımı omzuna yaslayıp kendimi bıraktım. “Attım,” dedim nefes nefese. “Tararken çok acıdı ama sonunda kestim attım.”

Bahar, “Evet, geçti güzelim artık,” dese de göğsümdeki acıyan her nokta yeniden sızladı.

Fısıldayarak, “Atamadım,” dedim hıçkırıkların arasından. “Bahar yaşamaya devam etmem için atmam gerek ama atamıyorum.”

“Şşt, tamam halledeceğiz.”

Olmayacağını biliyordum. Bunu ne ben ne de Bahar halledebilecek ama ona inanmış gibi davrandım. Gerçek olmayacağını bilsem bile bunu düşünmek ve kabullenmek istemedim.

Ben Bahar’ın omzunda sakinleşirken, Emine annem yanıma gelip usulca saçlarıma dokundu ve sonra tek kelime etmeden salondan çıktı. Geri çekilip Bahar’a baktım. Üzgün gözleri tıpkı benim gibi ıslaktı.

Elimi tutup yerden kalkmama yardım ederken Ayşe’yle göz göze geldik. Hepimizden daha duygusaldı Ayşe, üstelik hamileydi ve onun benim yüzümden üzüldüğünü istemiyordum.

“İyiym,” dedim ona bakarak. Başını iki yana salladı.

“İyi değilsin ama sorun değil.” Kollarını bana sımsıkı dolayıp sarıldı.

Gülümsemeye çalıştım ama bu bile zor geliyordu bana. Bahar ikili koltuğa otururken beni de yanına çektiğinde, Ayşe de hemen karşıımızda duran tekli koltuğa oturdu.

“Her gün gelmenize gerek yok biliyorsunuz,” dedim kızlara bakarak.

Bahar uzanıp elimi tuttu. “Gerek olmadığını zaten biliyoruz. Yanında olmak istediğimiz için buradayız.

“Sizi de yıp-”

Cümlemi tamamlayamadan Ayşe araya girdi. “Sakın o cümleyi tamamlama,” dediğinde Bahar hafifçe gülümsedi. “Bize ne olduğunu düşünmekten vazgeç artık. Şu an konu biz ya da başkaları değil.”

“Evet,” dedi Bahar başını sallarken. “Sen ne karar verirsen ver yanındayız. Bunu bilmeni istiyoruz.”

“Biliyorum,” dedim tereddüt etmeden. “Sadece şu an sanki herkese zarar veriyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.”

“Neden böyle düşünüyorsun, Mahi?” Bahar’ın sesi bunu düşündüğüm için şaşkındı. “Seninle bir üzülüyoruz diye bize zarar vermiş olmuyorsun. Önemli olan sensin, bunu artık kabul et.”

Bir iki dakika sessizce oturduk. Aklımda bir sürü şey karmaşa içindeydi ama sonunda o karmaşayı toplamak için arkadaşlarımla paylaşmaya, onlardan destek almaya karar verdim.

“Canım çok acıyor,” dedim yutkunarak. Kızlar sessizce beni dinlerken gözlerini üzerimden ayırmadılar. “Nasıl geçecek, ne zaman geçecek ya da geçecek mi bilmiyorum inanın.”

Bahar, “Böyle hissetmen çok normal,” diyerek bana destek oldu.

Kuracağım cümle benim için çok zordu ama derin bir nefes alıp tek bir hamlede konuştum. “Fakat bildiğim bir şey var ki burada kalamam.”

Bahar derin bir nefes alıp içinde tuttu. Ayşe üzgün gözlerle beni izlerken sessiz kaldı. Sanki ikisi de ne söyleyeceklerini bilmiyordu. Onları anlıyordum, arkadaş olarak ne hissettiklerinin farkındaydım. Tam

tersi durumda olsaydık onlar gibi hissedeceğimi biliyordum ama yine de onların iyiliği için istemesem bile sonuna kadar destek olacağımın farkındaydım.

“Ne yapacaksın?” diye sorarken Bahar tedirgindi. “Bunu söylemek doğru mu bilmiyorum ama abim de gidecek, biliyorsun değil mi?”

Ayşe’yle birbirlerine baktıklarında nefesimi tuttum. Sonra neden gideceği geldi aklıma.

“Görev için,” diye fısıldadığımda Bahar başıyla onayladı.

Aramızdaki sessizlik bir süre daha devam etti ama sonunda içimi kemiren o huzursuz soruyu sordum.

“O...” dedim ama tek bir harf boğazımda düğüm oldu. Yutkunarak kendimi konuşmaya zorladım. “O da gidiyor mu?”

Bahar tedirgin olarak yerinde kıpırdandı. Sonra ondan bir cevap beklediğimi bildiği için başım iki yana salladı. “Hayır,” derken sesi titredi. “O şimdi gitmeyecek.”

Şimdi...

Eninde sonunda gidecek demekti bu. Gerçi bunun da beni ilgilendirmemesi gerekiyordu fakat içimde acı çekmeye aç bir taraf vardı sanki ve her şeyi sorup öğrenerek, daha beter acı çekmek için çırpıyordu.

“Onlar...” dedim yeniden ama Bahar hemen başını iki yana salladı.

“Mahi, sorma ne olur. Sen sorarsan ben anlatmak zorunda kalırım ve senin üzülmene istemiyorum.”

“Bilmem gerek, Bahar,” dedim beni anlamasını ister gibi. İçimde sızlayan noktayı geçirmek ister gibi elimle göğsümün üzerini ovaladım. Sesimin titremesini kontrol etmekte zorlanıyordum fakat konuşmak zorundaydım. “Bilmezsem umut etmeye devam ederim diye çok korkuyorum.”

Bu cümleyi kurmak o kadar zoruma gidiyor, o kadar canımı yakıyordu ki... Acıya katlanmak zorunda bırakılmak hepsinden beter hissettiriyordu.

“Ah,” dedi Bahar üzüntüyle. Arada kaldığını hissediyordum ama yine de o soruyu sormak zorundaydım.

Derin bir nefes aldım. Soracağım şey beni ilgilendirmiyordu. Bunu duymak zorunda değildim ama bilmek isteyen yanıma engel olamıyordum.

“Evlenecekler mi?” dedim nefes nefese. Bahar’ın yüzünden gözlerimi ayıramıyordum. Bakışlarını benden kaçırmak istediğinin farkındaydım ama yine de o cevabı istiyordum.

“Ne değişecek?” dedi Bahar sıkıntıyla.

“Hiçbir şey, hatta canım çok daha fazla yanacak belki ama bilmem gerek, Bahar.”

Evlenmeyecekler dese ne yapacaktım? Bahar haklıydı, ne değişecekti ki? Onlar evlenmiyor diye benim acım denecek miydi? Ya da sanki bu olanlar yaşanmamış gibi mi davranacaktık?

Ama sorumun cevabı *evlenecekler* olursa işte o zaman bir şeyler değişecekti. Canım daha fazla yanacak, sanki hiç yıkılmamışım gibi parçalara ayrılacaktım. İki cevabın da benim hayrıma olacak bir sonucu yoktu ama bilmek istiyordum.

Bahar, “Bilmiyorum,” dediğinde sanırım içten içe biraz rahatlamıştım. “Teyzemler abimle konuşmuyor. Ne yapacak bilmiyoruz. Teyzem *ne yapacaksan yap, bizi bu işe karıştıрма*, diyerek kestirip attı. Abim de hiçbir şey söylemedi. Evde Orhan abim hariç kimse onunla konuşmuyor. O da zaten gidecek biliyorsun.”

Başımı sallayarak söylediklerini onayladım.

Ayşe, “Peki gidecek misin gerçekten?” diye sordu.

“Gitmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Burada kalırsam asla kendimi toparlayamam, biliyorum. Onun burada olmaması bir şey değiştirmeyecek benim için. İkisinden birini asla görmek istemiyorum. Ya da onu aklıma getirecek bir yerde bulunmak istemiyorum. Fakat nereye gideceğim hakkında da bir fikrim yok. Sadece yapmam gerektiğini hissediyorum.”

Ayşe dolu gözleriyle bana bakınca ona kıyamadan devam ettim. “Sizden ayrılmak, sizi bırakmak istemiyorum ama kalırsam benden geriye hiçbir şey kalmayacak.”

“Bu beni çok üzüyor fakat seni böyle görmek daha fazla üzüyor.” Ayşe’nin cümlesi bittiğinde Bahar elime uzanıp sıktı. “Beni de,” dediğinde yutkunarak başımı salladım.

Bahar, “Ama keşke yine de çok uzak bir yere gitmesen,” dedi. “En azından biz seni görmeye gelsek istediğimiz zaman.”

“O kadar uzağa ben de göndermem zaten,” diyen Emine annemin sesi konuşmamızı böldü. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım.

“Anlamadım,” dediğimde gelip karşıma oturdu.

“Gitmeni istemiyorum,” dediğinde araya girecektim ama bana izin vermedi. “İstemiyorum ama gitmen gerektiğini biliyorum. Çocuğumun gözümün önünde günden güne eriyip gitmesine razı gelecek değilim.”

Omuzlarım çöktü. “Ne yapacağım?” derken Emine anneme umutla baktım.

“Ben her şeyi ayarladım,” dediğinde hepimiz şaşırdık.

“Ayarladın mı?”

“Manisa’da Adile teyzen vardı, hatırlıyor musun? Sen daha küçükken gitmiştik bir iki kere.” Belli belirsiz hatırlayınca başımı salladım. “Onun büyük oğlu mimar. Hem iş konusunda sana yardımcı olacak hem de Adile teyzenin iki artı bir küçük bir evi var. Onu sana kiralayacak ben konuştum.”

O kadar şaşırmıştım ki tek kelime edemedim. Kızlarla bir süre daha birbirimize baktık.

“Ne zaman konuştun?” dedim ne söyleyeceğimi bilemeden.

“Gitmek istediğini söylediğin andan beri bunu düşünüyorum kızım ben. Gönlüm senden ayrı kalmak istemiyor ama en azından böyle yakınımda olursun. Ben istediğim zaman senin yanına gelirim.”

Kalkıp Emine annemin yanına gittim ve yanına oturup başımı göğsüne yaslarken ellerimi beline sardım.

“Sana böyle şeyler yaşatmak istemiyorum,” dedim. Onu üzme bu hayatta isteyeceğim en son şey bile olmazdı ama elimden başka bir şey gelmiyordu. “Fakat ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Burası senin evin kızım. Sen ne zaman istersen gelersin. Çok uzağa gitmeni istemedim çünkü onun da gideceğini biliyordum. Yoksa

buradan olabildiğince uzağa gitmek istediğinin, arana uzun mesafeler koymak istediğinin farkındayım.”

Saçlarımı okşarken usulca yanağıma dokundu. Ona itiraz etmemi bekler gibi ellerinin titrediğini hissettim.

Bahar araya girerek, “Bence harika fikir,” dedi. Ayşe’den destek bekler gibi ona doğru dönünce istediği desteği de aldı.

“Evet, hem çok uzakta olmazsın. Ne zaman istersek yanına geliriz. Belki sen de gelirsin,” dedi çekinerek.

Gelirim, diyemedim. Geleceğimi biliyordum fakat bunu dile getiremiyordum. O *-onlar-* burada olmadığı sürece arkadaşlarımı, ailemi görmek için geleceğimi biliyordum. Onunla yaşadığımız şeylerin her bir hatırası bu mahallenin, evlerimizin her köşesinde beni bekliyor olacaktı ama sevdiğim insanları görmek için buna katlanacağımı biliyordum.

Katlanamayacağım şey onları birlikte görmektir.

Mutlu olacaklarını düşünmek canımı çok acıtıyordu ama kötü bir insan olmak da istemiyordum. Beni bu düşüncelere ittikleri, bu duruma düşürdükleri için onlardan nefret ediyordum.

Zoruma gidiyordu. Çok fazla gidiyordu hem de...

İnsan sevdiği biri tarafından ihanete uğradığında çektiği acıya katlanamazdı ama bunun üzerine arkadaşından aldığı darbe de eklenince, bu yükün ağırlığı altında öyle bir eziliyordu ki bedenim sağ çıkamayacak gibi hissediyordum.

Ruhumun ve kalbimin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Onlar birkaç gün önce zaten paramparça olmuşlardı. Ayakta tutmam gereken tek şey bedenimdi. Bana kalan son şeyle direnecek ve buradan gidecektim.

“Ne zaman?” diye sordum Emine anneme.

“Sen ne zaman istersen. Kendine düşünmek için zaman vermek istiyorsan, biraz uzaklaşıp aklını topla ama eminsen ne zaman istersen gideriz.”

“Hemen,” dedim fısıldayarak. Başını sallayarak beni onayladı.

“Bir iki gün içinde gideriz. Adile’ye haber vereyim. Ben de seninle gelip biraz yanında kalırım. Eksiklerine bakarız. Sonra dönerim.”

“Seni yormak istemiyorum,” dediğimde kaşlarını çattı.

“Biz de geliriz,” dedi hemen Ayşe.

Emine annem, “Kızım sen gebe halinle nereye gidiyorsun?” dediğinde günlerdir ilk defa dudaklarımda bir gülümseme oluştu.

“Kaan getirir beni,” dedi Ayşe hemen sesinin tonunu alçaltarak.

“Evet,” dedi Bahar. “Selim’le ben de geliriz. Hep bir elden hallederiz.”

Onları yanımda isteyen bir tarafım vardı. Benimle gelmelerini, daha fazla vakit geçirmemizi istiyordum fakat yine de bunu yapmayacaktım. Sonra gideceklerini bilmek beni çok daha fazla üzecekti.

“Yanımda olmanızı ne kadar çok istesem de sonrasında beni bırakıp gidecek olmanızı bilmeye katlanabilir miyim bilmiyorum. Ayrıca biriniz hamile, diğeriniz daha yeni evli.”

“Ne alakası var?” dedi Bahar surat asarak.

“Asma yüzünü. Ben yerleşeyim sonra gelin yanıma,” dedim gönlünü almak ister gibi.

İkisi de istemedikleri halde kabul etmek zorunda kaldılar.

Derin bir nefes aldım. Hayatımda olan büyük değişikliklerle baş etmem gerekiyordu fakat bunu nasıl becereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Son bir hafta nasıl geçti anlamamıştım bile. Kızlar çoğu zaman gelip bana yardımcı olmuştu. Arada Selim ve Kaan da uğramıştı. Onlar her ne kadar beni anladıklarını ve yanımda olduklarını hissettirseler de bir yanlarının Ali Asaf’a sadık olduğunu biliyordum. Bunu bir sorun olarak da görmüyordum zaten.

Çocukluk arkadaşlarıydı onlar, tabii ki aralarında bir sorun olmasını ya da onu dışlamalarımı istemiyordum. Ama ikisi de yanımda onunla ilgili ya da direkt benimle bu konu hakkında konuşmamıştı. Buna da ayrıca memnundum.

Son valizimin de fermuarını kapatınca içime derin bir nefes çektim. Odamın boşalmış halinde son kez gözlerimi gezdirdim. Ağlamayacaktım... Buradan temelli gitmiyordum. O uzaklaştığında, ben de istediğim zaman buraya gelip gidecektim.

Telefonumu almak için yatağımın yanında duran komodine ilerledim. Aralık balkon kapısından içeri sızan hafif rüzgâr tenime vurunca kapıyı kapatmak için hareket ettim ama perdeyi çekemedim olduğum yerde donup kaldım.

Gözlerim karşımdaki evin balkonuna takıldı. İsmi söylemek istemiyordum ama dudaklarım benden bağımsız hareket ederek sessizce iki kelimeyi fısıldadı.

Ali Asaf...

Sanki yıllardır görmemiştim onu. Öyle bir özlemimdi ki bu hem kalbimi yeniden harekete geçiriyor hem de üzerinde biri tepiniyormuş, beni canlı canlı eziyormuş gibi acı çektiyordu.

Perdenin arkasında kaldım. Hemen arkamı dönüp buradan çekilmem gerektiğini biliyordum ama bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Sanki onlara vermem gereken komutu veremiyordum. Ya da versem de onlara söz geçiremeyecek gibiydim.

Geçen günlerde benimle konuşmaya çalışmıştı. Doğrudan bana gelmemişti ama bunun iznini Emine annemden almaya çalıştığını biliyordum. İzin vermemişti...

Ne söyleyecekti ki zaten? Ben ona tek bir soru sormuştum, o da bana bir cevap verememişti.

İşin aslı, belki aptallıktı belki de gurursuz olurdum... kim ne derdi buna bilmiyordum ama eğer bana gelip anlatsaydı onu anlardım.

Benden önce yaşadığı hiçbir şey için onu yargılamazdım. Üzülürdüm, kırılırdım ama benden önceki hayatı yüzünden onu suçlamaya hakkım olduğunu düşünmüyordum.

Fakat yalan söylemişlerdi, ikisi de...

Affedemeyeceğim şey yalandı... Tabii buna yakın arkadaşımın ihaneti de eklenirdi.

Bir yanımda *başkası olsa, benden önce olsa bunu bir şekilde yoluna sokardın Mahi*, diyordu ama bu yaşadıklarımın telafisi yoktu.

Bana ihanet eden en yakın arkadaşım, sevdiğim adam ise bana yalan söylemiş ve beni kandırmıştı. İkisinin acısı da canımı yakıyordu ama hepsinden beteri, yıllardır sevdiğim adamı kaybetmenin acısıydı.

Her gün, her dakika, nefes aldığım her saniye... göğsümün inip kalktığı her seferinde bu acıyı hissediyordum.

Bir boşluk vardı içimde ve orası hiç dolmayacak gibi acıyordu.

Perdenin arkasında, bulanıklaşan gözlerimle onun başını ellerinin arasına almış halini izledim. Bir elinin iki parmağı arasında sigarasını tutuyordu ve kafasını hiç kaldırmadan arada sadece elini aşağı indirip dudaklarına götürüyordu.

Onu izlememem gerektiğini biliyordum. Bile bile neden kendime bu kadar acı çektirdiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yorgundu... Zaten son zamanlarda hep yorgun olduğunu fark ettiğimi hatırladım. Ben bunu işine yormuştum ama onun başka sorunları olduğu ortaya çıkmıştı.

Aniden başını kaldırdı. Gözleri odamın penceresine doğru kaydığında geriye doğru bir adım attım. Sanki beni görebilecekmiş gibi korkuyla geri çekildim ama yine de uzaklaşmadım.

Uzun bir süre gözlerini odamın canıma dikti. Sanki benim orada olduğumu biliyormuş gibi uzun uzun baktı, gözlerini çekmeyeceğini fark ettim.

Odamın kapısı çalınınca hızla arkamı döndüm ve Emine annemi gördüm.

“Hazır mısın kızım?”

Başımınla onayladım ve yatağım üzerinde duran çantamı alırken son kez onun durduğu yere baktım. Gözlerimi kapatıp görüntüsünü yok ettiğimde kendi içimde ona veda etmem gerektiğine karar verdim.

Elimde çantamla aşağı indiğimde Ayşe ve Bahar salonda beni bekliyordu. Bir an mutfaktan çıkan Seyhan teyzeyi gördüğümde nefesim kesildi.

Bana gözlerinde o kadar kırgın bir ifadeyle baktı ki elim ayağım birbirine dolaştı. Emine annem, “Bizi yolcu etmeye gelmiş,” dedi sanki bir açıklamaya ihtiyaç varmış gibi. Başımı iki yana salladım ve ona doğru hızlı adımlar atarak eline uzandım.

Uzanıp elini öptüğümde Seyhan teyzenin dudaklarının arasından bir hıçkırık kaçtı.

“Ağlama lütfen,” dedim ona uzanırken. İki elini yanağıma koyup usulca okşadı.

“Belki beni istemezsin diye gelmedim bunca zaman,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Olur mu öyle şey, üzerimde onca hakkın var. Nasıl istemem, Seyhan teyze?” Cümlem bittiğinde ağlamamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım.

“Ah kızım,” derken bana uzandı ve kollarını sırtıma sardı. Ben de ona sımsıkı sarılarak karşılık verdim. Başını kulağıma yaklaştırıp, “Özür dilerim,” diye fısıldadığında kalbim bin parçaya bölündü.

Başımı iki yana salladım. Geri çekilip ıslanan yanaklarını sildim. “Hakkını helal et kızım,” dediğinde dağılmak üzereydim. Bahar anlamış gibi hemen araya girdi.

“Temelli gitmiyor yahu,” dedi ama sesi ağlamaktan değişmişti. Başımı hevesle aşağı yukarı salladım.

“Helal olsun,” dedim Seyhan teyzeyi rahatlatmak için. “Fakat Bahar haklı, geleceğim sık sık,” dediğinde biraz olsun yüzü gülmüştü.

Selim kapıdan içeri girip her şeyi arabaya yerleştirdiğini söylediğinde biraz daha kendimize geldik. Hep birlikte evden çıkıp arabaya doğru ilerledik.

Çantamı arabanın koltuğuna koydum ve önce en yakınımnda duran Ayşe’ye döndüm. Artık gözyaşlarımı gizlemek ya da durdurmak gibi bir derdim yoktu.

“Dünyanın en güzel annesi,” dedim kollarımı ona uzatarak. Ayşe hemen kollarımın arasına girdi. O kadar ufak tefekti ki zaten hemen onu sardım. “Seni çok özleyeceğim,” dedi fısıldayarak.

“Ben de seni canım arkadaşım,” dedim kollarımı sıkarak. “Ama arayı çok açmayacağız,” diye eklediğinde beni başıyla onayladı. Kollarımın arasından çıktığında Kaan’la göz göze geldik.

“Ona iyi bak,” dedim Ayşe’yi işaret ederek. Beni kendine çekip sımsıkı sarılırken başımı geniş göğsüne yasladım. “Ben ona bakarım, asıl sen kendine iyi bak,” dediğinde ağlayarak başımı salladım. Geri çekildiğinde gözlerime baktı. “Her zaman buradayız.”

“Biliyorum,” dediğimde bana bir kez daha sarılıp serbest bıraktı.

Bahar’a doğru döndüm ama başını diğer tarafa çevirip gözlerini benden kaçırınca Selim’e yaklaştım.

Kollarını açıp arasına girmemi beklediğinde boğazımdan bir hıçkırık kaçtı ve omuzlarımı silkerken ona doğru koştum. Bir abi edasıyla ona sarılmama izin verdiğinde usulca sırtımı okşadı.

“Yapma,” dedi sadece benim duymamı ister gibi kısık sesle. “Bak ben de ağlayacağım, sonra bu şerefsiz Kaan yıllarca benimle dalga geçecek.”

Bir yandan ağlarken diğer yandan söylediği şeyle kısık bir kahkaha attım. Başımı göğsünden kaldırdığımda gözlerini koluna sildi. Ellerini yanaklarıma koydu ve sıkarken ona bakmam için bekledi.

“Ne kadar güçlü olduğunu unutma,” dedi anlamamı ister gibi. “Sen nelerin üstesinden geldin, bunun mu gelemeyeceksin?” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Bu sefer olmayacak gibi.”

“Olacak,” dedi üstüne basarak. “Olduracaksın.”

Tamam dercesine onu onayladığımda bana doğru eğildi. “Bu konuyu hiç konuşmadık, konuşmak istemediğini de biliyorum ama inanmıyorum, Mahi,” dedi. Başımı iki yana salladım.

“Bana tek bir kelime etseydi Selim, tutunacak tek bir şey verseydi ona inanırdım. Ama benden geriye ona inanacak hiçbir şey bırakmadı ve... onunla birlikte, Selim. İkisini gördüm.”

“Bazen gördüklerimiz farklı şeylerdir Mahi, bunu en iyi sen bilirsin.”

“Bilirim,” dedim kabul ederek ama sonra devam ettim. “Fakat bu sefer öyle değil.”

Selim daha fazla uzatmadan bana bir kez daha sarıldı ve beni serbest bıraktı.

Bahar’a doğru ilerlediğimde başını diğer tarafta tutmaya devam etti. Koluna dokunduğum anda titrediğini fark ettim.

“Bak böyle yaparsan seni de yanımda götürürüm,” dedim ağlayarak.

“Götür,” dediğinde dudaklarının arasından içimi parçalara ayıran bir hıçkırık kaçtı.

“Kocanı mı bırakacaksın benim için?” dedim ama gözyaşlarım hızla akmaya devam ediyordu.

“O da gelir,” dediğinde buruk bir kahkaha kaçtı ağzımdan.

Usulca, “Bahar,” dediğimde bana döndü ve çocuk gibi dudaklarını büktü. Omuzları titrerken sessizce ağladı.

“En yakın arkadaşımı benden aldığı için ondan nefret ediyorum,” dedi. Ellerimi yüzünün iki yanına koyup bana bakmasını sağladım.

“Şşt,” dedim sakinleştirmek ister gibi. “Ondan nefret etmiyorsun.”

Hıçkırarak, “Tamam,” dedi ama içini çekerken yüreğimi parçaladı. “Nefret etmiyorum ama seni daha çok seviyorum.”

“Bu kabul edilir,” dediğimde ikimiz de gülümsedik.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum. Bencil olmak istemiyorum ama gitmeni istemiyorum, Mahi.”

“Söylemene gerek yok zaten biliyorum. Ayrıca bu seni bencil yapmaz sadece insan olduğunu gösterir. Ama bunu isterken beni de anladığını biliyorum.”

Beni anladığından emindim, sadece arkadaşını kaybetmek istemiyordu.

“Sana söz veriyorum sürekli konuşacağız. Sen geleceksin, ben de sık sık geleceğim.”

“Söz mü?” diye sordu.

“Yemin ederim,” dedim.

Kollarını boynuma sarıp beni öyle bir sıktı ki nefes alamadım. Umurumda değildi çünkü ben de aynı şekilde onu sıkıyordum.

“Kendine dikkat edeceğine söz ver,” dediğinde hiç beklemeden, “Söz,” dedim.

“Seni çok özleyeceğim.”

“Ben de seni çok özleyeceğim.”

Kollarımızı aynı anda gevşettik. “Hoşça kal falan demeyeceğim, veda etmem,” dediğinde güldüm.

“Herhalde yani vedalaşmıyoruz.”

Elimi sımsıkı tuttu. Bir adım geri gittiğimde ellerimiz aramızda gerildi ama son ana kadar parmaklarımı en yakın arkadaşımın parmaklarından ayıramadım.

Arabaya doğru yöneldiğimde Emine annem arka koltuğa geçti. Ben de ön kapıyı açınca arkamı dönüp herkese tek tek baktım. Bahar, başını Selim'in göğsüne gömdüğünde yüreğim parçalandı.

Coşkun şoför kapısını açtı ve bana hüznünlü bir gülümsemeyle baktı. İçeri doğru bir adım attığımda karşı evin bahçe kapısı gürültüyle çarpınca hepimizin başı o tarafa döndü.

Onu kapının önünde gördüğümde nefesim kesildi. Selim'in, "Kahretsin," dediğini belli belirsiz duydum. Kaan'la birlikte ona doğru ilerlediğini gördüm. Aynı hızla o da bize doğru yürüdü ama Selim ve Kaan yarı yolda onu durdurdu.

"Gidiyor mu?" dedi kükrer gibi. Ses mahallede yankılandı ve hepimiz ne yapacağımızı şaşırdık.

Selim, "Abi sakın," dediğinde onu göğsünden tuttu ama kısa bir süre için bir iki adım atarak bize doğru -bana doğru- geldi fakat bu sefer ona Kaan engel oldu.

"Sakinleş hemen," dediğinde sanki kimseyi duymuyor gibi gözlerini benim üzerimde sabitledi.

Bakışlarımı ondan çekemedim. Kilitlenmiş gibi birbirimize bakarken gözlerindeki yalvaran bakışlar canımı yaktı. Bana ne için yalvaracaktı ki? Selim ona doğru eğilip bir şeyler konuştu. Ali Asaf başını iki yana salladı. Bana doğru yeniden gelmek istediğinde iki adam onu tutmak zorunda kaldı. Bu halini görmeye dayanamadım. Kaan, Ali Asaf'ı ensesinden tuttuğunda bakışlarımı onlardan çektim.

Coşkun, "Gidelim, Mahi," deyince kendime geldim ve dayanamayıp son kez ona baktım.

Bu bir vedaydı işte.

Gözleri ne anlarsa anlatsın, kalbim ne söylerse söylesin bu gerçek bir vedaydı.

Arabaya bindim. Bakışları adeta zihnime kazınmıştı. Dayanamayıp aynadan arkama baktım ve onun gözlerini yakaladım.

Hoşça kal, dedi kalbim, aklım ve bedenim.

Vedalar can yakıyordu...

Vedalar kalp kırıyordu...

Bir şeyi daha anlamıştım; vedalar öldürüyordu...

GÜNÜMÜZ

13. BÖLÜM

*Günlerden ne bilmiyorum.
Ama ben bugün de seviyorum seni...
- Cemal Süreya*

Tutsak - Sezen Aksu

Mahine

Hakan abiye elimdeki çizimleri uzattığımda masasına koymamı işaret ederek telefonda konuşmaya devam etti. Onu rahatsız etmemek için gülümseyerek karşılık verdim ve odasından sessizce çıkıp kendi masama doğru ilerledim.

Sandalyeme oturduğumda başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Son bir haftadır yaşananlar hem zihnimi hem de bedenimi çok fazla yoruyordu. Düşünmek istemiyordum fakat yaşananlar sanki beni düşünmeye zorlar gibi üzerime çöküyordu.

Akşam olmak üzereydi. Hakan abi birazdan çıkardı. Benim de bir müşteriyle telefon görüşmem vardı. Ondan sonra evime gidip, sıcak bir duş aldıktan sonra uyumaktan başka bir şey istemiyordum. Tam düşündüğüm gibi Hakan abi camla kaplı ofisinin kapısını açtı ve elindeki dosyalarla masama doğru geldi.

“Yorgun görünüyorsun,” dediğinde ona gülümsedim.

“Bugün yoğun geçti ama bir görüşmem daha var. Sonra ben de evime gideceğim.”

“Bu saatte görüşme almasaydın keşke,” dedi. Sorun olmadığını göstermek için omuzlarımı silktim.

“Bir daha yapmam,” dedim ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyorduk. Hakan abi de bunu ima eder gibi tek kaşını kaldırıncaya gülümsedim.

Elindeki telefon titrediğinde kaldırıp baktı ama cevap vermedi. “Bizim çocuklarla buluşacağız, gelmek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Teşekkür ederim ama şu işimi de hallet-

Beni başıyla onayladı. Kapıdan çıkmadan önce, "Çok gecikme," diye uyardıktan sonra gitti.

Sandalyeme yaslanıp gözlerimi yeniden kapattım. Müşterimle görüşmeme daha yarım saat vardı. Kendimi iş yüzünden değil, olanlar yüzünden yorgun ve yıpranmış hissediyordum.

Masanın üzerinde duran telefonum titrediğinde gözlerimi açtım. Arayanın Bahar olduğunu görünce hemen telefonu yanıtladım.

"Selam arkadaşım," dedim sesimi neşeli tutmaya çalışarak. Geçen hafta yanıma gelmişlerdi. Sık sık görüşme sözü vermiştik ve bunu tutmayı da başarmıştık. Ben onlar kadar sık gitmiyordum. Aynı mahalleye dönmek bana nefes alacak alanım olmadığını hatırlatıyordu. Kızlar keyifli vakit geçiremediğimizi anladıkları anda daha sık gelmeye başlamışlardı. Hem Selim hem de Kaan ne zaman birbirimizi özlese anında kızları bana getiriyordu. İkisinin verdiği desteği asla unutmayacaktım. Kızlar olmadan devam etmem çok zor olurdu.

"Sana da selam," dedi ama sesinin durgun olduğunu fark ettim.

Bu hafta olanları düşündüm. Her şey telefonuma gelen ani bir mesajla başlamıştı. Üç buçuk yıldır -gittiğim günden beri- o ikisinden haber almamıştım. Canımı yakan adamın ismini anmadığım gibi bir zamanlar arkadaşım dediğim insanın da adını hiç geçirmemiştim.

Fakat aniden *ondan* gelen bir mesaj aldığımda ne yapacağımı şaşırmış, bunca yıl sonra ne istediğine anlam vermeye çalışmıştım.

Mesaj hâlâ telefonumda duruyordu. Anlamak ister gibi açıp ara ara bakıyordum fakat beceremiyordum. Mesaj geldikten sonra birkaç gün ne yapacağımı bilemeden sessiz kalmıştım. Sonunda daha fazla dayanamayıp Bahar ve Ayşe'ye anlatmıştım.

Ben konuşmak istemiyordum. Benden uzak durmasını istiyordum ama bu işin içinden kendi başıma çıkamayacağımı düşündüğümünden, mesajı kızlara iletip araya girmelerini istemiştim.

Mahi, sana bunu yazmaya yüzüm yok. Beni görmek, benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama senden başka güveneceğim kimse yok. Lütfen, sana yalvarıyorum. Beni bir kere dinlemene ihtiyacım var.

Bu kadar basit görünen bir mesajdı işte ama beni o güne döndürmeye yetmişti. Kendimi toparladığıma inandığım her şeyi anında yok etmiş, zihnimden uzak tutmaya çalıştığım her anıyı hatırlamama sebep olmuştu.

Benden daha ne istiyordu?

Ona böyle bir şans verecek kadar yüce gönüllü değildim.

Bahar telefonda bir süre sessiz kaldığında yerimde huzursuzca kıpırdandım.

“Bahar, ne oldu?”

Sıkıntılı bir nefes aldı. “Nereden başlasam bilmiyorum Mahi, sana en başından anlatmam gerek ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Oturduğum sandalyede dikkatle doğruldum. “Bahar ne oluyor, anlamadım.”

“Emine teyze bunların hiçbirini bilmeni istemedi. Zaten sana anlatır mıydık bilmiyorum ama bizden söylemememizi istediğinde ona hak verdik hepimiz.”

“Bir şey mi oldu Emine anneme?”

“Hayır,” dedi Bahar hemen. “Konu Emine teyze değil.” Rahatlatmayla yerimde çöktüm.

“Ödüm koptu Bahar ya,” dedim biraz sitem ederek. Bahar yine sessiz kalınca az önce gelen rahatlama yerini tedirginliğe bıraktı. “Bahar...” dedim yutkunarak. Aklımdan geçen isim hemen o olmuştu. Bunca yıl sonra bile onun için telaşlanan kalbim sıkıştı.

Bahar derin bir nefes aldı. “Bunun başka yolu yok o yüzden direkt söyleyeceğim.”

“Tamam,” dedim ama kalbim deli gibi atıyordu.

“Abimler döndü, Mahi,” dedi Bahar aniden. Ve aynı hızla benim de nefesim kesildi.

“Ne?”

“Sekiz ay önce geldiler.” Söylediği şeyle yerimden fırladım. *Sekiz ay mı?*

Emine annemin beni neden oraya çağırmadığı, neden eskisinden daha sık yanıma geldiği belli olmuştu. Aynı şekilde kızların da her seferinde *biz geliriz* deme sebebi buydu demek ki.

“Ne-neden?” dedim kekeleyerek. Görevinin bitmesine daha vardı. Elbet döneceğini biliyordum ama sekiz ay önce mi? “Neden?” dedim yeniden.

“Neden mi söylemedik?” dedi Bahar. Neden geri geldiklerini merak ediyordum ama bunu Bahar’a itiraf edemedim. *O iyi mi*, diye sormak istesem de dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırıp sustum.

“Mahi, iyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim ama içten içe iyi olmadığını biliyordum.

“Eğer istiyorsan sana her şeyi anlatacağım,” dediğinde bir an sessiz kaldım. Bunu gerçekten istiyor muydum? “Fakat istemiyorsan konuyu bir daha açmayacağım. Sen bilmek istemediğin sürece anlatmayacağıma söz verdim Emine teyzeye.”

Başıma saplanan ağrıyla gözlerimi kırptırdım. Bunca zaman sonra onu merak ediyor olmak zoruma gidiyordu. Bunu itiraf edecek gücüm olmadığı için bana gelen mesajı bahane ettim.

“Bana gelen mesajla alakası var mı bu olanların?”

Bahar, “Bilmiyorum,” dediğinde kararsız kaldım. Sonra, “Söylemedi,” diye fısıldadı.

“Onunla mı konuştun?” Neden kendimi ihanete uğramış gibi hissetmişim? Bahar sesimdeki hayal kırıklığım hissetmiş olacak ki konuşmadan önce biraz duraksadı.

“Mecburen,” dedi mahcubiyetle. “Seninle ne konuşması gerektiğini sormak istedim. Bir cevap alamadım ama bir tahminim var diyebilirim.”

“Anlat,” dedim Bahar’a. Sadece tek bir kelime çıktı ağzımdan. Eğer Bahar bir kez daha emin olup olmadığını soracak olursa kesinlikle vazgeçeceğimi biliyordum.

Bahar bir süre sessiz kaldı.

“Abim işinden istifa etti,” dediği anda içime sesli bir nefes çektim. Tek kelime edemiyordum. Eğer ağzımdan bir kelime çıkarsa dağılırdım. O yüzden sadece sustum ve Bahar’ın anlatmasını bekledim.

“Görevden de erken döndü.” Kısacık bir duraksamanın ardından devam etti. “Hepsi döndü.”

Hepsi...

Artık üç kişiydiler.

Sessizce yutkundum. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. “Neden?” diye fısıldamak zoruma gitse de sormadan duramamıştım.

“Abimin görevinin erken bitmesinin ve işinden ayrılmasının sebebi Songül.”

Uzun süre sonra ismi kulaklarımda yankılandı. Yüzümün kızardığını, boğazımın kuruduğunu hissettim.

“Bahar,” dedim. Daha fazla devam etmesini istemeyecektim ama hızla araya girdi.

“Hasta, Mahi,” dediğinde elim hızla kalbime gitti. Nefesimin ke-sildiğini hissettiğimde yerimden fırladım. Aklıma önce o geldi. Ondan uzak fakat yaşadığını bilmek başkaydı. Ona bir şey olacağını düşün-mek başka bir şeydi.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim anda Bahar devam etti. “Songül hasta Mahi, ondan döndüler.”

“Nasıl hasta?”

“Kanser,” dedi Bahar. Sesinden ağladığını hissediyordum. Islanan yüzüme elimi uzattığımda ben de ağladığımı fark ettim.

“Tedavi oluyor ama değil mi?”

“Evet ama iyi değil. İki hafta önce yapacak bir şey olmadığını söyle-di doktoru. Evine götürebilirsiniz dediği için şu an evde.”

“Çocuğu var,” dedim istemsizce ve Bahar da, “Kızı,” diye bitirdi cümlemi.

Kızları vardı...

Bunca zaman öğrenmek istemediğim her şeyi tek seferde öğren-miştim. Beynim patlayacak gibi hissediyordum. İki hafta önce de-mişti Bahar...

“Ölecek,” dedim elimi ağzıma kapatarak. Ne olursa olsun böyle bir şey yaşamasını istememiştim. Hiç kimse için istemezdim.

Bahar sessiz kaldı ama onun da ağladığını biliyordum.

“Abim önce yeniden buraya tayin istedi, ailesinin yanına gelme ta-lebinden bahsetti. Kabul edildi ama iki ay önce bu sebeplerden dolayı tamamen bırakmak istedi.”

“Öylece bıraktı mı?” Ali Asaf işini çok severdi. Onun sevdiği bir şeyden vazgeçmiş olmasına istemsizce üzülmüştüm.

“Aslında Alper Yüzbaşı vardı hatırlarsın, o acele karar vermemesi-ni, bu özel durumunda bir süre ara vermesini ayarlayabileceğini söy-ledi ama abim şu an ara verme süresini geçiriyor olsa da bırakacağını

söylüyor. İkna edemiyoruz. Hele ki durum kötüleşince...” Devamını getiremeden sustu.

“Bana hiçbir şey söylemediniz,” dedim kırılganlıkla.

“Emine teyze bu hafta yanına gelip anlatacaktı sana. Ama ben daha fazla yalan söylemek istemedim.”

“Benimle ne konuşmak istiyor?” dedim kısık sesle.

“Söylemedi. Ama öleceğini bilen biri ne söylemek ister diye düşündüğümde aklıma çok fazla şey gelmiyor, Mahi.”

Af dileyecekti...

Peki ben affedebilecek miydim?

Saçmalıyordum. Ofisin içinde ileri geri yürürken Bahar sessizce bekledi. “Geliyorum,” dedim sadece.

Şaşırarak, “Ne?” dediğinde ben de en az onun kadar şaşkındım. Bu durumda yapacak başka bir şey yoktu.

“Gelip onunla konuşacağım.”

Bahar, “Emin misin?” dediğinde benim için endişelendiğinin farkındaydım.

“Evet,” dedim emin olamayarak ama bunu belirtme ihtiyacı duymadım.

Bu durumda çok düşünmeye ihtiyacım yoktu.

Yeniden İzmir’e dönüyordum.

Bir haftadır evdeydim. Bir haftadır evden dışarı adım atmamıştım. Sadece Ayşe ve Bahar’ı görmüş başka kimseyle görüşmemiştim.

Ne olursa olsun ne yaşamış olursam olayım burayı o kadar özlemiştim ki...

Ayşe ve Kaan’ın oğulları Ufuk’la vakit geçirmek de bana iyi gelmişti. Kimse ne yapmak istediğimi sormamış, her şey normalmiş gibi davranmama izin vermişti ama eninde sonunda buradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

Salonda oturmuş önümdeki tabaktan meyve yerken kapı çaldı. Her kapı çalışında yüreğim ağzıma geliyordu, onun buraya gelme ihtimali beni çok korkutuyordu. Yerimden kalkıp kapıya doğru bir adım attım

ama yaklaşmaya cesaret edemedim. Emine annem de evde yoktu, kapıya bakmak zorundayım.

“Sakin ol,” dedim kendi kendime. Sessizce kapının deliğinden bakıp sonra kapıyı açacaktım.

Minik adımlarla ilerledim. Neredeyse nefes almaktan bile korkuyordum. Sessizce kapıya yaklaşıp baktım ve Bahar olduğunu görünce derin bir rahatlamayla kapıyı açtım.

“Aklım çıktı,” derken içeri geçmesi için kenara çekildim. Bahar içeri girip yüzüme baktığında donup kaldım. “Ne oldu?”

Başını iki yana sallarken dolan gözlerine odaklandım. “Durumu iyi değildi Mahi, konuşmak için artık vaktin olmayabilir,” dedi.

Geldiğimden beri beklediğim için pişmanlık duyuyordum. Elimi göğsüme bastırırken nefesim kesildi. “Ne zaman gidebilirim?”

Bu soruyu sorma sebebimi Bahar biliyordu. “Evde değil, Lina’yı okuldan almaya gitti.”

Lina... Onun kızı.

Başımı sallayarak onayladım. Üzerime ceketimi alıp yeniden Bahar’a döndüm. Kendimi hazırlamak için direndiğim tüm süre boşa çıkmıştı. Artık konuşmaya mecburdum. Aniden, “Gidelim,” dediğimde hiç beklemeden evden çıktık.

Evimin kapısından çıktığımda karşı kaldırıma geçtik. Seyhan teyzelerin hemen bitişinde duran evde oturuyorlardı. Adımlarım hızlandıkça üzerime sanki binlerce ton ağırlık atıyorlarmış gibi hissediyordum.

Bahar önden giderek bahçe kapısını açtı. Arkasından ilerlerken gözlerimi önümde tutmaya çalıştım ama bana ihanet ederek etrafta gezindiler. Küçük oyun parkı ve bir sürü oyuncaktan oluşan bahçeye bakınca boğazım düğümlendi. Adımlarım sekteye uğradığında yavaşlayıp durdum.

Bahar peşinden gelmediğimi görünce içeri girecekken durdu. “Mahi,” dediğinde dikkatimi bahçeden çekip ona çevirdim. “İyi misin?” diye sordu.

Başımı hızla sallayıp onu onayladım ve kendime gelip yanına gittim. Bahçeye açılan geniş kapıdan içeri girdiğimizde büyük salona ve onunla birleşik olan mutfığa girdik.

Bahar, ileride duran bir odayı işaret etti. “Odası burada,” dediğinde sesimi çıkarmadan peşinden gittim. Bahar kapıyı tıklattı ve hafifçe araladı. İçeride Seyhan teyzenin olduğunu gördüm. Önce Bahar’a baktı ve sonra arkasında beni görünce şaşkınlıkla nefesini tuttu.

“Geldin,” dediğinde yutkunarak başımı salladım. Gözlerinde gördüğüm sevgiyle kalbim sıcacık olurken bir yandan da sızladı.

“Songül,” dedi Bahar fısıldayarak. Önce bir tepki alamadı. Seyhan teyze, “Ağrı kesici ilaçlar yüzünden böyle,” diye açıklama yaptığında sessiz kaldım.

Bahar biraz daha yaklaştı. “Songül,” dediğinde bu sefer gözlerini sakince araladı.

Yıllardır görmediğim eski arkadaşına baktım. Artık başka biri gibiydi. Saçında renkli bir bone vardı, kolları ve bacakları o kadar zayıftı ki insan ona dokunmaya korkardı. Artık tanıdığım, neşeli kadın yoktu karşımda. Uzun sarı saçlarından da eser kalmamıştı. Gözümden kayıp giden bir damla yaşı hızlıca sildim. Ne olursa olsun onu asla böyle görmek istemezdim.

Songül gözlerini açıp Bahar’a baktı. “Geldi mi?” diye sorduğunda benden bahsettiğini bilerek bir adım daha yaklaştım. Hareketimi sezdiğinde yorgun gözlerini üzerime çevirdi ve dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu.

Ne diyeceğimi bilemedim. *Geçmiş olsun*, demek için geç kalmış gibi hissediyordum. *İyi misin*, diye sormak da olmayacaktı. Aynı şekilde gülümseyerek karşılık vermeye çalıştım.

Songül’ün benim geldiğimi bilmesine rağmen Bahar, “Geldi,” diye cevap verdi. Seyhan teyzenin sessizce odadan çıktığını fark ettim. Songül, “Yalnız konuşabilir miyiz?” dediğinde kelimeler ağzından yorgun bir fısıltı halinde döküldü. Bahar tedirgin olarak bana baktı. Tereddüt etmeden başımla onayladım. Bahar yerinden kalktı, odadan çıkarken arkasından sessizce kapıyı kapattı.

Ne yapacağımı bilemez halde odanın ortasında dikildim. Ağlamak için kendimi o kadar sıkmama rağmen dolan gözlerimden kurtulan yaşlara engel olamadım.

“Biraz yakınıma gelir misin?” diye sorduğunda ona doğru yaklaştım. Sesi o kadar zayıftı ki zar zor duymuştum. Yanına yaklaşıp ona doğru eğildim.

“Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim,” dedi üzgün gözlerle bakarak.

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil, kendini yorma,” dediğimde itiraz eder gibi kaşlarını çatı.

“Annemin öldüğünü duydun mu bilmiyorum,” diye sorunca onu onayladım. Emine annem cenazeye gittiğini söylemişti.

Bu sefer, “Kızımı gördün mü?” dediğinde altdudağımı dişlerimin arasına alarak başımı sağa sola salladım. Verdiğim cevapla derin bir nefes aldı. “Ondan nefret etme, olur mu?” Nefesim kesilirken boğazım kurudu.

“Etmiyorum,” diye itiraz ettim. Küçücük çocuktan asla nefret edemezdim ben zaten.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ama sonra gücünü toplamak için beklediğini fark ettim.

“Senden af dilemek, sana anlatmak istediğim şeyler var ama buna gücüm, en önemlisi nefesim yeter mi bilmiyorum, Mahi.”

“Böyle söyleme. Şu an bile kendini yormaman gerek senin.”

Kurumuş dudakları biraz kıvrıldı. Solgun parmaklarını bana doğru uzattığında elini uttum. “Sana beni affet demeyeceğim, bunu hak etmiyorum zaten.”

Ağzımı açıp itiraz edecekken elimi hafifçe sıkarak beni durdurdu. “Bir şey istemek için çağırdım seni buraya. Daha erken olmasını istedim, gücüm daha fazlayken konuşalım istedim ama olmadı.”

“Tamam,” dedim onu teselli etmek ister gibi. “Ne istiyorsan sadece onu söyle.”

“Lina,” dedi gözlerime bakarak. “Kimsesi yok.”

“Babası var,” dedim nefes nefese. “Babası yanında.”

Başını iki yana salladı. “Onu emanet edeceğim kimse yok, Mahi,” dediğinde tüm bedenim buz gibi oldu. Elimi geri çekmemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

“Babası var,” dedim kekeleyerek. Sanki gücünün her bir zerresini kullanıyormuş gibi elimi daha güçlü tuttu.

“Var. Sana deli gibi âşık bir babası var.”

Hızla başımı iki yana salladım. “Doğru değil,” diye itiraz edecekken araya girdi.

“Ve sen de hâlâ onu seviyorsun.”

“Ya-yapamam,” dedim kekeleyerek. Bu sefer kendime hâkim olamamıştım. Tüm bedenim panikle titredi.

“Başka kimse onun yanında olmayacak. Ailemden kimse kalmadı, Ali Asaf hayatına kimseyi almaz. Senden başka...” dediği anda elimi istemsizce hızla çekerek yerimden kalktım.

“Bana bunu yapma,” dedim ağlayarak. Onun ismini duymak beni öldürüyordu, bunu nasıl görmezdi? Arkamı dönüp kapıdan çıkmak için ilerledim ama derin bir iç çekiş sesi beni olduğum yerde durdurdu.

“Sana yalvarırım,” dediğinde ağladığını biliyordum. Alnımı serin kapıya yasladım, başımı sertçe kapıya vurdum ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

“Yapma,” dedim yalvarır gibi. “Bak affediyorum tamam mı? Seni affettim, Songül.” Uzun zaman sonra ismi döküldü dudaklarımdan. “Ama benden bunu isteme.”

“Başka çarem yok. Bana söz verirsen sana anlatmam gereken şeyler var.”

Yüzümü yeniden ona döndüğümde teninin solgunluğu yüreğimi sızlattı. “Benden bunu isteyemezsin. Sana nasıl söz vereyim? Yapamam...”

“Anlatacağım. Bilmen gereken önemli şeyler var. Saklamak zorunda kaldığım şeyler... Aslında daha önce anl-” devam edemedi cümlesi aniden yarım kaldı. Öksürmeye başladığını gördüğümde hemen yanına koştum.

“Yorma kendini,” dedim ama göğsü o kadar hızlı inip kalkıyordu ki panikledim. Dudaklarının arasından sanki sayılı nefesi kalmış gibi kesik kesik solurken onu böyle görmek beni paramparça etti.

“Ambulans çağıracağım,” dedim panikle. Birilerine seslenmek için yanından uzaklaşmaya çalıştığım anda eli bileğimi sımsıkı sardı ve hareket edemedim.

“Songül bırak,” dedim panikleyerek.

“Söz ver bana,” dediğinde ne yapacağımı bilemedim. Nefesi gittikçe kesik kesik oluyordu. Sanki son gücüyle bileğime yapışmış gitmem için çırpınıyordu. Beni bırakmazsa ona yardımcı olamayacaktım. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve yeniden açıp gözlerine baktım.

“Söz veriyorum, bana ihtiyacı olduğu sürece kızının yanında olacağım.” Bedeni biraz gevşer gibi oldu ama yine de elimi bırakmadı.

“Her zaman,” diye eklediğinde hıçkırarak ağladım.

Beni anlaması için iki kelimeyi de tek tek söyledim. “Her zaman.”

Aniden elimi bırakırken dudaklarına ufak bir gülümse yerleşti. Kendimi hemen odadan dışarı attığımda salonda oturan Bahar’la göz göze geldim.

Karşı karşıya geldiğimizde öylece donup kaldım. Bahar beni görünce hemen yerinden kalktı.

“Ne oldu? İyi misin?” dedi ama iyi değildim. Ellerim titrerken zorla da olsa kaldırdım ve arkamdaki odayı işaret ederken boğazımdan bir hıçkırık koptu.

“Ölüyor,” dedim sadece. Bunu söylemek o kadar zordu ki tek bir kelimenin bedenime olan etkisi adeta her yerimin buz kesmesine sebep oldu.

Bahar’ın cebinden telefonunu almasını ve birilerini aramasını boş gözlerle izledim. Kulaklarımda öyle bir uğultu vardı ki bir anda oluşan karmaşayı görecektim. Her şey çok hızlı oldu, aniden önümde bir yüz belirdi. Bahar olduğunu gördüğümde gözlerimi kırptırıp odaklanmaya çalıştım.

“Mahi,” dedi beni kendime getirmek ister gibi. Gözlerimi elimin tersiyle silerken ona baktım. “Ambulans geliyor,” dediğinde sanki bir robot gibi başımı sallayarak onayladım.

Merak ettiğim bir sürü şey vardı.

İyi miydi? Nefes alıyor muydu? Yaşıyor muydu? Neden benden bunu istedi? Bana ne anlatacaktı?

Ölmesini istemiyordum...

Evin içinde oluşan karmaşaya odaklanmaya çalışırken bahçeye çıkmak için arkamı döndüm ve kapının önünde bana bakan yeşil gözlerle karşılaştığımda nefesim kesilerek olduğum yerde donup kaldım. Ali Asaf en fazla on adım ötemde öylece durmuş bana bakıyordu.

Elim boğazıma gittiğinde yutkunmaya çalıştım. Gözleri tıpkı yıllar önceki gibiydi. Buradan gittiğim gün bana nasıl bakıyorsa yine öyle bakıyordu.

Buradan çıkıp gitmem gerekiyordu. Gözlerimi onun gözlerinden çekmek neden bu kadar zordu? Nefes alamıyordum. Canım o kadar acıyordu ki buna katlanacak gücüm yoktu. Bir adım geri gittim. Hâlâ bakışlarımı ondan çekemiyor olmak kendime ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Bir adım daha geri gittim. Arkamı dönüp oradan çıkıp gitmeyi planlarken minik bir ses odada bomba etkisi yarattı.

“Baba,” diyen küçük, sevimli sesle bedenim titredi. Ali Asaf gözlerini benden çekip başını aşağıya eğince, gözlerim onu takip ederek elini tutan minik parmaklara kaydı. Sonra da onu gördüm.

Elimi ağzıma kapatırken sanki ağladığımı duymasın diye sessiz olmak için kendimi zorladım. Yemyeşil gözleri bir babasına bir bana odaklandı. Neredeyse beline inen sarı saçlarının uçları sevimli dalgalarla bitiyordu. Saçları pembe tokalarla süslenmiş, üzerinde simli pembe bir elbiseyle karşımda duruyordu.

Ufacık kız ödümü patlatıyordu ama gözlerimi ondan ayıramıyordum. O *baba* deyince Ali Asaf bir kızına bir bana baktı.

Bahar aniden geldiğinde aramızda oluşan bu garip an bir anda yok oldu. “Abi gel istersen,” dediğinde Ali Asaf bir an ne yapacağını şaşırdı ama sonra hızlı adımlarla yanımdan geçip Bahar’la birlikte Songül’ün odasına girdi.

Ufacık kızla ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım. Güzel gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan bana bakarken elindeki ayıcıkla sağa sola sallandı.

Gözlerini üzerimde sakince gezdirdi ve sonra minicik bir gülümseme gösterdi bana. İki elimle birden yüzümü silerken arkamı dönüp kendime gelmeye çalıştıktan sonra yeniden ona döndüm.

“Merhaba,” dedim elimi sallayarak. Ben konuşunca bir anda yüzü aydınlandı ve kocaman gülümsemeye eşlik eden iki derin gamze belirde yanaklarında. Zorla da olsa ona gülümseyerek karşılık vermeyi başardım.

“Benim adım Lina,” dedi hemen kendini tanıtarak.

Ona doğru birkaç adım atarak karşısında durdum ve tek dizimin üzerine çöktüm. “Benim adım da Mahi,” derken elimi ona uzattım. Lina bir elime bir yüzüme baktı ve bana doğru yaklaştı. Küçük parmaklarını elime sarıp sıktağında kendimi zorlayarak gözyaşlarımı geri ittim ve ona gülümsedim.

“Sen benim annemin arkadaşı mısın?” diye sorarken bazı harfleri tam söyleyememesine rağmen ne demek istediğini anladım.

Başımı sallayarak onu onaylarken, “Evet,” dedim.

Gözleri merakla üzerimde gezindi. Sonra bana bir adım daha yaklaşıp iyice dibime kadar geldi.

“Biliyorum ki zaten,” dedi kendinden emin bir sesle. Sonra neşeyle devam etti. “Annem bana demişti ki *ben melek olup seni uzaktan izlediğimde bir arkadaşım gelecek ve sana tıpkı benim baktığım gibi bakıp koruyacak.*” Sonra çekinerek arkamdaki odaya baktı ve yeniden bana döndü. Başını bana doğru eğdiğinde sesini kısarak konuştu. “Sen o musun?” diye sorduğunda kalbimin daha fazla kırılma ihtimali olduğunu düşünmediğim bu anda beni parçalara ayırmıştı.

Minicik çocuğun karşısında öylece donup kaldım. Songül’ün kızına söylediklerini hazmetmeye çalışırken, yanıma sokulup gözümünden kurtulan bir damla gözyaşına dokundu.

“Ağlamakta sorun yokmuş,” dediğinde hafifçe gülümsedim. “Annem gittiğinde ben de ağlayabilirmişim ama sonra mutlu olmam gerekiyormuş.” Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Tamamen dizlerimin üzerine çöktüm ve bu küçük kızın karşısında kendimi durduramadan ağladım.

Bir anda Lina gelip kucağıma oturunca hıçkırıklarım iyice çoğaldı. Minik başını göğsüme yasladı ve ben ağlarken usulca yanımda kaldı.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyordum ama arkamda bir hareketlenme hissettim. Kapıdan içeri giren sağlık görevlilerini gördüğümde kendime gelip refleks olarak Lina'ya sarıldım. İçeri sedyeyi soktukları anda ben de ayağa kalkarak Lina'yı kucağıma alıp arkamda olanları ondan gizlemeye çalıştım.

"Biz bahçeye çıkalım mı seninle, Lina? Ben senin parkını merak ediyorum."

Hevesle başını sallarken arada gözleri arkama kayıyordu ama onu kollarımda daha sıkı tutarak bahçeye ilerledim. Evden çıktığımız anda Lina'nın tüm enerjisi değişti ve neşesi yerine geldi. Bahçede sağa sola koştururken, hevesle bana tek tek hepsini anlatmaya başladığında ona zorla da olsa gülümseyerek karşılık verdim.

Ambulansın ışıkları bahçeye yansıyor. Kapının önünde bir kalabalık, içeride bir telaş olduğunun farkındaydım ama onun yanından ayıramıyordum.

Aniden kapanan kapı sesini duyduğumda, bahçenin girişine ilerleyip gitmek üzere olan ambulansa baktım. Hızlı adımlarla Lina yanıma geldi ve minik elini benim titreyen elimin arasına soktu. Eğilip bir ona bir de gitmek üzere olan ambulansa baktım.

Sonra onu gördüm. Ali Asaf, kendi arabasının kapısını açıp binecekken aniden durdu ve gözlerini bana çevirdi. Bir bana bir de elimi sımsıkı tutan kızına baktığında gözlerinde gördüğüm ifade nefesimi kesti. Lina her şeyden habersiz diğer elini kaldırıp babasına salladığında Ali Asaf ona zorla gülümseyerek karşılık verdi. Tedirgin bakışları Bahar'a döndüğünde kısa bir süre konuştular. Bahar yanımıza geldiğinde ıslak gözleriyle önce bana baktı ve sonra Lina'ya döndü.

"Halacığım, seni Ufuk'a götürüyüm mi?" diye sordu. Lina başını kaldırıp bana baktığında gözlerimi ondan kaçırdığım için kendimden nefret ettim ama ne yapacağımı bilmiyordum.

"Mahi'yle kalabilir miyim hala?" dedi Lina çekinerek. Bahar ne yapacağım bilemeden bana baktığında kendimi bir şeyler yapmak zorunda hissettim.

“Benimle kalabilir,” dediğimde Bahar başını sallayıp bana gülümse-di ve arkasını dönüp koşar adımlarla Ali Asaf’ın yanına gitti. Kısa bir süre için gözlerimiz yeniden buluştuğunda buna daha fazla dayanama-yıp başımı Lina’ya çevirdim.

Arabanın gittiğini duyduğum sırada ne yapacağımı bilemeden öy-lece bekledim. Lina’nın avucumun içindeki eline baktım. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve açtığımda zihnim karmakarışık-tı.

Bir söz vermiştim. Bu sözü nasıl tutacaktım?

Hayatım tekrar bir gecede altüst olmuştu fakat bu sefer sağ çıkıp çıkamayacağımı bilmiyordum.

14. BÖLÜM

Ne zaman imkânsızı seversen,
İşte o zaman gerçek seversin.
- Özdemir Asaf

Seni Yazdım - Müslüm Gürses

Ali Asaf

İki ay...

Gider diye beklediğim kocaman iki ay geçmişti. Onu uzaktan izlemek, uzaktan sevmek başkaydı fakat şimdi sürekli bana bu kadar yakinken uzak durmak bedenimin her bir santimine ufak cam parçaları batıyor gibi hissettiriyordu.

Onu kollarıma almak, benden vazgeçemeyecek hale gelene kadar sımsıkı sarmak istiyordum. Özlemim o kadar derin ve acılıydı ki hasretinden adeta kül olmuş, oradan oraya savruluyormuş gibi hissediyordum. Ne yapacağımı bilemez haldeydim.

Elimdeki bardakla bahçede kurulan masaya ilerledim. Ufak bir masa kurmuştu çocuklar. Bizimkileri de çağırmıştık ama Coşkun burada değildi. Kaan ve Selim ise geç de olsa uğrayacaklardı. Serin hava yüzüme vurduğunda irkildim. Ortada yanan ateşe doğru ilerledim ve sandalyeme otururken ellerimi ateşin sıcaklığına uzattım. Ara sıra burada toplanırdık. Lina'yı başka birine bırakmaktan hoşlanmadığım için o uyuduktan sonra çocuklar buraya gelirdi genelde.

Masada duran yarı dolu bardağıma uzandım ve iki parmağımla tutarken ileri geri salladım. Tek seferde içtiğimde alkolün o keskin tadı boğazımı yakarak geçti. Bardağımla masaya bıraktığımda yeniden dolduğunu gördüm. Bu gece kaç kadeh daha içersem onun hasretinin acısını dindirebilirdim?

Bardağımla masanın ortasına uzattım ve herkesin aynısını yapmasını bekledim. Kadehler birbirine çarptı, çocuklar bana hafifçe gülümsedi ama benim dudaklarım kıvrılıp onlara aynı tepkiyi veremedi. Yeniden

bardağımı kaldırdım ve hızla dikip tek seferde içtim. Bu gece kaçınıc kadehimdi bilmiyordum.

Bardağımı sertçe masaya koydum. Bu sefer rakımı da suyumı da kendim ayarladım ve biraz buz alıp dudaklarıma götürdüm. Artık tek seferde dikmek yoktu. Sakinleşmem gerektiğinin farkındaydım. Dalğınca bardağımla oynadığında Tahir elini omzuma koydu. “Konuşam mı biraz?” dediğinde başımı iki yana salladım. Ne konuşacaktık ki artık?

Müslüm Gürses’in en sevdiğim şarkısı kulaklarıma dolduğunda şarkının bana hatırlattığı, özlemiyle öldüğüm kişiyi görmek ister gibi başımı kaldırıp karşımdaki eve baktım. Aralık perdenin kenarında onu gördüğümde ellerim titredi. Bakışlarımı hiç çekmeden üzerinde tuttum. Gözlerim teninin her bir santimini ezbere bildiğini belli etmek ister gibi onu inceledi. İnatla bana bakmaya devam etti. Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

İnadına da en az ona âşık olduğum kadar âşıktım. Yarısı boşalmış bardağıma uzandım ve ona doğru kaldırırken hafifçe başımı eğdim.

Senin için boynum kıldan ince benim...

Ne hissettiğimi anlıyordu, tıpkı benim onu anladığım gibi o da beni anlıyordu. Bardağımı tekrar ona kaldırdım ve dibinde kalanı tek seferde içtim. Kadehim yeniden dolduğunda yüzündeki ifade değişti. Ah, nasıl da kızılıyordu bu kadar içmeme...

Bakışlarının değiştiğini fark ettiğimde gözlerini benden çekip arkamdaki bir noktaya odakladı. Baktığı yere başımı çevirdim ve küçük kızımı elinde battaniyesiyle bana gelirken gördüm. Dudaklarım hemen kıvrıldı, oturduğum yerde yana doğru döndüm ve elimdeki bardağı çaktırmadan Tahir’e uzattım.

İki kolumu birden Lina’ya açınca hızlı adımlarla bana doğru koşup başını omzuma yasladı. Ben de hemen burnumu o güzel kokusunu içime çekmek için boynuna gömdüğümde tatlı kıkırdaması bahçede yankılandı.

“Sen neden ayaktasın bakayım sarı pâpatyam?” dediğimde suratının asılmasını izledim. Ne istediğini biliyordum ama bu sefer onu elde etmesine izin veremezdim.

“Babacığım olmaz ama,” dedim ona hayır demekten nefret ederek Lina omuzlarını silkti ve bu hareketi yüzümde gülümseme oluşmasına sebep olsa da bu işin sonunu gülererek bitiremeyeceğimizi biliyordum. Lina iyice huzursuzlandı. Artık bu şekilde istediğini alamayacağını fark ettiğinde kelimelerini kullanmaya karar verdi.

“Mahi’de kalmak istiyorum,” dediğinde huzursuz bir nefes çektim içime.

“Olmaz babacığım,” dedim ve Lina ağlamaya başladı. Çok alışık değildi ona hayır dememe fakat bu konuda elimden çok bir şey gelmiyordu.

Elleriyle gözlerini ovaladığında uykusu olduğunu biliyordum. “Ben seni yatırayım, olur mu?” dedim ama daha çok ağlamaya başladı. O minik dudakların büzülmesi beni mahvediyordu.

Cebimde telefonum titredi. Bizi izlediğini bildiğimden o olduğunu biliyordum. Açmak istemedim. O mesaja bakmak istemiyordum. Gözlerinin üzerimde olduğunu bakmadan bile hissedebiliyordum. Sonunda Lina’yı tek kolumla destekleyip telefonu cebimden çıkardım ve mesajı açıp okudum.

Mahinev: Neden ağlıyor? Hasta mı?

Ne cevap vereceğimi bilmediğimden öylece mesaja baktım. Zaten Lina da bana pek fırsat vermiyordu. Tam telefonu cebime koyacakken elimde çalmaya başladı. Başımı kaldırıp elinde telefonla camdan bizi izleyen kadına baktım ve derin bir nefes alıp telefonu açtım.

“Efendim,” dedim tereddüt ederek.

Hızlıca, “Nesi var? Neden ağlıyor?” diye sordu. Lina kucığımda ağlarken sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. “Cevap verir misin?” Sesi artık daha sabırsızdı. “Nesi var? Neden böyle ağlıyor?”

O kelimeleri söylemek istemiyordum. Bu durumdan nefret ederek sıkıntılı bir nefes çektim içime. “Seni istiyor.”

Aniden camın önünden çekildi ve bir dakika içinde aşağı katın ışığı yandı. Ne yaptığını anlamıştım.

“Geliyorum,” dedi sadece. Sanki benim söz hakkım yokmuş gibi.

“Mahinev,” diye onu uyarsam da beni dinlemedi.

“Benim için sorun değil, geliyorum,” dedi yeniden. Sonra da telefonu suratıma kapattı. Telefonu sinirle masanın üzerine fırlattım.

“Ah kızım ya,” dediğimde Lina başını omzuma yaslayıp sessizce ağlamaya devam etti. Mahinev, hızlı adımlarla kapıdan girdiğinde çocuklar ayağa kalkıp ona selam verdiler. Ben onlara bahsettiği ufacık gülümsemeyi kıskanırken yanlarından geçip bana doğru geldi. Lina onun geldiğini görsün diye arkamı döndüm ve yüzünü ona çevirdim.

Onu gördüğünü ağlamasının kesilmesinden anlamıştım zaten. Kucağımda kıpırdandı, ben de onu Mahinev’e uzatmak için çevirdim. Kollarını uzattı, boynuna sarıldı ve bacaklarını ona sardığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Mahinev onu sevgiyle kucaklarken, “Burada minik bir koala varmış diye duydum,” dediğinde Lina sanki az önce içli içli ağlamıyormuş gibi kıkırdadı. Mahinev elinde tuttuğu battaniyeyi aldı ve hemen onu sarıp sarmaladı.

Gözlerini bana çevirdiğinde bakışlarımda gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi kaşlarını çatı.

“Ben onu yatırırım,” dedi itiraz etmemi bekler gibi. Tam olarak bunu yapacakken bana tek kaşını kaldırıp sertçe baktığında yutkundum.

“Buna alışmaması gerek,” dedim. Doğruyu söylediğimi o da biliyordu ama bunu kabul etmek istemiyordu. “Sana alışması iyi değil,” diyerek bitirdim.

Her seferinde dönüp dolaşıp aynı yere geliyorduk. Bu konuşmayı kaç gün yaptık, kaç defa tekrarladık hatırlamıyordum. Ve her seferinde olduğu gibi Mahinev konuyu değiştirdi.

“Bunu sonra konuşuruz,” dediğinde gözleriyle Lina’yı gösterdi. Her ne kadar konunun üzerine gitmek istesem de uzatmadım. Çenemi aşağı indirip onu onayladığımda arkasını dönüp eve doğru gitti.

Peşlerinden gitme dürtümü görmezden gelerek yerime oturdum ve huzursuzluğum ortamı ele geçirdi. Herkes bir süre sessiz kaldı.

Daha fazla duramadan, “Ne yapacaksın?” dedi Korhan.

“Hangi konuda?” derken sorusunu görmezden geldim.

“Abi biliyorsun işte.”

Sertçe, “Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum,” dediğinde bir süre sessiz kaldılar. Ama sonra Gökhan dayanamayıp araya girdi.

Elindeki bardağı masaya bıraktı. “Sizin bu olayınızı çözemedim ben.”

Hemen arkasından diğerleri de onu destekledi. “Doğru düzgün konuşsanız, bir şeyler yoluna girmez mi?” diyen Tahir benden bir cevap bekler gibi duraksadı.

Geri döndüğünden beri ona yaklaşmak, onunla konuşmak için her şeyi denemiştım ama beni her seferinde geri püskürtmüştü.

“Geldiğinden beri denemedim mi sanıyorsunuz?” dedim yutkunarak. Elimi kalbimin üzerine koyup sertçe bastırdım. “Şuram alev alev, yangın yeri gibi. Ben...” dedim ama boğazım düğümlenmiş gibi bir anda tılandım. “Ben kahroluyorum. Ondan uzak olduğum her saniye soktuğumun acısı içimi parçalıyor.”

Söylediklerimden sonra herkes sustu. “Benim bunun suçlusu,” dedim itiraf eder gibi. “Ben yaptım bunları. Bu halde olmamızın tek sebebi benim.” Nefesim boğazımda düğümlendi. Canımın acısı sanki dudaklarımdan dökölüp gidecekmiş gibi hissediyordum.

Sesli bir şekilde, “Pişman mıyım?” diye sordum kendime. Başımı iki yana sallarken, “Hayır,” diye fısıldadım. Hepsinin çok daha fazla şaşırdığının farkındaydım. “Pişmanlığım, başka yolumun olmamasına, başka çare bulamamış olmama.”

Korhan elini omzuma koyup sertçe sıktı. “Bıraksanız geçmişı,” dediğinde bunu ne çok istediğimi düşündüm. “Şimdiye baksanız artık olmaz mı? Kapatamaz mısınız eski meseleleri?”

Canımı verirdim bunun olması için fakat olmazdı biliyordum. “Zor,” dedim.

Korhan, “Sen nelerle uğraştın oğlum,” dedi. Sanki beni kendime getirmek ister gibi. Tahir de onu destekledi. “Tabii, bunu da çözersen sen, bulursun bir yolunu.”

Keşke onu benim tanıdığım gibi tanısalardı. O zaman neden bu kadar imkânsız, neden bu kadar zor olduğunu anarlardı.

Dudaklarımda mutluluktan eser olmayan bir gülümseme belirdiğinde, “Mahi hepsine bedel,” dedim. “Bu hayattaki en zor görevim, en önemlisi o sanki ve ben bir tek onda başarısız oldum.”

Sonra derin bir nefes aldım ve içimden geçen kelimeleri, olmasını çok istediğim dileğimi dile getirdim.

“Sadece bir kere,” derken sesim titredi. “Tek bir kere eli elime dokunsa, yeniden nefes alacakmışım gibi hissediyorum.” Sinirle çenemde yeni çıkmaya başlayan sakalımda gezdirdim parmaklarımı. “Sanki yeniden umudum olacakmış gibi...”

Gökhan, “Sen ona nasıl bakıyorsan onun da bakışlarında aynı özlem var,” dediğinde başımı iki yana salladım. İmkânsızdı bana öyle bakması... Artık bakmıyordu.

“Benim içimde bir yangın var, ona olan özlemim ve hasretimin alevi var. Benim ona olan bakışlarımdaki ateşin sebebi bu. Ama...” dediğimde duraksadım ve onu düşündüm. Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirdi. “Onun bakışlarında ne görüyorsanız benimkiyle alakası yok. Bakışlarında bir ateş varsa bunun sebebi ona yaptıklarımın bedelini ödetme ateşidir. Ya da nefret,” dedim omuzlarımı silkerek.

Cümlemi bitirdiğimde kimse tek kelime etmedi. Biraz daha bahçede sessizce oturduk. Aklım Lina’daydı. Hep birlikte masanın üzerindeki toplayıp mutfağa götürdük ve bahçedeki ateşi de söndürdük. Çocuklar gittiğinde kendimi eve girmeye zorladım.

Sessiz adımlarla Lina’nın odasına ilerledim ve sakince kapısını araladım. Gözlerim önce Lina’ya odaklandı ama sonra ona döndüğümde üzerindeki kazağın kolunu hızlıca düzelterek bana baktı. Tam bir şey söyleyecektim ki elini kaldırıp beni durdurdu. Koltuktan kalkıp yatağına yaklaştı ve Lina’nın üzerini örttüğünü gördüğümde kapıdan çekilip onu beklemeye başladım.

Kalbim heyecandan göğsümü yarıp dışarı çıkacakmış gibi hissediyordum. Kendimi sakinleştirmek için yanağıma sertçe vurdum ve sırtımı duvara yaslayıp onun odadan çıkmasını bekledim. Kapıdan çıkınca beni gördü ve bakışlarını kaçırdı.

Onunla konuşmak için bir bahaneye sığınarak, “Çocuklar gitti,” dedim. Başıyla onayladı ama başka tepki vermedi. Yanımdan hızlı adımlarla geçip giderken peşinden ilerledim.

“Sabah erken gelirim. Lina uyanmadan kahvaltıda burada olursam gece gittiğimi anlamaz,” dediğinde kaşlarımı çattım. Beni görmezden gelmesini istemiyordum.

Aldığım alkolün de etkisiyle dilim dolandı ama yine de konuşmayı başardım. “Bunu yapma,” dedim canımın acısını gizlemeye tenezzül bile etmeden. Önce beni görmezden gelerek ceketini almak için uzandı ama sonra sinirle yerine bırakıp bana döndü.

“Bak, tartışmak istemiyorum. Buraya tekrar dönme amacım Lina’yken, sürekli bana *bunu yapma* demen çok can sıkıcı bir hal alıyor.”

Gözlerini üzerimde benden nefret edermiş gibi gezdirdiğinde tenim buz gibi oldu. Sanki karşısında bir yabancı duruyordu. Beni o kadar umursamıyordu ki şurada bedenimi ateşe verse daha az canım yanardı. Adımlarımı toparlayıp ona yaklaşarak durdum.

Saçlarından gelen kokuyu içime çekerken gözlerim istemsizce kapandı. Sadece kokusunu verseydi bana hayatımın geri kalanında bu bile yeterdi. “Ne zamana kadar?” diye sordum. Bunu sormamdan o kadar nefret ediyordu ki bedeninin sinirden titrediğini hissedebiliyordum. Ceketini eline alarak parmaklarım sıkıldığında daha fazla üzerine gittim. “Mahinev,” dedim ismimi fısıldayarak.

Aklından bir sürü şey geçiyordu ama bedeni kendini bana o kadar açık ediyordu ki ona biraz daha yaklaşmak için bu bahaneye sığındım. Bana cevap vermesi için onu zorlamak istiyordum.

“Ben...” dedi ama cümlesinin devamını getiremedi.

“Senden bu kadarını beklemek bile büyük hataydı zaten ama benim elimde değildi. Olsaydı...” dedikten sonra sustum. “Biliyorsun,” dedim sadece anlamasını bekleyerek. Yüzünden geçen ifadeyle üzüldüğünü anladım. Kısa sürede kendini toparladığında bana cevap verdi.

İnatçı burnunu havaya kaldırdı ve gözlerime baktı. “Gelecek için endişelenmeyi çoktan bıraktım ben. Planlar yapıp, hayaller kurmak doğru değil. Ne zamana kadar sorusuna cevap veremem! Zamanın bize ne göstereceğini bilmiyoruz. İlerisi için konuşmanın ne kadar büyük bir hata olduğunu zor yoldan da olsa öğrendim. Senin de öğrenmiş olman gerekiyordu. O yüzden benden bu konu hakkında bir şey duymayı bekleme.”

Tek istediğim onu çekip kollarımın arasına almakken kendimi durdurarak iki elimi kaldırıp sıkıntıyla yüzümü ovdum. “Konu Lina,” dedim dişlerimi sıkarak. Pes ederek, “Sana alışıyor, Mahinev,” dedim.

Gözlerimi yumup yeniden açtım ve beni anlaması için onun gözlerinin içine baktım. *Gör* diye bağırarak, *beni gör* diye ayaklarına kapınıp yalvarmak istiyordum. İşe yarayacağını bilseydim bir an bile tereddüt etmeden yapardım da.

Lina’dan bahsetmem gerekiyordu. Kendimi bu işin içine dahil etmeye hakkım olmadığını biliyordum fakat yine de kendime engel olmadan fısıldadım. “Alışıyoruz.”

Gözlerini benden kaçırmadan ona bakmama izin verdi. “Sen gittiğinde bu canımızı-” diye devam etmek istedim fakat bana öyle ters bir bakış attık ki içimden geçenleri zorla da olsa dizginledim. “Gittiğinde bu Lina’yı çok üzecek. Bugün olanlara baksana, uyurken yanında seni istedi.” Çaresiz bir nefes kurtuldu dudaklarımdan. “Ve ben bir şey yapamadım. Ona hayır demekten nefret etmeme rağmen seni istediğinde hayır dedim ama yine de bak...” Onu işaret ederek devam ettim. “Buradasın.”

“Sorun değil,” diye karşılık verdi. Kendinden o kadar emindi ki bu canımı sıktı. “Benim için sorun değil. Ona benim için hayır deme!”

Daha fazla dayanamadım. “Ne zamana kadar?” diye sorarken sesim biraz yükseldi. Ona biraz daha yaklaştım ve bana karşı tepki veremedi yanına sokuldum. “Ben-” diye başladı ama konuşmaya başlamıştım bir kere ve sözünü keserek araya girip devam ettim.

“Hayatına biri girdiğinde,” dedim içimi parçalayarak. Gözlerimin dolduğunu, sesimin titrediğini hissettim. Çenemi o kadar fazla sıktım ki bir süre sonra acısını hissettim. Fakat ne yaparsam yapayım o cümleyi bitiremedim.

Mahinev, “Hayatımda ne olursa olsun Lina beni istediği sürece yanında olurum,” dedi. Kaşlarını çattım. Duymak istediğim şey bu değildi. Hakkım yoktu biliyordum ama bunun düşüncesi bile beni öldürmeye yetiyordu.

Kendime engel olamadan, “Olmaz,” dedim.

Mahinev'in gözleri sinirle karardı. "Senin derdin ne? Sorun gerçekten Lina mı, yoksa benim hayatımda birinin olma ihtimali mi?"

Ani çıkışıyla bir anda afalladım. Mahinev bunu fırsat bilip üzerime daha fazla geldi. "Hayatımda olanlar ya da olacak şeyler seni ilgilen-dirmez," dediğinde istemsizce bir adım geri gittim. Sanki elinde bir bıçak varmış da kalbimin tam ortasına saplamıştı. "Buradayım çünkü Lina burada olmamı istedi. Buradayım çünkü o..." derken yutkunarak duraksadı. "Çünkü o, burada olmamı istedi."

"Yapmak zorunda değildin," dedim kendime hâkim olamadan. Canım yanıyordu, hakkım olmadığını bilmeme rağmen ben de ona sert çıkıyordum.

"Biliyorum, değildim. Ama dayanamadım ve geldim. Lina'yı bir kere görünce..." Cümlesini bitiremeden başım iki yana sallayarak duraksadı.

Söylemek istediğim bir sürü şey vardı. Konuşmak istiyordum ama Mahinev yanımdan geçip gitmek için yürüdüğünde refleks olarak ona uzanıp kolundan tuttum. Tenim tenine dokunmamıştı ancak bu kadarı bile nefesimin kesilmesine yetmişti.

İçine derin bir soluk çektiğinde onun da benimle aynı şeyleri hissettiğini düşündüm. Bir süre sadece öylece kaldık. Sanki ikimiz de bu ana hasrettik ve bir daha yaşanmayacağından korkup tadını çıkarıyorduk.

Mahinev, "Bırak," dediğinde kalbim teklede. O benden daha güçlüydü. Ona doğru biraz daha yaklaşıp kokusunu içime çekerken ismini fısıldadım. "Mahinev..."

"Lütfen," dediğinde kendime engel olamadım. Belki aksini iddia ediyordu ama ben ona daha fazla yaklaşmadan duramadım.

Başımı ona doğru eğip fısıldadım. "Yapmamam gereken şeyleri yapmak istiyorum şu an. Sormamam gereken soruları sormama şu kadar sabnım kaldı." Bir elimi kaldırıp görmesi için önünde tutarak baş ve işaretparmağımla o küçük mesafeyi anlatmak istedim. Ona doğru biraz daha eğildim ve belli belirsiz tenine dokunurken soluklarım hızlandı. "Hakkım olmayan şeyleri sana sormak, senden istemek, hat-ta..." derken durdum ve kendime engel olamadan dudaklarımı onun yumuşak tenine sürttüm. Tıpkı benim gibi nefes alış veriş hızlandı.

“Hatta senden dilenmek istesem, çok mu aciz bir adam olurum senin gözünde?”

Mahinev gözlerini kapattı ve derin bir nefes çekti içine. Sinirle dişlerini sıkarak, “Yapma,” dedi. Bunun beni durdurması gerekiyordu. Onu dinlemem, zorlamamam ve uzaklaşmam gerekiyordu fakat yapamadım. Nefesi benimkine karışana kadar dudaklarına yaklaştım.

Bana doğru dönmeden konuştuğunda beni yaralamaya devam ediyordu ama sorun değildi. Ondan geleni kabul etmekten gocunmuyordum.

“Benden bir şey isteyemezsin. Hakkın olmayan şeylerden bahsediyorsun ya, haklısın. Benden bir şey istemeye, bana bir şey sormaya hakkın yok.”

Çaresizdim... Onun için çaresizlikten geberiyordum. Yalvarır gibi, “Dönsene bana,” dedim. Başını sağa sola salladı.

“Hayır,” dediğinde ona daha fazla yaklaştım. Yeniden gitmeye kalktığı anda bu sefer elini sımsıkı tuttum ve onu sertçe kendime çektim. Gözleri şaşkınlık ve sinirle parlarken, ellerini aramıza sokup göğsüme dayadı. Sıcak avuçları bana dokunduğunda sanki yıllardır aç kalmış bir adam gibi onu içime çektim. Gözlerimi kapatıp bu anın tadını çıkarırken dudaklarımdan hasret çeker gibi derin bir inleme kaçtı.

Sadece bu anda kalmak istiyordum. Gözlerini sımsıkı kapatmış karşımda dururken, onun için deliren bir adam olarak canımı vermek sorun değildi. Bu anda hissettiklerim benim için her şeye değerdi.

Gözlerini açıp bana yeniden baktığında o ateşin içinde diri diri yanmak istedim. Bakışlarını yeniden kaçırmaya çalıştı ama ona engel olmak ister gibi konuştum. “Bak bana,” diye fısıldadım. “Bir kere bana eskisi gibi baksan...” Yalvarmak umurumda bile değildi.

Gözlerini kapatarak, “Bırak lütfen,” dediğinde elimi kaldırıp yanağına sakince dokundum. Çenesine doğru kaydığımda hızlanan nefeslerimiz birbirine karıştı.

“Adımı söylemiyorsun artık, fark etmem mi sanıyordun?” Canımı acıtacağını bile bile sordum. “Senin dudaklarından dökülmesini istediğim öyle çok kelime var ki...” Daha fazla dayanamayıp eğildim

ve alnımı alnına dayadım. Dudaklarımız o kadar yakındı ki aldığımız hızlı soluklar birbirine karıştı.

“Konuyu saptırıyorsun,” dedi sinirle.

Beni biraz olsun anlaması için ne yapmam gerekiyordu? “Ben sadece-” diye başladım fakat devam etmeme izin vermedi.

“Sen sadece her zaman olduğu gibi bildiğini okuyorsun. Geri geldiğim ilk gün, bu işin nasıl yürüyeceğini sana söyledim,” dedi öfkeyle. Kollarımın arasından çıkarak aniden benden uzaklaştı. “Daha benden ne istiyorsun? Neyin garantisini vereyim sana? Hayatıma birini almayacağım mı demem gerek senin için rahat etmesi için?” Her kelimesi zehirli bir ok gibi bedenime saplandığında sanki fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi kaşlarımı çatıttım. Bir yanımda da deli gibi sinirden kuduruyordu. Bunu fark ettiyse bile susmadı. “Senin içini rahatlatmak gibi bir gayem yok benim.”

Ellerini iki yanında yumruk yaparken alev alev yanan gözlerini üzerime dikti. “Konumuz sadece Lina! Aramızdaki tek konu Lina. Konuşmamız gereken konular sadece ondan ibaret. Sakın benden daha fazlasını bekleme!”

Delirdim... tam anlamıyla hem de. Üzerine atılmamak için kendimi tutmaya çalışırken ona arkamı döndüm, ellerimi saçlarımdan geçirip sertçe asıldım.

“Hayatımda birinin olması Lina’yı etkilemeyecek.”

Ve aniden patladım. Kendime hâkim olmak buraya kadardı. Olduğum yerde o kadar hızlı döndüm ki bir anda afalladı. Burnunun dibine kadar girdiğimde adeta nabzım kulaklarımda atıyordu.

“Sikerim böyle işi!”

Benden kaçmaya çalıştığında onu yakalayıp kolumu beline sardım. Diğer elimle çenesini tuttum ve bana bakması için onu sabitledim. Tutuşum canını yakacak kadar sıkı değildi ama başını oynatmasına da izin vermedim. Ateş gibi yanıyordu her yerim. Nabzım deli gibi çarparken tek istediğim gözümün önünde duran kadının dudaklarını esir almaktı.

Beni anlaması için tane tane, üzerine basarak yeniden tekrar ettim.

“Sikerim. Böyle. İş.”

Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki çenemin seğirdiğinin farkındaydım. Bakışları ağzıma kaydığında nefesinin hızlanmasını izledim. Damarıma basıyordu ve bunu bilerek yaptığının ikimiz de farkındaydık.

Bir an, kısacık bir an gözleri sanki bana eskisi gibi baktı ve o kısacık an benim biraz sakinleşmeme yetti. Nefesini tutarken kesik kesik soluklarının arasında kendime yeniden yaşama gücü bulmak istiyordum.

“Solu,” dedim tenine doğru. Bana gözlerini kırpıştırarak bakarken nefesi tenimi okşadı. “Madem artık teninde can bulamıyor bu beden...” Burnumu tenine sürterken gözlerim kapandı. “Madem konuda huzuru arayamıyor kalbim...” Gözlerimi kapatıp teninde dindim. Ona yeniden baktığımda gözlerini kaçırmadı. “O zaman solu, solu ki nefesin bana yeniden hayat versin.”

Tuttuğu nefesini aniden bıraktı. Ellerimi belinde yumruk yapıp sıktım. Ona dokunmak için çıldırıyorlardı.

Sinirlenerek, “Benim nefesimle mi yeniden hayat bulacaksın?” diye sordu.

Sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı. İki eliyle yakamdan tuttu ve beni kendine doğru sertçe çekti. Dudaklarım onunkilere o kadar yakındı ki aklımı yitirecek gibi hissediyordum.

“Benim soluklarım sana karışmayı yıllar önce bıraktı.” Kurduğu cümleyle aniden irkildim. Beni tuttuğu hızla bırakırken hiç acımadan devam etti. “Git, bunca yıl ben yokken nasıl yaşadıysan, kimin nefesiyle hayat bulduysan yine aynı yolu dene!”

Beni orada bir başıma bırakıp gittiğinde yerimden hiç kıpırdamadım. Kapıdan çıkmasını beklerken kalbimin acısını dindirecek hiçbir şey olmayacağının farkına vardım. Mahinev, kapıdan çıkmadan önce içimi delip geçen, beni parçalara bölen o kalp kırıcı sözleri eklemeyi ihmal etmedi.

“Bir kere bile olsa elim eline dokunmayacak,” dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. “Bu hiçbir zaman benim isteğimle gerçekleşmeyecek.” Ellerim gelen darbeyi hafifletecekmiş gibi sıkılaştı.

Gözlerime inatla baktığında söylediği her bir kelimenin gerçekliği tokat gibi bir kez daha yüzüme çarptı.

“Sakın yeniden umut etmeye kalkma!” dedi ve bana bir kere daha bakmadan arkasını dönüp gitti.

Onun terk edip gittiği odanın ağırlığı omuzlarıma bir yük gibi bindiğinde olduğum yerde çöktüm. Sırtımı koltuğa yasladığımda gözlerimi kapattım.

Affetmeyecekti...

Bu durumu bir gün düzeltme umudum yerle bir oluyordu. Mahinev, kendini öyle bir kapatmıştı ki bana, benim ona ulaşabilmem imkânsızdı.

Gözümden akıp giden yaş yüzümü ıslattığında gözlerimi açmaya cesaret edemedim. Bu acı içimi dağlıyordu ama sorun değildi. Ondan gelen her şey kabulümdü...

15. BÖLÜM

*Gözlerin parıldıyor mu, arada bir düşleyince beni?
Gözlerim kararıyor, arada bir düşünmeyince seni burada.
- Oruç Aruoba*

İki Satır Yara - Mabel Matiz / Aşkın Nur Yengi

Mahine

Bir daha adım atmam dediğim mahalleye geri döneli, bir daha asla yüzüne bakmam dediğim adamın kızıyla ilgilenmeye başlayalı tam *iki ay* olmuştu. Hayatımın en zor iki ayı diyemezdim ama yine de benim için çok zor geçen iki aydı.

Lanet olası iki ayın her anından nefret etmiştim. İçimdeki nefretin sınırlarını çizmeye çalışmak beni çok zorluyordu. Ondan uzak durmak zorunda olduğumu bile bile onunla bu kadar yakın olmak beni çıldırtıyordu.

Beni ikileme sokan bu duygulardan da nefret ediyordum. Bana bu hissettirdiği karmaşık duygulardan da nefret ediyordum.

Avazım çıktığı kadar her şeyden nefret ettiğimi bağırarak istiyordum ama içimde, çok derinlerde bir yerde beni yalancılıkla suçlayan o kısım ağzımı açmama engel oluyordu.

Buraya geri dönerken bunları yaşayacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Benden af dilemek isteyen eski bir arkadaşla vedalaşma düşüncesiyle planlayarak aldığım bir karardan ibaretti her şey. İki ay önce buraya gelecek, onu dinleyecek ve yoluma devam edecektim.

Fakat ne beklediğim ne de planladığım şeyler olmuştu. Şimdi hayatımda uzak durmak zorunda olduğum bir adam ve onun uzak durmadığım kızı vardı.

Dünyanın en saçma, en aptalca cümlesini zihnimden geçirdiğim için kendimi azarladım. Böyle bir şeyi nasıl kabul etmiştim ben? Hep-sinden öte verdiğim sözden nasıl vazgeçecektim?

Fakat Lina'yla, o küçük kızla ilk göz göze geldiğimde aklımdan geçenler, ondan uzaklaşmama izin vermemişti.

Onu karşımda ilk gördüğümde, tam arkamda annesini kaybettiğini bilerek yüz yüze baktığımızda bedenim Lina'nın karşısındaydı ama zihnim çok başka yerlere gitmişti.

O küçük kız aniden Lina olmaktan çıkmıştı benim için. Annesi ve babasının kim olduğu o anlarda umurumda olmamıştı. Karşımda, annesini kaybetmiş ufak bir kız vardı ve bir an için o kız Lina değil, *bendim*.

Babası tarafından hiç sevilmemiş, annesinin canının yandığı her ana, her sese şahit olup korkmuş, ufak küçük kızdan başkası değildi gözümde.

Tek başınaydı ve bana ihtiyacı vardı.

Tıpkı bir zamanlar benim de birilerine ihtiyacım olduğu gibi.

Onu benden daha iyi kim anlayabilirdi?

Bir yanım yaptığının aptallıktan ibaret olduğunun farkındaydı. Fakat bir yanım da asla pişman değildi.

Bu kadar arada kalmak beni çok yoruyordu. Sanki tüm insanların gözü benim üzerimdeymiş gibi hissettiriyordu.

Başkalarının düşünceleri hiç umurumda olmamıştı ama bazen bana bakışlarını gördüğümde hakkımda ne düşündüklerini merak ediyordum.

Belki de fırsatçı olarak görüyorlardı beni. İki ay önce karısını kaybetmiş bir adamın kızıyla vakit geçiriyordum. Üstelik bu adam bir zamanlar benim sevdiğim adamdı.

"Kimin ne düşündüğü umurumda değil," dedim kendi kendime fısıldayarak.

Emine annem başını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldikten sonra ona gülümsediğimde kaşlarını çattı. Suratımı buruşturmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım. Dikkatli bakışları yüzümde gezindiğinde yerimde kıpırdandım.

"Bir şey mi oldu, Emine anne?"

"Kendi kendine mi konuşuyorsun sen?"

Sorduğu soruyla yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Yok," dedim çekinerek. Emine annem bana dikkatle bakınca devam ettim. "Sesli düşündüm," dedim hemen.

“Anladım,” dedi fakat bakışlarını da ara ara üzerimde dolaştırmaya devam etti. Yerimde huzursuzca kıpırdanmamak için kendimi tutmak zorunda kaldım.

Bakışlarımı duvarda duran saate çevirdiğimde, saatin neredeyse üç olmak üzere olduğunu gördüm. Lina bir saat içinde gelecekti ve bugün hava normalden biraz daha soğuk olsa da onu parka götüreceğime söz vermiştim.

Ona verdiğim sözü tutmak için sabah erkenden uyanmış, teslim etmem gereken proje çizimlerimi bitirip göndermiştim.

Hâlâ çalışmaya devam ediyordum ama daha ne kadar uzaktan devam edecektim emin değildim. Hakan abi bana bu konuda hiç zorluk çıkarmıyordu fakat ben kendimi ona karşı çok mahcup hissediyordum. Tabii ki işimi yapmaya devam edecektim, bunun aksini hiçbir zaman düşünmemiştim ama bu konuyla ilgili de şu an nasıl bir yol izlemem gerektiğinden emim olamıyordum.

Bir süre daha sessizce oturduk. Emine annem konuşmaya başladığında kafamdaki sorular birbirine girmiş haldeydi.

“Adile teyzenle konuştuk bugün,” dedi sakince.

Dönüp ona baktım. “Öyle mi? Bir sorun yok değil mi?”

“Yok,” dedi ama gözlerini benden bir süreliğine kaçırdı. “Seni merak etmiş.”

Merakla kaşlarımı çattım. “Beni mi?” Başını sallayarak onayladığında devam ettim. “Neden ki? Neredeyse her gün Hakan abiyile konuşuyoruz biz.”

Yeniden gözlerime baktı. “İş konuşuyorsunuz siz. Adile teyzen seni merak etmiş.”

“Sadece iş konuşmuyoruz ki burada olanları biliyor. Her detayı olmasa da arada sırada anlatıyorum.”

“Hımm,” dediğinde yerimde kıpırdandım.

“Ne demek *hımm*?” dedim sakince.

“Hiç kızım,” dedi. “Seni merak etmiş, ne zaman gelecek özledik falan dedi. Ben de bilmediğim için bir şey söylemedim.”

Yerimde dikleşip Emine anneme baktım. İşimi çok seviyordum, kaybetmek istemiyordum fakat Hakan abiyi de zor durumda bırakmak istemiyordum.

“Bir sorun mu var?” dedim merakla. “Bak, Hakan abi bana sorun olmadığını söylüyor ama annesine bir şey mi söylemiş? Emine anne, varsa böyle bir şey lütfen bana söyle.”

“Yok kızım bir şey demedi,” dedi ciddileşerek. “İşle ilgili bir sorun olduğunu zannetmiyorum. Fakat...” dedi ama söyleyip söylememek konusunda emin değilmiş gibi duraksadı.

“Fakat ne Emine anne, bak bir şey olmuş sen bana söylemiyorsun kesin.”

Paniklediğimi görünce başım iki yana salladı. “Kızım yok bir şey dedim ya.”

“Ama devam edecektin konuşmana, durdun bir anda.”

Sonunda pes eder gibi derin bir nefes aldı. “Adile teyzenin sen ve Hakan’la ilgili başka düşünceleri var bence,” dedi.

Önce söylemek istediğini algılayamadım. Kurduğu cümleyi anlamak ister gibi kaşlarımı çattım fakat sonra hayretle kaşlarım yukarı doğru kalktı.

“Yok artık,” dedim gülerek. Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olmadım. “Hakan abi ve ben mi? Üzgünüm ama Adile teyze çok yanlış düşünmüş.” Ben hâlâ gülerken Emine annem gözlerime baktı.

“Neden?” dediğinde bir an için afalladım.

“Neden mi?” Şaşkınca açıklama yapmasını beklerken yutkundum.

“Neden yanlış düşünmüş kızım? İşinde gücünde, efendi ve yakışıklı çocuk Hakan. Ee sen de güzelsin, çalışkansın, mesleğini de eline aldın. Yıllardır çalışıyorsun. Neden yanlış düşünsün kadın?”

Bir iki kelime etmek için dudaklarımı araladım ama ne söyleyeceğimi bilemeden öylece durdum. Sonra yutkunup konuştum. “Hakan abi ve ben hiç öyle düşünmedik, Emine anne.”

“Nereden biliyorsun?” dedi. Sesinin tonu sertleşince istemsizce gerildim. “Kızım, çocuk sana karşı bir şey hissetse görecektir halde miydin sen? Bırak Hakan’ı başka biri de olsa görecektir misin?”

“Ama-” dedim fakat ne söyleyeceğimi bilemeden sustum.

“Hem sen neden abi diyorsun bu çocuğa?”

Belli ki Emine annem bu konuyu konuşmaktan vazgeçmeyecekti.

“Bilmiyorum, benden büyük çünkü. Öyle alıştı ağzım.”

Saçma itirazımı görmezden gelip dalga geçer gibi gülümsedi. “Kızım sen yıllardır bu mahalledeki adamlara abi demedin. Çoğuyla aranda Hakan’dan daha fazla yaş farkı var.”

Afalladığım için biraz duraksadım. Kendimi toparlamaya çalışırken Emine annem her hareketimi dikkatle izledi.

“Ne alakası var şimdi, Emine anne?”

Derin bir nefes alıp verdi. “Kızım bak, yaşadıkların dün gibi aklımda. Sana bir günden bir güne ne yapıyorsun demedim.”

Onu dinlerken yutkunup başımı sallayarak onayladım.

“Buraya geldin, karar senin yine sesim çıkmadı. Zaten hasta bir kadının isteğini görmezden gelmeni ben de istemezdim, senin de vicdanın el vermezdi. Aranızda ne yaşanırsa yaşansın sen vicdanen huzurlusun, görüyorum.”

Gözlerim dolunca yutkundum. Konuşmanın nereye gittiğinin farkındaydım.

“Emine anne, b-” Elini kaldırıp konuşmamı engelledi.

“Yıllar geçti kızım,” dedi sakince. “Herkes hayatına devam etti. Sen de ettin.” Cümlesini bitirdiğinde kırgın gözlerle bana bakınca nefesimi tuttum. “Bir tek kalbin devam etmiyor.”

“Yok öyle bir şey Emine anne, sen şimdi... nereden...” Kekelemeye başlayınca duraksadım. “Nereden çıktı bunlar?” dediğimde tuttuğum nefesimi bıraktım.

“Hakan daha en başından sana karşı bir şey hissetmesin diye ona abi dediğini anlamadım mı ben?”

“Emine anne,” desem de duraksadım, ne diyecektim ki?

“Peki, Hakan’ı bir kenara bıraktım. Bu sürede hayatına biri girdi mi kızım?”

“Girdi,” dedim titreyerek. Yalan söylemiyordum. Tabii ki hayatıma giren birileri olmuştu, denemiştım fakat olmamıştı işte.

“Neden olmadı hiçbiri?”

“Emine anne,” derken sesimin tonu sertleşince gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım. Ona kızgın değildim ama panik her yerimi ele geçirmiş gibi hissediyordum. “Anlaşamadık.” Tek kelimeyle bu konunun kapanması için içimden dua ettim.

Emine annem bugün bana hiç fırsat verecek gibi değildi.

“Uzaktayken başaramadın kızım bunu, şimdi de geldin onun burnunun dibine. Nasıl devam edeceksin?”

“Ben devam ediyorum,” dedim sinirle. “Emine anne, bak...” İki elimle birden yüzümü kapatıp başımı eğdim ve yüzüme bastırdım. “Hazır olduğumda benim de hayatımda birisi olacak.”

“O zaman Hakan’a şans ver.”

Aniden başım yukarı kalktı. “Ne?”

“Git adama şans ver.” Hayretle gülüp saçmalama der gibi yüzüne baktım. “Ne var kızım?”

“Olacak iş değil bu. Hem adama abi diyorum hem de aramızda hiç sizin zannettiğiniz gibi bir şey yok. Ayrıca hepsini bir kenara bıraktım, diyelim ki denedik ve anlaştık. Ben buradayım o da orada, nasıl bir ilişki yaşanır böyle?”

Ağzımdan çıkan şeyle donup kaldım. Emine annem beklediği şeyi duymuş gibi arkasına yaslandı.

“Dönmeyi düşünmüyorsun hiç o zaman?”

“Ben... ben... öyle değil tabii ama...”

Başını iki yana salladı. Konuşmasına izin vermeden devam ettim. “Henüz karar vermedim,” dedim hızlıca. “İşimi seviyorum. Şimdilik buradan da devam ediyorum diye rahatım.”

Emine annem ayağa kalkarken başını iki yana salladı. “Kendini hiç kandırma kızım, sen çoktan kararını vermişsin.”

Arkasını dönüp gidecekken onu durdurdum. “Burada kalmam çok mu kötü bir şey, Emine anne?”

Yeniden bana doğru döndü. “Kimin için sorduğuna bağlı olarak bu sorunun cevabı değişir kızım. Benim için mi soruyorsun? Hayır, kötü değil. Ayşe, Kaan, Selim, Bahar için mi soruyorsun? Onlar için de kötü değil.” Biraz durup sonra devam etti.

“Ali Asaf ve Lina için soruyorsan,” dediğinde gözlerimi kapattım. Onu dahil etmesi canımı yakmıştı fakat bilerek yaptığının da farkındaydım. “Onlar için de iyi,” diyerek cümlesini bitirdi.

“O zaman kötü bir şey yok,” dedim verdiği cevaplara dayanarak. Emine annem yeniden başını iki yana salladı.

“Sen kızım,” dedi gözleri dolarak. “Kendini bu cevapların içine sokmaman bile ne kadar haklı olduğumu gösteriyor zaten ama bir kez de sözlü söyleyeceğim.” Yanıma gelip önümde biraz eğilince, ben de ona bakmak için geriye kaydım. “Herkes için iyi olması yetmez, senin için iyi değilse önce kendini düşüneceksin.”

Sesim titrerken, “Ama ben iyiyim,” dedim. Emine annem başını sağa sola salladı fakat bana cevap vermedi. Belli belirsiz başını çevirip saate bakarak tekrar bana döndü. “Lina’yı mı alacaksın?”

Başımı sallayarak sessizce onu onayladım. “Tamam,” dedi ve arkasını dönüp mutfığa doğru yürüdü. Tam kapıdan girecekken durup yeniden bana döndü.

“Çok güzel kalbin var kızım, bu beni her zaman mutlu etmiştir ama kalbin sana zarar veriyor ve bunu anladığında çok geç olacak diye korkuyorum.”

“Emine anne,” dedim fısıldar gibi. “Neden öyle diyorsun?” Dudaklarımı sıkarak ısırdım. Neredeyse ağlamak üzereydim.

“Lina sana kendi çocukluğunu hatırlatıyor, bunu fark etmedim sanma. Ancak bu kadar uzun süreceği de aklıma gelmedi, ayrıca...” Cümlesini bitiremeden sustuğunda yutkundum. Devamında söyleyeceği şey ödümü patlatıyordu. Yine de onu durduramayacağımı biliyordum. “O sana hâlâ aynı şekilde bakıyor, Mahi. Sen de istediğin kadar inkâr et, gözlerindeki şeyi görüyorum.” Başımı iki yana salladım, kabul etmek istemiyordum. “Ben görüyorsam o da görüyordur. Ve gördükçe senden asla uzak durmayacak.”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedim. Kendimden ne kadar emin olduğumu görmesini istedim. Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. “Bu daha kötü ya kızım. Ne onla olacaksın ne de onu kalbinden atacaksın.”

Gözümünden akan yaş hızla sildim. “Üstelik bu sefer kendini sadece Ali Asaf’a değil onun kızına da bağlıyorsun.”

“Emine anne, lütfen,” dedim hızla akan yaşları iki elimle silerken. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

“Amacım seni üzmemek değil kızım, bunu sen de çok iyi biliyorsun. Bunları söylemeseydim senin için nasıl iyi bir anne olurdum?”

Haklıydı, zaten haklı olduğunu bilmek beni bu kadar kahrediyordu.

“Ya kalbine söz geçir; onu at içinden, kalbini yeni birine açmaya çalış ya da kızım... kalbinin kırılan yerlerini tamir et, onunla kendine mutlu olma şansı ver.”

Hayretle Emine anneme baktım. Bana bunu söylediğine inanamıyordum. Yerimden kalkıp odama çıkan merdivenlere doğru yürüdüğümde sessizce beni izledi. Bir iki basamak çıkmıştım ama sonra durup hızla aşağı indim.

“Nasıl söylersin bunu bana, Emine anne? Affet mi diyorsun cidden?” Sessiz kaldığında ileri geri hareket edip sakinleşmek için nefesler alıp verdim. Gözlerimden akan yaşları artık durdurmam imkânsız olduğu için onları görmezden geliyordum.

“Bana ne yaptığımı biliyorsun değil mi? Onun bana yaşattıklarını hatırlamıyor musun sen?”

“Biliyorum, hatırlıyorum.”

“O zaman?” diye aniden bağırdım. Sesimi yükselttiğimi fark edince kendime kızıp sakinleşmek için duraksadım ama kalbim deli gibi kanat çırpıyordu. Bana bunları söylediği için mi kızgındım bu kadar? Yoksa bir yanım kabul etmeye bu kadar istekli olduğu için mi kızgındım?

“Yapamayacağımı biliyorsun. Affedemeyeceğimi, unutamayacağımı biliyorsun!”

“Yapamaz mısın yoksa yapmak mı istemiyorsun kızım?”

“Ne fark eder, Emine anne? Olmayacağını biliyorum ya yetmez mi?” Beni anlaması için gözlerine baktım.

Başını iki yana salladı. “Peki kızım, sen yeter diyorsan öyledir.”

Beni orada bırakarak arkasını dönüp mutfığa girdi. Ellerimle yüzümü sildim. Konuşmaya devam edip kendimi haklı çıkarma ihtiyacı midemi bulandırıyor. Öyle ki bu duygu sanki gerçek bir varlıkmiş da beni boğuyormuş gibi hissediyordum fakat Emine annemin bu konuşmaya devam etmeyeceği ortaydı.

Yeniden gözlerimi sildim. Boğazımı hafifçe temizleyip odama doğru ilerlerken başımı geriye attım. Az önceki konuşmayı aklımdan çıkarmak istiyordum. Kendime Emine annemin söylediklerini düşünme izni vermeye niyetim yoktu.

Odama çıkarken sakinleşmek için derin nefesler alıp verdim. Hızlıca üzerimi değiştirdim ve banyoya girip yüzümü yıkadım. Kızaran göz altlarıma biraz kapatıcı sürüp aynada kendime baktım. Uzun uzun bakmak istemediğimden hemen hızlıca banyodan da çıkıp aşağı indim.

Ben indiğimde Emine annem hâlâ mutfaktaydı. Mutfak kapısına gidip durdum. “Ben çıkıyorum,” dediğimde sesimi duyunca dönüp bana baktı.

“Tamam kızım. Yemeğe gelecek misin?”

Başımı sallayarak onu onayladım ve yanına gidip hafifçe sarıldım. Bana aynı şekilde sarılarak karşılık verdiğinde rahatlamayla birlikte derin bir iç çektim.

Emine annemin söylemek istediği bir sürü şey vardı, hissediyordum ama ne o bunun için bir adım attı ne de ben bu konuşmanın önünü açacak bir tepki verdim.

Salondan geçip dış kapının oradaki dolaptan montumu ve şapkamı aldım. Yün beremi başıma geçirdikten sonra montumu ve ayakkabılarımı da giyip evden çıktım.

Bahçe kapısından çıkıp karşıya geçecekken Seyhan teyze de evin kapısını açtı. Beni görünce gülümsediğinde ona aynı şekilde karşılık verdim.

“Nasılsın, Seyhan teyze?” diye sorduğumda gülümsemesi yüzünden silinmedi fakat o mahcup bakışları yıllardır değişmiyordu. Bir de şimdi Lina’yla olan yakınlığımdan dolayı kendini daha da mahcup hissettiğini biliyordum. Bunu dile getirmemişti hiçbir zaman. Ben birkaç kere konusunu açıp onun kendini sorumlu hissedeceği bir durum olmadığını söylemiş olsam da Seyhan teyze içinden atamıyordu bu durumu.

“İyiyim kızım, sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim,” dedim elindeki anahtara bakarken. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Lina gelecek okuldan. Onu alacaktım,” dedi.

“Sana söylemedi mi?” diye sorarken sesli olarak ismini söylememden kim olduğunu anladığını belli edercesine buruk bir şekilde gülümseyip başını iki yana salladı.

“Neyi kızım?”

“Lina okuldan gelince onu parka götüreceğime söz verdim. Ben de servisi gelmeden kapının önünde beklemek için gidiyordum.”

“Öyle mi?” dedi Seyhan teyze şaşırarak. “Kızım sana zahmet veriyor bu çocuk. Bak kaç kere uyardım ama beni dinlemedi. Sana daha fazla böyle yük-”

“Seyhan teyzeciğim,” dediğimde cümlesinin ortasında durdu. Devam etmesine fırsat vermeden araya girdim. “Onunla alakalı değil, biliyorsun.”

“Ama kızım...” diye başlasa da ne diyeceğini bilemeden öylece durdu. Sonra pes eder gibi derin bir nefes alıp verdi.

“İstersen geleyim ben seninle, üzerini değiştiririz. Park sonrası da terler o şimdi. Ali Asaf geç gelecekmiş o yüzden ben ilgileneyim diyordum ama madem seninle konuştu...”

İki aydır buradaydım fakat pek konuştuğumuz söylenemezdi.

O konuşmak istiyordu tabii ama ben her adımında ona engel olup izin vermiyordum. Kısacık konuşmalarımız genelde Lina’yla alakalı oluyordu. Bunların çoğu da yapacağımız şeyleri haber vermek için yapılan mecburi kısa konuşmalardı.

Seyhan teyzenin telefonu çalınca cümlesini bitiremeden elini ceketinin cebine atıp çıkardı. Osman amcayla konuşmasını dinlerken yerimde kıpırdandım. Seyhan teyze, “Osman, geleceğim ben kızı da alıp,” dedi ve telefonu kapattı.

“Hayırdır, Osman amca iyi mi Seyhan teyze?”

“Rahatsız biraz kızım. Hızlıca Lina’yı alıp gelirim diyordum ama ateşi var yine sanırım.”

Karşımda ikilemde kalan kadına baktım. “Sen anahtarı bana ver Seyhan teyze, ben Lina’yı alacağım zaten.”

“Ama kızım sana iş çıkarmak istemiyorum.”

“Olur mu öyle şey? Ben zaten Lina’yı alacağım. Senin de gelmene gerek yok ki.” Seyhan teyze hâlâ benim üzerime iş bindirdiğini düşündüğünden tereddüt etti. “Biz parktan gelince babası evde olmazsa üzerini değiştirir size geliriz,” diyerek onu biraz daha rahatlattım.

Anahtarı bana uzatırken gülümsedi. “Tamam kızım, sen sorun yok diyorsan...”

Gülümseyerek anahtarları aldım ve ona belli etmeden önce arkamı döndüm. Kalbim deli gibi atarken Lina'nın okul servisi gelmeden hızlı adımlarla evlerinin önüne yürüdüm.

Havanın soğukluğunu hissediyor olsam da Allah'tan dondurucu bir soğuk yoktu. Bana kalsa bu soğukta Lina'yı parka falan da götürmezdim ama o kadar ısrar etmişti ki sonunda kısa süreliğine de olsa götürmeyi kabul etmiştim.

Evin önüne geldiğimde başımı çevirerek karanlık eve baktım. Kısa bahçe duvarlarının üzerinden içeriye baksam da sonra arkamı dönüp Lina'yı beklemeye başladım. Hareketsiz kaldığım için soğuk hava içime işlemeye başlamıştı. Bahçeye doğru bir adım attığım sırada evin önüne servis aracı yanaşınca gülümseyerek yeniden döndüm.

Büyük araç önümde durdu ve kapısı açıldı. İçeriden gelen çocuk sesleri kulaklarıma dolunca gülümsedim. Lina'nın elini tutan kız bana bakarak gülümsedi. İnmesine yardım ederken ben de servise yaklaştım.

Lina yerinde zıplayarak kapıya doğru yaklaştı ve tam atlayacağı sırada beni gördü. Yüzünde oluşan kocaman gülümsemeyle yanaklarım acıyana kadar genişçe gülümsedim.

“Mahicik, Mahicik!” diye bağırmaya başladığında ona yardım eden kız da güldü. Fakat Lina kimsenin farkında değilmiş gibi kendini servisten aşağı atarken onu son anda yakalayıp kollarımın arasına aldım.

Kollarını boynuma dolarken Lina'yı tek elimle destekledim ve çantasını almak için boştaki elimle uzandım.

“Parka gidiyoruz, parka gidiyoruz!” diye uydurduğu şarkıyı söylemeye başladığında başımı iki yana salladım. Bana çantasını uzatan kızla bakışıp güldük.

Servis hareket ettiğinde Lina kucağımdayken evin kapısını itip bahçeye girdim. Lina kucağımda kıpırdanmaya başladığında evin kapısına yeni varmıştık. Cebimden anahtarı çıkarıp kapıyı açmaya çalışırken yeniden hareket etti. Belini kıvrıp kucağımda dans eder gibi hareketler yaptığında kıkırdadım.

“Kız kurtlu musun sen?”

“Hayır,” derken kelimeyi uzatarak söyledi. “Değilim ki...”

“Bence öylesin ya da sen minik bir solucansın. Baksana sürekli kıvrıp duruyorsun,” dediğimde Lina tiz bir kahkaha atarak kulağımı

çınılattı. Tam o anda kapıyı açtım ve Lina kollarımın arasından kendini yere atarak koşmaya başladı.

“Lina, ayakkabılar çıkacaktı önce,” dediğim anda gözden kaybolmuştu ama sonra beni duyunca hemen koşarak geri geldi. Pat diye yere, poposunun üzerine oturdu. Zorlanarak botlarını ayağından çekip attıktan sonra ayağa kalktı. Aceleyle pembe renkli montunu da çıkarıp yere attı ve aynı hızla yeniden odasına doğru koşmaya başladı.

Kapıyı kapatıp arkasından gülümserken yere attığı montunu alıp askıya astım. Fırlattığı botlarını alıp ayakkabılığa koyduktan sonra kendi montumu da çıkarıp astım.

Peşinden odasına doğru ilerlerken üzerinde zadece külotlu çorabı ve atletiyle yeniden koşarak geldi. “Bunu giyebilir miyim Mahicik, lütfen lütfen giyebilir miyim?”

Elinde tuttuğu kıyafeti kaldırıp bana gösterirken hâlâ yerinde zıplıyordu.

Lina söz konusu olduğunda iki şeyi biliyordum: Heyecanlıysa sürekli zıplayarak hareket ederdi ve bir şey isterken kelimeleri hep iki kez kullanırdı.

Heyecanla yerinde zıplarken elinde tuttuğu yazlık elbiseye baktım. Yanına doğru ilerleyip önünde dizlerimin üzerine çöktüm. “Lina ama bunu her gün konuşuyoruz seninle, havalar ısınınca giyecektin ya bu elbiseni.”

Dudaklarını bükünce hemen o yeşil gözleri doldu. “Bana söz vermiştin. Biz birbirimize söz verince tutan arkadaşlardık hani?”

Ben de onun gibi dudağımı bükünce hemen toparlandı. “Havalar ne zaman ısınacak ki?”

“Biraz daha zamanımız var ama biz havaların ısınmasını beklerken önce kışın tadını çıkaracağız, tamam mı?”

Başını hevesle salladı. “O zaman hemen odana gidip yeni kıyafetler seçiyoruz,” dediğimde yeniden gülümsedi ve önümden koşmaya başladı.

Odasına girdiğimde dolabının yarısı yere inmişti bile. Derin bir nefes alıp yere attığı eşyaları düzenlemeye başladım. O da dolabından yeni kıyafetler çıkarmaya devam etti. Ben yere düşenleri topladığımda

Lina da sonunda karar verdi. Simli, yeşil bir taytla birlikte mor bir kazağı havaya kaldırdı.

“Hadi giyinelim,” dediğimde yere oturdu. Taytı bacaklarından geçirmeye çalışırken ben de üzerine kazağını giydirdim. Hazır olduğunda yatağının yanına gidip, başucunda duran komodinin üzerindeki sepette tokalarını karıştırmaya başladı. Ben de eşyalarını yeniden dolabına yerleştirdim.

İşim bittiğinde Lina arkamda zıplamaya devam ediyordu. Heyecanı o kadar bulaşıcıydı ki ona gülümseyerek bakınca elini bana uzattı. Elini tutup evden çıkmak için kapıya doğru ilerledik.

Montunu üzerine giydirdikten sonra ayakkabılarını da giydirdim. Kendi kabanımı ve beremi taktım. Lina’nın atkısını, beresini ve eldivenlerini de alıp giydirdim.

“Mahicik, kar mı yağacak?” derken eldivenli ellerini havaya kaldırıp gösterdi.

“Hayır bebeğim ama hava biraz soğuk. Sen şimdi parkta koşturacaksın, ellerin üşümesin diye giydirdim.”

Suratını asıp dudaklarını bükerek bana baktı. “Ne oldu şimdi fındık?”

“Keşke kar yağsa Mahicik ya dimi?” dediğinde ona gülümsedim.

“Ben de çok severim ama maalesef buralara pek kar yağmıyor,” derken onun gibi suratımı astım. Yüzümün düştüğünü görünce kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı.

“Üzülme, hem babam bizi kar görmeye götürür bence söylersek,” dediğinde gözlerimi sımsıkı yumdum.

Böyle anlar beni çok yıpratıyor, çok yoruyordu. Lina’ya nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sürekli bocalıyordum. Aklına gelen her fırsatta, istediği her şeye babasını ve beni de dahil etmek istiyordu. İki aydır bu gibi durumlardan köşe bucak kaçmayı başarmıştım. O, her zaman sessiz kalıp kararı bana bırakıyordu. Fakat gözlerime baktığı zamanlarda bunu ne kadar istemediğinin de farkındaydım.

“Hadi bakalım Linacık, hava kararmadan parkta oynamak istiyorsan hemen çıkmamız lazım.”

Bu söylediğim heyecanını yerine getirince ellerini boynumdan çekip kapıya doğru koştu. Anahtarı alıp kapıyı açtığımda bahçeye doğru koşmaya devam etti. Ben de kapıyı kilitleyip peşinden ilerledim.

Bahçe kapısının yanına geldiğimde beni beklediğini görerek gü-lümsedim. Lina'nın kendini kapılardan dışarı atarak koşma alışkanlığı vardı. İlk zamanlar ödümü patlatmıştı ama şimdi artık yapmaması gerektiğini biliyordu.

Bir anlaşma yapmıştık. Evden bahçeye açılan kapıdan koşarak çıkma izni vardı fakat bahçeden sokağa çıkarken beklemesi gerektiği konusunda anlaşmıştık.

Kapının yanına geldiğimde elini uzatıp yüzüme baktı. Bazen onun yüzüne baktığımda ağlama isteği duyuyordum. O kadar güzeldi ki...

Annesine çok benziyordu fakat babasının gözleriyle aynı gözlere sahipti. Hal ve hareketleri çoğu zaman babasını andırsa da dışarıdan baktığımda gördüğüm yüz daha çok annesine aitti.

Dolan gözlerimi silip elini tuttum. Parka doğru ilerlerken Lina tabii ki yerinde duramıyordu. Parkı görünce elimi bırakıp geniş kaldırımında koşmaya başladı.

"Yavaş, Linacığım," dedim ama beni duyduğundan emin değildim. Çoktan parkın yumuşak zeminli alanına girmiş, kaydırağın merdivenlerinden çıkmaya başlamıştı bile.

Merdivenleri çıkıp dönen kaydıraftan kaydı ve koşarak yanıma geldi. "Gördün mü tek başıma çıktım?"

"Gördüm canım, aferin sana harikaydın."

Yerinde zıplayıp ellerini birbirine vurdu. "Başardım, başardım, başardım!" derken arkasını dönüp yeniden merdivenlerden tırmandı.

Kaydırağın başına geldiğinde ben de hemen ileride duran banklara yürüdüm. "Buradan izliyorum seni," diye seslendiğimde elini kaldırıp küçük yumruklarını sıktı ve başparmağını zor da olsa kaldırarak bana gösterdi. Yapmaya çalıştığı harekede sesli bir kahkaha attım ve aynı şekilde karşılık verdim.

Lina yeniden kaydıraftan kaydı. Bir süre başka çocuklarla oradan oraya koşturdu, ben de sakince onu izledim.

Salıncaklardan biri boşalınca koşarak yanına gitti. Binmeyi beceremediğinde ayağa kalktım. Yanına gidip onu salıncağa oturttum ve sallamaya başladığımda başını arkaya çevirip bana gülümsedi.

“Çok hızlı Mahicik, çok hızlı salla beni,” dedi. Onu daha sert itiyormuş gibi sesler çıkardığımda neşeli sesi yankılandı. Kısa bir süre daha sallandı. Tam ona artık eve gitmemiz gerektiğini söyleyeceğim zaman salıncakta kıpırdanmaya başladı. Kendini yere atacak korkusuyla salıncağı durdurdum ve inmesine yardım ettim.

Koşmaya başladığında peşinden gidecekken, “Babam gelmiş!” diye bağırınca olduğum yerde donup kaldım.

16. BÖLÜM

*Ertesi gün sana kavuşamayacağım için,
Uyuyamadığım geceler var benim.
- Cemal Süreya*

Sevdam Acıyor - Jale

Maninen

Tam karşımızdaki ağacın önünde duruyordu. Siyah kot pantolonunun üzerine simsiyah bir kazak giymişti. Dizlerine kadar uzanan kabani da tıpkı üzerindeki her şey gibi siyahtı. Bakışlarını üzerimde hissedince atmaya çalıştığım bir iki adımda sendeledim. Gözlerimi üzerinden çekip az önce oturduğum banka doğru yürüdüm. Lina'nın neşeli sesini duyana kadar da bakışlarımı onların olduğu tarafa çevirmedi.

Lina'yı iki eliyle havaya kaldırıp yukarı attığında Lina kıkırdamaya başladı. "Babacığım yapma yapma!" diyordu ama onu havaya atması o kadar hoşuna gidiyordu ki bir yandan gülerken bir yanda da babasına onu bırakması için bağıyordu. Onları izlerken dudaklarımda oluşan gülümsemeye engel olamadım. Lina o kadar çok güldü ki sonunda yorulup babasının boynuna doğru sokuldu. Başını ona yaslayıp yüzünü boynuna sakladığında bakışlarımı kaçırdım.

Bu manzara kalbimi öyle derinden sarsıyordu ki canımın acısını adeta etim kesilmiş gibi hissediyordum.

Onun çok güzel bir baba olduğunun farkındaydım. Bunu inkâr edemezdim. Lina'yı çok seviyordum fakat bu manzarayı kaç defa farklı şekilde hayal ettiğim zamanları düşündüğümde canım öyle fena yanıyordu ki dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istiyordum. Hemen ardından da bunu bize, bana yaşattığı için ondan tekrar tekrar nefret etmek istiyordum.

Bana verdiği söz dün gibi aklımdaydı. Dizlerimi küçük bir kız gibi kıvrıp onun önüne oturduğum, canımı acıtmaktan korkarcasına saçlarını hafif hafif taradığı anı dün gibi aklımdaydı. Orada bana verdiği söz zihnimde öyle sağlam bir yer edinmişti ki unutamıyordum. Kendi

babamın bir kere bile saçımı taramadığını ona anlattığımda daha bir özenle taramıştı saçlarımı.

Bir anda aklıma gelen şeylerle yerimde huzursuzca kıpırdandım. Lina babasıyla birlikte bana doğru gelmeye başladığında yüzümdeki ifadeyi hızla düzeltmek için uğraştım ama onun bakışları o kadar dikkatli bir şekilde yüzümdeydi ki sanki ne düşündüğümün farkındaymış gibi hissetmiştim.

Yüzümdeki ifadeyi değiştirip Lina'ya gülümsedim. Kızaran burnuna bakınca dizlerimin üzerine çöktüm. "Kiraz gibi olmuş burnun," dediğimde gözlerini şaşkınlıkla yaparak burnuna bakmaya çalıştı ve parmağıyla dokundu.

"Göremedim," dedi ciddi ciddi. Cebimden telefonumu çıkarıp bir fotoğrafını çektim ve ona gösterdim. Burnunu görünce gülmeye başladı.

"Hadi bakalım, bugünlük bu kadar yeter. Şimdi doğru babanla eve gidiyorsun."

Ali Asaf bir anda gerildi. Lina başını kaldırıp babasına baktı ve sonra yeniden bana döndü. "Sen nereye gideceksin?"

Yüzü asılınca ona gülümseyerek bakmaya devam ettim. "Eve gideceğim, Linacığım."

"Ama bize gelsen olmaz mı? Hem babam bugün bana domatesli makarna ve top gibi köftelerden yapma sözü vermişti. Sen de yersin olmaz mı, Mahicik?"

Ona hayır demekten nefret ediyordum. Lina ne zaman benden böyle şeyler istese hep sessiz kalıyordu ve yine ses etmemesi sinirlerimi tepeme çıkardı. Kızına her seferinde benim hayır dememi mi istiyordu? İyi o zaman, bu sefer tüm suçu ona atacaktım.

"Babanın işi var Linacığım, müsait değil. Biz seninle daha sonra plan yaparız olur mu? Sen babanla vakit geçir."

Lina bakışlarını babasına çevirdiğinde ben de tıpkı onun gibi başımı çevirdim. Ali Asaf uzun uzun bana baktı ama gözlerimi bu sefer kaçırmadım. Beni desteklemek zorundaydı.

Ali Asaf, "Baba, ne işin var senin?" diye soran kızına doğru döndü. Sessiz kaldıkça olduğum yerde gerildim. Bir Lina'ya bir bana baktı ve başını iki yana salladı.

“Benim bir işim yok kızım. İsterse Mahinev de yemeğe gelebilir.”

Buz gibi soğğun ortasında sinirden kulaklarım alev alev yanmaya başladı.

Yerimden kalkıp karşısında durdum. Dişlerimi sıkarak konuşurken sesimi alçalttım. “Delirdin mi sen?”

Başını iki yana salladı. “Alt tarafı bir yemek Mahinev, abartma,” dediğinde gözlerim hayretle açıldı. Refleks olarak ona doğru bir adım atıp durdum. Neredeyse Lina’nın yanında ona bir tane tekme atacakken kendime hâkim oldum.

“İşim vardı demiştin ya bana,” dedim sesimi yükselterek. Ali Asaf geri adım atmadı. Bana biraz daha yaklaştığında hızla geri kaçtım. “Ne yapıyorsun?” dediğimde üzerime gelmeyi kesti ama çok yakınımdaydı.

“Domatesli makarna ve köfte yapacağım. Geliyor musun gelmiyor musun?” Lina babasının söylediklerini duyunca kendini üzerime atıp bacaklarıma sarıldı.

“Lütfen gel, lütfen lütfen,” derken gözlerimi sımsıkı yumdum. Sonra sanki tereddüt ediyormuş gibi fısıltı halinde, “Hem sen bizdeyken babam daha çok gülümsüyor,” dediğinde bedenim olduğu yerde donup kaldı. Havanın soğukluğuyla hiçbir alakası olmayan bir titreme hissettiğimde, dönüp karşımda duran adama baktım.

Ali Asaf hızla gözlerini benden kaçırdı ve eğilip kızını yeniden kucağına aldı. “Sen bana somurtkan mı diyorsun?” derken Lina’yı güldürdü. Konunun değişmesiyle üzerimdeki gerginlik biraz azalsa da Lina’nın böyle şeyleri fark ediyor olması beni çok endişelendirmişti.

Parktan çıkıp mahalleye doğru yürürken ikimiz de sessiz kaldık. Lina sürekli konuşuyordu. Ona cevap verirken birbirimizle konuşmak zorunda kalmadığımız için bu durumdan memnundum.

Lina babasının elini bırakıp kaldırımında koşarken, ara ara durup yerdeki ufak taşlardan toplamaya başladı. Bizden ileri doğru koşarak bir taş buluyor, aynı yolu ona doğru gitmemizi beklemeden, tekrar koşarak dönüp bize tek tek taşları gösteriyordu. O bunları yaparken gülümseyerek izledim.

Lina yeniden koşup önden gittiğinde Ali Asaf’tan biraz daha uzaklaşarak yana kaydım. Yaptığım hareketi görünce bakışlarını üzerime dikti ama onu görmezden geldim.

“Şu konuya bir çözüm bul. Her seferinde benim Lina’ya hayır dememi bekliyorsun.” Bana cevap vermeyince dönüp ona baktım. Sadece omuzlarını silkince tepem attı. “Çocuk oyuncacı değil bu, farkında mısın?”

“O zaman oyun oynamayı önce sen bırak,” dediğinde ayaklarım birbirine dolandı ve sendeledim. Kendime geldiğimde gözleri bu sefer üzerimdeydi.

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedim dişlerimi sıkarak. Sorduğum soru karşısında yürümeyi bıraktı ve durup bana döndü. Elleri ceplerinde karşımda dikilirken başını hafifçe yana eğip gözlerini üzerime sabitledi.

“Sen ne yaptığını hiç düşünüyor musun, Mahinev?” dedi. Bu kadar sakın olması beni endişelendiriyordu. Onun siniriyle, gereksiz hamleleriyle başa çıkabilirdim fakat bu şekilde konuştuğunda çoğu zaman afalliyordum.

Lina durduğumuz yere geldi ve elindeki taşı babasına gösterdi. Ali Asaf kızının minik avucunda biriktirdiği taşları elinden alıp cebine atınca Lina yeniden yürüyüp gitti.

“Neyi, neden yaptığımı sen çok iyi biliyorsun.”

Bir adım atıp yanından geçecekken, kolumdan tutup beni durdurdu. İçime çektiğim sesli bir nefesle donup kaldım. Elinin olduğu yere bakışlarımı çevirince o da aynı noktaya baktı ve parmaklarını sakince gevşetti. “Bence sen de ne yaptığını bilmiyorsun. Bir bahanenin arkasına sığınıyorsun sadece. Bizimle evcilik oynamayı bırak artık!”

Kurduğu cümle adeta bir tokat gibi yüzüme çarptı. Değişen ifademden Ali Asaf da bunu anlamış olacak ki sertçe yutkundu. Az önce söylediğini görmezden gelmek için çabaladım.

Yüzümü ona çevirdim. İşaretparmağımı ona doğru kaldırdığımda bir yüzüme bir de parmağıma baktı. “Aynı şeyleri konuşmaktan *sen* hoşlanabilirsin ama ben hoşlanmıyorum. Her defasında sana sebepler açıklamak zorunda da değilim.”

Gözleri hâlâ göğsüne doğru kaldırdığım parmağımdayken derin bir nefes aldı. Gözlerini sımsıkı yumup yeniden açtığında bakışlarındaki kırgınlık ve acı beni afallattı.

“Git, Mahinev,” dedi fısıldayarak. Yüreğim öyle derinden sızlayıp sarsıldı ki kollarımı karnımın üstünde birleştirip kendime doladım.

“N-ne?” dedim kekeleyerek. Sesimin titremesi ya da onun karşısında afallamış olmak umurumda değildi.

“Ne demek git? Ne sa-saçmalıyorsun sen?” Sesimin bu kadar kırgın çıkmasından nefret ettim.

“Lina’ya senin hayır demene izin veriyorum çünkü senden *hayır* kelimesini duymaya alışması gerek. Bir gün gittiğinde ona hayırların en büyüğünü sen vereceksin. Seni yanında istediğinde ona gelemediğin her an için *hayır* diyeceksin. Sonsuza kadar burada, nefret ettiğin adamın kızına bakarak geçireceğin bir hayat yaşamayacağını sen de ben de çok iyi biliyoruz.”

Gözlerini yumup sakinleşmek ister gibi beklediğinde dolan gözlerimi hızla sildim.

“O yüzden bu yaptığın her ne ise son ver, Mahinev.” Arkasını dönüp başını geriye attı fakat sonra yeniden bana dönerek hızla iki adımda burnumun dibine girdi.

“Konuşmuyorsun, adımı sesli söylemiyorsun, yüzüme bakmıyorsun. Tüm hamlelerimin önünü bıçak gibi kesiyorsun ki haklısın da.”

Başımı iki yana salladım. “Bu konuşma çok saçma yerlere gidiyor,” dedim sesim titreyerek.

Ali Asaf beni duymamış gibi devam etti. “Bakışlarındaki nefreti ta içimde hissediyorum, Allah şahit hak ediyorum da. Senden gelen nefret de kabulüm bilirsin.”

Başımı yana çevirip, biraz uzağımızda yere çömelmiş duran Lina’ya baktım. Ali Asaf bana biraz daha yaklaştığında nefesini yanağımda hissettim. “Fakat artık yeter. İki aydır her Allah’ın günü gittiğinde Lina’ya ne diyeceğimi düşünüyorum. İki aydır her gün Mahinev, bu kadar yakınımıdayken senden uzak durmanın acısıyla baş etmeye çalışıyorum.”

“Konuyu sakın kendine çevirmeye kalkma,” dedim öfkeyle. “Bunun seninle hiç alak-”

“Konu zaten benim!” diye bağırdı. Yerimde sıçrarken korkuyla titredim. Lina’nın başı bize doğru döndüğünde Ali Asaf kendine gelir gibi irkildi. Konuşmaya devam etmeyeceğimizi düşünmüştüm ama o susmadı.

“Konu tam da benim! Benim yaptıklarım, benim kızım, benim varlığım.” Son cümlesini fısıldayarak söyledi. “Benim hatalarım.”

Lina bize doğru birkaç adım attığında onu izlemeye başladım. Dönüp Ali Asaf'a bakamadım. "Keşke yok olup gidebilsem Mahinev, keşke bunu başarabilsem de sen de huzur bulsan. Ama kahretsin ki lanet olası şartlar onu bile yapmama müsaade etmiyor."

Yanağımın içini ısırđım. Dizlerim titrerken konuşmamak için kendimi tuttum. "Bir kez gittin Mahinev, yalvarırım ben kendimi kaybetmeden önce yeniden git."

Aniden benden uzaklaştı ve bize doğru yaklaşan Lina'ya döndü. Islanan yüzümü hızla sildim.

"Baba çok acıktım ben," dediğinde Ali Asaf eğilip kızını kucağına aldı ve yürümeye başladı. Kısa bir süre olduğum yerde bekledim fakat Lina babasının kucağından bana seslendi.

"Hadi Mahicik, hadi," dediğinde ayaklarıma yürümesi için komut vermek zorunda kalarak ilerledim.

Evin önüne geldiğimizde aramızda geçen o konuşmadan sonra bu akşamı nasıl atlatacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ali Asaf evin kapısını açtı ve Lina'yı yere bıraktı. O oturup ayakkabılarını çıkarırken Ali Asaf ceketini astı.

Geçmem için kenara çekildiğinde içeri girip üzerimdekileri çıkarıp astım. Lina babasına yaklaştı. Kulağına, "Çişim geldi," diye fısıldadığını duyduğumda istemsizce gülümsedim.

Ali Asaf, Lina'yı kucağına alıp banyoya doğru ilerlediğinde ne yapacağımı bilemeden öylece kaldım.

İki aydır buradaydım. İki aydır onunla uzun süre hiç yalnız kalmamıştım. Bu kadar zaman bunu becerdiğim için yapabileceğimi sanmıştım ama yanılmıştım. Gafil avlanmış gibi hissediyordum.

Kısa süre sonra Ali Asaf ve Lina salona geldi. Lina'nın üzerini de değiştirmişlerdi. Saçlarını savurarak bana doğru koştuğunda çıplak ayaklarının sesi odada yankılandı. Bir elinde kocaman tüylü bir toka, diğer elinde de çoraplarıyla yanıma geldi.

"Ben yemek hazırlarken Mahinev senin çoraplarını giydiresin kızım. Saçını da yaparsınız," dediğinde bana baktı ve ben de başımla onayladım.

Bizi salonda bırakıp odasına doğru gitti ve içeri girip kapıyı kapattı. Lina'nın çoraplarını giydirdim. Saçlarını da toplarken televizyondan sevdiği bir çizgi film kanalını açtım.

Ali Asaf odasından çıktığında gözücuyla ona baktım. Üzerine siyah bir eşofmanla siyah tişört giymişti. Elini yüzünü yıkamış saçlarını da hafif ıslatmıştı. Gözlerimi üzerinden çekip yeniden Lina'ya döndüm.

Ali Asaf yanımdan geçip mutfağa girerek gözden kayboldu. Lina yanıma biraz daha sokulunca dizlerimi altına kıvrıp ona sarıldım. İkimiz birlikte çizgi film izlerken, kendimi bu anda kalmaya zorlayıp zihnimi temiz tutmaya çalıştım. Ali Asaf'ın söylediklerini başka bir zaman düşünecektim.

Mutfaktan tencere tabak sesleri geldikçe aklım da oradaki adama kayıp durdu. Telefonum titremeye başladığında elimi cebime atıp telefonumu çıkardım.

"Efendim," dediğimde karşıdan Bahar'ın sesi geldi.

"Mahi, n'apıyorsun canım? Konuşamadık bugün hiç. Evdeysen bir uğrayayım," dediğinde Lina'yı rahatsız etmeden yerimde kıpırdandım.

"Evde değilim ki," dedim sakinleşmeye çalışarak. "Lina'yla birlikteyiz."

"Öyle mi?" dedi ama sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi devam etti. "E abim geç gelecekmiş zaten teyzem söyledi. Al Lina'yı da bana gelin."

Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum. Emine annemin söylediklerinin üzerine bir de Ali Asaf'la olan konuşmamız... Canımı sıkan bir duruma düşmekten nefret ediyordum.

"O da evde, Bahar," dediğimde Lina ismini söylediğimi duyunca başını çevirdi. "Halam mı Mahi, halam mı?" derken dizlerinin üzerinde kalkıp bana döndü.

"Halacığım babam bize domatesli makarna ve top köftelerden yapıyor!" diye bağırdığında gözlerimi sımsıkı yumdum. Lina *halacığım* değil de *alacığım* diyordu. Bu beni her zaman güldürse de şu anda o moda girmem imkânsızdı.

Bahar, "Öyle mi?" dediğinde Lina'dan uzaklaşıp koltuktan kalktım.

"Hiç öyle imalı imalı konuşma, Bahar. Lina'ya hayır diyemedim, senin geri zekâlı abin de beni desteklemedi."

“Anladım,” dediğinde gözlerimi yumdum.

“Bahar n’olur altında bir şey arama bak, biliyorsun,” dedim ve sustum. Herkese kendimi açıklamak zorunda olmaktan nefret ediyordum.

“Mahi, yok öyle bir şey. Altında bir şey aradığım da yok saçmalama.”

“Tamam,” dedim derin bir nefes alarak.

Kısa bir süre konuşup telefonu kapattığımda kendimi biraz daha iyi hissettim. Şu yemek meselesini halledip hemen eve gidecektim.

Aniden, “Babacığım çok acıktım!” diye bağırarak Lina’nın sesiyle kendime geldim.

Ali Asaf mutfaktan, “Çok az kaldı,” diye cevap verdi.

On dakika sonra da bizi mutfığa çağırdı. Lina hızla koşarken ben de peşinden ilerledim. Mutfaktaki masayı görünce gülümsedim. Pembe *suplaları* ve Lina’nın en sevdiği pembe bardakları masaya yerleştirmişti. Üç servisin önüne domatesli makarna ve içine atılmış minik köfte tabaklarını yerleştirmişti.

Lina hemen sandalyesine tırmanmaya çalıştı. Boyu kısa kalınca Ali Asaf sandalyesinin üzerine onun için aldığı yükseltiyi yerleştirip Lina’yı yeniden oturttu. Ben Lina’nın sağına o da soluna yerleşince yemeğimizi yemeye başladık.

Lina ağzına attığı her lokmada başını bir sağa bir sola yatırıp keyifle mırıldanıp yemek yerken, Ali Asaf ona gülümseyerek bakıyordu. Ben de sessiz kalarak yemeğimi yedim.

Bir süre sonra Lina tabağını bitirdiğinde, çatalını kaldırıp ucunda kalanı yalayınca kendimi tutamadan kahkaha attım.

“Kızım daha yemek var, neden çatalını yalıyorsun?” Ali Asaf gülererek, ağzının her yerini domates yapan kızına baktı.

Lina başını iki yana salladı. Ben de kalkıp masadaki tabakları toplamaya başladım. Lina yerinden kalkınca Ali Asaf onu kucaklayıp, sandalyeden indirerek yere bıraktı.

“Ben de yardım edeyim mi?” diyen Lina daha biz engel olamadan bardaklardan birini aldı ve hızla arkasını döndü. Arkasını döndüğü gibi de mutfağın halısına takılıp yere düştü. Bardak elinden fırlarken fayansa çarpıp kırıldığı anda Lina da ağlamaya başladı.

Ali Asaf elindeki tabağı bırakıp hemen Lina’yı yerden kaldırdı. Eli ni gösterip ağlamaya devam edince parmağının kanadığını gördüm.

“Ali Asaf getir içeri,” dedim telaşla.

Ona seslenmemle donup kaldı. Gözlerini kırpıştırıp bana baktığında yeniden ismini seslendim.

“Ali Asaf!” dediğimde bu sefer sesimin tonu daha sertti ve bu onu kendine getirdi.

Onlar salona giderken banyodan ufak ilkyardım çantasını alıp yanlarına geldim. Ali Asaf salondaki ikili koltuğa oturup Lina’yı da kucağına aldı. Önlerinde diz çöküp Lina’nın elini tuttum. Ufacık bir kesik vardı ama içinde cam kırığı olup olmadığına bakmak için parmağına yaklaştım.

“Hiçbir şey olmamış, Lina,” dedim. Sonra bana bakan Ali Asaf’la göz göze geldim. “Cam yok içinde, temizleyip yara bandı yapıştıracağım.” Ali Asaf beni başıyla onayladı.

Lina’ya biraz daha yaklaştım. Parmağını temizlerken hafifçe üfledim. Lina başını babasının boynuna sokup içini çekerek bekledi.

Kesilen yeri temizledim ve yara bandını parmağına sardım. Lina ağladığı için babasının boynunda uyuyakalmıştı. Eğilip başından öperken geri çekildim ama ondan uzaklaşmadan yanındaki aynadan yansımamıza takıldı gözlerim.

Benim başım Lina’ya yakınken Ali Asaf da başını bana doğru eğmişti. Gözlerini kapatmış, saçlarımın arasına doğru eğilmiş öylece beklerken, derin bir nefes aldığını fark ettim.

İrkilerek aniden geri çekildim ve boğazımı temizledim. Ali Asaf da geri çekilip bana baktı.

“Sen yatır Lina’yı, ben de bunları kaldırayım,” dedim. Hızla yanından uzaklaştığımda Lina’yı kucağına yatırarak odasına gitti. Elimdekileri yerine koydum ve mutfaktaki camları süpürüp çöpe attım.

Ali Asaf, “Ben yapardım,” dediğinde işimi yeni bitirmiştım.

“Hallettim,” dedikten sonra yanından geçip dış kapıya doğru ilerledim. “Gidiyorum,” dediğimde o da peşimde gelip beni kapının önünde yakaladı.

“Biraz konuşalım mı?” Sorusuna karşılık başımı iki yana salladım.

“Sen söyleyeceğini söyledin bence.” Montuma uzandım ama Ali Asaf önüme geçip bana engel oldu. “Bak beni sinir etme, çekil,” dedim dişlerimi sıkarak.

“Adımı söyledin,” dedi fısıldayarak.

“Çekil dedim.”

“İki ay sonra ilk defa adımı sesli söyledin,” diye tekrar etti.

“Mecbur kaldım!” dedim bağırarak. “Mecburen adını söyledim diye de bundan bir anlam çıkarma sakın!”

“Burada kaldığın her gün, ben senin yaptığın her şeyden anlam çıkaracağım. Bunun farkında değilmişsin gibi davranma.”

Ona ters ters baktım. “Bu benim sorunum değil. Kalıp kalmamam da seninle ilgili değil. Yıllar önce senin yüzünden buradan gitmiş olabilirim ama artık benim hayatımda öyle bir etkin yok.”

“Biliyorum,” dediğinde başını hüsrarla aşağı eğdi.

“Çekil de gideyim,” dedim yeniden.

“Bir konuşsak sadece lütfen.” Ona ters ters baktım. İkimiz de gözlerimizi çekmemek için çabalarken cebimdeki telefon da tam o anda çaldı.

Cebimden çıkarıp ekrana baktığımda Hakan abinin aradığım gördüm. Ali Asaf ekrandaki ismi görmedi fakat telefonu açtığımda sesi kesinlikle duyacaktı. Gözlerimi kısıp ona bakarken telefonu açtım.

“Efendim?” dediğimde kaşlarını çatarak beni izledi.

“Mahinev, nasılsın?” diyen Hakan abinin sesini duyduğunda Ali Asaf aniden gerildi.

“İyiyim, sen nasılsın?” diye cevap verdim. Bilerek ismini söylemeye dikkat etmiştim. Abi dediğim anda kurtulma şansımı kaybedecektim.

“Ben de iyiyim,” dediğinde konuşmaya devam etmesini bekledim. Sessiz kalmamdan o da konuşmasını istediğimi anlamış gibi boğazını temizledi. “İki üç günlüğüne İzmir’e geleceğim.”

“Öyle mi?” diye sordum şaşırarak.

“Evet,” deyip durdu. “Görüşelim mi diye soracaktım,” dediğinde sesindeki çekingenlik beni tedirgin etti.

Bu konuşmaya Ali Asaf varken daha fazla devam edemeyecektim. Diğer elimi montumu almak için yeniden uzattım. Kazağım kolumdan sıyrılınca Ali Asaf’ın gözleri bileğime kaydı. Gözlerini kısıncı neyi gördüğünü de anladım.

Paket lastiği bileğimde duruyordu ve Ali Asaf’ın tam göz hizasındaydı.

“Bir dakika,” dedim telefona titreyerek. Geri çekilmek istedim ama Ali Asaf kolumdan sımsıkı tuttu.

“Bu ne?” derken derin bir nefes aldım.

“Bırak kolumu!” dedim ama beni dinlemedi.

“Bu benim sana verdiğim lastik mi?” diye sorduğunda kalp atışlarım hızlandı. Onun hatırlayacağını hiç düşünmemiştim.

Aniden o lastiği bileğimden çekip atmak ve buradan kaçmak istedim ama başımı kaldırıp gözlerine bakma cesaretimi topladım.

“Sana kolumu bırak dedim!”

Kurduğum cümleyi görmezden gelerek bana bir adım yaklaştı. Elimdeki telefonu hızla kaldırıp kulağıma götürdüm.

“Görüşelim,” dedim nefes nefese. Ali Asaf attığı tek adımla durdu. Kaşlarını çatıp gözlerini kısarken başını hafifçe yana yatırdı.

“İşim yok görüşelim,” dedim yeniden. Ve Ali Asaf’ın gözleri benimkileri yakaladığında yutkunarak ekledim. “Hakan.”

İçime derin bir nefes çekerek tuttum. Telefonun ucundaki adam da aniden sustu. Belli belirsiz bir görüşürüz kelimesini mırıldandıktan sonra telefonu kapattım.

Ali Asaf’ın göğsü aldığı derin nefeslerle inip kalkarken kolumu elinden kurtardım.

“Ne yaptın sen?” dedi dişlerini sıkarak. Çenesi kasılırken, ellerini iki yanında yumruk yapıp sıktı.

“Gideceğim,” dedim bir anda fakat yalan söylüyordum. Öyle bir anda çekip gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

“Ne. Yaptın. Sen?” dedi yeniden. Bu sefer çok daha sert konuşmuştu. Bedeninin neredeyse sinirden titrediğini fark ettiğimde ona yaklaşıp dibine kadar girdim.

Bileğimi kaldırıp ikimizin arasında tutarken gözlerini gözlerimden bir saniye bile ayırmadı. “Bunun ne olduğunu biliyorsun değil mi?” diye sordum.

Konuyu değiştirmemden hoşlanmadığını belli eder gibi homurdandı. Göğsünden kopan derin sesi duyduğumda cesaretimi toplayıp dik durmaya çalıştığım.

Az sonra yapacağım şey tam anlamıyla bir düzmeceydi. Kendime verdiğim sözü bozacak, sırf onun benim canımı yaktığı gibi canını yakmak için bunu yapacaktım.

Bileğimi yeniden yukarı kaldırdım. “Yıllar önce sen vermiştin bunu bana.” Hissiz bir kahkaha attım. “Senin peşinde tam bir aptal gibi dolandığım zamanlardı.”

“Mahinev saçmalama!” dedi sinirle. “Sen az önce ne yaptın, Mahinev! Beni delirtmek mi istiyorsun?” Bir elini saçından geçirip sinirle sıktı.

Sanki bendim bu halde olmamızın sorumlusu. Bana bu kadar kızması, kendinde hesap sorma hakkını bulması... Bu ayrıcalığını sanki benim yüzümden kaybetmiş gibi davranması... Bunların sorumlusu ben değildim. Canı yanan taraf bendim ve karşılığını vermek benim de canımı yakacak dahi olsa umurumda değildi. Ne hissettiğimi anlamasını istiyordum.

Uzaktayken, tek başıma acı çekerken neler yaşadığımı bilsin istiyordum. Her gün aklımdan karısı ve çocuğuyla bugün ne yapıyor diye geçirip, ağlayarak uyumaya çalışırken ne hissettiğimi o da anlasın istiyordum.

Benim canım nasıl yandıysa o da anlasın, aynı şeyleri hissetsin istiyordum.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme oluştu. “Sen bana hesap soramazsın,” dedim sakince. Başımı iki yana salladım. “Bu mahalleden gittiğim gün kendime bir söz verdim ben,” dediğimde gözlerime baktı.

“Bu bileğimdeki lastik var ya, ne zaman canım yansa sakladığım yerden çıkarıp bileğime taktım.”

Dolan gözlerime lanet ettim ama umurumda değildi. Başını sağa sola salladığında konuşmaya devam ettim. “Yıllarca, defalarca takmak zorunda kaldım. Çünkü gündüzleri bir şekilde aklımı meşgul etmeyi başarsam da geceleri bu lanet bilekliği takıp sabahlara kadar ağladım.”

“Mahinev-” dediğinde sözünü kesip araya girdim.

“Bazen kopsun diye arka arkaya çekip bıraktım. Defalarca çektim bıraktım, çektim bıraktım ama inat etmiş gibi yapıştı oraya. Bir türlü kopmadı!”

Başını başka tarafa çevirince sinirle yüzünü tutup onu, bana bakmaya zorladım. Ona dokunmamla ikimiz de afalladık fakat konuşmaya devam ettim.

“Bir gün o kadar fazla yaptım ki bunu, ertesi gün işe gittiğimde kolumdaki morlukları saklamak zorunda kaldım. Bak,” dedim fısıldayarak. Elimi yüzünden çekip lastiğin olduğu yeri gösterdim. “İki gece önce aynı şeyi yine yaptım. Kızarıklığı görüyor musun?” Duraksadıktan sonra devam ettim. “Senin yüzünden,” dedim acımadan.

“Yalvarırım yapma, Mahinev,” dediğinde gözlerini sımsıkı yumdu. Uzun kirpiklerinin arasından kaçan bir damla yaş, kirli sakallı yanığından aşağı kaydı. O bir damla yaş adeta kor gibi kalbimi küle çevirdi fakat durmadım. *Duramazdım...*

“Kendime bir söz verdim ben,” dedim yeniden fakat dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Kendimi daha fazla tutamadım. “Bu inatla kopmak bilmeyen lastiği söküp attığım gün seni unuttum demek, Ali Asaf.” Bilerek ismini söylediğimde irkildi.

Bir adım geri gidip ondan uzaklaştım. Diğer elimi lastiğe dolayıp hafifçe çektiğimde bakışlarına panik yerleşti.

Başını eğip iki yana salladığında dudaklarını birbirine sımsıkı bastırdı. “Yapma,” dediğinde gözünden hızla akan yaş silme ihtiyacı bile duymadan bana aktı. “Yapma,” dedi yeniden yalvarır gibi.

Gözlerimi sımsıkı yumup yeniden açtığımda, bileğimde duran lastiğe asıldım ve tek seferde kopardım. Ali Asaf hayretle bileğime bakarken boğazımdan derin bir hıçkırık kaçtı.

“Bitti,” dedim fısıldayarak. O kadar hızlı nefes alıp veriyordum ki bir an için başım döndü.

“Ne yaptın?” dedi Ali Asaf yeniden.

“Bitti,” dedim tekrar. Lastiği parmaklarımdan arasında sıkarken elim titredi. Daha fazla burada kalamazdım. Havanın soğuk olması ya da ceket falan umurumda değildi. Yanından geçip dış kapıya doğru yürüdüm ama peşimden gelip beni kapıdan çıkamadan yakaladı.

Göğsünü sırtıma bastırırken, iki elini yanımdan uzatıp kapıya sertçe vurdu. Yerimde sıçradım fakat ona doğru dönmeye cesaret edemedim.

“Böyle mi bitireceksin sen bizi? Bir lastiği koparınca her şeyi silip attığını mı zannediyorsun?” Cümlesini bitirirken alnını başımın

arkasına sertçe bastırdı. Bedeninin ve kollarının arasında hapsolmuş halde hareketsiz kaldım.

“Madem bu kadar kolaydı neden daha önce yapmadın?”

Söyledikleri o kadar canımı sıktı ki ona doğru döndüm. Burnumun ucu onunkine dokundu. Nefesi benim nefesime karışırken, geri adım atacak yerim yoktu.

Başını biraz daha eğdi. Dudaklarını dudaklarımın hizasına indirdi ve konuşurken belli belirsiz benimkilere dokundu. Bakışlarım gözlerinden dudaklarına kaydığında nefesini hissetmek için derin bir iç çektim.

“Senin için kolaydı,” diye fısıldadım. Her kelimemde dudaklarım onunkilere sürtündü. “Sen bitirdin bizi,” dedim acımasızca. “Senin için kolay olan şey neden benim için kolay olmasın?”

İki yanımda duran kolları titredi. Dirseklerini biraz kırsa dudaklarımız hırsla birbirine dokunacaktı ama kendine hâkim olup hareket etmedi.

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Düşünmüyorum,” dedim fısıldayarak. “Biliyorum.”

“Biliyorsun,” dedi sinirle. Kapıya sertçe vurduğunda sıçradım. Başını eğip kulağıma yaklaştı. “Keşke bilsen,” dediğinde ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken aniden benden uzaklaştı. Beni serbest bırakmış olduğunu anladığımda montumu alıp üzerime hızlıca giydim. Tam kapıdan çıkmak üzereyken konuştu.

“Ver o lastiği,” dediğinde donup kaldım.

“Ne diyorsun?” dedim tersleyerek. Artık iyice saçmalamaya başlamıştı.

“Bitti dedin ya,” dedi elimde tuttuğum kopuk lastiği işaret ederek. “Ver onu bana.”

“İyice saçmaladın,” derken elimdeki lastiği sıktım. Onu benden almak ona kalmamıştı.

“Ver, Mahinev. Artık sende kalmasının bir anlamı yok öyle değil mi?” derken üzerime doğru geldi. Bir iki adım atmıştı ki *baba* diyen bir ses doldu kulaklarımıza.

Ali Asaf bir bana bir elimdeki lastiğe bir de içerden gelen kızının sesine doğru baktı. Başını iki yana salladığında bana tek kelime daha etmesine izin vermeden arkamı dönüp kapıdan çıktım.

Hızlı adımlarla evime yürürken elimdeki lastik sanki diken gibi tenime battı. "Aptal, aptal, aptal..." diye tekrar ederken kendime mi söylüyordum bu kelimeyi yoksa ona mı emin değildim.

Ve bir kez daha fark ettim ki hem lastiği ona vermeyerek hem de oradan kaçarak onun istediği tepkiyi vermiştim.

Bahçeye girip sırtımı bahçe kapısına yasladım. Soğuk havayı içime çekerken nefes nefese sakinleşmeyi bekledim. Başımı gökyüzüne çevirdiğimde derin nefesler alıp verdim. Az önce olanları bir kez daha düşündüm.

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve kendi kendime fısıldadım. "Bittim ben."

17. BÖLÜM

*Saklamaya çalışma, nafile.
Sevda çocuk gözlerinden uyku gibi akıyor.
- Reşat Nuri Güntekin*

On Dört Bahar - Melih Görgün

Mahinev

Sabahın erken saatlerinde uyanmış fakat yataktan çıkmamıştım. Çeneme kadar çektiğim yorganın altından bir daha çıkmak istemiyordum. Dün yaşananlardan sonra bütün gecem cehennem gibi geçmişti. Huzursuzluğum yüzünden doğru düzgün uyuyamamıştım.

Ne zaman gözlerimi yumup kendimi uyumaya zorlasam, kapalı gözkapaklarımın ardında beliren tek bir görüntü oluyordu.

Yüzüne yerleşen saf hayal kırıklığı ve acı, zihnimden bir türlü çıkmıyordu. Bütün gece olduğu gibi hâlâ aklımda dönüp duruyordu.

Yaptığımdan pişman değildim. Canının yandığım gözlerimle görmüştüm fakat umurumda değildi. Benim de canım yanmıştı, üstelik hâlâ yanmaya devam ediyordu. Çektiğim acının sebebi kendisiyken, sanki suçlu benmişim gibi bana öyle bakmaya hiç hakkı yoktu.

Üzerimdeki yorgana daha sıkı sarılıp yatağında yan döndüm. Sabaha karşı başlayan yağmurun sesiyle zaten huzursuz olan uykum iyice açılmıştı. Odamdaki uzun camı hafifçe aralamış, yağmur sesinin içeri girmesine izin vermiştim. Saatlerdir de o ses eşliğinde yatağında huzursuzca kıpırdanıyordum.

Ne bedenim ne de zihnim uyumama izin vermişti. Karşımda hiç çekinmeden ağladığını hatırladığımda kalbim bin parçaya bölünüyordu. *Ben de çok ağladım*, diye kendimi savunmak istiyordum. Lastiği benden istediğinde verdiğim tepki için hâlâ kendime kızıyordum. Fakat yine de pişman değildim. İsteddiği zaman elimden bir şeyleri alma hakkı olmadığını kabullenmesi gerekiyordu.

Zihnimde her zaman Mahi ve Mahinev vardı. İki farklı karakterim varmış gibi hissediyordum böyle anlarda. Zaman zaman ikisi bir

tartışmaya girerdi. Mahinev hep daha sessiz daha umutluydu. Yaşananlar onun bile bir parçasını kırmıştı ama yine de vazgeçmeyi bilmiyordu Mahinev.

Mahi her zamanki gibi baskındı. Sürekli üste çıkar, hatalarımı yüzüme vururdu. Böyle anlarda korumak isterdim Mahinev'i. Onun bir kenarda üzgün gözlerle Mahi'nin tüm haklı taraflarını izlerken görmek beni çok üzüyordu.

Onu terk ettiğim ilk zamanlar sadece Mahi olmak istedim. Sadece ona açtım kapılarımı. Sert ve acımasız... Çünkü Mahinev olmak canımı o kadar yakıyordu ki onu görmezden gelmek daha kolay olmuştu.

Ama şimdi... buradayken yine ortaya çıkıyordu işte. Engel olamıyordum. Artık görmezden gelemiyordum.

Şiddetlenen yağmur sesiyle düşüncelerimden sıyrılmak için derin nefesler alıp verdim. Dün gece yaşanan tek olay paket lastiği değildi. Hakan abinin -ki artık adama abi demem de mümkün değildi- buraya gelecek olması ve benimle görüşmek istemesi başlı başına bir sorun haline gelmişti. Üstelik bu sorunu da yine ben kendi ellerimle yaratmıştım.

Adam sıradan bir ziyaret yapıp gidecekken, o geri zekâlıyı sinir etmek için adama sadece ismiyle hitap etmek gibi bir hata yapmıştım.

Gerçi sadece onunla yaşananlar da değildi bunun sorumlusu. Emine annem de çok fazla üstüme gelmişti ve nedense kendimi bir şeyleri ispatlamak zorunda hissetmişim.

Daha fazla düşüncelerimde boğulmak istemediğim için yataktan çıkmaya karar verdim. Yumuşak yorganı üzerimden itip kalkarken komodinin üzerinden tokamı aldım. Dağılan saçlarımı düzelterip bir atkuyruğu yaparak topladım.

Ayağıma terliklerimi giyerek odamdan çıktım ve hemen yanımdaki banyoya girip yüzümü yıkadım. Elimdeki havluyu yüzüme bastırarak banyodan çıkarken aniden birine çarpınca ufak bir çığlık attım.

“Mahicik ayağıma bastın,” diyen Lina'nın sesiyle kendime gelip havluyu yüzümden hızla çektim.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Lina,” dedikten sonra ne diyeceğimi bilemeden birkaç saniye sustum.

Sonra az önce söylediği şey aklıma geldi. Telaşla, “Ayağını mı acıttım?” dediğimde başını iki yana sallayıp gülümseyerek konuştu. “Çok az bastın zaten, acımadı.” Verdiği tepkiye gülümserken dizlerimin üzerine çöküp onun göz hizasına indim.

“Sen okula gitmedin mi?”

Başını yeniden iki yana salladı. Elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim bir poğaçayı kaldırıp ısırırken ağzının kenarına çikolata bulaştırınca gülümsedim.

“Babamın işi varmış, hemen gitmesi gerekti.”

Kaşlarım merakla çatıldı. “Öyle mi?”

“Hıhı,” derken başını aşağı yukarı sallayıp bir ısırık daha aldı. “Babaanneme götürdü beni. Onun da buraya gelmesi gerekiyormuş. Biz de birlikte geldik.”

Seyhan teyzenin de burada olduğunu böylelikle öğrenmiş oldum.

Yerimde doğrulduğumda Lina başını geriye atıp bana baktı. Elimi tutması için ona doğru uzattığımda hemen elimi kavradı. Ona destek olurken, sakince merdivenlerden aşağı inmeye başladık.

Merdivenlerin sonuna geldiğimizde, Lina elimden destek alarak iki üç basamak birden atlayınca elindeki poğaçası da fırlayıp gitti.

“Ay!” dediğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Seyhan teyze tam o anda mutfaktan çıktığı için olanları gördü ve o da tıpkı benim gibi gülmemek için kendini zorladı.

“Kızım ben sana elinde yiyecek bir şey varken hoplayıp zıplama demedim mi?”

Lina suçlu olduğunu bildiği için yerinde sağa sola kıpırdandı. Ağzının her tarafında çikolata vardı. Bir kısmı da çenesine bulaşmıştı ama farkında değildi. Suratını gördükçe gülümsemem daha da artmak için dudaklarımı zorluyordu. Güldüğümü görmesin diye başımı diğer tarafa çevirdim.

“Ama babaanne, babam bir şey olmaz diyor,” dediğinde Seyhan teyze ağzının içinde homurdanarak, “Baban çok biliyor,” derken özellikle bana bakmamıştı. Seyhan teyzenin böyle zamanlarda hâlâ benden çekindiğini biliyordum. Oğluyla ilgili bir şey olduğunda benim karşımda aniden içine kapanıyordu.

Onu suçlamadığımı, ona dargın ya da kızgın olmadığını biliyordu ama yine de kendine engel olamadığının farkındaydım.

Lina elinden fırlayan poğaçasını almak için koşturdu. Yerden aldığı elinde çevirerek inceledi. Ağzına atıp atmamakta kararsız kalıp bir süre durdu.

“Çikolatasına toz yapışmıştır onun Lina, yeme bebeğim,” dediğimde gözlerini elindeki poğaçadan kaldırdı ve bakışlarını benimkilerle buluşturdu. Salonda oluşan sessizliğin farkındaydım. Lina elindeki poğaçayla birlikte mutfağa doğru koştu. Arkasından onu izlerken, elindeki Emine anneme uzatıp olanları anlatmaya çalıştığını gördüğümde gülümsedim.

Kahvaltı masasına doğru ilerlediğimde Seyhan teyzeyle göz göze geldik. Bakışlarındaki derin acıyı ve gözyaşıyla ıslanmış kirpiklerini görmek kalbimi sızlattı. Fakat gözlerimle karşılaştığında hemen bakışlarını benden kaçırdı.

Aramızdaki gergin sessizliği bozan yine Lina oldu. Emine annemle birlikte mutfaktan geldiklerinde hâlâ hararetli bir şekilde konuşuyordu. Yanımdaki sandalyeye çıkıp oturdu. Emine annem çayları dolduracakken kapı çaldığında Lina hemen sandalyeden atladı ve kapıya doğru koştu.

“Boşuna kurtlu demiyorum ben bu kıza.” Masaya doğru gülümseyerek konuştuktan sonra peşinden kalktım. Ben dış kapıya gidene kadar Lina çoktan kapıyı açmıştı bile.

“Halam gelmiş!” diyerek bir çığlık attı ve Bahar’ın bacaklarına sarıldı. Fakat kollarını bacaklarına dolamış olsa da başını uzatıp arkadan gelen var mı diye araştırmayı ihmal etmemişti.

“Hiç bakma halacığım, Selim yok,” dediğinde Lina hüsrana uğramış gibi derin bir nefes aldı ve omuzlarını düşürerek Bahar’ı bıraktı. Kollarını aşağı sarkıtarak çökmüş bir halde yürürken arkasından onu izleyip kahkaha attık.

Bahar gülerek içeri girdiğinde üzerindeki ceketini çıkarıp elindeki şemsiyeyi de kenara koydu. “Görüyorsun değil mi?”

Sorusunu sorarken kaşıyla Lina’yı işaret etti. “Nereden geliyor bu Selim aşkı bilmiyorum.” Başını iki yana salladı ve içeri doğru yürüyen Lina’nın poposuna numaradan vurdu.

Lina onun dokunuşuyla sanki bir anda hız almış gibi hemen içeri koştu. Bahar'la birlikte peşinden içeri yürüdük. Sandalyesine çıkıp hemen yerine oturdu.

Bahar, "Günaydın hanımlar," derken ben de yerime geçtim.

Emine annem, "Hoş geldin kızım," diye karşılık verdi. Bahar ikisini de öpüp karşımdaki sandalyeye oturdu.

Sessizce kahvaltımızı yapmaya başladık. Arada sırada Bahar'la konuştuk ama genel olarak herkes sessizdi.

Bu sessizliği de Lina'nın ortaya attığı bomba böldü. Hiç beklemediğim bir anda adımı seslendiğinde elimde çatalımla ona döndüm.

"Mahicik," diyen sesi biraz çekingendi. Bakışlarımı ona çevirdim.

"Efendim canım?"

"Siz babamla küs müsünüz?" dediğinde donup kaldım. Bakışlarım masada sessiz kalan herkesin üzerinde tek tek gezindi. Bahar merakla bana bakarken Emine annem ve Seyhan teyze sessiz kaldı. Ne diyeceğimi bilemeden bir süre ben de sessiz kalıp sadece yutkundum.

"Şey," dedim emin olamayarak. Bakışlarını üzerimde tutan Lina'ya ne diyeceğimi bilemeden baktım. "Yok," dedim bu sefer biraz daha kendimden emin bir tavırla. "O nereden çıktı?"

Masada oluşan sessizlik iyice gerilmeme sebep oluyordu. Sanki kimse ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Benim de bildiğim pek söylenemezdi zaten.

Bahar yumuşak sesiyle, "Halacığım," diyerek araya girdi. Lina gözlerini benden çekip Bahar'a çevirdiğinde derin bir nefes aldım. "Neden böyle bir şey sordun ki?"

Hepimiz merakla cevap vermesini beklerken Lina ellerini birbiriyle birleştirip çekinerek durdu. Onun bazı zamanlarda aniden içine kapandığını görmek beni çok üzüyordu.

Elimi uzatıp birleştirdiği ellerini tuttum. "Linacığım," dedim. Onu desteklemek ister gibi elini sıkarken sesimi yumuşattım.

Yeniden Bahar'a baktı ve sonra konuştu. "Arkadaş gibi konuşmuyorlar hiç," dedi çekinerek. Bakışlarını bana çevirip kısa bir süre baktıktan sonra yeniden Bahar'a döndü. "Babam hep üzgün bakıyor Mahi'ye," dediğinde içime sesli bir soluk çektim. Bakışlarım hızla Bahar'ı bulduğunda onun da bana baktığını görüp yutkundum.

“Bir de...” dedi Lina. Çekinerek yine durduğunda panikle nefesimi tuttum. “Dün kavga ettiler,” diyerek bitirdi cümlesini.

Üç çift gözün bana döndüğünün farkındaydım, bense bakışlarımı Lina’dan çekip onlara bakamadım. Kendimi zorlayarak herkesi görmezden geldim ve Lina’ya odaklandım.

“Bak bakalım bana,” dediğimde sesimi neşeli tutmaya çalışarak konuştum. Lina’nın tedirgin bakışları üzerime döndü. “Babanla ben eski arkadaşız,” dediğimde sesim titredi. Lina dışında bu masada oturan herkesin farkında olduğu bir titremeydi bu. “Arada sırada büyükler tartışır. Bazen anlaşılamazlar ve tartışarak çözerler sorunlarını. Bu küs olduğumuz anlamına gelmez.”

Lina hâlâ tedirgin bir şekilde bakıyordu. “Arkadaş mısınız?” diye yeniden sordu.

“Evet arkadaşız.”

“Ama hiç konuşmadan nasıl arkadaş oluyorsunuz? Babam bana bazen kızıyor.” Huzursuzca kıpırdanıp devam etti. “Okulda daha fazla arkadaşımın olmasını istiyorsam onlarla iletişim kurmam gerekiyor-muş.”

“Doğru söylemiş baban,” dedi Bahar.

Lina bu kez Bahar’a döndü. “Ama hala,” derken sesini kısıp masaya doğru eğildi. Belli ki sadece Bahar’ın duymasını istiyordu fakat yine de konuşmasını hepimiz duyduk. “Onlar hiç iletişim kurmuyor ki...” dediğinde cümlesindeki *onlar*, babasıyla bendik.

Bahar güldüğünü görmeyeyim diye eliyle ağzını kapatsa da gözlerimi kısarak ona baktım.

“Lina,” derken dikkatimi yeniden üzerime çektim. “Babanla ben arkadaşız, tamam mı?” dediğimde gülümseyerek başını salladı. Sonra sanki az önce ortaya bir bomba atmamış gibi kahvaltısını etmeye geri döndü.

Lina kendini kurtarmış olabilirdi ama beni meraklı üç çift gözle baş başa bırakmıştı. Emine annem dünden sonra üzerime gelmezdi. Seyhan teyze zaten kalkıp benimle oğluyla ilgili konuşmazdı.

Kandıramayacağım tek kişiye çevirdim gözlerimi. Tahmin ettiğim gibi meraklı bakışları üzerimdeydi.

Kahvaltı boyunca Bahar'dan kaçabildiğim kadar kaçtım. Sonrasında kahveler içilince, Seyhan teyze Lina'yı da alıp gitti. Emine annem de sanki Bahar'ın benimle konuşacağını biliyormuş gibi işi olduğunu söyleyip evden çıktı.

Bahar'la salonda ikimiz kalınca yerimde huzursuzca kıpırdandım. Bahar hâlâ sessizdi ve bu sessizlik sinirlerimi geriyordu.

“Of, tamam sor!” dedim sonunda patlayarak.

Bahar sanki soracağı bir şey yokmuş gibi omuz silktiğinde gözlerimi kısarak baktım.

“Tamam,” derken kollarımı göğsümde birleştirdim. “İstemiyorsan anlatmam.”

Bahar, “Mahi,” diyerek ismimi söylediğinde uyarısıyla pes ettim.

“Sonunda kavga ettik, tamam mı?” Yerimden kalkıp huzursuzca ileri geri yürüdüm. “Sabrımı taşırdı artık, Bahar.” Gözlerim dolunca Bahar yerinde doğruldu.

“Ne oldu?”

“Lina dün ısrar edince birlikte yemek yedik. Sonra ufak bir kaza oldu ve Lina parmağını kesti. Neyse işte o karmaşa içinde ben de onun adını söyledim.”

Bahar'ın ağzı bir kere açıldı ve sonra tek kelime etmeden kapandı.

“İki ay sonra ilk defa ismini sesli söyledim ve o da benimle yine konuşmak istedi.”

“Sen istemedin tabii,” diyerek tahminde bulunduğunda onu onayladım.

“İstemedim, istemiyorum. Ama beyefendi durur mu? İsmi söylememden anlam çıkarmamasını söylediğimde bana ne dedi biliyor musun?” Gözlerimden akmaya çalışan yaşlara lanet ederek elimle sildim. “Burada kaldığım sürece her şeyden anlam çıkaracakmış.”

Hıçkırdığımda Bahar ayağa kalktı ve bana sarıldı. “Git diyor, Bahar,” dedim ağlayarak. Sonra dün olanları biraz daha detaylı şekilde Bahar'a anlattım. Beni sessizce dinledi ve sonunda bitirdiğimde kendimi onun konuşmasını beklerken buldum.

“Yani artık Hakan'la randevun mu var?” diye sordu.

“O kadar konu içinde bunu mu merak ettin?”

Bahar gülümseyerek başını salladı. “Evet çünkü diğerleri beklediğim şeylerdi. Paket lastiği olayını da özür dilerim ama sanırım benden dolayı biliyor.”

Burnumu çekerken, “Nasıl?” diye sordum.

“Sen gittikten sonra çok sinirliydim ve abime patladığım bir gün bunu söyledim.” Bahar bana bundan hiç bahsetmemiştii. Düşünceleirim yeniden Bahar’ın sesiyle dağıldı. “Ee,” dedi az önceki sorduğu soruya cevap bekler gibi. “Görüşecek misin?”

“Başka anlam çıkarma Bahar, zaten görüşecektim. Sonuçta o benim patronum.”

Bahar bu yaptığımı onaylamaz gibi kaşlarını çattı. “Neden şans vermeyeceksin ki?”

“Çünkü onunla çalışmayı seviyorum. Aramızda ileriye yönelik bir şey olmazsa işimi kaybedeceğim.”

“Bence sorun olmaz. Sonuçta bunları konuşursunuz en baştan.”

Kalbim bu düşünceyi bir türlü kabul etmiyordu fakat bir yanım Bahar’ın haklı olduğunu da biliyordu. Bu düşünce sinsice zihnime sızdı. Belki kalbim hemen kabul edemezdi ama neden denemeyecektim ki?

Aniden, “Tamam,” diyerek kabul ettiğimde Bahar şaşkınlıkla durdu. Emin olmak ister gibi, “Tamam mı?” diye tekrar etti.

“Evet tamam. Bence de haklısın, denemekten ne kaybederim ki?”

Bahar, “Aynen öyle,” diyerek beni destekledi.

Yine de pek huzurlu olduğum söylenemezdi. “Zaten adamın niyeti bizim düşündüğümüz gibi olmayabilir,” dedim.

“Öyle değilse de anlarsın zaten. Bence kendini bu kadar zorlama, Mahi. Görüşürsünüz, niyeti öyle değilse her zamankinden bir farkı olmaz. Ama bir şey ima ederse sana ne hissettirdiğine bakmanı istiyorum. Sadece kendini kapatma yeter.”

“Tamam,” dedim sadece.

“Abim sana bunları söylediğimi duyduğu anda beni öldürecek.”

“Saçmala,” dedim sinirle. “Hem onu ne ilgilendiriyor?”

Bahar sanki karşısında salak varmış gibi yüzüme baktı. “Bak,” dedi ve bana doğru eğildi. “Senin mutlu olmanı istiyorum, yaşanan her olayda da sonuna kadar senin yanıdayım, sen haklısın.”

“Biliyorum.”

“Fakat abimin senden vazgeçmediğini de biliyorsun değil mi?” Kaşlarını çattığımda hızla devam etti. “Yanlış anlama onu affet falan demiyorum. Bence şansı da yok zaten. Ama Mahi, bizim gördüğümüzü görüyorsun değil mi? Bunca zaman nasıl uzak durdu bilmiyorum ama şimdi durmayacağını ben baktığım zaman anlıyorum.”

“Karısı ölünce onu affedip eski günlere döneceğimizi düşünüyorsa, hayatımda bundan daha saçma ve aptalca bir şey duymadım, Bahar.”

Savunmaya geçer gibi ellerini yukarı kaldırdı. “Bence de öyle Mahi, dediğim gibi sen mutlu olduğun sürece ne olduğu ya da kiminle olduğu umurumda bile değil. Ben sadece gördüğümü söylüyorum. Burada sana huzur vermeyecek.”

“Ne yani sen de mi gitmemi istiyorsun?” Kalbim neden bu kadar fazla kırılıyordu?

Bahar ellerimi tuttu. “Mahi, ben sadece seni düşünüyorum arkadaşım. Bak sana yapılanları yeniden konuşmak istemiyorum ama hatırlarsan sen onu başka biriyle görmemek için buradan gittin. Bu senin verdiğin tepkiydi ve sonuna kadar da haklıydın. Ama abim seni bir başkasıyla izler mi, Mahi?”

“Ne demek izler mi? İzlemek istemiyorsa gitsin o zaman!” Ben nasıl hayatımı altüst edip gittiysem o da aynısı yapmakta özgürdü.

“Ben sadece senin yeniden üzülmeyi istemiyorum. Ne olursa olsun olacaklar en çok seni yıpratacak. O da üzülmez, kahrolmaz demiyorum ama ben senin tarafındayım.”

Konuşmak için kelimeleri bir araya getiremedim. Bahar haksız demiyordum fakat kabullenmek istemediğim bir yanımdı. Benim yaşadıklarımı yaşasın istiyordum evet ama Bahar’ın dediği gibi girdiğim bu yolda benim canım ne kadar yanacaktı?

Aramıza giren sessizlikle ikimiz de düşüncelere daldık. Bir süre konuşmadan oturduk ama gözlerimi Bahar’a çevirdiğimde bakışlarını kısa süreliğine benden kaçırdı.

Meraklanarak, “Ne oldu?” dediğimde başını hızlıca sağa sola sallayıp, “Yok bir şey,” dedi.

Arkadaşımı tanıyordum. Söylemek istediği şeyler olduğunu biliyordum ama benden çekiniyordu. Eğer benden çekiniyorsa konu kesinlikle Ali Asaf'la alakalıydı.

“Bahar,” dediğimde bana döndü, gözlerimi imalı bir şekilde üzerine diktim.

“Canın sıkılacak ama yine de konuşmak istiyorum,” dedi derin bir nefes alarak.

“Tamam, söyle de kurtul,” dedim. Sayesinde o kadar merak etmiştim ki konu ne olursa olsun artık duymak istiyordum.

“Düğün yapmadılar biliyorsun,” dedi birden. Konuya alakasız bir yerden giriş yapınca kaşlarımı çattım. Tabii ki kimlerden bahsettiğini biliyordum.

“Ne alakası var şimdi, Bahar?” Sinirlendiğimi fark etti ama konuşmadan duramayacağını biliyordum.

“Tamam beni bir dinle,” dedikten sonra kendini konuşmaya hazırlar gibi derin bir nefes aldı. “Evlendik dediler, görmedik. Bir gün bile karı koca gibi değillerdi. İkisinin bir arada o kadar az fotoğrafı var ki. Bunları uzun zamandır düşünüyordum ama sana söylemek istemedim.”

Kafam karışmış bir halde dudağımı ısırdım. “Yani, ne demek istiyorsun, Bahar?” diye sordum.

“Mahi,” dediğinde kalbimin atışları istemsizce hızlandı. Parmaklarımı sıkarak tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. “Ya evlilikleri gerçek değilse?”

“Saçmalama!” dedim hemen. Sesim istemsizce sinirli ve yüksek çıkmıştı. Kabullenmek istemiyordum. Başımı hızla iki yana salladım. “Olmaz öyle şey, Bahar!”

“Bence olur,” dedi Bahar. Kalbim, göğsümde deli gibi çırpınıyordu. Bunun doğru olma ihtimali beni o kadar yaralıyordu ki kalbim sıkışıyordu. Böyle bir şey olamazdı değil mi? Bana bu kadar büyük bir yalan söylemiş olamazdı? Ayrıca bunca acının, içimde büyüyen nefretin bir hiç uğruna olduğunu öğrenmek beni nasıl etkileyecekti? Hayır! Kabul etmiyordum.

“Bu konuşma çok saçma, Bahar. Öyle bir şey olamaz.” Gözlerimi sımsıkı yumup yeniden açtım. “O gün sen benim yanımdaydın.

Neler yaşadığımı gördün. Ona sordum, defalarca farklı şekilde sorular sordum ama hiçbirine cevap alamadım. Gerçekten beni boşuna yıkıp geçtiğine inanmamı mı bekliyorsun?”

Başımı iki yana sallayıp beni anlamasını bekledim fakat konunun peşini bırakmak istemiyor gibiydi.

“Evlendiklerine dair hiçbir şey görmedik. Parmaklarına ikisi de yüzük takmadı hiçbir zaman. Lina konu olmadığı sürece bir arada bile görmedik onları.”

“Çoğu zaman uzaktaydılar Bahar, kısacık sürede buna karar veremezsin.”

“Evet ama en önemlisi hiçbir zaman sana baktığı gibi baktığını görmedim, Mahi.”

Sahte bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. “Ne yani buna dayanarak karar mı verelim? Bahar, hadi diyelim bu söylediklerin gerçek. Ondan kızı var, farkında mısın? Lina bu senaryonun neresinde tam olarak?”

Söylediğim şeyden sonra gözlerini kaçırdı. Buna verecek bir cevabı olmadığını ikimiz de biliyorduk.

“Yine de bence bilmediğimiz şeyler var.”

“Evet var,” dedim kabul ederek. “Ama bir önemi yok. Bilsem de bilmesem de bir şey değişmeyecek. Zaten senin anlattığın gibi olsa bile bunun bana göre bir açıklaması da var.” Bahar merakla bana bakınca devam ettim. “Ali Asaf bir hata yaptı. Benden önceydi belki de bilmiyorum. Hiçbir zaman da bilemeyeceğim çünkü bunu da anlatmadı bana.”

İkimiz de sessiz kaldık. Bir süre kendimi sakinleşmeye zorladım. “Bana açıklama yapmadı. Senden önceydi demedi. Peşimden gelmedi. Özür dilemedi. Beni ikna etmek için uğraşmadı. Sadece sustu, Bahar.”

Bahar, “Özür dilerim,” diye fısıldadığında bu konuyu açtığı için pişman olduğunun farkındaydım.

“Asıl acı veren şey ne, biliyor musun?” Bahar başını iki yana sallarken yutkundu. “Bunları yapsaydı, benden önce olan şeyler için onu asla suçlamazdım. Yine üzülürdüm, kahrolurdum ama hayatında ben yokken yaşadıklarından onu nasıl sorumlu tutabilirdim ki?”

Bahar söylediklerime bir cevap vermedi, zaten ne söyleyecekti ki? İkimiz de geçmişte yaşananları değiştiremezdik. Bunun bilincinde olarak sessiz kaldık.

“Son bir şey sorup bir daha bu konuyu açmamak üzere kapatacağım,” dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. “Neden sen?” dedi tedirgin olarak.

Anlamayan gözlerle ona baktım. “Nasıl yani?”

Yerinde doğrulup sanki çok önemli bir şeyi çözmüş gibi bana doğru döndü. “Songül neden seni aradı? Aylarca ısrarla seninle görüşmek istediğini söyleyip durdu. Neden kızını sana emanet etmek gibi bir saçmalığın içine girdi?”

Söyledikleriyle kaşlarımı çattım. Bunların hepsini ben de düşünmüştüm tabii ki ama bir başkası karşıma geçip söylediğinde görmezden gelmek çok daha zor oluyordu.

“Yaptıkları şeyden sonra senden böyle bir şey beklemesi bana çok anlamsız geliyor. Bunun altında bir şey olduğunu düşünüyorum.” Sonra dikkatle bana baktı. “Sen de düşünmedin mi?”

“Belki de sadece af dilemek istedi.”

“O zaman sadece af dilerdi, Mahi. Sana anlatacakları vardı, söyleyemedi... Bunun peşini bırakacak mısınız?”

Elimi kaldırıp sıkıntıyla yüzümde gezdirdim. “Bahar,” derken sesim artık çok daha yorgun çıkıyordu. “Ne yapayım? Daha doğrusu neden yapayım? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek ki.”

“Belki-”

Araya girerek sözünü kestim. “Belki falan yok. Geçen onca zamanı telafi edecek ya da yaşadıklarımı bana unutturacak bir şey yok.”

Bahar cevap vermeden söylediklerimi sessizce kabullendi.

Aramızdaki sessizliği bozan şey arkadaşımın çalan telefonu oldu. Yerinden kalkıp koltuktaki çantasına ilerlerken ben de bir bardak su almak için mutfığa doğru yürüdüm. Suyumu içerken camdan dışarı bakıp hafif yağan yağmuru izledim. Bahar’ın telefonda konuştuğunu belli belirsiz duyabiliyordum.

İki üç dakika sonra mutfığa geldi. “Selim aradı, akşamı unutmadınız değil mi diye sordu.”

Bir anlık şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. Akşam ne olduğunu düşünmeye çalışırken gözlerim aniden açıldı. İki gün önce Kaan, Ayşe'nin doğum günü için plan yaptığını söylemişti. Aslında doğum gününe daha bir hafta vardı. Kaan baş başa geçirecekleri başka bir plan yapmıştı ama öncesinde birlikte kutlamamız için arkadaşının mekânından yer ayırtmış ve birlikte olalım istemişti. Bahsettiği yer hem canlı müzik olan hem de aile olarak rahat edebileceğimiz bir yerdi.

Allah'tan Bahar'la birlikte Ayşe'nin hediyesini çoktan almıştık. Eğer bunu da unutsaydım kendimden nefret ederdim.

Bahar suratımın asıldığını görünce koluma dokunarak hafifçe okşadı. "Kafan çok dolu. Bir de hayatında yeniden önemli değişiklikler oluyor. Normal aklında tutamaman." Beni teselli etmeye çalıştığının farkındaydım. Söylediklerinde haksız da sayılmazdı ama yine de bir yandan bu kadar etkileniyor olmayı da kendime yediremiyordum.

Bahar, "Ben artık gideyim," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. Kapıya doğru birlikte ilerdik. Bahar ceketini giyip eline çantasını ve şemsiyesini aldıktan sonra bana sarıldı.

"Akşama görüşürüz," dediğinde başımla onayladım.

18. BÖLÜM

*Kalbim değildir böyle göğsüme vuran.
- Sabattin Ali*

Seni Seven Kimdi - Derya Bedavacı

Mahine

Akşam için hazırlanmaya başlamam gerektiğini fark ettim. Odama çıkarken akşamı düşünmemeye çalışıyordum. Elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyordum fakat mecbur kaldığım zamanların olmasına engel de olamıyordum. Kafamın içi o kadar doluydu ki neyi düşüneceğimizi ayırt edemiyordum. Emine annemin söyledikleri bir yandan, dün Ali Asaf'la yaşananlar diğer yandan beni sıkıştırıp duruyordu.

Odama girdiğim anda yatağımın üzerindeki telefonum çalmaya başladı. Uzanıp elime aldığımda arayan kişinin Hakan abi olduğunu gördüm. "Adama hâlâ abi diyorsun bir de," diye kendi kendimi azarladığımda elimde telefonumla yatağa çöker gibi oturdum.

Elimde çalan telefon sustu. Rahatlamayla derin bir nefes aldım fakat bu rahatlama uzun sürmedi. Telefon elimde yeniden titremeye başladığında panikle nefesim kesildi. Bu duruma kendim bile isteye gelmişim ve şimdi de geri adım atmamın imkânı yoktu. Bahar'ın söylediklerini düşününce cesaretimi toplayıp telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Efendim..." Sesim o kadar tedirgin çıkmıştı ki gözlerimi yumup panik halinde olan beynime uyarı göndermeye çalıştım.

Hakan -bu sefer abi demeyecektim-, "Mahi," dediğinde onun da sesindeki tedirginliği hissetmişim. "Nasılsın?" diye sorarak cümlesini bitirdi.

"İyiyim sen nasılsın?" Sohbetin daha normal devam ediyor olması beni biraz rahatlatıyordu.

"Ben de iyiyim," derken onu gözümde gözlüklerini düzeltirken canlandırabiliyordum. Ne zaman bir iş yoğunlaşsa hep aynı hareketi

yapardı. Aramız her zaman çok iyi olmuştu ve bunun bozulacağını düşünmek beni çok üzüyordu.

“İşler nasıl, yoğun mu?” Soruma cevap vermeden bir utanç dalgası üzerime çöktü. “Seni zor duruma soktum değil mi?”

“İdare ediyorum,” dediğinde hafifçe güldü. “Ama yokluğunda zorlandığımı inkâr edecek değilim.”

Konunun ne zaman geri döneceğime gelmesi an meselesiydi ve eğer bunu sorarsa ne cevap vermem gerektiğinden emin değildim.

“Biliyorum,” dedim çekinerek. “Seni zor durumda bıraktığım için kendime çok kızıyorum. Ama...” Cümleme nasıl devam etmem gerektiğinden emin olamayarak sustum. Kendimi bu kadar sorumsuz ve kararsız hissetmekten nefret ediyordum fakat hepsinden öte kendimi çıkmazda hissediyordum.

Ne yöne dönsem sanki bir duvarla karşılaşıyordum.

“Bunları gelince konuşuruz.” Hakan araya girerek benim konuşmama izin vermedi. Ne hissettiğimi anladığı için biraz rahatlamıştım.

“Ne zaman geleceksin?”

“Yarın geleceğim ama gündüz bir mimar arkadaşımın ofisine uğramam gerek. Akşam müsaitsen yemek yiyelim mi?”

Kendime itiraz etme şansı tanımadım. “Olur.”

“Tamam o zaman, ben yarın seni ararım. Buradan istediğin bir şey var mı?”

Sorusu beni gülümsetti. “Yok,” dedim.

Veda edip telefonu kapattıktan sonra kendimi sırtüstü yatağa attım. Gözlerimi tavana dikip öylece izledim. Keşke birisine karşı gerçekten hislerim olsaydı. Bunun olmasını o kadar istiyordum ki...

Onu unutmak, artık acı çekmemek, umut beslememek... bunları yaşamaktan memnun değildim ki zaten.

Herkes bir şekilde benim daha fazla üzülmemem için tavsiyede bulunuyordu fakat daha fazla üzülmememin mümkün olmadığını görüyorlardı. Ben zaten uzun zamandır çok üzgündüm ve bunun daha fazlası olmasın diye uğraşmak neye yaracaktı?

Birini tüm kalbinizle sevdiğinizde ondan vazgeçmek, onu unutmak ve hayatınıza devam etmek için geçmesi gereken bir zaman dilimi mi vardı sanki? Dört gün, dört ay ya da dört yıl ne fark edecekti? Dört yıl

geçtiyse ve ben hâlâ kalbimdeki sevgiden vazgeçemediysem hatalı mı oluyordum?

Nasıl yapacağımı bilseydim yapardım. Bunun bir formülü ya da çaresi olsaydı hiç düşünmeden denerdim. Canımın yanmasından zevk almıyordum ama öylece yok olup gitmiyordu da işte.

Hayatıma birilerini almayı denediğimde de yapamamıştım. Belki de içten içe isteksizdim, herkese bir engel koymuştum farkında olmadan ama içimden gelmiyorsa eğer nasıl birine şans verecektim ki?

Ne bekliyorlardı benden? Sevmediğim, kalbime alamadığım biriyle birlikte olmamı mı? Gözlerimi sımsıkı yumdum. Hakan'la görüşecektim ama var olan ilişkimizin bozulmasını istemiyordum. Hata yaptığımı kabul ediyordum. O gün kızgınlıkla hareket etmem yanılttı, biliyordum.

Annem o kadar çok kitap okurdu ki bazen bana söylediklerini belli belirsiz hatırlardım. Bir gün şey demişti: *Seni mutlu edecekse her şey düzeltmeye değer, yeter ki sonunda mutlu ol.*

Ama değildi işte. Her şey düzeltmeye değer değildi.

Mutlu olamazdım. Kırgınlıklarım geçmezdi, yaşadıklarımı unutmazdım. Bunları yapamazken nasıl mutlu olabilirdim ki?

Onsuz da mutlu olamıyorsun, diye fısıldayan sesi görmezden gelip başımı iki yana salladım.

Ne kalbimin ne de aklımın bu yola girmesine izin verecektim.

Akşam için hazırlanmış, Bahar ve Selim'in beni almasını bekliyordum. Emine annem üzerimdeki kısa, siyah elbiseyi görünce gülümse-di. Ceketimi giydim, içeride kalan uzun saçlarımı dışarı çektim. Telefonumu çantama koyarken dışarıdan korna sesi geldi.

Emine annemi yanağından öptüm. "Sen beni bekleme, anahtarım var."

Başını salladı. "Tamam kızım, dikkatli ol."

Ayşe'nin hediyesini unutmadığımdan emin olmak için çantamı bir kez daha kontrol ettim ve ayakkabılarımı giyip hızlıca evden çıktım.

Merdivenleri indikten sonra dış kapıyı açtım. Selim'i dışarıda, arabanın yanında görünce şaşırdım.

“Çok mu beklettim?” diye sordum.

“Yok. Bahar, Lina’yı almaya gitti. Ali Asaf geç gelecekmiş. Lina da bizimle gelecek.”

Başımı aşağı yukarı salladım. Söz konusu Ali Asaf olunca çekinmeden konuşan tek kişi Selim’di. Konu ne olursa olsun hiç geri adım atmıyordu. Seyhan teyze bile ismini yanımda söylemekten çekinirdi ama Selim asla tedirgin olmamıştı.

Geri geldiğim günden beri bu durum böyleydi. Benimle özel olarak Ali Asaf’la ilgili hiç konuşmamıştı ama bunun dışında konu ne olursa açık sözlü davranıyordu.

Bahar, Lina’yla birlikte sokağın karşısında belirlediğinde gülümse-dim. Lina beni görünce karşı kaldırımında zıplayarak bana el salladı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Bahar elini tutmazsa kendini karşıya fırlatıp koşacaktı, biliyordum. Şimdi bile Bahar’ı arkasından sürüklüyordu neredeyse.

Yanıma ulaştığı anda Bahar elini bıraktı ve Lina kendini tabii ki Selim’in kucağına attı. Selim onu kucaklayıp havaya kaldırdığında yüzleri aynı hizaya gelecek şekilde kucağında tuttu.

“Selim,” derken Lina’nın resmen içi gidiyordu. Bahar bu haline gü-lerken ben de sıırtmadan duramadım.

“Benim prensesim nasılmış bakalım?”

Selim’in sorusuyla Lina yelkenleri tamamen suya indirdi. “Seni öz-ledim,” dedi dudaklarını bükerek. “Sabah Mahilere gittik, halam ge-lince sen de geldin zannettim.”

Selim, Lina’nın yanağından öperken kucağında hafifçe döndürdü. “İşteydim prenses, yoksa senin olduğun yere hiç gelmem mi ben?”

Lina iki elini Selim’in yanağına koyup yanaklarını hafifçe okşadı. “Tamam,” dediğinde Bahar ve ben kahkaha attık.

Sonunda bize döndüklerinde, “Hadi bakalım geç kalacağız,” dedi Bahar.

Selim, Lina’yı arka koltuğa oturtup kemerini bağladı. Ben de diğer kapıdan binip hemen yanına oturdum. Bahar, Lina’nın çantasını da bana verip ön koltuğa geçti.

Lina, “Mahicik, çantamda bir tane bebek var, babam yeni almış,” dedi neşeyle. Onun neşesiyle yeniden gülümsedim.

Çantasından ufak bir bebek çıkardım. Kahverengi uzun saçlı, kocaman gözleri olan bebeği ellerine alınca saçlarını düzeltti. Minik elleriyle bebeği havaya kaldırıp bana gösterdi.

“Aynı sen değil mi Mahicik, sana çok benziyor,” dediğinde Bahar kahkaha attı. Selim de ona karşılık vererek güldü.

Bebeğe dikkatli şekilde gözlerimi kısarak baktım. Kabul etmek zorundaydım ki evet, biraz bana benziyordu.

“Yani...” derken kelimeyi uzattığımda Lina heyecanla bekledi. “Tamam kabul ediyorum, biraz benziyor.”

Neşeyle güldüğünde kahkahasının bulaşıcı etkisi vardı, sanki ona karşılık vermeden duramıyorduk.

Lina, “Babam dedi ki gözleriniz çok benziyormuş.” Suratımı asma-mak için çabalamak zorunda kaldım.

Selim dikiz aynasından bakışlarını önce benim üzerime dikti sonra da Lina’ya hitaben, “Öyle mi?” diye sordu.

Lina bebeğiyle oynarken neşeyle, “Evet,” dedi. Dikkatini yeniden oyuncağına verdiğinde kimse konunun üzerinde daha fazla durmadı.

Yaklaşık yarım saat sonra gideceğimiz mekâna vardık. Lina merakla camdan dışarı bakmaya başladığında, dışarı çıkardığı oyuncaklarını yeniden çantasına yerleştirdim. Selim arabayı park etti. Hepimiz aynı anda arabadan indik. Lina’nın kapısını açan Selim, kemerini çözdü ve Lina’yı kucağına aldı.

Mekânın kapısından girene kadar Lina halinden gayet memnundu fakat kapının orada Ufuk’u görünce ufak bir sevinç çılgılığı attı. Selim’in kucağında kıpırdanmaya başladığında Bahar’la birbirimize bakarak güldük.

Selim daha fazla onu kucağında tutamayıp yere bıraktı. Lina, Ufuk’a doğru koştuğunda birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

Selim bize dönüp numaradan suratını astı. “Beni iki saniyede nasıl terk ettiğini gördünüz mü?”

Sorduğu soruyla daha fazla güldük. “Ne sandın hayatım, karşıdaki Ufuk. Hiç şansın yoktu.”

Selim başını iki yana salladığında Bahar yanına gidip koluna girdi. İkisi önden ben de arkalarından içeri girdik. Serin havayı arkamızda

bırakıp gürültülü mekâna adım attığımızda gözlerim hemen arkadaşlarımızın olduğu masayı buldu.

Ufuk'la Lina çoktan oyun oynamaya başlamışlardı bile. Gözlerim görmekten korktuğum adamla karşılaşmaktan çekinerek etrafta gezindiğinde derin bir nefes alıp verdim. Rahatlamayla birlikte ciğerlerime dolan nefes göğsümü şişirdi. Belki de ne işi varsa daha uzun sürerdi ve onunla karşılaşmak zorunda kalmazdım. Bu umuda tutunarak yüzüme bir gülümseme yerleştirip arkadaşlarımızın yanına doğru ilerledim.

Ayşe hemen yerinden kalkıp yanımıza geldiğinde ona sımsıkı sarıldım. “Doğum günün kutlu olsun canım.”

Bahar da yanıma gelip kollarını ikimize birden doladı. “İyi ki doğdun!” diye bağırınca ikimiz de gülümsedik.

Ayşe kollarımızın arasından sıyrıldığında dolu gözlerle bize baktı. “Sakın ağlama,” dedim sahte bir kızgınlıkla.

Bakışları beni bulduğunda kendini tutmak ister gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Sanki söyleyip söylememekte kararsız kalmış gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu.

“Bir doğum günümü daha sen olmadan geçirmediğim için mutluyum,” dediğinde sertçe yutkundum. Az önce Ayşe’yi ağlamaması için uyarmış olabilirdim ama şimdi kendimi tutmakta zorlanıyordum.

Yeniden kollarımı ona doladığımda birbirimize sımsıkı sarıldık. Kulağına doğru, “Ben de,” diye fısıldadım.

Geri çekildiğimizde ikimiz de gözümüzden kaçan yaşı hızla sildik. Tam o anda Kaan yanımıza geldi. Kollarını karısına dolarken ikimizin yüzüne de dikkatle baktı ama halimizi görmezden gelerek Ayşe’nin yanağından öptü.

“Doğum gününde ağlamak yasak demedin mi ben sana?” Sahte bir kızgınlıkla bize baktığında gülümsedim. Ayşe, “Mutlu olunca da ağlıyorum ben,” diyerek kendini savunduğunda Kaan sessiz kaldı.

Sert ve ağır bir kol aniden omzuma indiğinde yerimden sıçradım. Coşkun başını eğip bana bakarken, akşam olmasına rağmen gözünde duran güneş gözlüğünü burnuna kadar indirdi.

“Hayvan gibisin, Coşkun,” dedim omzumu ovuştururken.

“Aman, sen eskiden bu kadar narin miydin kızım?”

Kolunu omzumdan aşağı ittirdim ama yerinden kıpırdatamadım. “Ya da belki sen bu kadar öküz değildin?”

Sorduğum soruyla başını geriye atıp güldü. Burnunun üzerine kadar inen gözlüğünü alıp katladım ve gömleğinin cebine koydum. Eğilip önce sağından sonra da solundan arkasına doğru bakınca yaptığım hareketleri tekrarlayarak o da arkasına baktı.

“Ne oldu?” dediğinde gülmemek için zor duruyordum.

“Yine mi yalnızsın?” Dudaklarımı bükünce suratını astı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi az önce benim yaptığım hareketi tekrarlayarak sağıma ve soluma bakıp sinsice sırtıttı.

“Gördüğüm kadarıyla -ya da göremediğim diyeyim- sen de en az benim kadar yalnızsın.”

Dirseğimi karnına vurduğumda yüksek sesli bir kahkaha daha attı. “Mahi ya, git gel birbirimize mi kalacağız yoksa biz?”

Numaradan yüzümü buruşturdum. “Allah korusun, ben seninle uğraşamam. Sağ gözün ayrı sol gözün ayrı oynuyor.”

“Aşk olsun,” derken hüzünlü bir nefes alarak başını omzuma yasladı. “Ben o kadar kötü biri miyim?”

“Kötü demeyelim de gözü dışarıda diyelim,” dedim. Başını yasladığı yerden kaldırmayınca elimle omzumda duran eline teselli eder gibi hafifçe dokundum.

“Tamam tamam, en azından kırk yaşma kadar bekleyelim bari.”

Telaşla, “Ben kırk olana kadar mı? Sen kırk olana kadar mı?” diye sordu.

“Tabii ki ben olana kadar!”

Aniden başını omzumdan çekti. “İyi de ben yaşlanacağım o zaman?”

“İyi ya işte, kimse sana bakmazsa gözün de dışarıda olmaz.” Söylediğim şeyle irkilmiş gibi benden uzaklaştı.

Gömleğini düzelterek, “Yok kızım, vazgeçtim ben,” dedi.

“Korkak,” dediğimde beni duymazdan gelip yanımdan geçerek Selim ve Kaan’a doğru ilerledi. Gülerek masaya ilerleyip boş sandalyelerden birine oturdum.

Lina hızla bana doğru koşarak geldi. “Mahi, çok susadım.”

Nefes nefese sesini duyunca gülümsedim. Sağıma soluma baktım ama ufak çantasını bulamayınca gözlerim Bahar'ın oturduğu yere kaydı.

“Halandaymış, Linacığım,” derken Bahar'ı işaret ettim. Daha ben cümlemi bitiremeden Bahar'ın yanına doğru koştu.

Kalabalık masada gözlerimi gezdirdim. Bu ortamı, hissi ve arkadaşlarımı ne kadar özlediğimi bir kez daha düşündüğümde kalbim sızladı. Onlardan uzaktayken de bu his vardı ama sanki katlanması daha kolay gibi hissettiriyordu.

Bu anlarımızı o kadar çok özlemiştim ki gözlerim doldu. Kaan, Ayşe'nin sandalyesinin arkasına bir kolunu uzatarak oturmuştu. Gözünü de ortalıkta Lina'nın peşinden koşan oğlundan bir saniye bile ayırmıyordu. Ayşe'nin Kaan'a bakışları o kadar güzeldi ki aradan geçen onca zamana rağmen o bakışlarda hiçbir fark yoktu.

Gözlerimi bu sefer Selim ve Bahar'a çevirdim. Bahar, Selim'in koluna sarılmış, Coşkun'la konuşan kocasının söylediklerini duymak ister gibi hafifçe ona doğru eğilmişti. Arada gözlerini Selim'e çeviriyor, sonra yeniden konuşmaya katılarak gülümsüyordu.

Onları böyle görmek beni hem çok mutlu ediyor hem de yüreğimi sızlatıyordu. Eksikliğini çektiğim şeylerin acısını çok daha fazla hissediyordum böyle zamanlarda.

Yaşla ıslanan gözlerimi kimse görmeden sildim ve bakışlarımı arkadaşlarımın üzerinden çekip geniş mekânda gezdirdim. Açılan kapıya kayan gözlerim içeri giren adamı görünce gülümsedim.

Murat'ın gözleri mekânda dolaştı. Benim üzerimde durduğunda o da gülümseyerek karşılık verdi.

Buradan gittikten sonra herkesten daha fazla görüştüğüm kişi olmuştu Murat. Bazen atlayıp yanıma gelirdi. Arada telefonla konuşur ya da mesajlaşırdık. Üç aylık bir eğitim için yurtdışına gitmişti.

Hâlâ bana kızgın olduğunu düşünüyordum. Buraya dönme kararı aldığım da buna karşı çıkmıştı. Ayrıca bana ulaşabileceği bir yakınlıkta olmadığı için de kızgındı. Geri dönmemi hiç onaylamamıştı ama kararına da saygı duymuştu.

Sandalyemden kalkıp ona doğru yürüdüm. Karşı karşıya geldiğimizde gülümsememek için kendimi tutmak zorun kaldım. Onun da aynı durumda olduğunu biliyordum.

Arkadaşlığımızı seviyordum. İlk zamanlar bunu bozacak bir adım atmasından korkmuş olsam da hiçbir zaman bunu yapmamıştı. Belki de artık üniversiteli gençler olmadığımız için her şey değişmişti.

Ya da benim herkesten uzak olduğum zamanlarda sadece onunla yaptığım telefon konuşmalarının etkisi büyüktü. Ne kadar acı çektiğimi ve ne kadar üzgün olduğumu yüz yüze çok az görmüştü belki ama çoğu telefon konuşmamızda beni dinlemiş, içimi dökmeme izin vermişti.

Yanına vardığımda kollarını göğsünde birleştirip bana tepeden baktı. Uzun boylu olmasının avantajını kullanıyordu ama geri adım atmıyordum.

“Dönmüştün,” dedim gözümü bile kırpmadan.

“Gördüğüm kadarıyla sen de dönmüştün,” dedi aynı şekilde.

“Sana söylemiştim.”

“Biliyorum ama aklın başına gelir zannetmiştim. Ayrıca aramalarından kaçtığın için tam olarak ne olduğunu da bilmiyordum.”

Utanarak bakışlarımı kaçırdım. Haklıydı. Mesajlarına cevap vermek daha kolaydı fakat beni aradığında çoğu zaman onu görmezden gelmişim.

“Özür dilerim,” derken yeniden gözlerine baktım. Bakışları yumuşadı ve yüz hatları gevşedi.

“Gel buraya,” dediğinde ona doğru bir adım attım ve sarıldım. Sırtımı hafifçe okşadığında derin bir nefes aldım.

Geri çekilip yeniden yüzüne baktım. “Seninle konuşmayı özledim.”

Gülümsediğinde tek gamzesi göründü. Bana, “Arkadaşımı özledim,” diyerek karşılık verdi.

“Hadi gel,” dediğimde ona oturduğumuz masayı işaret ettim. Masadaki tüm gözlerin ikimizin üzerinde olduğunu da o anda fark ettim.

Geldiğimden beri Murat’la ilgili hiç konuşmamıştım. Durduk yere bu konudan bahsetmem gerektiğini hiç düşünmemiştim. Buradan gitmeden önce de benim arkadaşımdı, şimdi de öyleydi. Sadece artık diğer arkadaşlarımdan bilmediği bir yakınlığımız vardı.

Murat benim olduğum tarafa doğru bakıp yeniden bana döndü. “Biraz konuşalım önce.”

Bizim masanın daha ilerisinde duran ufak masayı işaret edince gösterdiği yere doğru ilerledim. Arkadaşlarımın olduğu masanın yanından geçerken Ayşe ve Bahar'ın meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Onlara daha sonra anlatacağımı ima eden bir bakış atarak yanlarından geçtim ama kızlar her ne kadar beni anlamış olsa da beylerden yana pek şansım yoktu.

Murat herkese, "İyi akşamlar," dediğinde aynı şekilde karşılık verdiler. Erkeklerin sesinin o kadar canlı çıkmamasını görmezden geldim.

Masanın yanındayken Coşkun koluma dokunarak beni durdurdu. "Ne iş?"

Sorduğu soruyla gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Cevap veremedim Kaan ve Selim de sorunun cevabını bekler gibi bana döndü.

"Arkadaşımla konuşacaklarım var." Hepsine hitaben konuştuğumda bana ters bir bakış attılar fakat görmezden geldim.

Bahar, "Ya size ne?" dediğinde hepsinin başı senkronize bir şekilde Bahar'a döndü. Üçünün aynı anda hareket etmesi beni güldürse de Bahar'ın araya girmesini fırsat bilip yürümeye devam ettim.

Sandalyeme oturduğum anda Murat da karşımdaki sandalyeye geçti. Fakat daha ağzını açmasına fırsat kalmadan Lina yanımıza geldiğinde nedense üzerimde hafif bir çekingenlik vardı.

Beni yargılayacağını düşünmüyordum. Yaptığım şeyi son zamanlarda sorguluyor olsam da verdiğim kararların her zaman arkasında olmayı bilirdim. Yanlış da benimdi doğru da... fakat yine de söz konusu değer verdiğim insanların düşünceleri olunca içten içten paniklemeden duramıyordum.

Lina yanıma gelince hafif terlemiş saçlarını geriye savurdu. Elindeki ufak lastik tokayı bana uzattığında gülümsedim. Bana arkasını döndü. "Mahicik çok terledim, saçımı toplar mısın?"

"Gel bakalım." Onu kendime doğru biraz daha çekip bacaklarımın arasına aldım. Saçlarını mümkün olduğunca düzelttim ve tepeden bir atkuyruğu yaptım. Ufuk yanına gelip onu beklemeye başladığında, yerinde sabırsızca kıpırdanmaya başlaması beni gülümsetti. Elimini saçından çektiğim anda da hemen koşarak uzaklaştı.

Yüzümdeki gülümsemeyle Murat'a döndüğümde dikkatli bakışlarıyla karşılaştım. Yanaklarımın ısındığını hissedince gözlerimi kaçırmadan ona bakmaya devam etmek için kendimi zorladım.

“Senin de söyleyeceklerin var belli ki...” Sitem etmiyordum. Sadece ne söyleyecekse söylesin ve bitsin istiyordum. Son zamanlarda yaşadıklarım zaten üzerimde bir yük gibi hissettiriyordu. Kendimi yaralayacak kelimelere karşı hazırladım.

Murat başını iki yana salladı. “İyi misin?”

Sorduğu soruyla bir anda afalladım. Gözlerimi kırıştıtırıp ona şaşkınlıkla bakarken boğazıma düğümlenen şeyi yutkunarak gidermeye çalıştım.

Gözlerimin dolmaya başladığını hissettiğimde sesimi bulup ona cevap veremedim. Başımı iki yana sallarken neredeyse başımı masaya gömüp hüngür hüngür ağlayacaktım.

“Mahi,” dediğinde yeniden başımı iki yana salladım. Murat itirazımı görmezden gelip konuşmaya devam etti. “Neden yapıyorsun bunu kendine?”

Bu soruya verecek cevabı ne zaman bulabileceğimden emin değildim. Bunu kendime yapmaya neden devam ediyordum?

“Sorunun cevabım ben vereyim mi?” Sesindeki anlayış beni daha beter kahrediyordu. *Hayır*, demek istiyordum. Cevabı o kadar duymak istemiyordum ki ufak bir çocuk gibi itiraz ederek kaçıp gitmek istiyordum.

“Onu hâlâ seviyorsun.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Gözleri, yanımda olduğunu belli edencesine üzerimde gezindi. Herkese karşı bir cevabım vardı. Bu konu açıldığında tepkimi gösterip düşüncelerimi net bir şekilde söylemiştim ama şimdi nedense ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu.

Aradan geçen zaman boyunca ona olan kızgınlığımı ve nefretimi hiç çekinmeden hem kendime hem de etrafımdaki herkese haykırmıştım. Kalbimin nasıl kırıldığını, beni nasıl yerle bir ettiğini söylemekten hiç çekinmemiştim. Fakat onu hâlâ sevdiğimi söylemek?

İşte bunu kabul etmek kendime yapacağım en büyük ihanet gibi geliyordu.

Sessizliğim, kanıt gösteren bir belge gibi aramızda asılı kaldı. Murat'ın söylediği sadece üç kelimeden oluşan o cümle, tüm bedenime binlerce ton yüklemiş gibi sızılı bir ağırlık çökmesine sebep oldu.

Titreyen parmaklarımı hafifçe sıkıldığında Murat uzanıp masanın üzerinden bir elimin üzerine elini koydu.

“Bunu sonra konuşuruz. Arkadaşımı daha fazla üzmem için gelmedim buraya.” Cümlesi bittiğinde derin bir nefes aldım. Ona gülümseyerek baktığımda bana aynı içtenlikle karşılık vermesi, göğsümde oluşan daralmayı biraz olsun hafifletmişti.

“Ama son bir şey söyleyeceğim,” dediğinde dikkatimi ona verdim. Murat'ın bakışları ise önce bana sonra da arkamda duran bir noktaya odaklandı. Derin bir nefes alıp yeniden bana döndüğünde söyleyeceği şeyin onu da mutlu etmeyeceğini ifadesinden anlamıştım.

“Bunun bir etkisi var mı yok mu bilmiyorum ama...” Duraksayıp derin bir nefes aldı. “O da seni hâlâ seviyor.”

Beklemediğim cümleyle olduğum yerde gerildim. “Ne?” derken sesime şaşkınlık hâkimdi.

Başını hafifçe kaldırıp arkamda kalan kapıyı işaret ettiğinde hızla arkamı döndüm. Nefesim kesilmiş gibi Murat'ın işaret ettiği yere baktıkça kalbim göğsümün içinde delicesine attı.

Ali Asaf kapının önünde, gözlerini üzerimizden bir kırpma anı kadar bile çekmeden duruyordu. Gözlerini, elimin üzerinde duran Murat'ın eline öyle bir sabitlenmişti ki o bakışlarının ateşi benden bu kadar uzaktayken bile tenimi yakıp geçti.

Gözlerimi ondan ayıramadım. Adeta bakışlarım donmuş gibi üzerinde asılı kalırken nefes almayı kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Gözlerini ellerimizden çekip, dikkatli bakışlarla onu izlediğimi gördüğünde sertçe yutkundum. Bize doğru bir adım attı. Kalbim öyle bir çarptı ki bulunduğum ortamdan kaçıp gitmek istedim. Üzerimde bu kadar büyük bir etki yaratmasından nefret ederek kendime gelmeye çalıştım.

Ali Asaf hızlı bir iki adım daha attı ama bize ulaşmadan Selim önüne geçince aniden durdu. Selim'in onu bu şekilde durdurması veda bile etmeye hakkımız olmadığı ayrılık zamanını getirdi aklıma. O gün olduğu gibi yanıma gelmesine engel mi olacaklar diye merak ettim.

Bedeninin ne kadar gergin olduğunu farkındaydım. Selim ona doğru eğilmiş konuşurken gözlerini üzerimden bir an olsun ayırmadı. Selim'in omzunun üzerinden bize baktığında hiç kıpırdamadan ona söylediklerini dinledi. Başını sertçe bir kere aşağı doğru salladı ve Selim kenara çekilerek Ali Asaf'ın bize doğru gelmesine izin verdi.

Ali Asaf masamızın yanına gelirken ben de ayağa kalktım. Murat da benimle bir hareket ederek kalktı. Yaklaştığında ışığın etkisiyle az öncekinden daha net gördüm onu. Üzerinde siyah pantolon ve siyah bir gömlek vardı. Bu havada neden ceketsiz olduğunu merak ettim fakat sonra bakışlarım yüzüne kaydı. Kaşının oradaki ufak yarayı da o zaman fark ettim. Ufak, beyaz bir bantla kaşının üzerini kapatmıştı. Elmacikkemiğinin hemen yanında ufak bir morluk vardı. Ciddi bir şey gibi durmuyordu ama yine de istemsizce ona doğru bir adım attığımı fark ettiğimde aniden durdum.

Ne yapıyorsun?

Olduğum yerde kendimi içten içe azarlayarak defalarca bu soruyu sordum. Durmam gerekiyordu artık.

Ali Asaf yanımıza geldiğinde gözlerini bir Murat'a bir de bana çevirdi. Sonra kendini zorlar gibi konuştu. "İyi akşamlar."

Murat hafif bir baş selamıyla, "İyi akşamlar," diyerek karşılık verdi.

Ben sensiz kalmayı tercih ettim. Merakım ve endişem beni içten içe tüketiyordu. Ali Asaf'ı görmezden gelmek çok zor olsa da Murat'a döndüm. "Bizim masada oturalım," derken hafifçe gülümsedim.

Murat beni onayladığında Ali Asaf'ın sesi aramıza girdi. "Biraz konuşalım mı?"

Sorduğu soruyla aniden ona doğru döndüm. "Hayır."

Cevabım kesin ve netti. Tek kelimeyle gözlerinde oluşan yıkıma şahit olmaktan nefret ettim. Diliyle bana kendini ifade ettiğinde cevaplarım hep hazır oluyordu ama gözleriyle kendini bana anlattığında, bu şekilde ifade ettiğinde onu anlamak ve bu kadar derinde hissetmek canımı yakıyordu.

"Mahinev, lütfen." Sesini duyurmak için bana biraz daha yaklaştığında bir adım geri kaçmamak için arkamda kalan sandalyeye tutundum.

Ona yeniden hayır demek için dudaklarımı araladığım anda ufak bir kafa aramıza girdi ve Ali Asaf'ın bacaklarına sarıldı. "Baba!" dediğinde sesindeki neşeyle kendime geldim. Bakışlarımı Murat'a çevirdiğimde gözlerimde gördüğü şeyden hoşlanmamış gibi başını iki yana salladı ve arkadaşlarımızın olduğu masaya doğru giderek bizi yalnız bıraktı.

Ali Asaf gözlerini benden çekmeden Lina'yı kucağına aldı. Lina babasına kısa bir süre sarıldı ama sonra minik bedenini bana çevirdi. Bana doğru hafifçe eğildiğinde mecburen ona doğru yaklaştım. Dudaklarını yanağıma değdiren Lina beni gülümsetse de Ali Asaf'a bu kadar yakın olmak tüm bedenimin korkuyla titremesine sebep oldu.

Ondan gelen sıcaklığı hissediyordum. Bedeni bana bu kadar yakınken, parfümüne karışan teninin ona has kokusu burun deliklerimden içeri sızarak ciğerlerimi doldurduğunda nefesimi tuttum. Lina beni öperken Ali Asaf'ın başı da bana doğru eğildi. Sanki diğer yanağımdan da o öpecekmiş gibi dudaklarını yaklaştırdığında olduğum yerde panikle gerildim.

Risk alarak gözümün ucuyla ona baktım. Gözlerini kapatıp saçlarına yaklaştı ve hafifçe nefes aldı. Teninin sıcaklığı yanağıma yakıyordu. Lina geri çekildiğinde bunu fırsat bilip hızla uzaklaştım. Bir adım geriye gittim ve Ali Asaf'a ters ters baktım fakat az önceki yakınlıktan ne kadar etkilendiğini bana göstermekten çekinmedi.

Uzun kirpiklerini hafifçe düşürerek gözlerini üzerime dikti. "Halamlar dans ediyor," diyen Lina, konuşarak aramızdaki bakışmayı kestiğinde kendime gelip dans eden arkadaşlarımızı izledim. Masaya gitmek için bir adım attığım sırada Ali Asaf önüme geçti. Yolumu kestiğinde sinirle başımı kaldırdım.

"Dans et benimle."

Şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Ne?"

"Benimle dans et," dedi tekrar.

Gülmekle homurdanmak arasında bir ses çıkarıp başımı iki yana salladım. "Saçmalıyorsun."

Lina konuşmamızı duyduğunda bir bana bir Ali Asaf'a baktı. "Baba siz arkadaşmışsınız," dedi sanki bir şeyi yeni keşfetmiş gibi.

Ali Asaf merakla bana baktı. "Evet, öyleyiz."

Aniden gözlerinde sinsi bir parıltının canlandığına yemin edebildim. Bakışları değişti ve bunu kullandığı için zerre utanma belirtisi göstermeden devam etti. “Arkadaşlar da birbirleriyle dans eder.”

“Sen- ne?” Kelimeleri toparlamakta zorlanırken Lina aramızda bir alkış tutup kendini Ali Asaf’ın kucağından attı. Ufuk’u bulmaya gittiğinden emin olarak koşmasını izledim.

“Sen benim sabrımı mı sınıyorsun? Bu hareketlerle ne elde etmeyi amaçlıyorsun bilmiyorum ama durman lazım, Ali Asaf.”

“Sadece dans etmek istiyorum.”

Sinirle ellerimi yumruk yapıp sıktım. “Ben istemiyorum ama! Hayır demenin ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?”

Yanından geçip gidecekken yeniden önümü kesti.

“Bak artık saçm-”

Cümlemini bitirmeme izin vermeden beni kolumdan tutup dans eden çiftlerin arasma doğru yürütmeye başladı.

“Ya delirdin mi?” İtiraz ederken yerimde durmaya çalıştım ancak Ali Asaf’ın gücüne karşı koymak imkânsızdı. Herkesin gözünün üzerimizde olduğunu bildiğimden kendimi toparlayıp biraz daha normal davranmaya çalışsam da sinirden delirmek üzereydim.

“Aklını yitirdin sen artık! Bıraksana, saçmalıyorsun!” Beni duymazdan gelip ilerlerken mümkünmüş gibi daha da sinirleniyordum. “Ya dursana be adam! Delirdin mi?” Cevap vermeden yürümeye devam etti. “Benimki de saçma bir soru, tabii ki delirdin! Bu davranışlarının başka bir açıklaması olamaz.”

Sonunda dans eden kalabalığın arasına girdiğimizde kolumu bıraktı. Bahar kocaman gözlerle bize bakarken etrafımdaki insanların bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Ali Asaf şaşkınlığımı fırsat bilip bana bir adım yaklaştı.

Dişlerimi sıktım. “Bunun hesabını soracağım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Sor,” dedikten sonra bir anda tek elini belime sardı ve beni kendine doğru çekti.

“Ne yapıyorsun?” dediğimde beni dinlemeden göğsüm göğsüne degecek şekilde yaklaşmamızı sağladı. Diğer elini de belime saracakken

panikle elimi uzatıp tuttum. Bana iki koluyla birden sarılmasının imkânı yoktu.

Kısa bir an duraksadı ama sonra elimi avucunun içine alıp sıktı. Diğer elimi koluna koyduğumda bana biraz daha yaklaştı fakat küçük bir adım atıp geri giderek aramızda ufak da olsa bir boşluk bırakmayı başardım.

Arkada çalan şarkıyı görmezden gelerek başımı yan çevirdim. Ali Asaf da çok hareket etmeden, sanki bu anın tadını çıkarmaktan başka amacı yokmuş gibi belli belirsiz kıpırdanmaktan başka bir şey yapmadı.

Saçlarıma vurdu, ayrılık ayları

Bir seni çok sevdim, bir de baharları

Bir seni özledim

*Bir seni bekledim**

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bu şarkıyı bilerek mi çalmaya başlamışlardı?

Ali Asaf bana biraz daha yaklaştı. “Özür dilerim.”

Fısıltı halinde çıkan kelimeleri kulaklarıma doldu. Gözlerimi sımsıkı yumup başımı sabit tutmaya çalıştım.

“Şimdi de beni zorla dans ettirdiğin için mi özür diliyorsun? Bence özür listen bir hayli kalabalık fakat bir faydası olacak anlamlar içermiyor artık benim için.”

“Biliyorum.” Tek kelimeye yüklediği anlamları ve kabullenışı hissettim. Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Yanağındaki ufak morlukta ve kaşının üzerindeki yarada gezindi bakışlarım.

“Yapma,” dedim çaresizce. Kızgın değildim artık sadece yorgundum. “Her şeyi daha da zorlaştırma.”

“Her şey zaten çok zor Mahinev, o kadar zor ki...”

Söylediğine cevap vermemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Konuşalım diyorsun, ne konuşacağız? Neyi konuşacağız? Hadi hepsini bir kenara bıraktım neden konuşacağız?”

Başını hafifçe bana doğru eğdi. Neredeyse alını alnıma dokunacak kadar yakındık. Gözlerini kapattığını gördüğümde yutkunarak

* Melih Görgün - 14 Bahar.

bekledim. “Yapma lütfen. Ne özürlerin ne de konuşmanın faydası olmayacağını sen de biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi samimi bir kabullenişle. “Neyin faydası olur, Mahinev?”

Hiç düşünmeden konuştum. “Zamanı geri alabilir misin?” Gözlerini açıp bana baktı ve başını iki yana salladı. “O zaman yapma! Daha fazla acıtma.”

Uzaklaşmak istedim ama belimdeki elini sıkıp beni olduğum yerde tuttu. Nefesini tuttuğunu fark ettiğimde söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyordum. Ali Asaf kararsız bakışlarını yüzümde gezdirirken konuştu. “Mahinev... affetmen için benim de ölmem mi gerek?”

Kalbime öyle derin bir sızı saplandı ki nefesim kesildi. Boğazımdan kaçan hıçkırıkla olduğum yerde donup kaldım.

“Ne?” Ağlamamak için dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırdım. Bunu bana nasıl söyleyebilmişti?

Başını pişmanlıkla iki yana salladı. “Öyle demek istemedim.”

“Tam da öyle demek istedin!”

“Mahinev...” Kollarından çıkmak için hareket ettim ama bana izin vermedi. Dişlerimi sıkarak konuştum.

“Bırak beni!”

“Keşke bırakabilsem.” Fısıltıyla söylediği kelimeleri görmezden gelmeye çalıştım fakat başarılı olamadım.

“Zaten bıraktın! Sen beni yıllar önce bırakmadın mı Ali Asaf, şimdi ne yapıyorsun?”

Beni kollarında tutarken kulağıma doğru eğildi. “Mahinev,” derken derin bir nefes çekti içine. “Eğer beni affedeceğini bilsem seve seve canımı vermeye hazırım.”

Hızla geri çekildiğimde bir anda afalladı. Gözlerime yerleşen acıyı gördüğünde söyledikleri yüzünden pişman olduğunu biliyordum ama artık umurumda değildi. Bunu daha fazla yapamazdım, yapamayacaktım.

Bir hata yapmıştım. Buraya dönmek büyük bir hataydı.

“Gideceğim,” dedim ona bakarak. Kollarımı kendime doladım ve ondan bir adım uzaklaştım. “Hiç dönmemeliydim zaten ama daha fazla burada kalamam.”

Bana doğru bir adım attı fakat ondan hızla uzaklaştım. Buradan hemen şimdi çıkıp gitmek istememe rağmen zorla da olsa arkadaşlarımın olduğu masaya gidip, kimseyle göz göze gelmeden yerime oturdum.

Murat'ın bakışlarını yanımda hissetsem de titreyen ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırıp sahte bir gülümsemeyle arkadaşlarıma baktım.

Gecenin geri kalanını o sahte gülümseme eşliğinde, nefes almaya çalışarak geçirdim. Ali Asaf ondan uzaklaşıp gittiğim anda Selim'e bir şeyler söyledikten sonra çekip gitmişti. Daha sonra tüm bedenimde sızlayan bir acıyla birlikte orada otursam da kimseye belli etmemeye çalışarak ağlamadan durmaya çabaladım.

Ayşe'nin doğum gününü kutlayıp mekândan ayrılacağımız sırada Lina, Bahar'ın kucağında çoktan uyuyakalmıştı. Ali Asaf, Selim'e ne söylediye o da Lina'nın bu gece onlarda kalacağını söylemişti Bahar'a. Böyle ortadan kaybolmasını kafama takmamam gerekiyordu. Yüzündeki yaraları görmek de bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. Selim'e sormak istesem de kendimi tutup susmuştum.

Coşkun herkesten önce gitmişti. Ayşe ve Kaan uyuyakalan Ufuk'u kucaklarında arabalarına götürürlerken, Ayşe'ye bir kez daha sarılıp doğum gününü kutladım. Selim'in arabasına bindiğimizde herkes sessizdi. Lina, Bahar'ın kucağında uyuduğu için arka koltuğa birlikte oturduk.

Arabaya sessizlik hâkimdi, kimse konuşmadı. Camdan dışarı bakıp gecenin sessizliğini izlerken Bahar, elini elimin üzerine koydu. Ona dönüp baktığımda endişeyle gözlerini kıstı. Başımı iki yana salladım. "İyiyim," diye fısıldadığımda bana inanmamıştı ama uzatmadı da.

Evin önüne geldiğimizde Bahar, Ali Asaf'ın evinin anahtarını Selim'e uzattı. "Odasından eşyalarını alır mısın?" Kucağında uyuyan Lina'yı işaret etti. "Şimdi ben bırakırsam uyanacak."

Selim anahtara uzanıp aldı ama sonra duraksadı. "Nerede eşyaları biliyor musun?"

Bahar yerlerini söylemeye başladığında Selim'in kafasının karıştığını suratındaki ifadeden anlamıştım.

"Ver ben getiririm," dedim araya girerek. Elimi Selim'e doğru uzatıp anahtarı istedim.

Bahar tedirgin olurken Selim kararsızca bana baktı. "Selim beş dakika sürmez, hemen alıp gelirim."

İkna olarak anahtarı avucumun içine bıraktı. Arabadan inip eve doğru yürürken karanlık bahçeden geçtim.

Kapıyı açıp sessiz eve girdim. Lina'nın odasına ilerlerken, salonu hafifçe aydınlatacak küçük bir ışık yaktım. Lina'nın odasından eşyalarını topladığımda, kapısını kapatarak odadan çıktım ve dış kapıya doğru ilerledim.

Tam kapıyı açıp gidecekken adımlarım olduğu yerde durdu. Aklımdan geçen düşünceleri görmezden gelmeyi başaramadım. O kadar yüksek sesle kafamın içindeydiler ki göz ardı edemiyordum.

“Yapma, yapma,” diye kendimi ikna ederken dizlerim titredi. “Gideceksin zaten!”

Neden kendime bunu yapıyorum?

Yapacağım şeyden daha şimdiden pişman olarak olduğum yerde döndüm ve Lina'nın odasının yanındaki odaya ilerledim. Kapalı kapının önünde durduğumda nefesimi tutup bir suçlu gibi olduğum yerde gerildim.

“Çok kısa kalacağım, kimse bilmeyecek!”

Bu yaptığım şey yüzünden kendimden nefret edecektim. Pişman olacaktım fakat kalbime söz geçiremiyordum. Kararımdan dönmenden önce hızla kapıyı açıp odadan içeri girdim ve aynı hızla kapattım. Sırtımı serin kapıya yaslarken maraton koşmuş gibi nefes nefeseydim. Daha fazla oyalanmamam gerektiğini hatırlayarak koyu renk örtülerin serili olduğu yatağa ilerledim. Elimi bir yastığın üzerinde gezdirdiğimde odanın kokusu ciğerlerimi doldurdu. Her nefeste içime çektiğim koku ona aitti.

Elime bir yastığı aldım ve yüzüme götürerek içime derin bir nefes çektim. Anında özlem ve hasretle sızlayan kalbim harekete geçerek bedenimi ele geçirdi. Dizlerimde hissettiğim çaresizlikle yatağa oturdum.

Bunu kendime neden yapıyorum? Neden?

Aklımdan defalarca geçen tek soru buydu. Acizdim, belki de kalbimin karşısında verdiğim savaşı kaybetmeye mahkûm biriydim ben. Ne kadar dirensem de bir noktada uzak duramayacağımı fark etmek beni derinden yaralıyordu. Burada kalırsam kendi yapacaklarımdan korkuyordum artık.

Yastığa son bir kez sıkıca sarıldım ve içime derin bir nefes çekip aldığım gibi yerine bıraktım. Yatağın başında duran fotoğraf çerçevesini elime alıp, Lina'nın başını geriye atarak koltuktan aşağı sarkmış, gülümseyen fotoğrafına baktım.

Lina'yı düşünmek istemesem de bir yanımda çok acıyordu. Bunu nasıl anlatacaktım ona? Bu kadar arada kalmak beni güçsüzleştiriyordu.

Dışarıdan gelen araba sesini duymak beni kendime getirdi. Çerçeveyi yerine bırakıp hızla ayağa kalkınca ufak komodine ayağımı çarptım. Ayağımın acısına dikkatimi veremedim yerine koyduğum çerçeve komodinın arkasına düştü.

“Of,” derken yerimde hızla doğrulup komodinın arkasına eğildim. Yukarıdan alamayacağımı fark ettiğimde dizlerimin üzerine çöktüm ve başımı eğip ufak aralıktan çerçeveye uzandım.

Elimi uzatıp almaya çalıştım ama ufak, kutuya benzer bir şeyin üzerine düştüğünü fark etmemle kutuyu tuttum ve çerçeveyle birlikte çektim.

Kutunun üzerinden çerçeveyi aldım, sağlam olduğunu görünce derin bir rahatlamayla nefes aldım. Çerçeveyi yerine düzgünce yerleştirdikten sonra kutuyu yerine itmek üzereyken bir anda duraksadım.

Kutunun üzerinde minik çocuk çıkartmaları vardı. Bunların Lina'ya ait olduğunun farkındaydım fakat neden kutu Ali Asaf'ın odasında ve böyle gizli saklı bir yerdeydi?

Seni ilgilendirmez, diyen sesi dinleyerek kutuyu yerine ittirdim ama sonra bir an duraksadım.

“Kahretsin,” diye fısıldarken kutuyu yeniden geri çektim. Metal kutunun kapağını biraz zorlanarak açtım. En üstte duran Songül ve Lina'nın fotoğrafıyla karşılaştım. Gülümseyerek birbirlerine sarılmışlardı.

Gözlerim dolduğunda akmak için direnen gözyaşlarıma engel olmadım. En üstteki fotoğrafı çektiğimde altından yeni bir fotoğraf çıktı. Yine ikisinin olduğu bir kareydi. Yüzlerinde un lekeleriyle kameraya bakarak çektikleri bir fotoğraftı. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı.

Merakıma yenik düşerek arka arkaya tüm fotoğraflara baktım. Hepsinde Songül ve Lina birlikteydi ve mutlulardı fakat Ali Asaf bu

fotoğrafların hiçbirinde yoktu. Bu düşünceyle kaşlarımı çattım. Neden ailesiyle birlikte fotoğrafları yoktu?

Kutunun içindeki her şeyi merakla incelemek istesem de gitmem gerektiğini biliyordum. Fotoğrafları bir araya getirdim ve yerine koyacakken birkaç beyaz kâğıdın altında kalan kimlik dikkatimi çekti. Yenilenmemiş eski turuncu kimliği görünce, fotoğrafları kenara bırakıp kâğıtların altında kalan kimliği elime alarak dışarıdan gelen loş ışığa doğru kaldırdım.

Songül'ün kimliğiydi. İsmi okuduktan sonra aniden nefesim kesildi. *Songül Kaya*.

“Na-nasıl?” diye kendi kendime fısıldım. Kimliği hızla yeniden okudum. İsim soy isim kısmında *Songül Kaya* yazıyordu. Kızlık soyadını kullanmak istemesini normal karşılasam da panik bir anda beni ele geçirdi. Sanki içten içe farklı bir şey olduğunu hissediyordum.

“Kendi soyadını kullanmıştır,” dedim boğazım tıkanarak. Fakat gözlerim kimliği yeniden taradığında dudaklarımdan kaçan acılı bir hırıltı odada yankılandı. Bahar'ın söyledikleri aniden zihnimde yeniden yankılanarak şekillendi ve yaşadığım şeylerin yalan olma düşüncesi nefesimi keserken dudaklarımdan tek bir kelime döküldü. Emin olmak için defalarca okuduğum tek bir kelime...

Bekâr.

19. BÖLÜM

*"Ben sana âşık olduğumu, ölsem söyleyemem."
- Özdemir Asaf*

Bu Son Olacak - Tuğba Yurt

Mahine

Ellerim titreyince derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bahar'la konuşmamız aniden zihnimde dönmeye başlamıştı. Bahar, bir şeylerden şüpheleniyordu. *Ya evlilikleri gerçek değilse*, cümlesi kafamda adeta bir bomba gibi tekrar tekrar patlayıp duruyordu.

Hangisi daha kötü hissettirecekti emin olamıyordum. Gerçekten evli olmamaları beni rahatlatacak mıydı?

Kesik kesik aldığım nefesler arasında başımı iki yana salladım. "Hayır," derken kendi sesimle aniden irkildim. İçimden konuşmakla ikna olacak gibi değildim. Düşüncelerimden sıyrılıp titreyen elimde tuttuğum kimliği yeniden aldığım kutuya koydum. Hissettiğim duygunun yoğunluğuyla telaşa kapılıyordum farkındaydım. Hangi duygu daha ağır basıyordu şu anda kalbimde emin değildim.

Kızgın ve kırgındım. Sinirliydim hatta sinirden kuduruyordum. Aldatılmanın, sevdiğim adamdan uzak kalmak zorunda olmanın ve yakın arkadaşım dediğim birinden yediğim darbelerin acısını ben daha kendi içimde atlatamamışken, benden saklanan başka şeylerin olduğunu düşünmek bedenimi en içerden dışa doğru yakıyordu adeta.

Verdiğim karar daha doğru geliyordu artık. Lina'ya bunu yapıyor olmak evet çok canımı yakıyordu ama sık sık onu görmeye gelecektim. Burada kaldığım her gün kendimden bir parça daha yok olup gidiyordu. Kızgınlığa tutunan o parçamı yitirmek demek kendimi ona kaptırmam demekti ve ben bunu kendime yedirecek gücü de bulamıyordum.

Mutlu olmak benim de hakkın değil mi diye düşündüğüm bir sürü zaman vardı. Emine annemin en son söyledikleri beni iyice tedirgin etmeye başlamıştı, hissediyordum. Daha fazla kalırsam, kendi sonumu

kendi ellerimle getirecektim ve bunu yaparsam kendime olan saygımı da yitirecektim.

Bir yanım ondan başka kimseyle o kadar mutlu olamayacağımdan o kadar emindi ki bu şansımı elimden aldıkları için hepsinden daha fazla nefret etmek istiyordum. Diğer yanım ise o kadar affedici olmak istiyordu ki onu görmezden gelmek için deli gibi çabalıyordum.

Kutuyu yerine koymaya hazırlandığım anda telefonum elimde titredi. Bahar'ın aradığını görünce telaşla kutuyu aldığım yere koydum ve telefonu açıp kulağıma götürürken odadan çıkmak için kapıya doğru ilerledim. Tam elim kapının koluna değdiği anda telefonu açmıştım.

“Geliyorum canım,” dedim ama ben telefonu kapatamadan Bahar telaşla konuştu.

“Mahi, abim eve geliyor,” dediğinde olduğum yerde donup kaldım.

“Ne demek eve geliyor, Bahar?” Telaştan sesimin titrediğini fark edince ne yapacağımı şaşırdım.

“Ne bileyim işte aniden geldi. Arabada bizi görünce de senin eşya almaya gittiğini söyledim.”

Başımı iki yana salladım. “Tamam çıkıyorum ben şimdi.”

“Mahi,” diyen Bahar çekinerek konuşmaya devam etti. “Abim siz gidin ben Lina'nın eşyalarını getiririm dedi.”

Sinirle gözlerimi yumup başımı sertçe kapıya vurdum.

“Bahar sakın beni onunla yalnız bırakayım demeyin.”

Bahar'ın sinirle ofladığını duydum. “Burada seni bekleriz ama eve nasıl gelelim şimdi?”

Sinirle başımı iki yana salladım. Bahar'a da kızamıyordum şu anda. Aptal kafam! Eve ben giderim tutturmak zorundaydım sanki.

“Tamam,” dedim istemeyerek. “Siz gidin, ben buradan direkt evime geçerim.”

Bahar tereddüt ederek, “Emin misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim. Benim ne çekinecek ne de korkacak bir şeyim vardı. Her seferinde kaçan taraf olmaktan da sıkılmıştım artık.

Telefonu kapatır kapatmaz hemen onun odasından çıktım. Oda-sının yakınında yakalanmak istemediğim için tam Lina'nın odasına doğru iki adım atmıştım ki Ali Asaf kapıyı açtı. Elinde anahtarla içeri girdiğinde hareket eden adımlarım donup kaldı. Ali Asaf bir bana bir

de arkamda kalan odasına doğru baktığında panik tüm bedenime yayıldı. Sertçe yutkundüğümde Ali Asaf'ın dikkatli bakışları üzerimde gezinmeye devam etti.

Kendimi bu durumdan kurtarmak için boğazımı temizledim. Yüzümü Ali Asaf'a dönerek çenemi kaldırdım. "Selim eve gelmeyecek demişti."

Durumu belirtir gibi konuştuğumda dikkatini tamamen bana verdi. Gözlerindeki yorgun ve yıkılmış ifadeyi görünce bir an onun için kalbim sızladı. İyi olup olmadığını sormak için dudaklarımı aralandı ama aniden kendime gelip aralanan dudaklarımı sımsıkı bastırıp kapattım.

Bana cevap vermeden kapının orada dikilmeye devam ettiğinde hareket edip kapıya doğru yürüdüm. Ona yaklaşmadan karşısında durdum. "Eşyalarını sen götürecekmisin," dedim Lina'nın odasını işaret ederek. Hızlı bir şekilde, "İyi akşamlar," diyerek konuşmamı bitirdim.

Ali Asaf başını bir kere aşağı eğerek beni onayladı ama tek kelime etmedi. Yanından geçip gitmem için yarım bir adım atarak kenara kaydığını gördüğümde şaşkınlıkla içime bir nefes çektim.

Ne zaman tek başımıza kalsak benimle konuşmak isterdi. Bu duruma bu kadar alıştığımı fark edince bedenim gerildi. Şimdi de öylece gitmeme izin veriyordu ve ben buna kırılıyor muydum? Zaten benim tam da istediğim şey bu değil miydi?

Ona doğru bir adım daha yaklaştığımda alkol kokusu aldım. Ali Asaf kolay kolay sarhoş olan biri değildi ama ben nereden bilecektim ki... Artık benim tanıdığım ve sevdiğim o adam olmadığını sürekli kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Fark ettiğim şeyi görmezden gelerek kapıya ilerledim. Fakat beni durduran şey alkol kokusundan ziyade kaşının kenarından akan ince kan sızıntısı oldu.

Ali Asaf başını benden diğer tarafa çevirerek gitmemi bekledi ama lanet olası bacaklarım hareket etmedi. Kendime hâkim olamadan, "Kaşın kanıyor," dedim.

Ali Asaf bu kadar yakınından sesimi duyunca belli belirsiz bir şekilde irkildi ve elini kaldırıp kaşına doğru uzattı. Yarasına ve sızan kana dokununca kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu.

Bana bir kere bile bakmadan, "Hallederim," dedi.

Onu orada bırakıp gitmem gerekiyordu. Ne hali varsa kendi görsün, umurumda bile değildi. Fakat ilk adımı attığım anda Ali Asaf elindeki anahtarları gürültüyle yere düşürdü. Ağzından kaçan birkaç küfür eşliğinde eğilip anahtarlarını aldı ve kapının yanında duran dolabın üzerine fırlattı.

Ceketini de çıkarıp aynı dolaba astı, yanımdan geçmeden önce başını eğerek, “İyi geceler, Mahinev,” diye fısıldadı.

Arkama doğru ilerlediğinde kendini salondaki koltuğa bıraktığını biliyordum. Yine de çekip gitmeden önce son bir kez dönüp ona bakmak istedim.

Başımı çevirdiğimde Ali Asaf koltuğa oturmuş başını da koltuğun sırtına yaslamıştı. Kaşlarımı çatarak ona baktım fakat gözleri kapalı olduğu için bunu görmedi.

“Kaşın kanıyor dedim.” Yaptığım hatırlatmayla gözlerini açıp bana baktı ama sonra başını iki yana salladı.

Sadece, “Sorun olacak bir şey değil,” dedi.

Bu adam her bakımdan benim sınırlarımı zorlamak zorunda mıydı? “Ne halin varsa gör,” derken sinirle arkamı döndüm. Hızla kapıyı açıp soğuk havaya adım attım ama devamını getiremedim. Gözlerimi yumup başımı geriye atarken sinirle homurdandım. “Geri zekalı!”

Kapıyı kapatmadan yeniden içeri girdim. Kendine gelsin diye kapıyı biraz sertçe çarptığımda başını kaldırıp şaşkın gözlerle bana baktı. Kendi kendime söylenerek üzerimdeki ceket çıkarıp dolaba astım.

Salona girip tam karşısına dikildiğimde hâlâ anlamaya çalışan gözlerle bana bakıyordu. “Kalk üzerini değiştir, yüzünü falan da yıkayıp kendine gel. Ben de şu pansumanını yapayım.”

Kaşlarını hafifçe çatıp gözlerini kırıştırdı. “Ne?” dediğinde sabırsız bir nefes alıp verdim.

“Türkçe konuşuyorum değil mi?”

Bana aynı şekilde bakmaya devam edince ayağımla dizine hafice vurdum. “Kalk dediklerimi yap.”

Cümlem bittiği anda hızla, “Tamam,” dedi.

Koltuktan kalkıp odasına ilerlerken bende pansuman için malzemeleri alacağım dolaba ilerledim. Mutfığa girip bir bardak buzlu su

doldurdum önce. Sonra da dolaptan malzemeleri alıp salona gittim. Elimdekileri masaya yerleştirirken Ali Asaf odasından çıktı.

Altına koyu gri bir eşofman altı giymişti ve üstü... yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. Odasından üstü çıplak çıkmıştı ama beni gördüğünde elindeki tişörtü başından hızla geçirip giydi.

Sanki bana yaklaşıp yaklaşamamak konusunda emin değilmiş gibi orada dikilince, “Şuraya gel otur,” dedim.

Ali Asaf ikiletmeden sözümü dinleyip koltuğa oturdu. Sehpanın üzerine koyduğum suyu alıp ona uzattım. “Biraz iç aklın başına gelsin.”

Sert çıkan sesime rağmen dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı ama tek kelime etmeden elimdeki suyu alıp içmeye başladı. Ona suyu uzattığımda parmakları benimkilere dokunmasın diye ekstra çaba sarf ettiğini görünce kaşlarımı çattım.

Ali Asaf suyunu içti ve uzanıp bardağını yeniden masaya koyacakken elinden aldım. Ve evet, tam da tahmin ettiğim gibi yine bana dokunmamak için özellikle dikkat etmişti.

Bardağı sertçe masaya bırakıp kutudan pansuman için kullanacağım malzemeleri çıkardım. Her şeyi masaya dizdiğimde Ali Asaf’a doğru eğilip kaşındaki bandı almak için elimi uzattım ama Ali Asaf başını geri çekti.

Kaşlarımı sinirle çatarken sakın kalmaya çalışarak, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordum.

Ali Asaf sıkıntılı bir nefes alıp verdi. Yüzündeki yorgunluk sesine de yansıdı. “Mahinev, ben hallederim lütfen git artık.”

“Saçmalama,” dedim kaşlarımı çatarak. “Dur iki dakikada hallederim.”

“Yapmana gerek yok.”

“Gerek var ki yapıyorum. İzin ver de halledeyim.”

Yenilmiş gibi omuzları çöktü ve başını yeniden koltuğun arkasına yasladı. Üzerine doğru eğilip kaşındaki bandı çıkardım. Hızla elimdeki malzemelerle yarasını temizledim. Yanağına doğru sızan kanı da sildim ve sırasıyla kaşına ve yanağına gerekli kremleri sürüp kaşını yeniden kapattım.

Bu sürede Ali Asaf hiç kıpırdamadı. Başını benim aksi yönüme çevirip sadece kaşıyla ilgilenmemi beklemişti.

Tek dizim koltukta diğeri yerde onun üzerine doğru eğilmiştim. Ona yaklaştıkça dişlerini sıkıldığını fark ettiğimde beynimden vurulmuşa döndüm.

Benden uzak kalmamak için direnen adam ona olan yakınlığımdan mı kaçıyor? Kalbimin sızladığını hissettiğimde bu durumdan bir kez daha nefret ettim. Her seferinde istemediğim şeyleri bana hissettirmesinden nefret ediyordum ama en çok da kalbimin bu kadar tutarsız olması beni zorluyordu.

Bana yakınlaştığında da canım yanıyordu, benden uzak durduğunda da aptal kalbim deli gibi sızlıyordu.

Yine de yaptığının yanlış olduğunu bilemem rağmen o benden uzak durdukça sınırlarını zorlamak istiyordum. Belki de hırsıyla yapmak istiyordum bunu.

Kaşıyla işim bitmişti. Artık ondan uzaklaşmam ve buradan defolup gitmem gerekiyordu fakat yapamadım. Geri çekilip, elmacıkkemiğinin üzerindeki morluk için de bir krem buldum ve yeniden ona doğru dönüp üzerine eğildim.

Dağılan saçlarım omuzlarımdan aşağı onun yüzüne doğru düştü. Hafifçe irkildiğinde bir yanımda verdiği tepkiden nefret etse de diğer yanımda bundan acımasızca memnundu.

Parmak uçlarımı yaralı teninde gezdirdiğimde gözlerini sımsıkı yumdu. Bakışlarımı bir an bile acı çeken yüzünden ayırmadım. Bilerek yavaş hareket ettiğimi fark etti mi diye düşünürken Ali Asaf derin bir nefes aldı ve yerinde kıpırdandı.

Yaptığı hareketle ona biraz daha yaklaştım. Sımsıkı kapattığı gözlerine, acı çeker gibi buruşturduğu yüzüne ve titreyen uzun kirpiklerine dikkatlice baktım. O kadar uzun zamandır ona bu kadar yakın değildim ki bu fırsatı, yüzüne yerleşen her bir ifadeyi ve yüzünün zarif hatlarını tek tek incelemek için kullandım.

“Bitti mi?” diye fısıldadığında gözlerini açıp bana bakmasını beklediğimi belli etmek ister gibi sessiz kaldım.

Ali Asaf benden cevap alamayınca sakince başını çevirip gözlerini usulca açtı. Birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu gözleriyle de görünce sertçe yutkundu.

“Bitti,” dedim fısıldayarak fakat kendimi geri çekmedim. Ali Asaf öylece durdu. Gözleri önce gözlerimde takılı kaldı. Bakışları dudaklarıma kaydığı anda yeniden sertçe yutkundu.

“Teşekkür ederim,” dedikten sonra sanki bunu yapmak canını yakıyormuş gibi bakışlarını benden uzaklaştırıp diğer tarafa çevirdi.

Daha fazla zorlamadan bir adım geri attım. “Neden son zamanlarda sürekli yaralı görüyorum seni?”

Umursamaz davranmaya çalışıyordum ama içten içe onu merak ediyordum.

“Oldu bazı şeyler,” dedi sadece.

“Geçştirir gibi cevap veriyorsun.”

Dalga geçer gibi bir gülümseme belirdi dudaklarında. “Neden?” derken başını iki yana salladı. “Canımın yandığını görmekten hoşlanırsın sanıyordum.”

Kurduğu cümleyle kalbim kırıldı. Daha kaç defa bu adama kalbimi parçalaması için fırsat verecektim. Elimde tuttuğum kremi parmaklarımda sıktım ve sonra sinirle ona doğru fırlattım. Omzuna çarpan kremle bakışları bana döndü. Gözlerimde gördüğü şeyle bakışları değişti ve yüzüne yerleşen pişmanlığı görmeme izin verdi.

“Ne halin varsa gör! Kabahat bende ama...”

Cümlemini bitiremeden. Arkamı dönüp gitmek için kapıya doğru ilerledim. Aptal gözyaşları gözlerimi yakmaya başlamıştı bile.

“Mahinev...” dediğinde onu görmezden geldim.

Ceketimi falan almak da umurumda değildi. Dış kapıdan çıkacağım sırada Ali Asaf bana yetişti ve ben kapıyı açmadan başımın üzerinden elini uzatıp kapıyı kapattı. Yeniden açmayı denedim ama uyguladığı güç yüzünden başarısız oldum.

“Çek elini!”

“Özür dilerim.”

Gerçekten artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Başımı sertçe kapıya yasladım. Derin nefesler alıp verirken Ali Asaf arkamda durmaya devam etti. Başımı kaldırıp yerimde döndüm ve onunla yüz yüze geldim.

Elini kapıya yasladığı yerden çekmedi. Ufacık bir adım atsam göğsüm onun göğsüne yaslanacak kadar yakındık. Başımı geriye atıp acı çeken yüzüne baktım.

“Neden?” dedim sadece. Sesimde ne kızgınlık ne de kırgınlık vardı. Sadece yorgundum artık, belli ki ikimiz de yorgunduk.

Sessizce yüzüme bakmaya devam etti. “Ali Asaf neden bunu yapıyorsun? Bana neden yapıyorsun demiyorum bak artık. Bize neden bunun yapıyorsun?”

“Ben-” Başladığı cümleye devam etmesine izin vermeden araya girdim.

“Sözlerinle canımı yakmak hoşuna mı gidiyor? Zaten beni paramparça etmemişsin gibi...”

“Mahinev...”

“Benden ne istiyorsun? Gideceğim tamam, artık bu saçmalığa bir son verecek misin?”

Başını eğip alnını kapıya yasladığında sıcak nefesi boynuma vurdu. Derin soluklarının arasında öylece sessiz kaldık ikimiz de.

“Gitmeni istemiyorum.” Fısıltı eşliğinde kulaklarıma dolan kelimelerle yutkundum.

“Yine mi senin isteklerini konuşacağız? Aklına esiyor bana git diyorsun sonra vazgeçip istemiyorum diyorsun. Sen hâlâ ne istediğini bilmeyen o adamsın.” Suçlarcasına kurduğum cümleyle dudaklarının arasından ufak bir inleme kaçtı.

“Keşke benim isteklerim olsaydı, Mahinev.” Boynumda hissettiğim ıslaklıkla olduğum yerde irkildim. Ali Asaf sessizce olduğu yerde durmaya devam etti fakat ben de soluk almaya korkar halde kıpırdamadan durdum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum fakat sanki aramızda elle tutulur bir acı varmış gibi hissediyordum.

Kendimi durduramadan kelimeler dudaklarımdan döküldü. “Neden?” dedim nefes nefese. Ali Asaf başını kaldırıp ıslak kirpiklerinin arasından bana baktı. “Bana bir neden ver. Belki seni yeniden kalbime alamam, olanları unutup affederim diyemem ama en azından anlarım. Anlama mı sağla, Ali Asaf.”

Boğazıma düğümlenen acıyla yutkundum. “Sanki bir gün bile değişmemiş gibi, sanki beni hâlâ yıllar önceki kadar çok seviyormuş gibi bakıyorsun ama bana bir neden vermiyorsun. Hiç bir zaman vermedin. Buradan giderken sana yalvardım!”

Göğsüm şiddetli nefeslerle şişerken gözümünden akan yaşı hızla sil-dim. “Beni öyle belirsiz bir acıyla bıraktın ki Ali Asaf, sen...” İki elimi birden göğsüne koyup onu sertçe ittirdim ama yerinden kıpırdamadı.

“Benden ne saklıyorsun sen Ali Asaf, bilmediğim ne var?”

Bana cevap vermediğinde başımı iki yana salladım. “Sessiz kalıyor-sun, yine! Tamam, tek derdin seni affetmem mi? Yaptığın her şey, dön-düğümünden beri konuşma çaban hepsi sadece seni affedeyim diye mi?” Ona doğru bir adım daha atıp yaklaştım. Elimini kaldırıp işaretparmağı-mı göğsüne bastırarak konuşmama devam ettim. “Pekâlâ, affediyorum seni. Lina için affediyorum. Çocukluk aşkım için affediyorum. Aile-lerimiz için affediyorum. Oldu mu? Şimdi senin için her şey tamam mı?”

Titreyen elimi tişörtüne sarıp parmaklarımla sımsıkı tuttum. “Ama sakın seni yeniden sevmemi bekleme. Yeniden olmaz! Biz asla olama-yız! Lina için seni affedebilirim hatta her şeyi unutmuş gibi, ben sanki hiç yara almamış hiç acı çekmemiş gibi yapabilirim ama benden alabi-leceğin tek şey bu. Hiç kimse için daha fazlasını yapamam!”

Beni anlamasını beklerken yutkundun. Sanki o kadar uzun zaman-dır bunları içimde tutuyordum ki maraton koşmuş gibi nefes nefese kaldım.

Elimi yakasından çektim ve arkamı döndüğüm anda Ali Asaf’ın soğuk parmakları benim titreyen elimle buluştu. Parmaklarını benim-kilere sımsıkı doladı ve olduğum yerde donup kaldım.

“Benim için,” dedi fısıldayarak. Bir adım yaklaşıp sırtıma doğru so-kuldu. Elimini tutan soğuk parmaklara karşı tüm bedenimin titrediğini hissettim. “N-ne?”

“Benim için yapsan, son kez benim için sevsen beni yeniden.”

Parmaklarıma dolanan parmaklarını istemsizce sıktım. Kurduğu cümle, sesinin tonu... kalbimi o kadar fazla sızlatıyordu ki bir an için nefes alamayacağımı düşündüm.

Başını bana doğru yaklaştırdı ve dudaklarını saçlarıma bastırıp konuştu. “Sen benim yorgun, kırık dökük kalbime yeniden gelsen, Mahinev... Yaslasan başını sensiz boş kalan göğsüme, ben dizlerimin üzerine çöküp sürünmeye razıyım.”

“Yapamam,” dedim titreyerek. “Yapamam anlamıyor musun? Ben-den bunu istemeye hakkın yok.”

“Yok,” dedi dudaklarını saçlarımdan çekmeden.

“Bana bunu yapmaya hakkın yok.” Titreyen parmaklarımı daha fazla sıkarken avucu benimkini kapladı.

“Biliyorum yok.”

“Tamam,” dedim kabul eder gibi. “Tamam, o zaman neden yapıyorsun?”

Diğer elini de sakince indirip boştaki elimi tuttu. Parmaklarını benimkilere geçirdiğinde bir an için nefes alamadım. İki elimi de arkadan sımsıkı tutarak göğsünü sırtıma bastırdı.

Ali Asaf’la geçmişte bir sürü güzel şey yaşamıştık. Her bir anı zihnimde sanki dün yaşamışız gibi gözümde canlanıyordu. Fakat biz ne kadar çok şey yaşamış olsak da böyle anlarda yaşayamadıklarım içimde bir yaraydı ve deli gibi kanıyordu. Bu hissi atamıyordum içimden, ona bu kadar yakinken bunun acısı kalbimi çok kırıyordu.

Uzaklaşmak istedim. Aldığı her nefesle göğsü benim sırtıma değdikçe ateş gibi yanıyordum.

“Dayanamıyorum Mahinev, ben...” Alnını başıma yaslayıp derin bir nefes aldı. “Gitmeni istedim, senden uzak durmak artık o kadar zor gelmeye başladı ki gidersen kendimi tutmak zorunda kalırım zannettim ama yapamam. Sen şu an çekip gitsen de ben seni bir daha kaybedemem.”

Ellerimi ellerinden çekmeye çalıştım ama yerimden kıpırdamam izin vermedi.

“Hasretin bu ömür bitmeden dinmeyecek Mahinev, ben gitmeni hiç istemedim.”

Hissiz bir kahkaha kurtuldu dudaklarımdan. “Ne yapacaktım? Burada kalıp sizin mutlu mesut ailenizi mi izleyecektim?”

Sorularıma cevap vermeden konuşmaya devam etti. “Sen gidince içimde yaşama tutunan her şey yerle bir oldu. Enkaz halinde süründüm, Mahinev. Şimdi sen gelince, yeniden...”

“Yeniden olan bir şey yok! Senin bana yaptıkların neye sebep oldu peki bunu hiç düşündün mü?” Aniden elinden kurtulup ona doğru döndüm. Uzanıp parmaklarıma yeniden dokunmak istedi ama fırsat vermeden ellerimi geri çektim. “Senin yaptığın sadece içimi değil, beni komple yerle bir etti.”

Geriye doğru bir adım atıp buradan çekip gitmek istedim. Ali Asaf aklımdan geçenleri anlamış gibi aniden üzerime doğru geldi ve ben daha hareket edemedi kollarını bana dolayıp ikimizi birden döndürdü. Geriye doğru adımladığında vücudum onunkine yapışarak hareket etti. Sırtımı duvara yaslayıp beni kollarının arasına hapsetti.

Aniden, “Ben. Sadece. Sana. Aitim.” dedi. Her birinin üzerine basarak söylediği kelimelerle şaşkınlıkla nefesim kesildi. Aynı kesinlikle devam ettiğinde nefesi dudaklarımı okşadı. “Biz, birbirimizin için yaratıldık, Mahinev. Sadece sen...”

Başımı hızla iki yana salladım. Yüzüme düşen saçlarımı sinirle geri çekip onun gözlerine baktım. “Biz birbirimizin için yaratıldık diyor-sun bana ama öyle olsaydı bunca yıl ayrı olmazdık. Bu kadar acı çek-mezdim. Demek ki bu doğru değ-”

Cümlemi bitirmeme izin vermeden elini kaldırıp avuç içini ağzıma kapattı. “Söyleme,” dedi fısıldayarak. Dudaklarını ağzımın üzerinde duran eline yaklaştırdı. “Sakın o cümleyi bitirme.”

Birbirimize o kadar yakındık ki hareketsiz kaldım. Göğsüm aldığı sık nefeslerle inip kalkarken Ali Asaf elini ağzımın üzerinden çekmedi. Yeşim gözleri benimkileri araştırdı ve sanki daha fazla dayanamı-yormuş gibi başını bana doğru eğdi.

Gözlerim irileşirken yerimden kıpırdayacak alanım olmadığını fark ettim. Ali Asaf biraz daha yaklaştı ve dudaklarımın üzerinde duran elinin üzerine kendi dudaklarını bastırdı. Baskının ağırlığını elinin üzerinden hissedince kalbim deli gibi atmaya başladı.

Dudakları benimkilere dokunmuyordu bile ama kalbim heyecan-dan delirmek üzereydi. Ona duyduğum özlem ve hasretin acısı tüm bedenimi ele geçirdi. Sanki her şey aniden silindi ve sadece ikimiz var-dık. O ve ben... bir zamanlar birbirine deli gibi âşık olmuş bir erkek ve kadından başka bir şey değildik.

Titreyen elimi kaldırıp dudaklarımızın arasında duran eline uzan-dım. Ali Asaf bakışlarını elime kaydırırken başını geri çekti.

Parmaklarımı bileğine dolayıp usulca çektiğimde gözlerini şaşkın-lıkla kırptı. Sert parmak uçları sızlayan dudaklarımın üzerinden ka-yarken soluklarım hızlandı. Ali Asaf’ın eli aramıza düştü. Bakışlarımız birbirine kilitlendi ve ikimizin de nefesleri sessiz odada yankılandı.

Sırtımı duvardan kaldırıp ona doğru yaklaştım. Ellerimi hızla inip kalkan göğsüne koyup parmaklarımı usulca kaydurdım. Bir elim sertçe atan kalbinin üzerine gelip durdu ve diğerini de boynuna doğru kaldırdım.

“Mahinev,” diye adımı fısıldadığında başımı iki yana sallayarak konuşmasını istemediğimi belli ettim. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı ona yaklaştırmışken ensesine doladığım elimle başını kendime doğru çektim.

Burnum onun kine dokunduğunda alnını alnıma yaslandı. Soluklarımız o kadar hızlandı ki dudaklarımızın arasından kaçan nefeslerimiz canlı bir varlık gibi tenimi ele geçirdi. İlk adımı atacak cesareti hangimizin göstereceğinden emin olmadan bekledim. Ali Asaf da tıpkı benim gibi öylece durdu.

Fakat bedenlerimiz sanki ne istediğini biliyordu. Bizim ihtiyacımızı anlamış gibi inadımızı kırarak ilk adımı onlar attı.

Aynı anda birbirimize atıldık. Dudaklarımız öyle gürültülü bir birleşmeyle çarpıştı ki acıyla inledim. Kollarımı hızla boynuna sarıp aramızdaki mesafeyi kapatırken Ali Asaf elleri sırtıma dolanarak beni kendine çekti.

Uzun zamandır içimde yer eden o yarım kalmışlık hissi aniden yok oldu ve ben kendimi yıllar sonra tamamlanmış hissettim. Birbirimize o kadar sıkı tutunuyorduk ki neredeyse onun içine girip kaybolacakmış gibi hissediyordum. Ağzından hırıltılı bir inleme kaçtığı anda dudaklarım istemsizce aralandı. Ali Asaf dilini ağzımın içine kaydırıp dudaklarımı araladığında aynı şekilde karşılık verdim. Dudaklarımız birbirinin isteklerini ve ihtiyaçlarını takip etti.

Can acıtan ve tüketen bu öpüşmeyle nefesim göğsümde tıkanıp kaldı. Ali Asaf aniden beni çevirip kaldırdığında kollarımı ona daha sıkı doladım. Arkasında kalan geniş koltuğa ilerleyip beni koltuğun arkasına oturttuğunda geriye düşmemek için ona sımsıkı tutundum. Dudaklarını benimkilerden bir saniye bile ayırmadı.

Nefes almaya çalışarak geri çekilmek istediğimde de izin vermedi. Altdudağımı dişlerinin arasına alıp hafifçe çekip bıraktığında hissettiğim keskin sızıyla inledim.

Ali Asaf dudaklarını benden bir santim uzağa çekip yarı kapalı gözleriyle yüzümü inceledi.

Nefesimi toplayıp sesimi bulmaya çalışarak konuşmaya çalıştım. “Be-”

Ağzımdan tek bir kelime bile çıkamadan Ali Asaf yeniden dudaklarını benimkilere çarptı ve iki dudağımın arasından çıkacak bütün kelimeleri benden çaldı. Islak diliyle beni kendimden geçirirken ellerimi saçlarının arasından geçirip asıldım.

Dakikalarca aramıza bir milim bile sokmadan öylece öpüştük. Dudaklarımın kızarıp acıdığının farkındaydım. Bir yanın hemen uzaklaşmam gerektiğini biliyordu ama yine de kendime engel olamıyordum.

Ali Asaf’ın dudakları dakikalar sonra sakinleşmeye başladı. Usulca benimkilerin üzerinde yatıştırmak ister gibi gezindi. Bir elini belime sarıp beni desteklemeye devam ederken diğerini uzatıp yanağımı avuçladı.

Başparmağı sakince ısınan tenimde gezindi. Gözlerimi kapatıp derin nefesler alıp verdim. Az önce yaşadığımız şeyin ağırlığı kalbimi sıkıştırdı. Hem bu kadar güzel hem de nasıl bu kadar acı verici oluyordu?

“Mahinev,” diye adımı fısıldadığında gözlerimi sımsıkı yumdum. Yaşlar kapalı gözlerimin kenarlarından usulca aktı.

“Şşt, yavrum yapma.”

Kullandığı kelimeyle boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. İç çekerek sesli sesli ağlarken Ali Asaf kollarını bana doladı. Beni yerimden kaldırıp kucağına aldı ve koltuğa oturtttuktan sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü. Bulduğum bu fırsatla iki elimi birden yüzüme kapatıp daha şiddetli ağlamaya başladım.

Ellerinin saçlarıma dokunduğunu hissettiğimde ağlamaya devam ettim. Usulca saçlarımı okşadı ve yüzümden geriye çekti. “Yüzünü esirgeme benden Mahinev, gün ortasında güneşe hasret kalmış gibi hissettiriyor bana.”

O konuştukça daha fazla ağladım. Az önce yaşadığımız anın pişmanlığı göğsümü sızlattı. Fakat daha da kötüsü yaşayamadıklarımızın, yaşamayacaklarımızın acısı sinsice bedenimi ve kalbimi ele geçirdi.

Elimi yüzümden çekip gözlerimi sertçe sildim. “Gitmem gerek,” dedim hızla. Yerimden kalkmak istedim ama Ali Asaf dizlerime bastırıp beni durdurdu.

“Yapma Mahinev, dur konuşalım.”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, konuşacak bir şeyimiz daha önce de yoktu şimdi de yok. Biz... biz hata yaptık.”

“Hata falan yapmadık.” Yerimden kalktığımda peşimden gelip önüme geçti. “Gitme lütfen, konuşalım. İzin ver yanında olayım.”

Kurduğu son cümleyle kan beynime sıçradı. Sızlayan dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yanımda mı olacaksın?”

Sinirle gülüp başımı iki yana salladım. “Yıllarca sen yoktun, ben zaten yalnızdım. Uykudan uyandım, tek başıma!”

Şu an ağlamaktan nefret etsem de kendime engel olamıyordum. “Canım yandı, yaralarımı sardım. Tek başıma! Geceleri ağladım, ağlamaktan nefesimin kesildiği anlar oldu, bana nefes olmak için sen yoktun.” Elimi göğsüne sertçe vurdum. “Yoruldum, tek başımaydım.”

Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı. Elimi yumruk yapıp yeniden vurdum. “Acı çektim, tek başıma!” Kendimi durduramıyordum. “Toparlandığımı sandım, tek başıma. Hiçbirinde sen yoktun. Tek bir anda bile sen yoktun.” Elim yeniden kalktı ve göğsüne inmeden önce kendime hâkim olmayı başardım. Can acıtan bir hıçkırıkla ıslak gözlerimi yüzüne çevirdim. “Yanımda olman gereken zamanda orada değildin. Sen, olman gereken yerdeydin ve orası benim yanımda değildi.”

Kollarını bana dolayıp beni kendine doğru çekti ve başımı göğsüne yasladı. “Çok özür dilerim.”

“Dileme,” dedim fısıldayarak. “Sadece bırak gideyim.”

“Bunu isteme benden ne olur.”

“Daha önce yaptın. Bırak, Ali Asaf.”

Ondan uzaklaştığımda ellerini yüzümün iki yanına yerleştirdi ve beni ona bakmaya zorladı. “Bırakamam,” dediğinde gözlerinde gördüğüm panikle yutkundum.

“Bana yalan mı söyledin?” dedim aniden. Bir an afalladı. Üzerindeki yükü kısacık bir saniye de olsa bakışlarında gördüm ama hemen kendini toparladı. Soruma cevap vermeden sessiz kaldığında artık benden sakladığı bir şeyler olduğundan emindim. İnkâr etmiyordu ama kabul de etmiyordu.

Sana yalan söylemek istemiyor, diye fısıldadı zihnimde bir ses. Kaşlarımı çatarak kafamın içinde yankılanan sesi susturdum. Ellerinin

üzerine ellerimi koydum ve yüzümden çekip ondan uzaklaştım. Bu sefer bana engel olmadı.

Kapıya doğru giderken yerinden kıpırdamadı. Bu sefer dönüp arkama bakmadım. Hızlı adımlarla serin havaya adım attım ve bahçeden çıktım. Evime doğru yürürken karanlık sokağın sessizliği yüzünden zihnimde az önce yaşananlar dönmeye başlamıştı bile.

Ne kadar inkâr etsem de ne kadar görmezden gelsem de az önce yaşadıklarımı kafamın içinden söküp atamazdım. Oradan söksem bile kalbimden nasıl çıkaracaktım ki?

Evimin önüne geldiğimde hızla içeri girdim. Merdivenleri çıkıp sessizce kapıyı açtım ve Emine annemi uyandırmadan odama çıkan merdivenlere yöneldim.

Beni şu an görürse bir kere yüzüme bakar ve anlardı.

Odama girip üzerimi değiştirdim. Hızlıca yüzümü yıkayıp aynaya bakmaktan kaçınarak hareket ettim. Şu an kendimle yüzleşmeye tahammül edemezdim. Bu olanları yok etmezdi elbette ama hem bedenim hem kalbim hem de zihnim o kadar yorgundu ki üçüyle de baş etmem imkânsızdı.

Yatağıma girmeden önce aşağı inip bir bardak su aldım ve yeniden odama çıkarken Emine annemin odasının kapısı açıldı.

“Uyandırdım mı seni?” diye sorarken loş ışığın altında yüzümü dikkatli görememesi için dua ediyordum.

“Yok kızım lavaboya gidecektim,” derken yanımdan geçti.

“İyi geceler, Emine anne.”

“Sana da kızım,” dediğinde odama doğru yürüdüm ama aniden konuşunca yerimde durdum.

“Mahi, iyi misin kızım?”

Yutkunarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim ve yeniden Emine anneme doğru döndüm. “Evet iyiyim, neden ki?”

Sesim titremesin diye kendimi o kadar fazla sıktım ki elimdeki bardak sarsıldı.

“Yanakların kızarmış, hasta değilsin değil mi?”

Ah, utanarak bakışlarımı kaçırdım.

“Yok, merdivenlerden hızlı çıktım ondandır,” diye geveleyerek bir açıklama yaptığımda bana cevap vermesini beklemeden odama kaçtım.

Elimdeki bardağı yatağımın yanındaki komodine koyup kendimi serin çarşafların üzerine bıraktım ve üzerimi de kafama kadar örttüm.

Bugün yaşananların bir daha asla yaşanmaması gerekiyordu. Hata yaptığımı kabul edecek ve hatamdan ders alarak yoluma devam edecektim. Bir daha asla ama asla ona bu kadar yakın olmamam gerekiyordu.

Benden sakladığı şey ne olursa olsun bizi geri döndüremezdi. Kaybettiğimiz zamanın telafisi olmadığı gibi benim acılarımın da telafisi olmayacaktı.

Burada kalmaya devam etmek artık bir seçenek değildi benim için. Onunla bir daha konuşamaz bir daha bu kadar yakın olamazdım.

Emin olduğum bir şey vardı ki eğer Ali Asaf hâlâ onu sevdiğimden emin olursa, asla geri adım atmazdı. Ve ben onun karşısında artık kendime ve duygularıma güvenmiyordum.

20. BÖLÜM

*Yorgun başımı göğsünde emniyette bileyim,
Artık taslarımız ayrı çeşmelerden dolmasın...
- Cahit Sıtkı Tarancı*

Nasip Değilmiş - Özcan Deniz

Mahine

Gürültülü bir kapı çalma sesiyle istemeyerek de olsa gözlerimi araladım. Başımı sağa sola sallayıp ayılmaya çalışırken aşağıdan gelen seslerle yerimde aniden doğruldum. Ne olduğunu anlamak ister gibi şaşkınlıkla etrafıma bakındım ama hâlâ yatağımdaydım. Hızla baş ucumda duran komodinin üzerinden telefonunu alıp baktım. Saatin on bir olduğunu görünce yerimden fırladım.

Terliklerimi giymeye bile fırsat bulamadan koşar adımlarla merdivenlerden inip kapıya doğru ilerledim. Kapının önündekiler ya alacaklılardı ya da beni öldürmeye gelmişlerdi. Bu kadar ısrarlı ve gürültülü olmaları için aklıma başka bir sebep gelmiyordu çünkü.

“Geldim, geldim,” derken nefes nefese kalmıştım. Hızla kapıyı açtım ve karşımda duran iki çift göze baktım. Lina’nın eli ben kapıyı açınca havada asılı kaldı ve onu kucığında tutan Bahar’a baktı.

Sahte bir kızgınlıkla kaşlarımı çattım. “Hayırdır ya siz ikiniz ne istiyorsunuz sabah sabah?”

Sorduğum soruyla Lina kıkırdayarak güldü. Bahar, “Ay Lina bak sana, Mahi hâlâ sabah olduğunu zannediyor,” dediğinde Lina daha fazla gülmeye başladı.

“Mahicik biz kahvaltı edeli kaç saat oldu biliyor musun?” Sorusunu sorduktan sonra ufak ellerini gözümün önüne doğru kaldırdı ve beş parmağını açarak bana gösterdi. Sonra hepsini teker teker kapatıp iki parmağı açıkta kalınca durdu. “Tam bu kadar oldu,” diyerek bana yeniden gösterdi ama kapattığı parmaklardan biri aniden fırlayıp açıldığında, “Ay!” diye bağıırıp diğer eliyle onu yerinde yeniden sabit tutmaya çalıştı.

Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadan baktım. Kapının önünde kenara doğru kayıp onlara geçmeleri için yer açtım. “Girin içeri bakayım, neymiş derdiniz öğrenelim.”

Lina ben kenara çekilince Bahar’ın kucağından atladı ve hızla ayak-kabılarını çıkarıp salona koştu. Bahar da hemen arkasından girince kapıyı kapattım.

“Sen bu saate kadar uyumazsın normalde, hayırdır?”

Bahar’ın sorduğu soruyla aniden yutkundum. Ondan bir şey saklamak istemiyordum, zaten birilerine anlatıp paylaşmazsam da kafayı yerdim.

“Üzerimi değişeyim de anlatırım,” dediğimde merakla kaşlarını kaldırıp bana baktı. Onu görmezden gelip odama çıktım. Üzerime rahat bir eşofman altı ve ince bir kazak aldım, hemen banyoya girip elimi yüzümü yıkayarak kendime geldim. Saçlarımı tarayıp gelişigüzel bir at-kuyruğu şeklinde toplayıp aşağıda beni bekleyen kızların yanına indim.

Lina, yanında getirdiği çantanın içinden oyuncaklarını çıkarıp salondaki halının ortasına yaymıştı bile. Kendi halinde oynarken benim geldiğimi görüp gülümsedi. Bana benzettiği bebeğini kaldırıp hevesle sallarken bu haline güldüm. Sonra aniden onu bırakıp gideceğimi düşününce göğsüm sıkıştı.

Elimi göğsüme koyup sakinleşmeye çalışırken Bahar mutfaktan elinde tabakla çıktı. Bana ufak bir tost yaptığını gördüğümde göğsümdeki sıkışma artarak beni dizlerimin üzerine çökmeye zorladı. Gözlerimin dolduğunu gören Bahar elindeki tabağı masaya bırakıp yanıma geldi.

Telaşla, “Ne oldu?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Nasıl konuşacağımdan emin değildim.

Lina, “Mahicik ben halamlarda kaldım biliyor musun?” diye sorduğunda kendimi toparlamak ister gibi boğazımı temizleyip ona doğru döndüm.

“Biliyorum bebeğim,” derken yanına gidip sarı saçlarına bir öpücük kondurdum. Küçük ellerini yanaklarıma koyup hızla beni öptükten sonra yeniden oyuncaklarıyla oynamaya başladı.

Masanın orada beni bekleyen Bahar’ın yanına gidip karşısındaki sandalyeye oturdum. Önüme koyduğu tabaktaki tosttan bir parça alıp ağzıma attığımda dudaklarım çoktan titremeye başlamıştı bile.

“Dün gece bir şey mi oldu, Mahi?”

Sesimi çıkarmadım ama başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. Huzursuz bir nefes alıp verdi. Sessiz kalarak benim anlatmamı bekledi fakat ben nereden başlamam gerektiğinden emin olamıyordum. Bende aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Gitmem gerek, Bahar.”

Şaşkınlıkla bana baktı. “Ne? Ne demek gitmem gerek?”

Derin bir nefes alıp elimde tuttuğum tostı bıraktım. Bakışlarım önce Lina’ya kaydı, sonra yeniden Bahar’a dönüp başımı ona doğru eğerek konuştum. “Yan yana olamayız. Dün gece üzerime o kadar geldi ki sonunda patladım. Gerçi sadece ben değil o da patladı. Biz...” Gözlerini sımsıkı yumup yeniden açtım. “Biz öpüştük.”

Bahar’ın ağzı hayretle açılıp kapandı. Sanki ne söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi öylece durdu.

“Bu kadar yakın olduğumuz sürece ben kendi kalbime ihanet edeceğim. Bunu kaldıramam.”

“Mahi, o kadar kötü mü olurdu?”

Sesindeki çekingenliğin farkındaydım. Bahar bana bunu sorarken tedirgindi fakat her zaman açık konuşmayı isterdim. Tereddüt etmeden cevap verdim. “Olur Bahar, o kadar kötü olur. Ben bunu kabul edemem sen de biliyorsun.”

Sıkıntılı bir nefes alıp başparmağının kenarını ısırdı. “Biliyorum, biliyorum ama...” Söyleyecek kelime bulamayınca sustu.

“Lina,” dedim fısıldayarak. Elimi ağzıma götürüp dudaklarımın üzerine bastırıp sustum. Bahar ne söylemek istediğimi anlayarak yutkundu.

“Çok üzülecek ama hayatını kimseye göre şekillendiremezsin, Mahi.”

Bunu ben de biliyordum fakat nasıl görmezden gelecektim ki...

“Annesini kaybetmiş bir çocuğa bunu yapmak istemiyorum, Bahar.” Başka çarem olmadığını bilmeme rağmen içim el vermiyordu.

Bahar uzanıp elimi tuttu. “Çok küçük daha Mahi, ileride bunları anlayacak. Hem hayatından tamamen çıkıp gitmiyorsun ki sık sık gelirsin. Biz gelirken onu da getiririz.”

Mantıklı buluyordum Bahar'ın söylediklerini fakat kalbime söz geçirmek o kadar kolay değildi. Kendi çocukluğum yakamı bırakmak bilmiyordu ve ister istemez her zaman kıyaslama yapıyordum.

Bahar aniden, "Sen ne istiyorsun?" diye sorunca kendime gelip yüzüne baktım.

"Anlamadım."

"Sen ne yapmak istiyorsun? Buradan gitmek seni mutlu edecekse ben nasıl daha önce seni desteklediysen yine desteklerim. Tek istediğim senin mutlu olman."

"Biliyorum." Bahar hiç sorgulamadan her konuda benim yanımda olurdu.

"İsteklerimle ilgili değil bu Bahar, yapmam gerekenlerle ilgili."

Bahar konuşacakken Lina koşarak yanıma geldi. Elinde bana benzettiği bebekle kucağıma tırmandı ve bebeği gözlerimin önüne kadar kaldırdı.

"Mahicik, bebeğimin saçlarını balerin topuzu gibi yapar mısın?"

Bu küçük kızın kalbimde bu kadar derin bir yer etmesi haksızlıktı. Elinden bebeği alıp istediği gibi saçlarına şekil verirken beni dikkatle izledi.

Bitirdiğimde sonuçtan memnun olmuş gibi gülümsedi. "Bana da yapar mısın?"

"Yaparım tabii." Cümlem bittiği anda kucağımdan indi ve çantasını kurcalayıp bulduğu tokaları küçük avucunun içinde toplayıp yeniden koşarak yanıma geldi.

Elinden tokalarını aldığımda bana sırtını döndü. Saçlarını avuçlarımın içine alıp toplarken Bahar'la göz göze geldim. Dudaklarımı birbirine bastırıp Lina'nın saçlarını bebeğine yaptığım gibi balerin topuzu yaptım. Son tokasını da saçlarını acıtmadan taktığımda ellerini saçlarını götürüp yaptığım şekli kontrol etti ve yeniden oyuncaklarıyla oynama kaldığı yerden devam etti.

"Yapamayacağım," dedim dudaklarımı bükerek. "Ona bunu yapmam."

"Şşt, hemen dağılma, Mahi. Ani karar vermek zorunda değilsin. Sadece abimden kaçmak için alma böyle bir karar."

"Bahar anlamıyorsun..."

“Anlat o zaman,” derken yerinden kalkıp yakınumdaki sandalyeye gelip oturdu.

“Çok kararlıydım,” dedim derin bir nefes alarak. “Kızgınlığının ve kırgınlığım önüne hiçbir şey geçemez diye düşünürken günden güne ördüğüm tüm kalın duvarların inceldiğini hissediyorum.”

Elimi tutup nazikçe okşadı fakat konuşmadan beni dinlemek için sessiz kaldı. “Uzaktayken çok düşünürdüm, Bahar. Onun için her şeyi yaparım dediğim insanın nasıl bu kadar yabancılaştığını düşünerek geçti yıllarım. Dönmek istediğim ama önünden bile geçmeye cesaret edemediğim bir kapı olarak gördüm.” Durup derin bir nefes aldım. “Çok istedim, Bahar.”

“Neyi?”

“Bir şey olmasını. Öyle bir şey olsun istedim ki benim tüm acılarım silinsin. Geçen yılları görmezden geleyim. Bir açıklaması, bir sebebi olsun. Ben de onu affedeyim. Sadece bir şey olmasını çok istedim.”

Ortada olan bir şey belli etmek ister gibi, “Ama olmadı,” dedi Bahar.

“Olmadı. Zaten ne olabilir ki? Bunca şey nasıl bir anda yok olur gider?” Derin bir nefes adım. “Ama Bahar,” ellerimi yüzüme kaldırıp gözlerime bastırdım. “Kızgınlığım bir sarılma anı kadar kısaymış.”

“Çünkü hâlâ seviyorsun.”

İnkâr etmedim fakat kabul etmeye de dilim varmadı. “Bu yüzden kalamam. Dün yaşananlardan sonra artık kendime güvenmiyorum.”

“Dün yaşananlardan sonra abim durmaz artık, Mahi.”

Sesimin kendimden emin çıkmasına dikkat ederek, “Duracak,” dedim.

Bahar başını iki yana salladı. Bunun doğru olmadığını ikimiz de farkındaydık. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğim için aklıma gelen ilk şeyi Bahar’a söyledim.

“Dün gece başka bir şey daha oldu,” dedim çekinerek. Yaptığımdan memnun değildim ya da övünmüyordum ama Bahar’ın da bu konuda bazı şüpheleri olduğu için onunla paylaşmak istiyordum.

“Daha ne oldu?” Utançla kızaran yanaklarımı görünce gözleri irileşti. Benim utancımı farklı yorumlayarak, “Seviştiniz mi?” dediğinde neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım.

“Hayır be ne alakası var!”

“Öpüştüğünüzü söylerken bu kadar kıvranmadın. Ayrıca yanakların kızardı.”

Bakışlarım Lina’ya kaydı. “Sessiz ol, çocuk duyacak bir de.”

“Yani seviştiniz.”

“Bahar,” diye onu uyardım. “Öyle bir şey olmadı.”

“Ama bir şey oldu,” diye karşılık verdi. Anlatacağım şeyin onun aklından geçenlerle hiç ama hiç alakası yoktu.

“Dün eve girdiğimde kendimi durduramadım ve Ali Asaf’ın odasına girdim.” İtirafımla Bahar’ın gözleri irileşti ama sanki bunu tahmin etmiş gibi gülümsedi.

Hemen arkasından, “Odasını kurcaladım,” diye ekledim.

Bahar tek kaşını merakla kaldırdı. Onu haklı çıkaracak bir şey duymak istediğinin farkındaydım. “Sonuç?” diye sorduğunda sessiz konuşmak için başımı ona doğru eğdim. “Odasında bir kutu buldum ve dayanamadım açtım. Songül ve Lina’nın bazı fotoğrafları vardı. Onları elime alınca Songül’ün kimliğini gördüm.”

Bahar geri çekilip merakla bakmaya devam ettiğinde huzursuz bir nefes alıp verdikten sonra konuştum. “Kimliğinde bekâr yazıyordu, Bahar.”

Cümlem bittiği anda Bahar, “Ne?” diye öyle yüksek sesle bağırdı ki Lina başını bize doğru çevirdi.

“Kızım bağırmasana!”

“Ne demek bağırma? Ne demek,” derken aniden sesinin farkına varıp bana doğru eğildi. “Ne demek bekâr yazıyor, Mahi?”

Omuzlarımı silktilim. “Bu işin altında bir bok olduğunu biliyordum. Sana söylemiştim.”

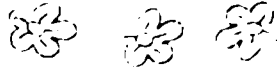
“Bilmiyorum, Bahar. Bunu tabii ki Ali Asaf’a söylemedim ama dün ona yeniden sordum. Yıllar önce yaptığı gibi sessiz kaldı. Ne kabul ediyor ne inkâr ediyor bu adam. Ama ısrarla bana ait olduğunu söylüyor.”

“Sana aitim mi dedi?” Bahar’a bakarken gözlerimi devirdim.

“Anlattığım onca şeyin arasından gidip en alakasız şeyi soruyorsun bana.”

“Yine de bunlara rağmen gidecek misin?”

Bunların kararımı değiştireceğini düşünüyordu haklı olarak. Bir yanım bunu yapmayı da istiyordu. Başımı iki yana salladım. Kafam karmakarışıkta artık. Yine de, “Gideceğim,” dediğimde Bahar bu konuda daha fazla üzerime gelmedi.

Bahar ve Lina gidene kadar zihnimi dün olanlardan uzak tutmayı başardım. Ama ev sessizleşip tek başıma kaldığımda aklım sürekli dün birbirinde kaybolan dudaklarımıza kayıyordu.

Kafamın içinde susmayan o tarafı durdurmak için kısa bir duş aldım. Duştan sonra üzerimi giyindim. Saçlarımı kurutacağım sırada telefonum çaldı.

Arayanın Hakan olduğunu gördüğümde istemeden de olsa biraz gerildim. Son konuşmamız tamamen benim yaptığım şey yüzünden saçma sapan bir hal almıştı ve bunun aramızda bir gerginlik oluşturup oluşturmayacağından emin değildim.

“Efendim,” diyerek telefonu açtım.

“Mahi nasılsın?”

Sesinin normal tonunu duyunca üzerimdeki gerginlik hafifledi. Hâlâ Hakan ve Hakan abi arasında gidip geldiğim için ismini söylemeden konuştum.

“İyiyim sen nasılsın? Geldin mi?”

Sesinin tonu yumuşadı. Sanki benim gerginliğimi hissediyormuş gibi, “Geldim, evet. İşlerim bitti şimdi, ben de seni aradım. Akşam yemek yiyelim mi?”

“Olur,” diyerek kabul ettim. “Merkezde çok güzel yerler var istersen orada buluşalım.”

“Ben arabayla geldim, alırım seni.”

“Hiç gerek yok, orada buluşuruz,” dediğimde daha fazla ısrar etmedi.

Buluşacağımız yeri ve saati de konuştuktan sonra telefonu kapattık. Üzerimi yeniden değiştirdim ve akşam için daha uygun olacak kıyafetler giydim. Üzerime oturan koyu renk bir kot pantolon ve salaş duran ince kumaştan kazağımı giydim. Hafif bir makyaj yapıp saçlarımı sadece kaküllerimi düzelterek doğal hallerinde salık bıraktım.

Saatime bakıp evden çıkmaya karar verdim. Aşağı inip kapıdan çıkmadan önce ayakkabılarımı giyinirken dış kapı açıldı.

Dolaptan ceketimi aldığım sırada Emine annem de içeri girdi. “Kızım hayırdır?” derken üzerindeki ceket çıkartıp dolaba koydu.

“Hakan geldi, yemeğe gidiyoruz,” dedim gayet normal bir şekilde ama Emine annem gözlerinde umutla bana bakınca gülümseyerek yanına yaklaştım.

“Hiç bana öyle bakma, yüksek ihtimal işleri ve ne zaman döneceğimi konuşacağız.”

“Döneceksin yani?” dedi. Gözlerinde sanki aksini yapacağımdan emin olan bir bakış belirdi.

Bakışlarımı kaçırarak, “Döneceğim,” dedim.

“Tamam kızım, selam söyle,” dedi ve beni orada bırakıp içeri girdi. Bu kadar umursamaz davranmasını kaşlarımı çatarak izledim. Yüzünde üzüldüğüne dair tek bir tepki görmemek beni şaşırtmıştı. Fakat aynı zamanda mutlu da olmuşum. Her gideceğim dediğimde yüzünde oluşan ifade beni çok üzüyordu.

Evden çıkıp sokağın başına doğru yürüdüm. Gördüğüm ilk taksiye elimi kaldırıp bindim ve kısa süre sonra da buluşacağımız mekâna vardım.

Kapıdan girer girmez cam balkonların yanında oturan adamı gördüm. Beni görünce gülümseyerek yerinden kalktı. Yanına gittiğimde nasıl davranacağım konusunda tedirgin olsam da bana rahat bir gülümsemeyle bakan adam, gözlüklerini hafifçe düzeltti ve bir abi edasıyla sarılarak beni selamandı.

Rahatlamamanın verdiği etkiyle derin bir iç çektim. Hakan bunu fark ettiyse de belli etmedi. Yerime geçip oturduğumda o da karşıma oturdu.

“Nasılsın görüşmeyeli?”

Gülümseyerek cevap verdim. “İyiyim diyelim, sen nasılsın?”

“Sen yokken işler beni yorsa da genel olarak iyiyim.” Suçlulukla bakışlarımı kaçırınca konuşmaya devam etti. “Kendini kötü hisset diye söylemiyorum ama senin varlığının bana kolaylık sağladığını inkâr edecek değilim.”

“Ben de işimi özledim, yakın zamanda dönmek istiyorum kabul edersen.”

Hakan hafifçe kaşlarını çattı ama sonra ifadesini toparladı. “Yemeklerimizi sipariş edelim önce sonra bunları uzun uzun konuşalım.”

Kendimi zorlayarak gülümsedim. Benimle çalışmak istemezse adama tek kelime bile edemezdim. Sonuna kadar haklıydı fakat bu üzülmeceğim anlamına gelmiyordu. İşimi çok seviyordum, aynı zamanda onunla çalışmaktan da çok zevk alıyordum. Hem rahattım hem de ondan çok şey öğrendiğimi göz ardı edemezdim.

Surat ifademi ne kadar sabit tutmaya çalışsam da becerememiş olmalıyım ki Hakan gülerek konuştu. “Korkma seni kovmuyorum. Gitmek istesen de bırakabileceğimi zannetmiyorum zaten.”

Verdiğim tepkiyi durdurmadan, “Oh,” diyerek rahatlardım. Tepki mi görünce daha fazla güldü.

Yemeklerimizi sipariş ettik. Heyecandan yerimde duramasam da konuşmaya başlaması için onu beklemek istiyordum. Siparişlerimiz gelene kadar işlerin nasıl gittiğinden, müşterilerden falan konuştuk ve kendimi çok daha rahatlamış hissettim.

Sessizce yemeklerimizi yedik. Tabaklarımızın sonuna geldiğimizde artık yerimde duramıyordum.

“Daha fazla dayanamıyorum,” diye patladım. Hakan gülerken elini kaldırıp garsona işaret etti ve tabaklarımız toplanırken kahvelerimizi söyledik.

Hakan sonunda bana dönüp ellerini önünde birleştirdi. “Hâlâ çalışmak istediğini varsayıyorum.”

Bardağımı elime alıp bir yudum su içerken başımı hevesle salladığımda devam etti. “Peki işi buraya taşımam hakkında ne düşünürdün?”

İçtiğim su dudaklarımın arasından fırlamasın diye elimi ağzıma kapattım. Böylece su boğazıma kaçtı. Öksürmeye başladım ve bu Hakan’ı da telaşlandırdı.

“İyi misin?” diye sorarken ne yapacağını bilemez halde karşımda bana bakan adama döndüm.

“İyiyim,” dedim nefesimi düzene sokarken. “Sadece... ben çok şaşırdım.”

“Yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla bu pek mutlu eden bir şaşırma olmadı.”

Masanın altında duran ellerimi birbirine kenetleyip bekledim. Bu konuda ne kadar açık olmam gerektiğine karar veremiyordum.

“Buradan uzaklaşmamım bir sebebi vardı. Ben geri dönerim diye düşünmüştüm hep fakat sanırım senin başka planların var.”

Dirseklerini masaya yaslayıp bana doğru eğildi. “Aslında uzun zamandır böyle bir planım vardı. Tek başıma bunu yapmak istemediğim için hep erteliyordum ama seninle birlikte yaparız diye düşündüm.” Söylediklerini şaşkınlıkla dinlelerken gözlerimi kırptırdım.

“Kız kardeşimin okulu bitiyor ve onun Manisa’da işimizi devam ettirmesini istiyorum. Biz de seninle burada, İzmir’de birlikte çalışırız diye düşündüm.”

“Bunu ben de çok isterim ama bilemiyorum,” dedim tedirgin olarak.

Hakan, “Mahi,” diyerek araya girdi. “Burada yanımda çalışmanı istemiyorum, birlikte çalışalım istiyorum.”

Önce söylediklerini algılayamadım. Teklifi kafamda oturmaya başladığında heyecandan kalp atışlarım hızlandı.

“Nasıl yani, sen tam olarak ne demek istiyorsun?”

Sağ elini kaldırıp işaretparmağıyla gözlüklerini düzeltirken dudaklarına sevimli bir gülümseme yerleşti.

“Ortak olalım diyorum.”

Heyecandan yerimde durmakta zorlanıyordum. Hem bu kadar güzel bir teklif alıp hem de tedirgin olmak çok can sıkıcıydı.

“Ben çok şaşırdım. Ne söylemem gerektiğinden emin olamıyorum.”

Sanki benden negatif bir cevap almak istemiyormuş gibi araya girdi. “Hızlı bir cevap verme. Bu konuyu detaylı düşünmeni rica ediyorum. Hemen yarın netleştirmek zorunda değilsin. İstersen yine dönersin, orada karar verirsin. Sadece iyice düşünmeni istiyorum.”

Göğsümde çırpınan umutla birlikte, “Tamam,” dedim.

Hakan da rahatlamış gibi arkasına yaslandı. Yüzünde meraklı bir gülümsemeyle bana baktı. “Şimdi şu abi dememe olayını anlat bakalım.”

Neşeli gülümsemesi yüzünden dudaklarımda oluşmaya başlayan sırıtmama engel olamıyordum.

“Herkes bir yandan aramızı yapmak istemiyormuş gibi davranma,” dedim karşılık olarak.

Gözleri neşeyle parladı. “Annem ve Emine teyze değil mi?” Başımı sallayarak onayladım. “Ne söylediysem vazgeçmediler. Mahi benim kız kardeşim gibi dedim ama yok. Annem senin bir tane kız kardeşin var o da Melis diye diye beni yedi bitirdi.”

Sessiz kaldığımda da devam etti. “Yanlış anlama çok güzel kızsın ama hiç o gözle bakmadım Mahi, biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim onaylayarak. “Ben de aynı düşüncedeydim. Sana abi derken aramızdaki yaş farkından dolayıydı sadece. Sonra da öyle kaldı. Aramızdaki ilişkiden hoşlandım.”

“Ben de,” dedi tereddüt etmeden. “Ama bir şey oldu ve pat diye bana abi demekten vazgeçtin. O gün o kadar şaşırdım ki telefonda bile anlamışsmdır. Bir şeyler olduğunu da hissettim.”

“Ali Asaf,” dediğimde huzursuzca yerinde kıpırdandı. Detayları hiçbir zaman anlatmamıştım ama en azından yaşadığım yeri terk etme sebepim olan kişinin adını biliyordu. “Damarıma bastığı bir noktadaydık ve o anda sen aradın. Ben de...” Ne diyecektim adama?

Beni anlamış gibi başını salladı. “Sende onun damarına basmak istedin.”

“Canı yansın istedim,” diye düzelttim. Hakan bana anlayışla baktı. “Beni anlasın istedim.”

Başını anlayışla salladı. “Bazen dışarıdan bakınca senin kadar acı çekmediğini düşündüğün insanların aslında içleri paramparçadır, Mahi.”

Kabullenerek, “Olabilir,” dedim. “Ama benim hem içim hem de dışım öyleydi.”

“Yine de bu onun da acı çekmediği anlamına gelmiyor.”

“Ama çekti de diyemeyiz.”

“Peki,” dedi kabullenerek. “Bu konuda seninle tartışmayacağım.”

Ellerimi göğsümde bağlayıp sırtımı sandalyeme yasladım. “Ne bu şimdi? Erkek dayanışması falan mı?”

Kısık sesli bir kahkaha attı. Ellerini teslim olur gibi yukarı kaldırdı. “Yok canım sadece bir bakış açısı diyelim.”

“İyi,” dedim ters ters. “Bakış açın biraz taraflıymış.”

Tekrar güldüğünde onu görmezden gelmeyi tercih ettim. Hakan da yeniden konuyu açmadı. Biraz daha iş üzerine konuştuk ve akşamın

nasıl geçtiğini anlamadım bile. Fikirlerini paylaştıkça o kadar heyecanlandım ki bu işi çok istemekten kendimi alamadım. Saat onu biraz geçtiğinde Hakan saatine baktı. “Kalkalım mı?” diye sordu.

“Olur,” dediğimde hesabı istedi. Ödemek istediğimde bana ters bir bakış attı, ona gülerek karışık verdim.

“Nerede kalıyorsun?”

“Yakında bir otel ayarladım.”

“İstersen hiç uğraşıp yolunu değiştirme, ben giderim,” dedim ama kabul etmeden arabasına doğru ilerleyip kapımı açtı. Ben de itiraz etmeden ona yolu gösterdim.

Kısa süre sonra evimin önünde durduğumuzda benimle birlikte arabadan indi. Emine annem balkonda bizi görünce Hakan da benimle içeri kadar geldi. Balkondan Emine annemin elini öptü. “Oğlum içeri gelsene, ne bu kapı önünde böyle?”

“Başka zaman gelirim Emine teyze, şimdi geç oldu.”

Başka bir kadın sesini duyduğumuzda ikimiz de refleks olarak içeri baktık. Nalan abla elinde beyaz bir kavanozla balkona çıktı.

“Emine teyze, bu mu?” derken elindekini kaldırdı ve o zaman Hakan’la beni fark etti. Utanarak elindeki aşağı indirip, “İyi akşamlar,” diyerek ikimizi de selamladı.

“İyi akşamlar, hayırdır?”

“Sorma Mahi ya, benim cadı kek diye tutturdu. Açık market bulamayınca Emine teyzeden almaya geldim.”

Yanımda hareketsiz duran Hakan boğazını temizledi. Bir iki defa gözlükleriyle oynadığında merakla onu izledim. Bakışları belli belirsiz Nalan ablaya kayınca gözlerim heyecanla adeta büyüdü.

Ortamdaki değişen havayı fark etmeyen Emine anne, “Evet kızım al onu,” diyerek hepimizin dikkatini dağıttı. Nalan abla içeri girerek gözden kayboldu ve bir dakika sonra da dış kapıdan çıktı.

Ben de bu fırsatı değerlendirip Hakan’a, “Seni geçireyim,” dedim ve üçümüz merdivenlerden inmeye başladık. Dış kapıdan çıktığımızda Nalan abla bize döndü. Gideceği sırada araya girdim.

“Nalan abla, patronum Hakan,” dedim yanımdaki adamı işaret ederek. Nalan abla çekinerek elini uzattığında Hakan da tutup hafifçe sıktı.

Bir an birbirlerine baktılar ve sonra hemen Nalan abla iyi akşamlar dileyip gitti. Hakan arkasından bakarken ellerimi göğsümde bağlayıp tek ayağımı sabırsızca yere vurdum. Hakan sanki yanında olduğumu yeni fark etmiş gibi bana döndü. İmalı gülümsememi saklamaya çalıştım ama tabii ki beceremedim.

“Hakan?” dedim soru sorar gibi ve tek kaşımı kaldırdım.

“Şey, kimdi o?”

“Yakın arkadaşım Bahar’ı biliyorsun,” dedim heyecanla. “Onun eşinden de bahsetmiştim. Selim’in ablası.”

“Evli galiba,” dedi çekinerek. Sanki yaptığı şeyden utanıyormuş gibi.

Keyifle, “Yoo,” dedim. Bakışları hızla benimkilere odaklandı.

“Nasıl yani?”

“Evlenip ayrıldı,” dedim. “Ama bir tane kızı var.” Tepki vermesini beklerken heyecanla gerildim.

“Üzüldüm,” dediğinde araya girdim. “Üzülme, kocası olacak öküz işe yaramazın tekiydi zaten. Yıllar önce ayrıldılar. Kızı daha çok küçüktü. Nalan abla dediğime bakma o da zaten çok büyük değil ama sanırım senden bir yaş büyük.”

Bunu sorun edip etmeyeceğini görmek için yüzüne baktım ama umut dolu ifadeden başka bir şey göremedim.

“Sen,” dedim gülümsememi saklamaya çalışarak. “Etkilendin mi?”

“Çok güzel,” dedi hemen. Bu beni daha fazla gülümsetti.

“Evet öyle ama bir o kadar da güvensiz. Ayrıldığından beri hayatına kimseyi almadı. Ailesi de bu konuda ona destek olmak istedi ama sanırım insanın bir kere sütten ağzı yanınca yoğurdu da üfleyerek yemek istiyor.”

“Çok kırılgan, çok narin gibi duruyor.”

Yeniden onu onayladım.

“Hakan,” dediğimde dikkatini bana verdi. “Ne düşünür bilmiyorum ama sen görüşmek ister misin? En azından ona sormamı istersen sorarım.”

Kararsızlığını görebiliyordum ama bu kararsızlık isteyip isteme-me kararsızlığı değildi. Hakan’ı tanıdığım süre boyunca hiç yanlış bir

şeyini görmemiştim. Bana karşı her zaman saygılı ve sevecendi. Düşünceli bir adam olduğunu biliyordum.

Yanında olduğumu ve onu desteklediğimi göstermek için uzanıp hafifçe koluna dokundum. “En azından ben bir ağzını ararım olur mu?”

Elimi sıkarak, “Tamam olur,” dedi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ellerimi hafifçe sırtına dolayıp ona sarıldım.

“Teşekkür ederim,” diye kulağıma fısıldarken o da kollarını bana doladı.

“Asıl ben teşekkür ederim,” dedim geri çekilerek. “Her şey için.”

Başını aşağı eğerek beni onayladığında birbirimizden ayrılmak üzereydik. Tam o anda arkamdan duyduğum sesle Hakan’dan fazla uzaklaşmadan donup kaldım.

Ali Asaf ismimi adeta kükreyerek söyledi. “Mahinev!”

Hakan’dan uzaklaştığımda arkamı döndüm. Kaan ve Ayşe el ele karşımda duruyordu. Hemen yanlarında Bahar ve Selim vardı. Hepsinin gözlerinde ufak bir panik gördüğüme yemin edebilirdim ve bu paniğe sebep olan adam da tam önlerinde duruyordu.

Gözlerindeki öfke kıvılcımları bir bende bir Hakan’ın üzerinde gezindi. Sinirini bana yönlendirmeden önce Bahar’a döndü. “Sen ondan mı aramadın yemeğe gelmesi için?”

Bahar’ın gözleri panikle irileşti. Başımı iki yana salladım. “Ne alakası var?” dese de sesinden yalan söylediğini en azından Selim ve ben anlamıştık.

Ali Asaf yeniden bize döndü ve hızlı adımlarla üzerimize doğru geldiğini gördüğümde Hakan’ın önüne doğru geçip aralarına girdim. Ali Asaf beni görünce gözlerini kıstı ve tam önümde aniden durdu.

“Ne işin var senin bu adamla?”

Dişlerimi sıkarak yüzüne baktım. “Sana ne?”

Damarına basmak için doğru bir zaman değildi belki ama bana hesap sormaya hakkı yoktu. Her ne kadar Hakan’ı bu olaya dahil etmek istemesem de şu an karşıda duran adamın tavrı gözüme perde indiriyordu adeta.

“Mahinev!” derken dişlerini sıktı.

“Bence biraz sakın olalım,” diyen Selim’in arkasından Hakan konuştu. “Bir konuşalım,” diye başladığı cümlesi Ali Asaf’ın üzerine atılmasıyla yarıda kaldı.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni aradan çekmiş, Hakan’ı yakasından tutmuştu bile. Adamın yüzüne yumruk attığı anda ağzımdan bir çığlık kaçtı. Selim ve Kaan, onları ayırmak için bize doğru koşturdular ama artık çok geçti. Hakan, Ali Asaf’a karşılık vererek bir yumruk attı ve daha önce yarası olan kaşına denk geldiği anda kaşı yeniden patladı.

“Bir dinle önce,” diyen Hakan, ondan uzaklaşan Ali Asaf’a baktı. İkisi de nefes nefese burnundan soluyordu ama ikisi arasındaki tek fark Ali Asaf’ın gözlerindeki öfkeydi.

“Ne dinleyeceğim lan ben seni!” diyerek yeniden adamın yakasına yapıştı. “Kaç kere konuştum seninle, sevdiğim kadın senin yanında dikkat et diye kaç kere uyardım. Sana emanet ettim lan ben! Böyle mi konuştuk seninle?”

Hayretle ikisi arasında geçen konuşmayı dinlerken tenim buz gibi oldu. “Ne?” dediğim anda ikisinin de bakışları bana döndü.

Hakan özür diler gibi yüzüme baktığında nefesim tekledi. Bakışlarından Ali Asaf’ın doğru söylediğini anlamıştım. Hakan, “Özür dilerim,” diye fısıldadığında hayretle başımı iki yana salladım. En azından biri pişman olmuştu yaptığına. “Bunu sonra konuşacağız,” diyerek karşılık verdim ve o da kabullenerek başını salladı. Bana doğru bir adım attığında Ali Asaf aramıza girmeye çalıştı fakat Selim çoktan önüne geçmişti.

“Abi bıraksana beni!” diye bağırdı. Selim, “Sen iyice yoldan çıktın, şu haline bak,” dese de Ali Asaf onu dinlemedi.

“Çıktım amına koyayım, çıktım.” Avazı çıktığı kadar bağırınca gözlerimi kapattım. Yanından geçip Hakan’a baktım. Dudağının kenarında hafif bir kızarıklıktan başka bir şey yoktu. Burada büyük zararı alan Ali Asaf’tı fakat hak etmediğini söyleyemezdim.

“Özür dilerim,” dedim Hakan’a. Ona kırgın olsam da bu şu an yaşanan şeyleri hak ettiği anlamına gelmiyordu.

“Asıl ben özür dilerim.”

Başımı eğerek, “Sen git, yarın konuşuruz olur mu?” diye sordum.

Yanımdan geçip arabasına doğru giderken o da ufak bir baş selamı verdi. Sessizce arabasının uzaklaşmasını bekledim. Hakan gittiğinde göğsümde patlamaya hazır bir öfke bulutu oluştu.

“Sen,” dedim karşımda kaşı kanayan adama bakarak. “Sen ne hakla böyle bir şey yaparsın?” Hem şu andan hem de az önce öğrendiğim konudan bahsediyordum.

“Asıl sen bunu nasıl yaparsın?”

Hayretle gözlerim büyüdü. “Sen ciddi misin? Ya sen kimsin de benden hesap soruyorsun?”

“Dün gece öpüştüğün adamım!” Dişlerini sıkarak söylediği kelimeleri duyunca iyice tepem attı. Herkesin nefesini tutarak bizi izlediğinin farkındaydım. Etrafıma bakınıp kafasına geçirecek bir şeyler aradım ama bulamayınca son çare ayağımdaki spor ayakkabımın tekini çıkardım ve kafasını hedef alarak ona fırlattım.

Ali Asaf yan döndü ve ayakkabım omzuna sertçe çarparak yere düştü. Hırsımı alamadığım için üzerine yürüdüm. Bahar yanıma gelip bana engel olmaya çalıştı ama içimde dolup taşan öfke o kadar büyüktü ki gözlerim yaşardı.

“Seni geberteceğim, nefret ediyorum senden!”

Bağırarak söylediğim kelimeler sessiz sokakta yankılandı. Ali Asaf kısa bir an için duraksadı ama sonra öfkemi daha da körüklemek ister gibi üzerime geldi.

“Nefret et!” dedi kabullenerek. Öyle yüksek sesle bağırdı ki birileri bizi duymadıysa şansımıza olacaktı.

“Bağırma!” dedim dişlerimi sıkarak.

“Bağırırım! Hatta sen bağır. Hadi benden ne kadar nefret ettiğini bağır da herkes duysun. O kadar nefret ediyorsun ki başkalarıyla görüşüyorsun.”

“Kapat çeneni!”

Selim, “Abi hadi-” dese de Ali Asaf durmadı.

“Bırak, Selim!” dedi bağırmaya devam ederek. “Mahinev benden ne kadar nefret ettiğini duyuracak cümle aleme.”

“Sus artık.”

“Ne oldu? İstedğin bu değil mi? Doğru olan bu değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Seni daha fazla dinlemeyeceğim,” deyip arkamı döndüm ama Ali Asaf yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Söyle hadi, herkes bilsin. Mahinev benden nefret ediyor!”

Bağırarak konuşmaya devam edince daha fazla dayanamadım. Yanına gidip kolundan tuttum ve onu ittirerek yürüttüm. “Yürü geri zekâlı! Bu yaptıklarının hesabını vereceksin.”

Arkamda kalan ayakkabıma uzanıp aldım ve ayağıma giydim. Suçlu bir çocuk gibi beni bekleyen adama ilerlediğimde dört çift şaşkın göz bizi izledi. Hiçbiri tek kelime etmedi. Ali Asaf, önüne geçip hızlı adımlarla yürürken beni takip etti.

Evinin önüne geldiğimde beni geçip kapısını açmasını bekledim. Sessizce beklediğim şeyi yaptığında hemen arkasından evin içine girdim.

Üzerimdeki ceketı çıkarıp koltuğa fırlattım. Arkamda duran adama dönmeden önce elimi boğazıma götürüp sakinleşmek için ovaladım.

Ali Asaf’a doğru döndüğümde o da ceketini çıkarmıştı. Kaşından sızan kan yanağına doğru akıp kurumuştı. “Şu haline bak,” dedim kaşını işaret ederek. “Sen böyle bir adam mısın?”

“Evet, böyle bir adamım,” dedi tereddüt etmeden. Yanımdan geçip banyoya doğru gitti. Su sesi geldiğinde yüzündeki kanı temizlediğini anladım.

Kısa süre sonra da ellerinde bir havluyla banyodan çıktı.

“Senin derdin ne? Bak Ali Asaf, benim de bir sabrım var!”

“Aynı şekilde,” diyerek homurdandı.

Başımı sinirle geriye attım. “Ya sen delirdin mi? Senin benim üzerimde hiçbir hakkın yok, anlamıyor musun? Sen bana hesap soramazsın, sen bana karışamazsın. Bunu sana kaç kere söylemem gerek?”

Öfkeyle üzerime doğru gelip karşımda durdu. “İstediğin kadar söyle. Sen bunları bana bin kere söyleyen de ikimiz de bunların gerçek olmadığını biliyoruz.”

Ondan uzaklaşmak için bir adım geri gittim fakat elini belime sararak beni olduğum yerde tuttu.

“Bırak,” dedim uzaklaşmaya çalışarak.

“Artık bırakamam anlamıyor musun? Bir daha bırakamam. Dün gecedan sonra bırakamam.”

“Saçmalıyorsun,” dedim. “Dün gece bir hataydı bunu sen de biliyorsun.”

“O adamla neden görüştün?”

“Seni ilgilendirmez.”

“Mahinev, beni zorlama. Çok zor dayanıyorum... Her şeye çok zor dayandım.”

Başımı geriye atıp yüzüne baktım. Bana o kadar yakındı ki yüzüne bakmak için başımı geriye atmak zorunda kalmıştım. Belimdeki elini sıktı. Diğer elini yüzüme kaldırıp boğazımı kavrandığında başparmağıyla çenemi okşadı. Beni olduğum yerde sabit tutarken zorla yutkundum.

“Benden nefret ettiğini söyle,” diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

“Senden nefret ediyorum,” dedim tereddüt bile etmeden.

Boğazımda duran eli hafifçe sıkılaştığında kalbim deli gibi atmaya başladı. Dudaklarını dudaklarıma yakınlaştırdı fakat dokunmadan yeniden aynı kelimeleri söyledi. “Benden nefret ettiğini söyle.”

Bu sefer tereddüt ettim. Kısa bir andı ama yine de duraksamıştım. “Senden nefret ediyorum.”

Aynı şeyi benden bir daha isterse yapabileceğimden emin değildim. Fakat Ali Asaf tekrar etmemi beklemedi.

Fısıldayarak, “Güzel,” dedi ağzıma doğru. Sert solukları dudaklarımı okşadı. “Bu gece ben de senden ediyorum. İlk kez nefret ediyorum.”

“İyi,” dedim sadece. Nedenini sormadım. Sormak istemedim. Gözlerim onunkilere kenetlendi. Bakışlarımız buluştu. Yüzündeki ifade beni afallatınca göğsüm hızlı nefeslerle inip kalktı.

Ali Asaf yutkundu. Boğazının hareket edişini nefes bile almadan izledim. Gerginlikten kaskatı kesilmiş bir halde kollarının arasında dururken kalbim deliye dönmüştü.

Bir saniye geçti. Aramızda sadece nefes seslerimiz yankılandı ve tıpkı dün gecenin tekrarı gibi aynı anda hareket ettik.

Bedenlerimiz birbirine karışmak ister gibi çarpıştı.

Elleri aynı anda her yerimdeydi, tıpkı benim ellerimin olduğu gibi. Dudaklarımız dün gecenin yetersizliğini vurgulamak ister gibi

birbirine yapıştı. Göğsüm o kadar sıkı bir şekilde onunkine çarptı ki kalp atışlarını kendi göğsümün içinde hissettim.

Nefes nefese geri çekildim. Bana birkaç saniye süre verdiğinde, “Senden nefret ediyorum,” dedim yeniden.

Bu sefer sadece, “Biliyorum,” dedi. Dili hırsıyla yeniden benimki- ne dolandı. Dişleri dudaklarımı sıyırıp geçtiğinde ağzının içine doğru inledim ve Ali Asaf dudaklarımın arasından kaçan sesi yuttu. Dudaklarımı sertçe emdiği sırada sırtım duvara çarptı. Ne zaman hareket ettiğimizi anlamadım bile. Bedenini üzerime bastırıp beni duvarla arasına sıkıştırdığında kanım sıvı bir ateş gibi kaynadı.

Ellerimi uzatıp üzerindeki tişörtü çekiştirdim. Ali Asaf, dudakları hâlâ üzerimdeyken ince kazağını çekti ve sadece başından çıkarırken benden uzaklaştı.

Aklını yitirmiş bir adam gibi yeniden üzerime saldırdığında karşı koyamadım. Ellerim sıcak teninde gezindi. Vücudunun her noktasına dokunup hissederken boğazımdan bir hıçkırık kaçtı.

Ali Asaf beni duvarla arasından çıkararak geri geri yürütürken, üzerimdeki ince kazağı hızla çıkarıp fırlattı. Elleri pantolonumun düğmesine uzanıp sertçe asılarak çekti. Düğmeler açıldığı anda bir saniye bile beklemeden elini iç çamaşırlarımın içine kaydırıp ve alev gibi yanan parmaklarıyla ıslaklığıma dokundu.

Ağzından kaçan derin bir inleme aramızda yankılandı. Ali Asaf elini olduğu yerde tutarken, ortaparmağının ucunu ıslaklığıma yayarak içime kaydırduğunda dizlerim titredi. Eğer eli orada olmasa yere yığılacaktım.

Parmağının ucu biraz daha içeri kaydıp ve kolunu yukarı çekip tamamen içime girene kadar bastırdı. Boğazından kaçan hırıltılı bir inleme aramızda yankılandı ve aniden beni koltuğa sırtüstü yatırdı. Bacaklarım koltuktan aşağı sarkarken sırtım koltuğa yaslandı. Başımı kaldırıp dizlerinin üzerine çökmüş, bacaklarımın arasında duran adama baktım. Pantolonumu belinden tutup sertçe aşağı çektiğinde karşısında sutyen ve külotumla kaldım. Bacaklarımdan çekip alırken pantolonla bir çoraplarımdan da kurtuldu.

Gözleri çıplak tenimi yakarak üzerimde dolaştı. Nefesleri o kadar hızlandı ki bir an için kalbi duracak sandım.

.. Elini karnımdan göğsüme doğru okşayarak kaydırduğında göğsüm yükseldi. Bir göğsümü avucunun içine aldı ve sutyenimden taşan kısımda parmaklarını gezdirdi.

Bacaklarımı sımsıkı kapatmak istedim. Arasında duran Ali Asaf başını aşağı eğdi ve iç çamaşırimdan belli olan ıslaklığıma baktı.

Dudaklarının arasından kaçan boğuk inleme sesiyle bacaklarımın arası kasıldı. İki elini birden iç çamaşırimın iki yanına getirip parmaklarını kenarlarına taktı.

Ellerimi ellerinin üzerine koyup onu durdurdum. Sesimi bulmaya çalışarak birkaç kere yutkundum. "Bunu yaparsan," deyip duraksadım, yutkunup yeniden cümlemi toparladım. "Bunu yaparsak sadece senden değil kendimden de nefret edeceğim."

Ali Asaf kısacık bir süre durup yüzüme baktı. Bakışlarındaki değişimi de o anda gördüm. Asla geri adım atmayacaktı.

"Zaten benden nefret ediyorsun," derken dudaklarını yaladı. "Buna değer."

Ve bir saniye bile beklemeden dudaklarını üzerimde hissettim.

21. BÖLÜM

Konuşmuyor, anlatmıyor diye hissetmiyor sanmayın.

Kimisi içine atar çığlıklarını

- Cemal Süreya

Affetmedim Kendimi - Taner

Ali Asaf

Banyodaki aynada kendi yüzüme bakarken olduğum durumdan nefret ettim. Bana o güzel gözlerinde parlayan öfkeyle *sen böyle bir adam mısın*, diye sorduğunda evet demiştim ama gerçekten böyle hissetmiyordum.

Düştüğüm bu durumdan nefret ediyordum. Verdiğim kararlardan, vermek zorunda olduğum kararların hepsinden her bir hüçreme nefret ediyordum. Kendimi düşünmeyi çoktan bırakmışım zaten ama sevdiğim kadını bu kadar yıpratıyor olmak canımı çok yakıyordu.

Kaşımdaki sızmış kanı temizleyip elimi ve yüzümü yıkadım. Bu banyodan çıktığım anda Mahinev'den özür dileyecek ve ona kendimi açıklamak için elimden geleni yapacaktım.

Benden nefret etmekte haklıydı fakat bu canımı deli gibi yakmadığı anlamına gelmiyordu. Benden nefret ettiğini söyleyen sesini kafamın içinde tekrar tekrar duyuyordum.

Başımı iki yana sallayıp kendimi toparlamaya çalıştım ve elimdeki koyu renk havluyla banyodan çıktım.

Fakat salona girdiğim anda Mahinev aniden konuşmaya başladığında içeride aldığım kararların hepsi yerle bir oldu. İçimdeki acıyla kıvranan boşluk, kalbimin paramparça olduğu anlar... hepsinin yerini tıpkı karşımdaki kadının içinde taşan aynı öfke aldı.

Ellerini beline koyup sinirli nefesler eşliğinde, "Senin derdin ne? Bak Ali Asaf benim de bir sabrım var!" dedi.

Homurdanarak ona doğru döndüm. "Aynı şekilde!"

Bu tavrımdan hoşnut olmadığını belli edercesine başını getiye anp, bir süre nefeslendikten sonra bana döndü.

“Ya sen delirdin mi? Senin benim üzerimde hiçbir hakkın yok anlamıyor musun? Sen bana hesap soramazsın, sen bana karışamazsın. Bunu sana kaç kere söylemem gerek?”

Söylediği her bir kelime bir ok gibi bedenimin her zerresine saplandı. İçten içe kanadığımı hissediyordum. Haklı olduğunu biliyordum fakat öfkem beni ele geçirirken gözüm hiçbir şey görmedi. Benden nefret mi etmek istiyordu? Pekâlâ, alacağım tek şey buysa eğer o zaman ondan gelecek öfkeyi kabul edecektim.

Burnumdan soluyarak üzerine doğru yürüyüp tam karşısında durdum. “İstediğin kadar söyle. Sen bunları bana bin kere söylesen de ikimiz de bunların gerçek olmadığını biliyoruz.”

Hayretle gözlerime bakarken nefesleri hızlandı. Benden uzaklaşmak için bir adım geri gitmeye çalıştı ama elimi ince beline sararak onu olduğu yerde tuttum.

Ona bu kadar yakın olmak kalbimi olduğu kadar bedenimi de harekete geçirdi. Fısıldayarak, “Bırak,” derken yeniden uzaklaşmaya çalıştı ama kollarımı sıkarak ona hareket edecek alan bırakmadım.

“Artık bırakamam anlamıyor musun? Bir daha bırakamam. Dün gecedен sonra bırakamam.”

Nasıl yaşadıklarımızı görmezden gelebiliyordu? Dudaklarım onun tatlı tadını bunca zaman sonra almışken kendimi tutmamı nasıl bekliyordu. Nasıl uzak durabiliyordu? Ben ondan kopamıyorken onun bunu başarması öfkemi alevlendirdi.

“Saçmalıyorsun,” dedi tereddüt etmeden. “Dün gece bir hataydı bunu sen de biliyorsun.”

Hata mıydı? Siktiğimin hatası falan değildi!

Hızla, “O adamla neden görüştün?” dedim.

Tereddüt etmeden cevap verdi. “Seni ilgilendirmez.”

Dişlerimi sıkarken çenemin ağrıdığını hissettim. “Mahinev, beni zorlama. Çok zor dayanıyorum... Her şeye çok zor dayandım.”

Gözlerini kısıp başını geriye atarken yüzüme baktı. Bu kadar yakınken kokusunu almak boğazımın kurummasına sebep oldu. Ona o kadar açtım ki... Yutkunarak boğazımı ıslatmaya çalıştım. Belinde duran elim istemsizce tenini sıktı. Diğer elimi yüzüne kaldırıp boğazıyla

çenesinin arasındaki o noktayı kavradığımda başparmağımla çenesini okşadım. Değişen nefesi beni alev alev yakıyordu.

“Benden nefret ettiğini söyle,” diye fısıldadım.

Tereddüt bile etmeden, “Senden nefret ediyorum,” dedi.

Boğazını kavrayan elim sıkılaştı. Dudaklarımı yalayıp ona doğru yaklaştım. Canımın acısını kırbaçlamak ister gibi dişlerimi sıkarak ondan aynı kelimeleri duymak için zorladım. “Benden nefret ettiğini söyle.”

Sesimin titremesine engel olamadan söylediğim kelimeleri duyunca kısa bir süre durdu. Fakat yine de geri adım atmadı. “Senden nefret ediyorum.”

Dudaklarından dökülen her bir kelime beni yerle bir etmeye yetti.

Kabul edecektim. Ondan alacağım tek duygu nefretse seve seve kabul edecektim. Kendi sonumu getiriyordum ama umurumda değildi.

Dudaklarına doğru eğildim ve fısıldayarak, “Güzel,” dediğimde bir an için afalladı. Sert soluklarımız birbirine karıştı. “Bu gece ben de senden ediyorum. İlk kez nefret ediyorum.”

Ne yapmaya çalıştığımı anlar gibi kısa bir süre bekledi. “İyi,” dediğinde sertçe yutkundum.

Kısa bir süre gözleri önce dudaklarıma oradan da boğazıma kayd. Beni izlerken bakışlarındaki nefrete karışan özlemi gizlemeye engel olamadı.

Kısacık bir süre geçti. Nefes seslerimiz sessiz odada yankılandı. Onun için geberiyordum adeta ve daha fazla dayanamadım.

Aynı anda birbirimize doğru saldırdık. Hangimiz önce hareket etti farkında değildim. Umurumda da değildi zaten. Ellerim her yerine dokumaya çalışırken bana aynı sabırsızlıkla karşılık verdi. Dudaklarım onu içime hapsedmek ister gibi saldırganlaştı.

Hızla kendini geri çektiğinde hızlı soluklarım arasında nefeslenmeye çalıştım.

Nefes nefese, aramızdaki durumu netleştirmek ister gibi, “Senden nefret ediyorum,” dedi.

“Biliyorum.”

Dudaklarımı yeniden ağzına yapıştırdım. Dişlerim altdudağını sıyırıp geçerken ağzımın içinde kaybolan inlemesini yuttum. Sırtını duvara yasladığımda bedenimi üzerine bastırdım.

İnce parmaklar üzerimdeki ince kazağa asıldığında ona yardımcı olarak tek seferde çıkarıp attım. Delirmiş bir adam gibi aynı hızla ona yaklaştım ve ellerimi her yerinde gezdirdim. Daha fazla bekleyemeyecektim. Üzerindeki kazağı hızla çekip çıkardım. Onu koltuğa doğru ilerletirken pantolonun düğmesine sertçe asıldım ve yarattığım boşluktan içeri elimi sokup ona dokundun.

Siktir!

Parmaklarıma bulaşan ıslaklığı hissettiğim anda boşalmamak için kendimi sıkmak zorunda kaldım. Ona dokunmamla birlikte sesli bir inleme aramızda yankılandı. Sesin hangimizden çıktığı hakkında bir fikrim yoktu. Belki de aynı anda inlemiştik. Elimini hareket ettirip ıslaklığında kayarak içine girdiğimde göğsümden adete kükremeye benzer bir ses çıktı.

Parmağım biraz daha içeri girdi. Sıcaklığı ve ıslaklığı beni sımsıkı sararken boğazım kurudu. Daha fazla dayanamayacaktım.

Hızla onu hareket ettirip koltuğa sırtüstü yatırdım. Bacaklarının arasına girip dizlerimin üzerine çöktüğümde gözlerimiz buluştu. Gözlerimi ondan ayırmadan ellerimi uzatıp pantolonunu belinden aşağı çektim. Karşımda açık pembe sutyen ve külotuyla kaldığında gözlerimi her bir zerresini ezberlemek ister gibi üzerinde dolaştırdım. Artık nefes nefeseydim...

Elimi karnından yukarı sertleşen göğüs uçlarına doğru kaydurdım ve sutyeninden taşan beyaz tenine dokundum. Bacak kaslarının sıkılaştığını hissettiğimde gözlerim aşağı kaydı. Ağzımın hizasında parlayan ıslaklık karşısında neredeyse kalpten gidecektim.

Daha fazla dayanamadım. Ellerimi ince kumaşın kenarlarına uzatıp tuttum. Tam çıkaracakken elimi tutup beni durdurdu. “Bunu yaparsan,” dedi ve biraz durup bekledi. “Bunu yaparsak sadece senden değil kendimden de nefret edeceğim.”

Cümlesini tamamladığında göz göze gelip bir süre öyle kaldık. İçimdeki yangını söndürmenin bir yolu yoktu. Ben ondan gelecek ufacak bir kırmıya razı olacak durumdayken geri adım atacak kadar dirayetli değildim.

“Zaten benden nefret ediyorsun,” dedim. “Buna değer.”

Nefesi kesilirken daha fazla beklemedim. Dudaklarımı arzusuyla ıslanan ince külotunun üzerine bastırduğım da dudakları aralandı ve hıçkırığa benzer bir ses çıkardı. Hem zevkle hem de korkuyla karışık sesini yakaladım. Ağzımı tenine bastırıp dudaklarımı araladım, dilimi düzleştirip onu çamaşırının üzerinden aşağıdan yukarıya yaladım. Karşılığında aldığım derin inleme her şeye değerdi.

Dudaklarım onu tatmaya devam ederken ellerimi yukarı uzatıp sutyenini aşağı çekerek iki göğsünü de açığa çıkarttım. Parmaklarım sertleşen göğüs uçlarını bulup sıkıştırdı. Mahinev bu hareketimle istemsizce kalçasını ağzıma doğru ittiğinde başımı geri çektim. Başımı kaldırıp kızaran yanaklarına ve baygınlaşan gözlerine baktım. Mahinev yerinde doğruldu. Kısa bir süre nefes nefese gözlerimin içine baktıktan sonra ellerini kaldırıp sutyeninin askılarını indirdi. Arkasına uzanıp ufak kopçayı açtığı anda sutyen ikimizin arasına, onun karnına doğru düştü.

“Bu bir kere olacak,” dedi acı çeker gibi. Şu an onunla tartışmanın zamanı olmadığını bilecek kadar aklım başımdaydı. Başımı bir kere aşağı doğru eğip onu onayladım. Bacaklarını biraz daha aralayıp bana doğru yaklaştı. Islaklığı karnıma değerken hafifçe bana sürtündü. Başımı aşağı eğip o noktaya bakmak istediğimde Mahinev elini çeneme koyarak beni durdurdu. Tek eliyle aramızda sıkışan sutyeni çekip aldı ve kendini bana yaslarken dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ben dizlerimin üzerinde, o da koltuktayken bacaklarını iki yanıma açıp beni kendine bastırdı.

Öpüşmemiz hem vahşi hem de kırgınlık doluydu. Özlemim her yanımdan taşıyor onu etkisi altına alıyordu fakat her şeyden önce yılların hasreti aramızda yankılanmıştı. Bir kereyle dineceğini düşünecek kadar aptal değildik ikimiz de.

Elimi körlemesine aşağı indirip iç çamaşırını kenarlarından tutup çektim. Tek bacağını yukarı kaldırıp iç çamaşırını çıkardım fakat diğeri çıkarmakla uğraşmadım. Islanan kadınlığımı karnımın alt kısmında hissettikçe aklımı yitirecek gibi oluyordum. O ıslaklığı dudaklarımda hissediyordum. Daha fazla beklemeden dudaklarımı onun dudaklarından ayırdım. Elimini birini uzun saçlarına dolayıp başını geriye doğru yatırıp boynunu açığa çıkardım.

Önce dudaklarımı, hemen ardından da dilimi sıcak teninde dolaştırdım. Kulağından boynuna doğru ıslak bir yol çizerek yalarken başını geriye attı. Elime doladığım saçlarına asılırken boynu iyice gerilerek bana daha fazla alan tanıdı.

Burnumu orada gezdirip kokusunu içime çektim. “Mahinev,” dedim kendimden geçercesine. Başını iki yana sallamaya çalıştı fakat avucuma dolanan parmaklarım yüzünden hareket edemedi.

“Konuşmak yok,” derken gözlerini yumdu. Nedense bu beni daha da çıldırttı.

“Aç gözlerini,” dedim sinirle. Mahinev beni dinlemeden bedenini bana daha fazla bastırdı ama zorlanarak da olsa kendimi geri çektim.

Kulağının altına dudaklarımı bastırdım ve hemen arkasından dişlerimi tenine sapladım. Acıyla irkilip nefesini tuttu. “Gözlerini aç, sana kimin dokunduğunu görmeni istiyorum.”

“Haddini aşıyorsun,” dediğinde yüzüne baktım. Hâlâ gözleri kapalıydı.

“Nefret ettiğin adamla seviştiğini görmekten mi utanıyorsun?” Sesiz kalınca devam ettim. “Kabul et. Ne kadar nefret edersen et seni bu hale ben getirdim.”

Elimi aşağı kaydırıp bacağına birini iyice araladım ve beklemeden ortaparmağımı içine soktum.

Ani saldırım karşısında bağırdı. “Ah,” dediğinde dudaklarımı ağzına kapatıp sesi yuttum. Parmağım hareketsizce onun sıcaklığında beklediğinde Mahinev kalçasını hareket ettirip kıvrandı fakat onu olduğu yerde tuttum.

“Hareket et,” dedi dişlerini sıkarak. Dudaklarımı yanağına yaklaştırıp başımı iki yana salladım. “Aç gözlerini,” dedim yeniden. “Beni ne hale getirdiğini izle istiyorum. Nefret ediyorsun ya benden, bu gece ben de senden nefret ediyorum.”

Usluca gözlerini araladı. Islanan kirpiklerine, kızaran yanaklarına baktım. Gözlerimin içine baktığında parmağımı dışarı çektim ve yeniden içine sertçe bastırdım. Dudaklarının arasından kaçan inlemeyle gözkapakları ağırlaştı.

Dudaklarımı sertçe dudaklarına bastırıp soluklarını yuttum. Boyundan aşağı kayıp kızaran göğüslerine indim. Bir elim içine girip

çıkmaya devam ederken saçlarında duran elimi çektim ve göğsünün birini avuçlayıp dudaklarıma doğru kaldırdım. Sertleşen meme ucunu dişlerimin arasına aldığımda acıyla tısladı fakat hemen dudaklarımı hassas derinin etrafına sardım. Ağzımın içine yerleşen tomurcuğu dilimle okşayarak yaladım ve sonra hayatım buna bağılıymışçasına emdim.

Mahinev tereddüt ederek hareket etti. Elinin birini saçlarımdan arkasına, enseme doğru kaydırıp ve oradaki kısa tutamlara asılarak beni kendine doğru çekerken kendini ağzıma bastırdı. Hareket eden elime doğru karşılık vererek kalçalarını usulca salladı. Islaklığının çıkardığı sesi duyunca aletim sertleşti.

Başımı geri çekip diğer göğsüne doğru ilerleyeceğim sırada ensem-den tutup başımı ona bakmam için kaldırdı. Alnını benimkine yasladığında sıklaşan nefesi dudaklarıma çarptı.

“Ali Asaf, ben...” cümlesine devam edemedi. Elime doğru hızlandıkça omuzlarımda duran parmakları kasıldı.

“Boşalacaksın,” dediğimde başını hızla aşağı yukarı salladı.

“Ama böyle olmasına izin vermeyeceğim.”

Cümlem bittiği anda parmağımı geri çektim. Mahinev, “Ne?” derken bir saniye bile beklemedim. Dizlerimin üzerine oturdum ve bir bacağına omzuma atarken onu biraz daha kendime doğru çektim. Dudaklarımı sızan ıslaklığına bastırduğım anda ağzından derin bir çığlık kaçtı.

Dilimin içine girmesiyle ikimiz de aynı anda inledik. Dilimin üzerinde patlayan tadıyla kendimden geçtim. Dudaklarından dökülen inlemeler beni çıldırtmaya yetti. Bir elimle sakince bacaklarını okşarken diğer yandan ağzım onu mahvetmek ister gibi yiyip bitirdi. İki eli birden saçlarına asıldı. Hazır olduğunu biliyordum artık. İçine girmek için çıldırıyordum ama onun bir kere ağzıma boşalması için kendime hâkim olmak zorundaydım.

Tam o anda Mahinev adımı inledi. İsmimin onun ağzından böyle şehvetle dökülmesiyle kendimden geçtim. Dilimle ileri geri onu yalar-ken dudaklarımı tenine kapattım ve şişmiş tenini istikrarlı bir şekilde emdim. Kendinden geçercesine zevkle inlediğinde saçlarıma asıldı, titreyen bacaklarını kasarak kalçasını ağzıma doğru kaldırdı ve sarsılarak boşaldı.

Rahatlayana kadar dudaklarımı sakince teninde gezdirmeye devam ettim. Titreyen elleri koltuğa sımsıkı yapıştı ve sırtını geriye yasladı. Dudaklarımı teninden çekmem için elini uzatıp başımı tuttu.

“Yeter,” derken göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Başımı bacaklarının arasından çekip karnına bir öpücük kondurdum. Dağılmış saçları, kızaran yanakları ve baygın gözleriyle karşımda duran kadını izledim. Her günümü böyle geçirme ihtimalim olduğunu bilmek geçmişim için kahrolmama yetiyordu.

Ellerimi kalçalarının altından geçirip onu kucağıma aldığımda başını omzuma yaslayıp kollarını da boynuma sardı. Salondan geçip yatak odama doğru ilerlerken gözlerini bir kez bile açmadı. Odadan içeri girdiğimde kucağımda aniden gerildiğini hissettim.

“Burası olmaz,” dedi başını iki yana sallayarak. Onu dinlemeden yatağıma götürdüm ve üzerine bıraktığımda sanki ateşe atmışım gibi yerinde sıçrayıp kaçmak istedi.

Dizlerimin üzerinde ilerleyip üzerine çıktım. Bacaklarımı iki yanında açıp ellerini başının üzerine sabidediğimde ıslak gözlerle bana baktı. “Çıkar beni bu odadan,” diye bağırdı. “Burada olmaz. Eğer hemen beni bırakmazsan bu iş şimdi burada bitecek.”

“Öyle mi?” diye sordum. Dudaklarım kulağına doğru inerken altımda kıvrandı. “Mahinev, sakın ol.”

Yeniden, “Bırak beni,” derken daha çok debelendi. “Senden öyle nefret ediyorum ki...”

“Biliyorum,” dedim kabullenerek. “Benden nefret ediyorsun, anladım.”

Hıçkırıkla karışık bir nefes aldı. “Bu oda, bu yatak... olmaz diyorum! Bana bunu yapma!”

İki elini tek elime sarıp başının üzerine sabitledim ve diğeriyle çenesini tuttum. Bana bakması için çevirerek olduğu yerde sabitledim.

“Bu odaya kimse girmedi. Bu yatakta benden başka kimse uyumadı.” Fısıldayarak söylediğim kelimelerle donup kaldı.

Kaşlarını çatarak, “Ne saçmalıyorsun sen? Dalga mı ge-”

“Şşt...” Araya girerek onu susturdum. “Sana hiç yalan söylemedim. Belki sessiz kaldım, kalmak zorunda bırakıldım ama ben sana hiç yalan söylemedim, Mahinev.”

“Ama bu... bu nasıl?”

Daha fazla konuşmak istemedim. Dudaklarımı onunkilere bastırıp geri kalan her şeyi yok ettim. Öpücüğümle rahatladığım hissettiğimde geri çekildim. Dizlerimin üzerinde dururken pantolonumun düğmelerini çözdüm. Üzerinden kalkıp yatağın kenarında dikilirken iç çamaşırımı ve pantolonumu aynı anda çıkarıp yere attım. Üzerimdeki her şeyden kurtulup çıtır çıtır karşısında durduğumda çekinmeden gözlerini üzerimde gezdirdi.

Bir dizimi yatağa koyup ona doğru ilerledim. Bacaklarının arasına geldiğimde iki elimle dizlerini kavradım ve bacaklarını iki yana ayırdım. Dizlerimi genişçe açarak ona iyice yaklaştım. Sertliğim onun sıcaklığına dayandığında ikimiz de inledik. Elimi ona doğru uzatarak elini bana vermesini işaret ettim. Parmakları benimkileri bulduğunda sımsıkı ve sertleşen aletimin üzerine bastırıp gözlerimi kapattım. Parmaklarımı parmaklarının üzerine kapatıp onun elini yönlendirerek ileri geri birkaç kere hareket ettim.

Eğer buna devam edersem anında boşalacaktım ama lanet olsun, hissettiğim şey o kadar güzeldi ki uzaklaşmak canımı yakıyordu. İstemeyerek de olsa elinden uzaklaşıp kendimi yeniden konumlandırımdım. Sertliğimi bacaklarının arasında ileri geri hareket ettirdikten sonra sadece ucunu içine soktum.

“Kahretsin,” diye inlerken aynı anda Mahinev, “Ah!” diye bağırdı.

Yavaş yavaş kendimi içine iterken elimi uzatıp yatak başlığına tutundum. Tek yapmak istediğim aklını yitirmiş bir adam gibi kendimi onun içine gömmekti.

Mahinev, “Tutma kendini,” diye fısıldadı. “Bunu birbirimizi sevdiğimiz için yapmıyoruz unutma.”

Söylediği şeyle gözlerimi sımsıkı yumdum. Öfkeden gözümün dönmesini mi istiyordu? “Öyle mi?” dedim dişlerimi sıkarak. Başını geriye atıp bana baktı.

“Öyle.”

Yatağı tutan parmaklarım sıkılaştı ve hiç beklemeden kendimi sertçe içine ittim. Dizlerimi daha geniş açarak bacaklarını iki yana ayırdım ve kalçalarım topuklarıma değene kadar geri gidip oturdum.

İki elimle birden onu belinden kavradım. Geri çekilip içine yeniden sertçe girdiğimde aynı anda belinden tutup onu sertleşen aletimin üzerine çektim. Acıyla karışık bir çığlık attığında elleri altındaki çarşafı sımsıkı tuttu.

“Böyle istiyorsun değil mi?” diye sordum. İçine hızlı hareketlerle girip çıkarken bedenlerimizin çarpma sesi odada yankılandı. “Bunu istiyorsun!”

İnat ederek, “Evet!” diye bağırdı.

Çığlığının arkasından içine öyle sert girdim ki ikimiz de aynı anda bağırdık. “Beni sevmiyorsun, benden nefret ediyorsun! Sevmediğin ve nefret ettiğin bir adamın seni böyle-”

“Sakin o cümleleri bitirme!”

Hırıltılı nefeslerimin arasında, içine sertçe girip çıkarken, “Neden?” diye sordum. Cevap vermek istemediğini belli etmek ister gibi başını yana çevirdi.

Ah, sikerim böyle işi!

Aniden içinden çıktım ve onu sertçe tutup çevirdim. Yüzüstü yatağa düştüğünde dağılan saçları her yana yayıldı. İki elimle kalçasından kavradım ve kendime doğru yükselttim. Dizleriyle bacaklarını iki yana ayırdığımda dirseklerinin üzerinde doğrulup dengesini sağlamaya çalıştı fakat belinden bastırarak onu öne doğru eğdim.

Tek elimle bedenini olduğu yerde tutarken diğeriyle kendime dokundum ve yeniden ıslaklığının içine daldım. Kollarımın altında aniden gevşedi.

“İşte böyle,” dedim kendimden geçercesine. İçinde öyle derine girmiştim ki gözlerim kayarak kapandı. Başım geriye düşerken kalçalarına sertçe asıldım.

“Ah, siktir!”

Mahinev ellerini uzatıp yastığı kavradı ve belini soktuğum pozisyonunda tuttu. Kalçalarım sertçe onunkilere çarptı. İçine öyle sert, öyle derin giriyordum ki kendimi sınıra dayanmış gibi hissediyordum.

Ara vermeden hızlıca hareket ettim. Mahinev’in beni sıkıldığını hissettiğim anda hareketlerimi yavaşlattım sadece.

“Lütfen,” dedi kuruyan dudaklarını yalayarak. “Yavaşlama.”

Bunu söylemek onu öldürüyordu biliyordum. Bana lütfen demektense çıplak ayaklarla ateşte yürümeyi tercih ederdi. Parmaklarımı kalçalarının etrafına sıkıca sardım.

“Böyle olsun istedin değil mi? Benim de senden nefret etmemi istiyorsun.” Kendimi geri çekip sertçe içine girdim.

“İstediğin oluyor. Ben yine senin dediğin şeyi yapıyorum,” dedim sinirle.

Tekrar sırtüstü çevirdim. Gözleri odağımı yitirmiş bir şekilde beni buldu. Bacağının birini yukarı kaldırırken hafifçe yan dönmesini sağladım. Dizlerimi yatakta kalan bacağının üzerinden geçirdim ve onu bacaklarımın arasına alarak kendimi içine ittim.

Kaldırdığım bacağından destek alarak içine girip çıkmaya başladığımda gözleri kayarak kapandı.

Aletimi sertçe dibine kadar ittirdim. Dudaklarından yorgun bir çığlık kaçtı. Bacağını geriye ittirip üzerine doğru eğildim. Dudaklarımı onunkilere bastırıp sertçe öptüm. Birbirine çarpan bedenlerimizin sesi beni daha fazla tahrik ederek sertleşmeme sebep oldu. İçinin sıcaklığı ve sıkılığı beni bir kılıf gibi kavrayıp sıkarken dişlerimi altdudağıma geçirdim.

Mahinev’in bedeni titredi. Elleri can havliyle kollarıma yapışırken tırnakları tenime battı. Başını geri atıp titreyerek boşalmaya başladığında ben de daha fazla dayanamadım. Gerçi çekilip içinden çıktım. Sertleşip, şişmiş erkekliği elime alıp ileri geri okşadım ve rahatlamayla birlikte onun kızaran teninin her yerine boşaldım.

Nefes nefese geriye doğru çöktüm. Az önce boşalmış olmama rağmen rahatlamış hissetmiyordum. Gözlerim yatakta dağılmış bir şekilde yatan kadına kaydı. Hâlâ sertçe nefes alıp vererek soluklarını düzene sokmaya çalışıyordu.

Yatağın kenarına kadar gelip orada oturdum. İstediğim bu değildi. Belki birbirimize dokunursak bana olan sevgisini hatırlar diye umut etmiştim. Benim onu nasıl sevdiğimi, neler çektiğimi anlar diye beklemiştim.

Bunca zaman ondan uzak kalmanın beni nasıl yıktığını anlar zannetmiştim fakat şimdi ikimiz de dağılmış haldeydik.

Birbirimizi parçalara ayırmış, o parçaların canına okumuştuk. Daha paramparça olan kalplerimizi toplamın bir yolunu bulamışken, şimdi bedenlerimizi de hırpalamıştık.

Fakat ne olursa olsun daha fazla ondan uzak kalamazdım. Onsuz yeterince yaşamıştım.

“Mahinev,” diye fısıldadığımda yatak hareketlendi. Dönüp üzerini örtmeye çalışan kadına baktım. Çarşafa dolanıp kalkmaya çabalarken uzanıp kolunu tuttum.

“Gitmem gerek,” dedi titreyen sesiyle.

Hızla ayağa kalkıp dolabımdan bir eşofman altı alıp giydim ve onun karşısına geçtim. Çarşafı göğsüne dolamış, bacaklarını yatağımdan aşağı sarkıtmıştı. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

“Gitme,” dedim yalvarır gibi. Başını iki yana salladı ama dudaklarının titremesine engel olamadı. “Benden seni bırakmamı isteme Mahinev, yalvarırım.”

“Sen beni zaten bıraktın,” derken hıçkırdı. “O zaman neden bana gitme demedin ki?”

Ellerimi uzatıp ellerini tuttum. “O zaman mecburdum,” dedim kabul ederek. “Yapmam gerekeni yaptım. Herkes için yapmam gerekeni yaptım, Mahinev.”

Yaşlarla ıslanan gözleri bana döndü. Sorgulamak ister gibi yüzümde gezindi. “Az önce olanlar sevgi değildi. Biz işte birbirimizi böyle yok ediyoruz.”

Kabullenmesini ister gibi üzerine basa basa konuştum. “Nefret de değildi.”

Ellerini benimkilerin arasından kurtardı. “Gitmem gerek, bırak beni.”

“Bırakamam. Bunu benden isteme.” Gerekirse bin kere daha aynı kelimeleri tekrar edecektim.

“Zaten bıraktın,” dedi dişlerini sıkarak. “Kabullen artık.”

Başımı iki yana salladım. Ellerimle yanaklarını kavradım ve alnını alnıma yasaldım. “Affet beni Mahinev, bana bir şans daha vermeni istiyorum senden.”

Kekeleyerek, “N-ne?” dedi. Şaşkınlıkla nefesinin kesildiğini duydum. “S-saç-malama.”

“Saçmalık falan değil. Senden af diliyorum. Bana bir şans daha vermeni istiyorum. Beni affetmen için her şeyi yaparım.”

“Biz diye bir şey yok artık. Bu... bu konuda konuşacak bir şey yok.”

Yerinden kalktı ve çarşafı üzerinde tutmaya çalışarak bir iki adım attı. Peşinden gidip kollarımı beline sardım ve alnımı omzuna yasladım. “Yalvarırım, Mahinev,” dedim panikle. Onu yeniden kaybetmek istemiyordum. “Bir kez daha giderken seni izlemek zorunda bırakma beni.” Dudaklarımı çıplak omzuna bastırdım. “Bu öyle acı veriyor ki ölümden beter.”

Kollarımın arasında duran bedeni sarsıldı.

Aniden, “Bana yalan mı söyledin?” diye sordu. Ne yapacağımı bilemez halde donup kaldım. Yakın zamanda ona her şeyi anlatacaktım fakat hâlâ çözmem gereken bazı şeyler vardı. Yine de kendimi onu başımla onaylarken buldum.

Mahinev ufak onayımla birlikte titredi. “Tamam,” dedi usulca. “Peki bu yalanlar geçmişimizi bir anda bize unutturacak mı? Yaşadığım şeyleri silecek mi? Canımın acısı yok olup gidecek mi öylece?”

Göğsüm alev alev yanmaya başladı. “Bilmiyorum,” dedim kabullenerek.

“Ben biliyorum,” dedi. Kollarımın arasında döndü ve elleriyle yüzümü tuttu. “Biz yapamayız, Ali Asaf.”

“Mahinev...”

“Kimse bile isteye ikinci kere ölmek istemez, sen benden bilerek yeniden ölüme yürümemi istiyorsun.”

Yüzümde duran ellerinin üzerine ellerimi koydum. Dudaklarına doğru fısıldadım. “Ben zaten ölüyorum.”

Gözünden kaçan yaş yanağından süzülüp çenesinden düştü. Gözlerini sımsıkı yumdu ve yeniden açtığı anda dudaklarını benimkilere sertçe bastırıp geri çekildi. Derin bir nefes alırken sanki söyleyeceği şeyler canını yakıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Dünyaya bir kez daha değil, bu dünyaya kaç kere gelirim geleyim ben yine seni severdim ama...” Duraksadığında başımı iki yana salladım. Devam etmesini

istemiyordum. Gözlerimi sımsıkı kapattığımda kirpiklerimin arasından kaçıp giden gözyaşına engel olamadım. Mahinev usulca eline düşen gözyaşına baktı. "Ama bir daha sana kalbimi açmazdım."

Dudaklarını ıslanan kirpiklerime bastırıp geri çekildi. "Belki bir gün bana anlattırırın. Belki o zaman canım bu kadar yanmaz. Belki de bir yanım seni anlar fakat eğer bana anlatmaya karar verirsen bunu yeniden birlikte oluruz umuduyla yapma."

"Mahinev, lütfen..."

Eğilip dudaklarını elmacıkkemiğimin oradaki yaranın altına bastırarak usulca fısıldadı. "Hoşça kal."

Sadece iki kelimeyle tekrar yok olmuşum.

22. BÖLÜM

*Eskitiyorum eskitiyorum,
kalıyor ne kadar güzel olduğun.
- İlhan Bert*

Bir Bilebilsen - Elif Kaya

Mahine

Nefes almak ciğerlerime fazla geliyordu. Attığım adımlar sanki tabanlarımda diken varmış gibi hissettirse de kendimi yürümeye zorladım. Yürüdükçe bedenim sızlıyordu. Arkamı dönüp darmadağınık olmuş adama bir kez bakarsam gidemeyeceğimi biliyordum. Bu gece yaşadıklarımız sadece bedenime değil, kalbime de çok ağır geliyordu.

Yatak odasından çıkıp dağılan eşyalarımızın olduğu salona giderken arkamdan adım sesleri geldi. Elime aldığım pantolonumla birlikte geri kalan eşyalarımı toparlamak için salonda gezinirken Ali Asaf yanıma geldi.

“Yapma,” dediğinde başımı iki yana salladım. Ben cevap veremedim devam etti. “Saat çok geç, bu saatte gitme.”

Bir elimle göğsümde tuttuğum çarşafı sıkarken diğer elimdeki pantolonla ona döndüm. Yorgun ve bitkin yüzü bende ağlama isteği uyandırıyor. Her ne kadar bunu yapmak istemesem de haklıydı. İnat etmenin ya da kavga çıkarmanın zamanı değildi. Sessizce başımı sallayarak onu onayladım. Ali Asaf rahatlamış gibi sesli bir nefes aldı.

Gözleri kısa süre etrafımda dolandıktan sonra yeniden bana döndü. “Duş almak ister misin?”

Bedenim gerginleşerek dikleşti. “Olur,” derken buradan bir an önce kaçıp gitmek istedim. Ali Asaf tek kelime etmeden arkasını dönüp yerdeki eşyalarımızı tek tek topladı. Elimdeki pantolonu da sessizce aldı ve odasına giderek gözden kayboldu.

Bacaklarımin arası hâlâ sızlarken orada hareketsiz bir şekilde durdum. Karnımda ve bacağımda hissettiğim ıslaklığı görmezden gelmeye çalışmak çok zordu. Ali Asaf yeniden odasından çıktı. Elinde bir tane

pijama takımıyla yanıma yaklaşıp ben itiraz edemededen elimi tutarak beni banyoya yürüttü.

İçeri girdiğimizde kapının orada durdum. Ali Asaf geniş bir dolabı açtı, içinden iki tane koyu renk havlu çıkarıp lavabonun kenarına koydu. Üzerine de pijama takımını yerleştirdikten sonra duşa doğru dönüp suyu açtı.

“Ben hallederim,” dedim araya girerek. Benim için bunları yapmasına gerek yoktu. Ali Asaf sesimle birlikte durdu. Yapmak istemese de üstelemeden başını kabullenişle aşağı eğip bana döndü.

“Bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin.”

İkimizin de bu kadar sakin davranması beni deli gibi korkutuyordu. *Sakin ve normal...*

Buna alışmak ve kapılıp gitmek çok kolay geliyordu gözüme. Ali Asaf yanımdan geçerken kısa bir an durdu. Dudaklarını başıma yaklaştırdığında gözlerimi sımsıkı yumdum. Saçlarımın arasına kondurduğu öpücüğü kabul ederek beklediğimde kalbim sızladı.

Tek kelime etmedik ikimiz de. Ali Asaf derin bir nefes alarak banyodan çıkıp beni yalnız bıraktı.

Tuttuğum çarşafı bedenimden kaydırıp yere bıraktım. Yüzümü karşımdaki aynaya çevirmeye cesaretim yoktu. Kendimi suçlamaya ya da içsel bir çatışma yaşamaya gücüm de yoktu zaten.

Ali Asaf'ın açtığı suyu istediğim ısıya getirip akan suyun altına girdim. Ellerimle bedenimi sakince ovalarken kısa bir süre önce aynı yerlerde gezinen parmaklarının verdiği hissi görmezden gelmeye çalıştım.

Raftan Ali Asaf'ın şampuanını alıp titreyen parmaklarımla saçlarımı köpürttüm. Kokusu tüm bedenimi ele geçirip duyularımı işgal etti. Gözlerimi sımsıkı kapatıp olanları hafızamdan silmeye çalışsam da başarısız olacağımı biliyordum.

Beni sevdiğini, beni nasıl özlediğini anlatmak ister gibi dudaklarını ve ellerini gezdirmişti tenimde, ben de buna dayanamamıştım. Damarına bilerek basıp onu delirttiğimin farkındaydım fakat sert olmasına, benden nefret eder gibi hareket etmesine katlanmak çok daha kolaydı. Diğer türlüünün altından kalkamazdım.

Akan suyla birlikte onun izlerini tenimden silmeye çalıştım fakat başarısız olduğumun farkındaydım. Sadece ona ait şampuanın kokusu bile tenimden yayıldıkça her bir saniyeyi anımsıyordum.

Hızla suyu kapatıp duştan çıktım. Benim için bıraktığı büyük banyo havlusunu bedenime sardım ve diğerini de saçlarıma doladım. Kurulandıktan sonra bana getirdiği pijamaları giydim. İç çamaşırlarım olmadığı için tenime değen kumaş beni mahvediyordu. Bundan sonra her şey bana bu geceyi hatırlatacak diye ödüm patlıyordu.

Saçlarımdaki havluyla banyodan çıkıp salona yürüdüm. Belinden kıvrıdığım pijamalar ayaklarıma takılmasın diye dikkatli bir şekilde yürüyerek içeri girdim. Ali Asaf nemli saçlarıyla geniş koltukta oturmuş önündeki bir şeye odaklanmıştı.

Beni duyunca başını kaldırdı ve elinde tuttuğu şeyi eşofmanının cebine koydu. Yanına doğru ilerlediğimde bana geçmem için izin verdi. Ortadaki sehpa ve onun arasından geçerken ayağım uzun pijama altına takılınca sendeledim. Koltuğa düşer gibi oturduğumda Ali Asaf belli belirsiz gülümseyerek ayaklarıma uzandı. Hafifçe aşağı eğilip paçalarımı kıvrırırken parmak uçları çıplak ayak bileklerime dokundu. Engel olamadan dudaklarım hafifçe kıvrıldı. İki bacağımı da bileklerime doğru kıvrınca benden uzaklaşarak geri çekildi.

Başımdaki havluya uzanıp aşağı kaydurdım. Saçlarımın ıslaklığını alırken Ali Asaf'ın beni izlediğini biliyordum. Koltuktan kalkıp Lina'nın odasına doğru yürüdü ve elinde Lina'nın saçlarım açmak kullandığı sprey ve tarakla geri geldi. Sessizce bana uzattığında aynı sessizlikle kabul edip saçlarıma sıktım ve taradım.

“Saç kurutma makinesi banyoda,” derken yeniden ayaklandı fakat bu sefer onu durdurdum.

“Orada kurutacağım,” dedim. Yerimden kalkıp hızlı adımlarla banyoya yürüdüm. Hızlıca saçlarımı kurutup, yerde duran çarşafı ve havluları kirli sepetine atarak yeniden salona döndüm.

İçeri girdiğimde Ali Asaf yoktu. Koltuğun bir köşesine doğru kayıp bacaklarımı yukarı toplayarak ellerimle dizlerimi sardım. Başımı kollarıma yasladığımda yorgunlukla iç çekerek kısa bir süreliğine gözlerimi kapattım.

Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamıyordum. Rüyamda birden olduğum yerden kaldırılarak havalandığımı hissettiğimde kollarımı

rutunacak bir yer arayarak hareket ettirdim. Aldığım kokuyla rahatlar-ken kollarımı ona sardım.

“Yorulдум,” dedim mırıldanarak. Ali Asaf’ın hafif kıkırdaması kulaklarıma dolunca mutlulukla gülümsedim. Kollarında o kadar huzurluydum ki derin bir iç çektim. “Keşke rüyamda olduğu gibi gerçek hayatta da böyle olsak,” dedim fısıldayarak. Rüyamdaki Ali Asaf dudaklarını alnıma bastırdı.

“Sen istersen oluruz,” dediğinde dudaklarımı bükerek başımı iki yana salladım.

“Olmaz ki işte, imkânsız.”

Vücudumu yumuşak yatağa bıraktığında kaşlarımı çatsam da başımın altındaki yastığa gömüldüm. Ali Asaf’ın elleri saçlarımı yüzüm- den çekerken verdiği huzurla mırıldandım. “Beni hiç bırakmamamı istedim.”

Mırıldanarak söylediğim kelimeler dudaklarımın arasında yuvarlandı. Rüyamda da olsa ona böyle yakın olmak ve içimden geçenleri söylemek bana iyi geliyordu.

“Ben de seni hiç bırakmak istemedim.”

Kaşlarımı çatarak gözlerimi aralamaya çalıştım ama derin uyku beni adeta içine çekiyordu. “Yalan söylüyorsun.” Rüyamda bile hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Neden en azından burada onunla mutlu olamıyordum.

Derin bir iç çekerek ellerimi başımın altına koydum ve burnumu onun kokusunu aldığım yastığa yasladım. Tekrar derin bir nefes eşliğinde kokuyu içime çektim. Benim saçlarım da onun gibi kokuyordu. “Çok özledim,” diye mırıldandım.

Rüyamdan sıyrılıp derin uykunun kollarına düşmeden önce duyduğum ses yine ona aitti.

Ben de seni çok özledim...

Minik kıkırdama sesleri kulağıma dolarak beni derin uykumdan uyandırmayı başardı. Gözlerimi aralamak çok zor geldiği için denemekten vazgeçip üzerimdeki yorgana sımsıkı sarıldım. Dün gece yaşananların anısı zihnimi zorlayarak yeniden canlı bir görüntü halinde ele geçirdi. Görmezden gelmem çok zordu çünkü onun yatağında

yattığımın farkındaydım. En son koltukta olduğumu hatırlıyordum. Sonrasını hatırlamıyordum. Ali Asaf beni odasına getirip yatırmış olmalıydı.

İçeriden babasıyla kıkırdamaya devam eden Lina'nın sesini duydukça kalbim mutlulukla çarptı. Minik ayak seslerinin yere vurarak koştüğünü duyduğumda gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

Küçük ayaklar yatak odasına girdi ve Lina yatağa tırmandı. Arkasından Ali Asaf'ın geldiğini duydum. Babasının yatağında beni gördüğü için gerilsem de onlara belli etmemeye çalıştım.

“Ama hani Mahinev uyanana kadar ses yapmayacaktık?”

Ali Asaf'ın uyarısıyla Lina sesini kısarak konuştu. “Kaç dakika oldu daha uyanmadı ki ama çok sıkıldım. Sen ona çok mu iş yaptırdın yoksa baba?”

Ali Asaf boğazını temizler gibi öksürdü. “İş yaptırmak da nereden çıktı şimdi?”

“Halam onların işi var, sen bu gece de bizde kal dedi bana dün.” Meraklı sesiyle gözlerimi kapalı tutmak gittikçe zorlanıyordu.

“Hayır bebeğim fazla iş yaptırmadım. Biraz yorgunmuş, Mahinev.”

Ali Asaf'm açıklamasından sonra Lina biraz sessiz kaldı ama sonra yatakta sürünüp bana doğru yaklaştığını hissettim. Nefesini yüzümde hissedince bana doğru eğildiğini anladım.

“Kızım ne dedim ben?” dedi fakat Lina'nın merak ettiği başka şeyler vardı belli ki.

“Neden senin yatağında uyudu, keşke benimkinde uyusaydı.”

Birden panikleyince kalp atışlarım hızlandı. Ali Asaf, “Evimizde kalan misafire yerimizi veriyoruz,” diyerek Lina'ya uzandı ve onu kucağına aldı.

“Senin yatağın daha rahat, evet.” Kabullenişle derin bir iç çekti. “O yüzden uyanmıyor Mahicik işte.”

Ali Asaf sessiz bir kahkaha atarken sesleri uzaklaştı. Gözlerimi açıp yerimde doğruldum. Pijamasının geniş yakası omzumu açığa çıkarmak şekilde kaymıştı. Saçlarımın dün aldığım duşun etkisiyle darmadağın olduğundan emindim.

Üzerimdeki örtüyü çekip bacaklarımı yataktan sarkıttım. Gözlerim ister istemez Ali Asaf'ın baş ucundaki komodinin altında duran

kutuya kaydı. Bana dün söylediklerini düşünmeden duramıyordum. Bilmediğim bir şeyler olduğu barizdi artık fakat aklımın almadığı noktalar çok fazlaydı.

Songül'le hiç evlenmemiş olabilirler miydi? Eğer öyleyse neden sadece çocuğuna sahip çıkmamıştı? *Herkes için yapmam gerekeni yaptım*, demişti dün gece. Ne demekti bu şimdi?

Kendi düşüncelerimde kaybolmuşken onun sesini duydum. "Günaydın," diyen adama doğru başımı çevirip baktım. "Lina uyandırdı değil mi?"

Gülümseyerek yataktan kalkarken başımı iki yana salladım. "Hayır, kendim uyandım."

Ali Asaf üzerinde koyu renk tişört ve eşofmanla, omzunu kapı pervazına yaslamış halde benim yataktan kalkıp ona doğru yürümemi izledi. Tam karşısına geçip durduğumda bile kıpırdamadı. Bakışları yüzümde sakince gezinip gözlerimde durdu.

Elini kaldırıp yüzüme düşen bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdığında hareketsiz kaldım. "Kahvaltı hazırladım," dediğinde elinden uzaklaşıp bir adım geri gittim.

"Kalamam," derken neden kalbim bu kadar acımişti?

Ali Asaf'ın yüzü önce düştü, sonra yerini anlayışlı bir ifadeye bıraktı. "Seni zorlamak istemiyorum fakat gitmeni de istemiyorum. En azından konuşabilir miyiz?"

Dün gecedен sonra konuşmalarımıza olan güvenim de yerle bir olmuştu. "En azından Hakan konusunda," dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım.

"Bunu Hakan'la konuşacağım zaten. Gerçi sen en azından ona bir özür borçlusun." Kurduğum ilk cümleyle kaşlarını çattı.

"Hakan mı?" diye sorarken kendine hâkim olmaya çalıştığının farkındaydım. Ben konuşmayınca devam etti. "Abi diyordun," derken bakışlarını kaçırdı.

"Aa pardon, sen yakın arkadaşından zaten ona nasıl seslendiğime kadar öğrenmiştin değil mi?" Gözleri yeniden benimkileri bulduğunda, "Kaç yıldır Hakan'ı tanıyorsun?" diye sordum.

Bakışlarını benden kaçırmamasını bekledim fakat duruşunu dikleştirip bana geri adım atmayacağını belli etti.

“Sen gittiğinden beri,” dedi tereddüt etmeden. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum fakat bu kadar uzun zamandır tanıştıklarını düşünmemiştim.

“Gittiğimden beri,” dedim söylediğini tekrar ederek. Dalga geçer gibi gülümsedim. “Yani aslında buradan gitmemin hiçbir anlamı yok demek istiyorsun sen bana.”

“Sadece seni merak ettim, hayatına karışmak gibi bir niyetim yoktu.”

Başımı iki yana salladım. “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” Uzun zamandır haberim dahi olmadan hayatımın tam ortasındaymışsın zaten demek istedim fakat daha fazla konuşmak istemiyordum. “Gitmek istiyorum, Ali Asaf.”

Yanından geçmek için ilerlediğim anda üzerime sarı saçlardan oluşan bir yumak atladı. Onu son anda kollarıma alınca hemen bana sarıldı ve öylece durmak zorunda kaldım. Lina kollarını sıkıca boynuma sardığında yerimde dönüp Ali Asaf’la göz göze geldim.

Lina heyecanla geri çekildi. Yüzünden saçlarını çekerken bana gülümseyerek baktı. “Oh, sonunda ya çok bekledim seni, Mahicik.”

“Öyle mi? Ne kadar bekledin bakalım?”

Parmaklarını kaldırıp saymaya çalışarak gözümün önünde tuttu. Kararsız kalarak önce iki parmağını sonra da üç parmağını gösterdi ama teyit etmek ister gibi babasına döndü. Ali Asaf ona destek olmak ister gibi elini iki yaptığında Lina heyecanla bana döndü. “İşte bu kadar!”

Sahte bir hayretle gözlerimi açtım. “Gerçekten çok fazlaymış, keşke beni uyandırsaydın, Linacık.”

Kaşlarını çatıp dudaklarını büktü. Sorumlusunun kim olduğunu belli edercesine babasına bakıp bana döndü. “Babam izin vermedi ki,” dediğinde kahkahama engel olamadım. “Ama çok güzel bir kahvaltı hazırladık, Mahicik.” Çok derken o harfini o kadar fazla uzattı ki bir süre sonra nefesi kesildi. Sonra heyecanla konuşmaya devam etti. “Patates kızarttık, babam acı biber de pişirdi ama biz yiyemeyiz çünkü aşırı acı. Domatesli sosis yaptık. Yumurtalarımızı da hazırladık ama daha pişirmedik. Sıcak sıcak yiyecekmişiz.”

“Öyle mi yapacakmışız?” derken gözlerim Ali Asaf’a kaydı. Bakışlarındaki umutla beni mahvediyordu. Yeniden Lina’ya döndüm. “Hadi o zaman koş mutfağa ben de geliyorum.”

Ali Asaf gitmeyeceğimi anladığında sessiz kaldı. Lina heyecanla gitmeden önce bana bakıp kıkırdayınca başımı eğip üzerimdeki kıyafetlere baktım.

Lina, “Çok komiksin,” derken yeniden kıkırdadı ve bu hali beni de güldürdü. Eğilip onu gıdıklamak ister gibi parmaklarımı kıpırdattığımda bir çığlık atıp koşarak kaçtı. Ali Asaf bizi izlerken gözlerinde oluşan ifadeyi saklamadı. Yutkunarak bakışlarımı kaçırdım, onu görmezden gelerek -ki bunu yapmak çok zordu- çıkıp banyoya girdim ve hızlıca elimi yüzümü yıkadım. Aynanın önündeki sepetten Lina’nın tokalarından birini alıp saçlarımı rastgele bir atkuyruğu yaptım.

Solandan geçerken koltuğun üzerinde duran kıyafetlerimi gördüm. Ali Asaf yıkayıp, kurutmuş ve giymem için hazırlamıştı. Mutfığa girdiğimde Lina çoktan masaya oturmuştu. Onun yanındaki sandalyeye geçip tavada omlet yapan Ali Asaf’a baktım.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” Gözlerimi masada gezdirdim. “Gerçi eksik bir şey yok.”

“Yumurtalarınız da pişti,” diyen Ali Asaf bir elinde tava diğerinde ıspatula ile bize doğru geldi. Sarısı dağılmamış yumurtalardan birini Lina’nın tabağına bıraktıktan sonra bana doğru geldi. Tabağımyı kaldırıp ona doğru uzattığımda gülümsemesi bana da bulaşmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedim hafif bir gülümsemeyle.

“Afiyet olsun yavrum,” dediği anda ikimiz de donup kaldık. O kadar doğal bir şekilde çıkmıştı ki bu kelime dudaklarından, ikimiz de şaşkınlıkla ne yapacağımızı bilemedik. Gözlerim hemen Lina’ya döndü. Ali Asaf’a ters ters baktım fakat çoktan kendini toparlayıp arkasını dönmüştü bile. Neyse ki Lina babasının bana nasıl seslendiğini duymamıştı.

Sakin bir sessizlikle kahvaltımızı yapmaya başladık. Lina arada sırada okulda olanları anlattıkça onu keyifle dinledik. Kahvaltımızı yaptıktan sonra ikimiz de anlaşmış gibi sessiz kalarak masayı topladık. Tüm bu süre boyunca Lina’nın bizi izlediğinin farkında olmak üzerimde garip bir gerginlik yaratıyordu. Bir ara paçama basınca Lina da kıkırdadı.

“Babamın pijamalarını giymişsin,” dedi belirtir gibi. “Çok komik olmuş, Mahicik,” dediğinde elini ağzına kapatıp güldü. Onun kıkırdamasına karşılık vererek ben de güldüm.

“Bir dahakine seninkileri giyerim görürsün,” dediğimde daha fazla güldü.

“Benimkiler sana olmaz bir kere,” dedi ama eğlendiği o kadar beliydi ki neşesini hepimize bulaştırıyordu.

Bir anda durgunlaştı. Çekinerek bir babasına bir bana baktıktan sonra, “Annem olsaydı onunkileri giyerdin,” dedi usulca. Ali Asaf’la ikimiz sessiz kaldık. Birbirimize bakarken sertçe yutkundum. Aklımdan geçenleri zihnimin en karanlık köşesine ittim. Annesi hayatta olsaydı keşke de ben şu an burada olmasaydım diye geçirdim içimden.

“Ben senin annenin pijamalarını çok giydim bebeğim, o da benimkileri giydi,” dediğimde gözleri neşeyle parladı. “Biz annenle arkadaşız, biliyorsun değil mi?”

Lina başıyla beni onayladı. Hevesle, “Bana seni ve halamı anlattı annem,” dedi.

Lina’yla konuşurken aramızda geçen süre boyunca Ali Asaf sessizce bizi izledi. Konunun kapandığını düşünüp işime kaldığım yerden devam etmek için arkamı döndüm ama Lina benimle aynı fikirde değildi.

“Arkadaşım bana dedi ki,” dedi duraksayarak. Çekingen ses tonu karşısında Ali Asaf’la göz göze geldik.

Duraksayınca, normal davranmaya çalışarak, “Ne dedi canım?” diye sordum. Benim onu desteklememle yeniden konuşmaya başladı. Parmaklarıyla oynarken kısık sesle konuştu. “Bazı çocukların annesi ölürse başka anneleri olabiliyormuş.”

Ellerim aniden öyle şiddetli titremeye başladı ki fark edilmesin diye tezgâhı sıkıca kavradım. Korkulu gözlerle Ali Asaf’a baktığımda onun da benden farksız olduğunu gördüm. İkimizi de hazırlıksız yakalamıştı Lina.

Ali Asaf boğazını temizlediğinde, Lina babasına dönüp baktı. “Ever böyle şeyler olur kızım,” derken sesinin titrediğini fark ettim.

Lina babasına gülümsedi. Bir bana bir Ali Asaf’a baktığında bunun sonunun kötü olacağını fark etmişim.

“O zaman baba sen Mahi’yle evlenir misin? O benim annem olsa olur mu?”

Bunları öyle doğal, öyle masum bir şekilde söylemişti ki dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istedim. Hevesli sesi kalbimi paramparça

etmişti. İşin en kötüsü Lina'yı o kadar iyi anlıyordum ki şu an tek yapmak istediğim şey onun isteklerini gerçekleştirmekti. Annesiz büyümenin, hele ki onun kadar küçükken annesiz kalmanın Lina için ne ifade ettiğini biliyordum. Üstelik zaman içinde geçecek ya da azalacak bir eksilik değildi bu. Hiçbir zaman geçmeyecekti.

Ali Asaf sessiz kalınca ne yapacağımı bilemedim. Onun da afalladığını yüzündeki değişimden anlayabiliyordum. Kendimi zorlayarak gülümsedim ve Lina'nın yanına gidip önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Ufak ellerini avuçlarının içine aldığımda beklenti dolu bakışlarını bana çevirdi.

"Linacık, biz babanla arkadaşız demiştim sana hatırlıyor musun?" Hızla başını sallayarak beni onayladı. "Arkadaşlar birbiriyle evlenmezler," dediğimde umut dolu bakışları anında hüznünlendi. Omuzları çöktüğünde içim gitti.

"Ama neden? Arkadaşlar çok iyi anlaşmazlar mı?"

"Evet anlaşılır ama bu evlenmek için yeterli bir sebep değil." Dudaklarını büküp, parmaklarıyla oynamaya başladığında Ali Asaf'a baktım. Başını iki yana sallayıp yanıma geldi, tıpkı benim gibi dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen Mahinev'i çok sevdiğin için böyle bir şey istiyorsun, bunu istemende de sorun yok ama suratını asmanı istemiyorum."

Omuzlarını silkti. Aniden, Lina'dan hiç beklediğimiz bir şekilde sesini yükseltti. "Ben de annem olsun istiyorum işte!" dediği anda kendini sandalyeden aşağı attı ve koşarak odasına gitti. İkimiz de şaşkınlıkla ne yapacağımızı bilemeden bir süre öylece kaldık.

İlk hareket eden Ali Asaf oldu. Yanımdan kalkarken, "Yarın hem öğretmeniyse hem de doktoruyla konuşayım," dedi.

"İyi gidiyordu aslında neden böyle oldu ki?" Bu soruyu kendi kendime sormuştum ama Ali Asaf'ın bakışları bana döndü.

"Tekrar gidecek misin, Mahinev?" Çekinerek sorduğu soruya artık kızamıyordum bile.

Lina'nın kalktığı sandalyeye çöker gibi oturdum. "Bilmiyorum, Ali Asaf. Hakan, işi buraya taşımak istiyor ve benden de onunla çalışmamı istedi."

Ali Asaf kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde bağladı. Yüzü o kadar ifadesizdi ki ne düşündüğünü anlayamıyordum. “Anladım,” dediğinde yeniden ona baktım.

“Biliyor muydun? Sen mi istedin ondan bunu?” Suçlarcasına çıkan sesime engel olamadan konuştum.

Kesin bir dille, “Hayır,” dedi. “Ben istemedim, haberim yoktu.” Ama bunu öyle bir söylemişti ki *keşke isteseydim* der gibiydi. Aramızdaki sessizlik kısa bir süre daha uzadı. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemeden öylece bekledik.

“Bana gerçekten ne olduğunu anlatacak mısın?” Kelimeler ben kendime hâkim olamadan dudaklarımdan döküldü. İçimi yiyip kemiren bu soruyu aklımda o kadar fazla döndürüyordum ki benden bağımsız çıkmıştı.

Sıkıntılı bir nefes alıp verdi. “Artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Mahinev. Sana anlatırsam ne olacak bilmiyorum. Hayatım zaten sikik bir şekilde sürüp gidiyor. Omuzlarımda öyle ağır yükler var ki bunları sana anlatarak seni daha fazla üzmemekten korkuyorum.”

Gözlerimi kırpıştırarak ona hayretle baktım. Sorduğum sorunun cevabının bu kadar derin olmasını beklememiştim. Doğruluğundan emin olmadığım bir soruyu daha sormak istedim. Bir yanımda hemen öğrenmek istese de diğer yanımda asla sormamamı istiyordu.

Yine de dayanamadım. “Siz,” dedim çekinerek. Kimden bahsettiğimi anlaması için kısa süre duraksadım. “Hiç evlendiniz mi?”

Ali Asaf’ın dudakları kıvrıldı. Sanki bunu sormamı beklermiş gibi yüzüme baktı. *Biliyordu...* Odasını karıştırdığımı, odasında ne bulduğumu biliyordu.

“Sana bu sorunun cevabını verdiğimde ardından soracağın bir sürü başka sorun olacak. Buna dürüstçe cevap verebilirim ama geri kalanına şu an aynı şekilde cevap veremem.”

Kararsızlığımı görüp yanıma geldi. Önümde diz çöküp yüzünü benimkiyle aynı hizaya getirdi. “Evlenmedim Mahinev, hiç evlenmedim,” diye fısıldadığında nefesimi tuttum. Nefes dahi almadan kurduğu cümleyle benim nefesimi kesti.

“B-ben anlamıyorum. Kafam çok karışık.” Gözümden akan birkaç damla yaş ellerimizin üzerine damladı. “Ya yaptığın her şeyin bir sebebi varsa...” Sessiz hıçkırıklarla göğsüm sıkıştı. “Olmasını istemiyorum.”

Ya bana yaptığı açıklama onu anlamam için yeterli olursa diye ödüm patlıyordu. Onu anlamak, çektiğim her şeyin daha beterini Ali Asaf'ın çektiğini düşünmek bana nasıl hissettirecekti?

“Mahinev,” derken iki eliyle birden yüzümü tutup avuçlarının içine aldı. Sıcak ellerinin verdiği huzurdan nefret etmek istedim ama başaramıyordum. “Beni affetmeyeceğini biliyorum ama bana bir kez daha izin verirsen hayatımın sonuna dek, tekrar benim olman için son nefesime kadar çabalarım.”

Yanaklarımı sımsıkı tutmasına rağmen başımı iki yana salladım. Akan gözyaşlarımı parmaklarıyla silerken beni bırakmadan bekledi.

Eğilip alnını alnıma yasladığında ılık nefesini dudaklarımın üzerinde hissettim. “Anlatacağım,” dedi zorunlu bir kabullenişle. “Keşke anlatmasam, keşke sen beni sorgusuz sualsiz yeniden kabul etsen ama biliyorum ki sana her şeyi anlatmazsam asla bir ihtimalimiz olmayacak.”

“Ne yaptın sen?” diye fısıldadım. Sorduğum soruyu duydu ama bana cevap vermedi. “Bize ne yaptın, Ali Asaf?”

“Gitme,” dedi sadece. “Sana yalvarıyorum tekrar gitme. Burada kal.”

İkimizin kalbinin de acıyla sızladığını hissediyordum. Onu tanıdığım yıllar boyunca hiç bu kadar yorgun hiç bu kadar bitik bir halde görmemiştim. Sonucu ne olacaktı bilmiyordum ama bana anlatması gereken şeyleri öğrenmek zorundaydım.

“Tamam,” diyerek kabullendim. Yüzümde duran ellerinin üzerine ellerimi koyup gözlerini görmek için başımı geri çektim. “Sen bana olanları anlattıktan sonra gitmek istersem beni durdurmayacağına söz ver.”

Ali Asaf duraksadı. Bunu kabul etmek istemediğinin farkındaydım ama şu an yapabileceğim tek şey buydu. “Söz ver bana,” dedim üzerine basa basa.

“Peki,” dedi. Devamında konuşmak istediğinin farkındaydım ama şu an kaldırabilecek durumda değildim. Daha fazlası bana çok ağır gelecekti.

Ondan uzaklaşarak, “Ben Lina’ya bakayım,” dedim.

Lina’nın odasına girdiğimde oyuncaklarını yatağın üstüne dökmüş onlarla oynuyordu. Beni görünce gülümsedi ama sonra dudaklarını

zorlayarak hafifçe somurttu. Bu haline gülmemek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

Yavaş adımlarla yatağına doğru ilerledim ve yere diz çöktüm. Yatağın üzerinden bir bebeği elime alıp saçlarını düzeltirken yan gözle beni izleyen Lina'yı görmezden geldim.

"Hava bugün biraz güzel gibi geldi bana," dedim bebeğe bakarak. Bakışlarımı Lina'ya çevirdiğimde hemen gözlerini benden kaçırdı. Beni dinlemiyormuş gibi yapan Lina'yı görmezden gelip bebekle konuşmaya devam ettim.

"Üzerimizi giyinip acaba parka mı gitsek?"

Lina anında yatağında dizlerinin üzerine kalktı fakat sonra hemen durdu. Heyecanını görünce kahkaha attım. Lina sessizce benden bir tepki beklediğinde elimdeki bebeğe dönüp, "Sen benimle geliyorsun ama Lina'ya da sorar mısın acaba gelmek ister mi?" diye sordum. Oda da bir sessizlik oluştu ve ben de Lina'nın konuşmasını bekledim. Kulağımı bebeğe doğru yaklaştırıp, "Gelmiyor sanırım," dediğimde Lina hemen yataktan aşağı indi. Bebeği elimden alırken oyuncak bebeğin yüzüne karşı, "Geliyorum," dedi. Bu hali o kadar komikti ki kendimi zorla tutmaktan karnıma ağrı girecekti.

Dolabında giyecek bir şeyler ararken Lina'yı odasında yalnız bırakıp yeniden salona döndüm. Ali Asaf'ın odasına giderken gözlerim etrafta onu aradı. Hızlı adımlarla odasına girdim. Dün geceki eşyalarım şimdi yıkanmış ve katlanmış şekilde odasında duruyordu. Üzerimi değiştirip hızlıca kıyafetlerimi giyip odadan çıktığımda Lina ve Ali Asaf'ı salondaki geniş koltukta buldum.

Ali Asaf, Lina'yı dizlerinin üzerine oturtmuş saçlarını tarıyordu. Bu sahne yıllar önce aramızda geçen bir konuşmayı getirmişti aklıma.

"En azından birimize verdiğin sözü tutuyorsun," dediğimde gözleri bana doğru kaydı. Neyden bahsettiğimi anladığını gözlerindeki ifadeden fark ediyordum fakat yine de açıklama yapma ihtiyacı hissettim. Lina'nın saçını işaret ettim. "Kızının saçlarını tarıyorsun."

Amacım onu üzmemek değildi ama gözlerine anında yerleşen hüznün buna sebep olduğumu belli edercesine kırgın bir şekilde bana bakmaya devam etti.

Göz temasını bozan ilk kişi ben oldum. Kapıya doğru yürüyüp elime ceketimi alırken Lina'nın ceketini de askılıktan çıkardım. Saçlarıyla

işi bitince Ali Asaf Lina'yı kucağından indirdi. Lina arkasını dönüp babasının boynuna sıkıca sarıldıktan sonra koşarak benim yanıma geldi. Ceketini üzerine giydirip fermuarını çektim.

Ali Asaf'a bakıp, "Bir saat sonra geliriz," dediğimde beni başıyla sallayarak onayladı. Kapıdan çıkmadan önce yanıma geldi. Bir şey söylemek istediğinin farkındaydım ama sessiz kalmayı tercih etti.

Lina'nın elinden tutup kapıdan çıktım. Bahçe kapısından çıkmadan önce arkamı dönüp bizi izleyen adama doğru döndüm. Kalbimde hissettiğim sızı aniden sarsılmama sebep oldu. Elimi kalbime bastırıp acıyan yeri dindirmeye çalışmak ister gibi ovaladım. Ali Asaf bir elini hafifçe yukarı kaldırdı ve veda eder gibi el salladı. Kendimi zorlayarak ona karşılık verdim fakat içimdeki o sızı bir türlü geçmek bilmedi.

Lina'yla parka girdiğimizde elimi bırakıp hemen oynamaya başladı. Onu görebileceğim en yakın banka oturdum ve izlemeye başladım. Cebimde telefonum titrediğinde çıkardım ve Hakan'ın aradığını gördüm.

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Alo," dediğimde Hakan rahatlamış gibi bir nefes bıraktı.

"Telefonumu açmazsın sandım," dediğinde gülümsedim.

"Aslında öyle yapmam gerek ama ben aşırı meraklı ve sabırsız bir insan olduğum için konuşmadan trip atmam mümkün değildi." Söylediklerimle Hakan da güldü.

"Neredesin? Geleyim de konuşalım."

"Parktayım," dedim Lina'ya bakarak.

Hakan, "Park mı?" dediğinde ona hemen evin yakınında olan parkı tarif edip telefonu kapattım.

On dakika geçmeden de Hakan'ı parkın girişinde gördüm. Elimi kaldırıp ona işaret ettiğimde hemen yanıma doğru geldi. Yanımdaki banka oturup, bakışlarımı takip edince Lina'yı gördü.

Lina tırmandığı merdivenden bize dönüp el salladığında ben de aynı şekilde karşılık verdim.

"Ee," dedim Hakan'a dönerek. "Anlat bakalım şu işi bir bana."

Tereddüt ederek bana baktı. "Sinirli değil misin?"

Sorusuyla kahkaha attım. "Çok sinirliydim aslında ama sinirimin ilk hedefi başkasıydı."

“Anladım,” dedi. Ses tonu sanki Ali Asaf’a acır gibi çıkmıştı.

Ben sessizce beklerken Hakan konuşmaya başladı. “Sen geldikten kısa bir süre sonra gördüm Ali Asaf’ı,” dedi sakince ve devam etti. “Bunu sana hiç söylemedim ama Emine teyze ikinizin fotoğrafını gösterip, senin peşinden gelebileceğini söylemişti bana.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. Emine annem beni hiç şaşırtmıyordu.

“Önce anlamadım. Ofisin orada uzaktan seni izlerken denk geldim. Sonra evinin orada da görünce bir daha görürsem karşısına çıkardım fakat o benden önce davrandı.”

Ben uzaklaştım zannederken onun benim etrafımda olduğunu bilmek... Nasıl hissettiğimi tarif edemiyordum.

“Sen toplantı için ofisten çıkmıştın bir gün ve sen gittikten on beş dakika sonra ofise geldi. Yakından bakınca Emine teyzenin fotoğrafı da netleşti kafamda.”

“Öylece geldi ve sana Mahi’ye göz kulak ol mu dedi yani.”

Hakan başını iki yana salladı. “Bak bunu nasıl anladın, nereden çıkardın diye sorma ama karşıma gelip masamın önünde duran sandalyeye çöktüğünde, gördüğüm tek şey yıkılmış ve çaresiz bir adamdı.”

Kaşlarımı çatarak ellerime baktım. “Öylece mi anladın?”

“Öylece anladım. Karşımdaki adam biraz daha uğraşsam bana yalvarırdı biliyordum. Bakışlarında öyle bir çaresizlik vardı ki Mahi, sanki elle tutulur bir şey vardı aramızda. Acısını bir tat alır gibi hissettim ilk görüşte.”

Hızla kurtulan bir yaş elimle ittirip sildim. “Benden bir şey istemedi aslında. Sadece iyi olduğunu bilmek, yüzünün güldüğünü görmek istediğini söyledi. Sen de acı çekiyordun zaten bariz bir gerçektir.”

Aramızda kısa bir sessizlik oldu. Hakan bana doğru dönüp elini koluma koydu ve ona bakmamı bekledi. “Senin her yaptığını haber verdiğimi falan düşünme. Arada sırada arar, iyi olup olmadığını sorardı. Bazen aylarca ortadan kaybolur sonra bir anda yine seni gizlice izlerken görürdüm onu. Birkaç kere gülümsediğini yakalarsam ona fotoğrafını atmamı isterdi ama o kadar, Mahi. Hayatına karışacak, sana engel olacak ne bir şey istedi benden ne de bekledi. Zaten böyle bir şeyi

ben de asla kabul etmezdim.” Benden cevap alamayınca devam etti. “En azından buna inan.”

“Sana inanıyorum zaten ama onun dışında neye inanacağım hakkında zerre kadar fikrim yok. Her şey çok hızlı geliyor, değişiyor ve ben bu değişimi nasıl karşılayacağımı bilmiyorum. Hatta kaldırabilecek miyim ondan da emin değilim.”

“Zor şeyler yaşıyorsun farkındayım. Detaylara hâkim değilim o yüzden sana ne kadar yardımcı olurum bilmiyorum ama bildiğim bir tek şey var o da mutlu olmayı hak ettiğin.”

“O kadar kolay değil,” dedim hızla. İmkânı var mı onu bile bilmiyordum. “Onca zaman sonra, o kadar yaşanan şeyden sonra böyle bir ihtimalim var mı emin değilim. Onunla var mı ondan hiç ama hiç emin değilim.”

Söylediklerimden sonra Hakan da sessiz kaldı. Zaten daha fazla konuşmadan Lina bize doğru koşmaya başladığında kendimi toparladım. “Dürüst olduğun için teşekkür ederim,” dedim Hakan’a.

Elimi tutup hafifçe sıktı. “Bu kadar kolay affettiğin için ben teşekkür ederim.”

“Dur bakalım.” Gülümseyerek ona döndüm. “Bunun detaylarını sonra konuşacağız.”

Kabullenir gibi ellerini havaya kaldırdı. Lina yanıma gelip banka tırmandı ve aramıza oturdu. Bir bana bir Hakan’a bakıp bekledi.

“Linacığım, bak bu benim arkadaşım Hakan.”

Hakan elini uzatıp Lina’yla tokalaşırken, “Memnun oldum, Lina,” dedi.

Lina, Hakan’ın elini sıkıp hızla bana döndü. “Babam gibi mi arkadaşsın?” dediğinde neredeyse boğulacaktım. Hakan da güldüğünde ona ters ters baktım. Fakat ben Lina’ya açıklama yapamadan Lina Hakan’a döndü.

“Arkadaşlar evlenemezmiş doğru mu sence?”

Hakan öyle fena gülmeye başladı ki ne yapacağımı şaşırdım kaldım. Hakan, “Kim dedi onu?” diye sorduğunda Lina suratını buruşturdu. “Babam ve Mahi.”

“Hımm,” dedi Hakan ve sonra gözlerindeki neşeyle devam etti. “Neden öyle dediler peki, Lina?”

Lina bu konu hakkında konuşmaya zaten hevesli olduğundan hemen anlatmaya başladı. “Ben babama dedim ki Mahi’yle evlenir misin? Hem o zaman benim annem Mahi olur ama babam olmaz dedi.”

Hakan buruk bir gülümsemeyle Lina’ya baktı. Bu konu hakkında ne söylenmesi gerektiğinden pek emin değilmiş gibi benden yardım istedi fakat benim de ondan bir farkım yoktu.

Zaten konuşmadan telefonum çalmaya başladı. Bahar’ın aradığını gördüm fakat ben telefonu açmadan bir ses dikkatimi dağıttı.

“Geri döndüğünü söylemişlerdi de inanmamıştım,” diyen sese doğru dönünce Tuğçe’yi gördüm. Artık ailesinden ayrı yaşadığı için mahalleden gitmişti. Ben döndüğümünden beri de hiç karşılaşmamıştık.

“Sana da merhaba,” dedim ve arkamı döndüm. Tuğçe şu an en son muhatap olmak istediğim kişiydi.

“Sevdiğin insanı arkanda bırakıp gitmek nasıl hissettiriyor?”

Cümlesiyle aniden durdum. Hakan tedirgin gözlerle bize bakarken telefonum cebimde titremeye devam etti. Hakan’a Lina’yı işaret ettiğimde hemen anladı ve araya girdi. “Linacığım bir kere de salıncağa binmek ister misin? Ben çok güzel sallarım,” dediğinde Lina bir kere bana baktı ve ben başımı sallayınca koşarak uzaklaştı.

Hakan tereddüt ettiğinde ona, “Sorun yok,” dedim ve Lina’nın peşinden gitmesini izledim.

“Derdin ne bilmiyorum ama seninle konuşacağım bir şey yok.”

Alay eder gibi güldüğünde sinirlerime hâkim olmak için çabalamak zorunda kaldım. “Her şeye rağmen geri dönmen beni hiç şaşırtmadı. Her zaman ne kadar yüzsüz olduğunun farkındaydım zaten.”

Dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım. “Git başımdan, Tuğçe.”

“Nasıl hissettirdi söylesene. Valla meraktan soruyorum. En yakın arkadaşın yıllarca gözlerinin içine baka baka sana yalan söylemiş, yetmedi sevdiğin adamdan çocuk yapmış. Sen de utanmadan...”

İleri doğru bir adım atıp kolunu tuttum. “Kes sesini! Ölmüş insanın arkasından konuşmak ancak sana yakışırdı zaten. Azıcık saygın olsun.”

Ama Tuğçe tabii beni dinlemedi ve durmadı. “Unutmuşum, siz yakın arkadaşlar her şeyinizi paylaşırdınız zaten. Sen sevdiğin adamı paylaşmışsın, o da geriye kalan kocasını sana mı bıraktı?”

Kurduğu cümleyle sabrım tükendi. Kolunu tuttuğum parmaklarım sıkılaştı. “Belanı benden bulma çek git,” dedikten sonra onu hafifçe ittirip elimi çektim.

Arkamı dönüp Lina ve Hakan’a doğru bir adım atmıştım ki yeniden konuşmaya başladı. Her bir anından kötülük akan bir kahkaha doldurdu kulaklarımı önce ve ona dönmek zorunda kaldım.

“Söylediklerim zoruna gidiyor belli ki ama sana daha kötü bir şey söyleyeyim mi?”

Onu neden dinlediğim hakkından en ufak bir fikrim yoktu. Arkamı dönüp buradan hemen uzaklaşmalıydım ama ayaklarım tam bir sersem gibi donup kaldı. Bana doğru yaklaşıp yanımda durdu ve kulağıma doğru yaklaştı.

“Siz Songül yüzünden değil benim yüzümden ayrıldınız. Sizi birbirinizden uzaklaştıran kişi olmak bana nasıl keyif verdi anlatamam.”

Şaşkınlığıma karışan hayretle birlikte sesli bir nefes aldım. “N-ne saçmalıyorsun? Delirdin galiba sen.”

Kalbim panikle hızla atmaya başladı ama buradan gitmem gerektiğinin farkındaydım. Yeniden dönüp gitmek için hareket ettiğimde kolumdan tuttu.

“Anlatmadı sana değil mi?” Yeniden güldüğünde onu ittirip kolumu tutan elinden kurtuldum. Yüzümde gördüğü ifade hoşuna gitmiş gibi gülümsedi. “Anlatmamış. Belki de hiç anlatmayacak.” Yeniden bana yaklaştı. “Sen onu benim elimden almıştın,” dedi dişlerini sıkarak. “Unutma, senin avuçlarından kayıp gitmesine de ben sebep oldum.”

Cümlesini bitirdiği anda yanımdan geçip gitti. Olduğum yerde donup kaldım. Kalbim deli gibi çarpıyor, göğsüme sığmıyordu sanki. Derin nefesler ciğerlerimi zorlarken tutunmak için ellerimi ileri doğru körlemesine uzattım. Aniden biri elimi tuttu. Islak kirpiklerimin altından görmeye çalıştığımda belli belirsiz Hakan olduğunu fark ettim.

Lina da yanımdaydı. O küçük kızın yanında dağılamazdım. Kendimi zorlasam da başarılı olamıyordum.

Hakan beni kalktıığımız banka yeniden oturttu. Telefon hâlâ cebimde deli gibi titreyerek benim titrememe eşlik ediyordu adeta. Güçsüz bir çabayla telefonu çıkardım ve ekrana baktım. Bahar yeniden

arıyordu. Telefonu açıp bilinçsiz bir şekilde kulağıma götürdüğümde Hakan, Lina'ya iyi olduğum hakkında bir şeyler söylüyordu.

“Mahi,” dedi Bahar hıçkırarak. Paniğim daha beter bir hal alırken yutkundum. Bahar'ın ağlayan sesini duyduğumda bir anda olduğum durumdan sıyrıldım.

“Bahar ne oldu?”

“Orhan abim,” dedi fakat hemen ardından duraksadı. “Bir şey olmuş, Mahi.”

“Bahar ne oluyor? B-ben...” Harfleri bir araya getirip anlamlı bir kelime bile oluşturamadım.

“Orhan abime bir şey olmuş. Ne oldu bilmiyoruz ama Ali Asaf abim bir anda gitti.”

“N-ne demek gitti?” Sesim titrediğinde elimdeki telefon da gürültüyle yere düştü. Hakan elini yüzüme koyup hafifçe yanağıma vurunca biraz kendime geldim. Onun yüzüne bakarken deli gibi ağladığımın farkındaydım.

“Gitmiş,” dedim sadece. Her şey bir anda üst üste geldi. Dün gece yaşadıklarımız, bu sabah bana evlenmediğini söylemesi... Tuğçe'nin az önce söyledikleri ve buraya gelmeden önce ettiğimiz sessiz veda... Birkaç saat önce bana el sallarken kalbimde hissettiğim sızı beni içine çeken bir kara delik gibi kalbimi oyarak büyüdü. Şimdi neden öyle hissettiğimi anlıyordum.

Gitmişti...

23. BÖLÜM

Gözlerinin kıymetini bil,
Yazmasını bilene çok güzel şiir olur onlardan.
- Bektaş Şenel

İhtiyacım Var - Sevgim Yılmaz

Mahine

Uzaktan gelen belli belirsiz konuşma sesleri kulağıma doluyordu fakat zihnimi toparlayamıyordum. Kendimi çok çaresiz hissediyordum. Sanki üzerimdeki yük beni ezip geçiyordu. Bilmediğim şeyler, benden bağımsız gelişen olaylar... Hepsi o kadar ağır geliyordu ki yavaş yavaş işin içinden çıkamadığımın farkına varıyordum.

“Mahi,” diyen sesle kendime geldim. Gözlerim kırpıştırarak Hakan’a baktığımda telaşlı gözleriyle karşılaştım. “Gitmemiz gerek,” dedi sadece. Onu başımla onaylarken minik bir elin varlığını elimin üzerinde hissettim.

Tek elimle yüzümü silip Lina’ya döndüm. Onun telaşlı gözlerini görmek beni daha beter bir çıkmaza sürüklüyordu. “İyiyim,” dedim sesimin tonuna dikkat ederek. “Sabah çok yedim ya karnım ağrıdı biraz.”

Gözleri hâlâ korku dolu olmasına rağmen elimi sıkıca tuttu. Zorlanarak da olsa oturduğum yerden kalktım. Lina’nın elini tutarak yürürken Hakan da yanımızda ilerledi. Ayaklarım hareket ediyor, beni ileri götürüyordu fakat bunların hepsi benden bağımsız bir işlevmiş gibi hissettiriyordu.

Seyhan teyzelerin evinin önüne geldiğimizde panik beni ele geçirmeye başlamıştı. Hakan geçmemiz için bahçe kapısını açtı ve o tutarken Lina’yla birlikte içeri girdik. Adımlarımı hızlandırıp koşarak içeri girmek istiyordum fakat Lina’nın avucumun içinde duran eli beni yavaşlamaya zorluyordu.

İçeri girdiğimizde salona doğru ilerledim. Kapının önünde durup içerideki kalabalığa baktım. Beni önce Bahar gördü. Yanıma doğru hızlı adımlarla geldi ve bana sarıldığında tepki vermeden öylece bekledim.

“Bahar, ne oluyor?” diye sorduğumda geri çekilip ağlamaktan kızzaran gözlerini sildi. Ayşe, Lina’ya bakarak, “Linacığım, Ufuk seni bekliyor. Yukarı çıkalım mı?” diye sorduğunda Lina hemen onaylayarak Ayşe’nin elini tuttu. Uzaklaşmalarını bekledikten sonra kalabalık odaya yeniden odaklandım.

Gözler arkamda duran Hakan’a kaydığında kendimi bir şey söylemek zorunda hissederek konuştum. “Hakan, patronum,” dediğimde o da hemen bir baş selamı verdi.

“Biri bir şey söylesin,” dedim kendimi zorlayarak. Selim daha fazla beklemeden konuşmaya başladı.

“Ne oldu bilmiyoruz. Bahar’la ve ablamla birlikte buraya gelirken yolda Kaan ve Ayşe’yi gördük. Kapının önünde konuşurken Ali Asaf telaşla buraya geliyordu. Bizi gördü ama duraksamadan içeri girince biz de peşinden geldik.”

Yutkunarak Selim’in devam etmesini bekledim. “*Abimin başı belada*, dedi sadece. Seyhan teyze ağlamaya başlayınca da sakın kalıp beklememizi söyledi.”

“Bir şey olduğunu hep biliyordum,” dedi Seyhan teyze ağlayarak. “Orhan’ın buradan apar topar gitmesi, yüzünde bazen yaralarla gelmesi... Giderse başını da derde sokmaz diye düşünüp ses çıkarmadım ama...” Devam edemeden sustuğunda ağlaması şiddetlendi.

Kapının yanında duran sandalyeye yığılır gibi çöktüm. Nalan abla elinde bir bardak suyla karşıma gelene kadar dalgın bir şekilde öylece bakındım. Titreyen parmaklarımla bardağı tutmaya çalıştım ama yapamayacağımı anladığımda Nalan ablaya geri verdim.

Bahar, “Yalnız gitmeyeceğini söyledi. Neden buna ihtiyacı var ki?” dedi sesi titreyerek. Bir yanım tek başına olmayacağını düşününce mutluydu ama diğer yanım yanına birilerini aldıysa ciddi bir durum olduğunu düşünüyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. *Ya ona bir şey olursa?*

Bu düşünce öyle fena çarpıyordu ki beni nefes alamıyordum. Onun var olmadığı bir dünyada nefes almanın düşüncesi bile zor geliyordu bana. Bunun düşüncesi bile beni bu hale getirirken başına bir şey gelirse ne yapardım?

Nefesim kesilirken kendimi buradan dışarı atmak istedim. Tek düşündüğün onunla en son yaşadıklarımız oldu. Son kez olabilme

ihtimali beni yerle bir ediyordu. Onun evinden çıkarken arkamda bıraktığım adamın bana son bakışı zihnimde tekrar tekrar dönmeye başladı. Onu bırakıp gitmiş olmak beni kahrediyordu. Nasıl kendime geleceğimi bilmiyordum.

Oturduğum yerden aniden kalktığımda sandalyem sertçe duvara çarptı. Tüm gözlerin üzerime çevrildiğinin farkında olarak kendimi bahçeye attım. Serin hava yüzüme çarpıp alev alev yanan yanaklarımı serinletti. Yüzüm yanıyordu belki ama ellerim buz gibiydi, hissediyordum. Titrememe engel olmak ister gibi bir elimi karnıma koyup diğelerini de üzerine kapattım.

Yerimde duramadan bir ileri bir geri yürürken delirmek üzereymişim gibi hissediyordum. Burada habersiz beklemek zorunda olmaktan nefret ettim. Ne yapacağımı bilemez halde yürürken Bahar, Selim, Kaan ve Hakan da bahçeye geldi. Onları görünce bir anda dağıldım ve dizlerimin üzerine düştüm. Selim ağzından kaçan küfürle yanıma doğru gelip beni yerden kaldırdı.

“Selim, ne yapacağız?” dedim umutla. Yeniden ağlamaya başlamıştım fakat umurumda değildi. Onun bir çare bulmasını, beni rahatlatmasını istiyordum. “Bir şey yapacağız değil mi?” Umutla sorduğum soru aramızda yankılandı.

Bana çaresiz gözlerle bakan Selim’den bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Bu kadar çaresiz hissedersen bir daha toparlanacağımı zannetmiyordum.

“Ulaşamıyoruz ki, Mahi,” dedi Kaan sıkılarak. “Şu an nerede bilmiyoruz.”

“Yanındaki kimseye de ulaşılmıyor mu?” Hakan’ın sorusuyla heyecanlanarak diğerlerine baktım fakat daha onlar konuşmadan ulaşamadıklarını anlamıştım. “Galiba sadece Tahir’i almış. Diğerlerinin haberi yok. Eğer bilgi alırlarsa bize haber verecekler.”

“Ne oluyor böyle, delirmek üzereyim.” Kendi kendime mırıldanırken Bahar yanıma geldi. Ellerim titrerken ona doğru döndüm.

Fısıldayarak, “Hiç evlenmemişler, Bahar,” dediğimde Bahar şaşkınlıkla kızaran gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Selim, “Ne?” diye sorduğunda ona baktım. Fısıldayarak konuştuğumu sanmıştım ama herkes duymuştu.

“Songül ve Ali Asaf hiç evlenmemiş.” Söylediğim şey ortama yeni bir bomba olarak düştü.

Kaan hayretle, “Saçmalama!” diye bağırdı. Sonra verdiği tepkiden utanarak gözlerini kaçırdı. Bana değildi tepkisi biliyordum. Buradaki herkes Ali Asaf’ın böyle bir konuda yalan söylemeyeceğini düşünüyordu. Özellikle Selim ve Kaan...

“Songül’ün kimliğini gördüm,” diye itiraf ettim. Hemen sonra hızla konuşmaya devam ederek, “Sonra bana kendisi itiraf etti. *Hiç evlenmedim*, dedi. *Sana anlatacaklarım var*, dedi ama *şimdi değil*, dedi. Ben-” Nefes nefese duraksadım. “Keşke ona daha anlayışlı davransaydım, o zaman belki bana anlatırdı. Ben de gitmesine engel olurdu.”

“Kendini suçlama,” dedi Selim. “Kafasında belli ki bir şeyler var ve o beklediği şey neyse olmadan sana bir şey anlatmazdı.”

Haklı olduğunu biliyordum. Aramıza yıllar girmişti, kalbim kırılmış darmadağın olmuştu. Onu suçlamış tüm hıncımı ondan çıkarmıştım fakat hiçbirinde bana karşılık vermemişti.

“Nasıl evlenmemiş olabilirler?” diye mırıldandı Ayşe. Onun ve Nalan ablanın ne zaman bahçeye geldikleri hakkında en ufak bir fikrim yoktu. “Ama Lina,” diyen Kaan aniden durdu.

Evet, Lina...

Bu konu hâlâ ateşten bir top gibi aramızda duruyordu. Evlenmemişlerdi belki ama ikisinin bir çocukları olmuştu. Aniden aklıma gelen şeyle yerimde doğruldum.

“Tuğçe,” dediğimde herkes bana baktı. “O kesin biliyor.”

“Tuğçe mi?” dedi Bahar. “Onun ne alakası var anlamadım.”

“Buraya gelmeden önce parkta yanıma geldi.” Herkes pür dikkat beni dinlerken anlatmaya devam ettim. “Ağızına gelen bir sürü şey söyledi saçma sapan fakat başka şeyler de söyledi.”

Bahar, “Nasıl?” diye sorarken kaşlarını çattı.

“*Ben ayırdım sizi*, dedi bana. *Sizi birbirinizden uzaklaştırmış olmak bana nasıl keyif veriyor* falan gibi şeyler saçmaladı. Ama bir şey bildiğinden o kadar eminim ki...”

“Artık mahallede bile oturmuyor,” dedi Nalan abla.

Selim hemen cebinden telefonunu çıkardı. “Kimi arıyorsun?”

“Coşkun evini biliyor onun. Gitsin bir konuşsun bakalım.”

“Biz mi gitseydik, Selim?” dedim ona bakarak. Selim bir bana bir Bahar’a bakıp duraksadı. Derin bir nefes alıp sanki söyleyeceği şeyden emin olmak ister gibi bir süre daha bekledi. Sonunda, “Kızlar kusura bakmayın ama sizi oraya götürürsek bir şey öğrenebileceğimizi zannetmiyorum,” dedi.

Bahar’a dönüp baktığımda kocasına kaşlarını çatarak bakmaya başlamıştı bile. Bir yanım Selim’in haklı olduğunu biliyordu fakat merak eden ve sabırsızlıktan geberen tarafım yerinde duramıyordu. Yine de sessizce onu onayladığımda Bahar da benim gibi kabul etmek zorunda kaldı.

Selim biz onay verince biraz uzaklaştı ve telefonda konuşmaya başladı. Nalan abla yanıma gelmek için bana doğru bir adım attı ve aynı anda da bileğini burktu. Hakan refleks olarak tökezleyen kadını belinden yakaladığında ikisi kısa bir anlığına göz göze gelip öylece kaldılar. Şu an bulunduğumuz durum yüzünden dikkatimi onlara vermem imkânsızdı fakat aralarındaki o bakışmayı görmüştüm bir kere.

Nalan abla utanarak gözlerini kırptırdı ve Hakan’dan uzaklaşıp sersemlemiş bir şekilde yanıma gelip oturdu. Hepimiz sessizce Selim’in Coşkun’la konuşmasını bekledik.

Selim yanımıza geldi. “Haberı yoktu olanlardan, biraz anlattım. Tabii delirdi fakat gidip Tuğçe’yle konuşup yanımıza gelecek.”

Bu demek oluyordu ki hepimiz burada elimiz kolumuz bağlı bir şekilde bekleyecektik. Bir yanıt alamayacağımı bile bile telefonumu çıkarıp Ali Asaf’ı aradım. Tahmin ettiğim gibi kulağıma ulaşamadığımı söyleyen ses dolduğunda gözlerimi yumup sakın kalmaya çalıştım. Böyle oturmak beni diri diri toprağın altına sokuluyormuş gibi hissettiriyordu.

Parmaklarımın arasında sıkıca tuttuğum telefonun ekranını yeniden açtım ve mesaj kısmına girdim.

Ali Asaf...

İki kelime yazdım ama isminden başka ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kafamın içinde bir sürü kelime dönüyordu fakat bunları nasıl yazacağımdan emin değildim.

Hâlâ seni çok seviyorum, yazmak istiyordum. Sensiz geçirdiğim yıllar çok zordu, demek istiyordum.

Lütfen geri dön, konuşalım, diye yalvarmak geliyordu içimden.

Boğazıma kadar tırmanan hıçkırığımı tutup gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım.

Açık telefonumu titreyen parmaklarımla tutmaya çalışarak yeniden yazdım.

Mahinev: Ali Asaf...

Mahinev: Lütfen, sadece iyi olduğunu bileyim.

Cevap alamayacağımı bile bile mesajı gönderdim ve onun gördüğüne dair bir işaret beklemeye başladım. Sadece umut etmek istiyordum fakat ne kadar beklersem bekleyeyim ne mesajım görüldü ne de benim umudumu koruyacak bir cevap geldi.

Dakikalar öyle zor geçti ki bahçe kapısı gürültüyle açıldığında yerimde sıçradım. Coşkun hızlı adımlarla yanıma gelirken heyecandan ölecektim. Belki de nerede olduğunu öğrenmiştir, ondan bu kadar telaşlıdır diye düşündüm fakat bize yaklaştıkça yüzünde gördüğüm ifade bunun aksini belli eder gibiydi.

Selim de bunu hissetmiş olacak ki omuzları aniden çöktü. Coşkun yanıma geldiği anda ayağa fırladım. “Öğrendin mi? Ne dedi? Ne anlattı, Coşkun?”

Coşkun kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. “Hayır, bir şey bilmediğini söylüyor,” dediğinde dizlerimin artık beni taşımadığını hissettim.

“Yalan söylüyor,” dedi Bahar sinirle. “Bir şeyler bilmese o gece bu bahçede ne işi vardı?” Hepimize tek tek bakıp konuşmaya devam etti. “O gün olanlar yüzünden hiçbirimiz onun neden burada olduğunu sorgulamadık. Ciddiye bile almadık zaten ama bugün Mahi’ye söylediklerini düşünün... O kız bir şeyler saklıyor.”

Kaan, Bahar’ı onaylarcasına, “Haklı,” dedi. “Cidden o gün ve sonrasında hiçbirimiz bunu konuşmadık bile.”

“Herkes şok olmuştu,” dedi Ayşe. “Hiçbirimizin aklına o gelmedi ki.”

“Seninle konuşurken o kızın yüzündeki ifadeyi uzaktan gördüm ben, Mahi.” Hakan konuşunca herkes ona doğru döndü. Coşkun tanımadığı adama baktı fakat sorgulamadı. “Eminim bir şeyler biliyor fakat bugün Ali Asaf’ın gitmesi hakkında mı yoksa yıllar önce sizin ayrılma sebebiniz hakkında mı onu bilmiyorum.” Hakan da haklıydı.

“İyi de ne yapacağız şimdi biz? Böyle beklersem ben...” Cümlemin devamını getiremedim.

Selim, “Biz ofise gidelim,” dediğinde Coşkun ve Kaan onu onayladı. Selim, Kaan’a, “Birimiz burada kalalım. Hem belki bir ihtiyaç olur hem de haberleşiriz,” dediğinde kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Bizden de haber alabilirdi fakat en kötüsünü düşünerek Kaan’ı burada bırakıyordu. Kötü haber alma ihtimalini düşündükçe nefesim kesildi.

Hakan, “Ben de burada kalırım,” dediğinde Selim onu başıyla bir kez onayladı ve Coşkun’la birlikte gittiler. Daha kapıdan çıkamadan Bahar onların peşinden gitmişti. Kapının önünde bir süre Selim’le konuşmalarını izledim. Selim’in elini Bahar’ın boynuna sarmasını ve eğilip saçlarının arasına dudaklarını bastırmasını sessizce izledim.

Bahar yanıma döndüğünde panik beni ele geçirmek üzereydi, hissediyordum. Nefesim sıklaşmaya, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı.

Gözden kaçırdığım bir şeyler olmalıydı. Faydası olacak hiçbir şeyi görememiş olmak beni delirtecekti. Burada daha fazla durmaya gücüm yoktu. Yerimden aniden fırladım. “Bahar, Ali Asaf’ın evinin anahtarını verir misin bana?”

Bahar aniden sorduğum soruyla şaşkınlıkla duraksadı. Hızla inip kalkan göğsüme, titreyen ellerime ve yaşlarla parlayan gözlerime baktığında telaşla yutkundu.

“Mahi...” dedi ama devam etmesine izin vermedim.

“Lütfen Bahar, gitmem gerek.” Yanağımdan akıp giden yaşı hızla sildim.

“Ama iyi değilsin,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Burada kalırsam kendimi kaybedeceğim, Bahar. İçeride zaten telaşlı bir anne ve baba var. Üstelik Lina...”

Lina aklıma gelince elimi boğazıma sarıp nefes almaya çalıştım. Annesini kaybetmişti zaten ya babasını da kaybederse diye düşünürken çektiğim acıdan burada ölüp gidecektim.

Altdudağımyı ısırarak başımı iki yana salladım. Sanki bu hareket kötü düşüncelerimi kafamın içinden söküp atabilecekmiş gibi davrandım ama zerre kadar faydası olmayacağını da biliyordum.

“Ona bir şey olmaması lazım, Bahar.” Dudaklarımın arasından kaçan hıçkırıkla Bahar hemen yanıma gelip iki elini yüzünün etrafına

koydu. Bir yandan gözümünden hızla akıp giden yaşları silerken aynı anda da konuştu.

“Olmayacak,” dedi kendinden emin bir sesle. Onu başımla onaylarken zorla da olsa konuştum.

“Olmayacak,” dediğimde tıpkı benim gibi o da onayladı.

Titreyen dudaklarımla kendimi zorlayarak, “Bizim hiç zamanımız olmadı, Bahar,” dedim. Sessiz bahçede hıçkırığımı yankılandı. Bu kalbimi o kadar acıtiyordu ki dayanamıyordum. Aynı gökyüzünü paylaşarak, onun nefes aldığını bilerek yaşamak başka bir şeydi ama onun var olmadığı bir dünyada yaşamaya katlanabileceğimden emin değildim.

Bahar, “Olacak,” dediğinde tıpkı benim gibi ağlıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı aşağı yukarı salladım. Ona tüm kalbimle inanmak istiyordum. İnanmaktan başka çarem de yoktu. Aksini düşünürsem ne yapacağımı bilemiyordum.

“Anahtarı getireceğim,” dedi Bahar tereddüt ederek. “Burada beklemek sana iyi gelmiyor farkındayım ama tek başına olman da içime sinmeyecek.”

Onun olduğu bir yerde olmak istiyordum ve bunu da saklamadan Bahar’a açık açık söyledim. “Onunla kaldım Bahar bir gece önce.”

Bahar söylediklerimi duyunca hayretle bir nefes çekti içine. “Ne?”

Daha çok ağlamaya başladım. “Onunla kaldım ve ona en son söylediğim kelimeler hata yaptığımız oldu. Evinden çıkarken bana öyle bir bakışı vardı ki, Bahar.”

Gözyaşlarım arasında kendimi anlatmaya çalıştım. “Hissettim sanki. Kapıdan çıkmadan önce dönüp ona baktım. Yüzündeki ifade aklımdan bir türlü çıkmıyor. Canını yaktım biliyorum ve bakışı...”

O kadar çok ağlıyorduk ki durmak zorunda kaldım. Bahar kollarını bana sımsıkı sardı. “Tamam canım,” diyerek beni teselli ederken elini usul usul sırtımda gezdirdi.

“Bana veda ettiğini hissettim. Bir parçam koptu sanki, öyle bir acıydı. Hissettim, Bahar.”

“Hayır Mahi öyle değil.” Bahar’ın söylediği gibi olmasını o kadar fazla istiyordum ki bunun için her şeyi yapmaya razıyım.

“Evine gitmek istiyorum,” dedim tekrar. Bahar bu sefer beni ikiletmedi. Benden uzaklaşıp yüzüme dikkatlice baktı ve içeri anahtarı almaya gitti.

Bana üzgün gözlerle bakan arkadaşlarıma döndüm. Ayşe, Kaan'ın yanında sessizce ağlıyordu. Zaten hangimiz ağlasak Ayşe bizimle birlikte hep ağlardı. Birbirimize gülümsemeye çalıştık fakat ikimiz de çok beceriksizdik.

Nalan abla yanıma gelip elimi sıktı. "Sen çok güçlü bir kadınsın Mahi, bu da geçecek göreceksin."

"Öyle olmasını çok istiyorum Nalan abla ama... artık gücüm yok."

"Olacak. Aksini düşünme sakın." Başımı sallayarak onu onayladığımda Bahar da geri geldi. Avucumun içine anahtarı bıraktığında parmaklarımla sıkıca tuttum.

"Aradığımda sana ulaşayım lütfen, Mahi."

"Tamam," dedim kabul ederek.

Hakan yanıma gelip, "Birlikte gidelim," dediğinde onu onayladım. Arkadaşlarımı orada bırakıp Hakan'la birlikte evden çıktık. Kısa mesafeyi birlikte yürürken Hakan yanımda hiç konuşmadı. Ali Asaf'ın evinin önüne geldiğimizde ona doğru döndüm.

"İyi olacak mısın?" dediğinde başımı iki yana salladım. Olamayacaktım biliyordum, inkâr etmenin anlamı yoktu. Fakat burada olmaya ihtiyacım vardı. Bundan çok emindim.

"İhtiyacın olursa..." dedi ama devam etmesine gerek yoktu.

"Biliyorum," diyerek onu onayladım.

Arkamı dönüp bahçe kapısını açtım ve eve doğru yürüdüm. Parmaklarım o kadar fazla titriyordu ki elimdeki anahtarı zor tutuyordum.

Kapının önüne geldiğimde zorlanarak da olsa kapıyı yavaşça açtım ve kendime düşünme izni vermeden içeri girdim. Bir gün önce bu evin her yerinde onunla yaşadığımız şeylerin anısı adeta bir film sahnesi gibi her köşede canlanıyordu.

Buraya gelmekle hata yaptığımı düşünmeye başladığım anda kendime gelip ayakkabılarımı çıkarttım ve odasına doğru yürüdüm. Ona ait bir şeye, var olduğunu gösteren bir şeye ihtiyacım vardı.

Yatak odasının önüne geldiğimde içeri girdim ve daha odaya girdiğim anda onun kokusu dört bir yanıma çevreledi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes çektim içime. Dizlerimin beni tutmayacağını hissettiğimde yatağına doğru ilerledim ve kendimi bırakıp dizlerimi karnıma çektim. Yüzümü onun yastığına bastırınca kokusunu daha net bir şekilde aldım ve hemen yastığı kollarımın arasına alıp yüzümü bastırdım.

Gözyaşlarım koyu renk örtülerin üzerine akıp iz bıraktı. Dudaklarımdan kaçan sesli hıçkırıklara engel olamadan onun kokusunu içime çekerek ağladım.

“Canım çok yanıyor,” diye kendi kendime fısıldadım. “Lütfen geri dön,” dedim. Sesim hıçkırıklarına karıştı. Kendimi inandırmak ister gibi defalarca aynı şeyleri tekrar ettim.

Onun yastığına sarılıp ne kadar ağladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözlerim yorgunluktan ağrıyordu. Göğsüm hıçkırıklarımın o kadar şiddetli sarsılmıştı ki hem içeriden hem dışarıdan canımın yandığını hissediyordum. Bir süre sonra halsizleştığimi hissettim.

Sessiz yaşlarım hâlâ akmaya devam ediyordu ama sanki kıpırdamaz haldeydim.

Aniden Songül’ün kimliğini gördüğüm kutu geldi aklıma. Ya orada başka şeyler de varsa?

Yerimden hızla doğruldum. Gözlerim odaklanmaya çalışırken kendime kısa bir süre izin verdim. Sersem bir halde yataktan aşağı kaydım ve kutuyu bulduğum komodinin yanına düştüm. Başımı eğip aşağı baktım fakat göremedim. Elimi uzatıp daha önce orada olduğundan emin olduğum kutuyu aradım. Elime de bir şey gelmeyince dizlerimin üzerine doğrulup ufak komodini öne doğru çektim. Açığa çıkan alana baktığımda kutunun eski yerinde olmadığını gördüm.

Buradan kaldırıdıysa içinde görmemi istemediği bir şey olduğundan emin olmuşum artık.

Topuklarımın üzerine oturup etrafı inceledim. “Nereye kaldırdın?” diye kendime sorarken yerimden kalktım ve odasının her yerine bakmaya başladım.

Bir süre her yeri aradım fakat artık pes etmek üzereydim. Burada değilse nereye koymuş olabilirdi?

Lina’nın odasında olacağını düşünmüyordum orası en fazla girip çıktığım odaydı. Bu evde benim girmeye tereddüt edeceğim tek bir oda vardı.

“Kahretsin!” derken yerimden kalkıp koşar adımlarla hareket ederek odadan çıktım. Ali Asaf’ın odasının aksi yönünde kalan odaya ilerlerken kapalı kapının önünde durup bir süre bekledim.

Kendi kendime, “Yapabilirsin,” dedim. Şu an zaten canım deli gibi acıyordu, daha fazla ne olabilirdi ki...

Elimi kapının koluna koyup öylece bekledim. Derin bir nefes aldım ve geri adım atmadan önce hızla kapıyı açıp içeri girdim.

Odanın perdeleri kapalı olduğu için içerisi daha karanlıktı. Işığı açtım ve boş odada gözlerimi gezdirdim. Oyalanmadan hızlı hareket etmem gerektiğini düşünerek önce çekmeceleri kontrol ettim. Çoğu boştu zaten, ufak tefek eşyalar dışında oda tamamen boşalmıştı. Yatağın altına ve komodinlerin altına da baktım fakat hiçbir yerde bulamadım.

“Nerede bu kutu?”

Gözlerimi bir kez daha odanın her yerinde gezdirdim fakat bakmadığım tek bir yer bile kalmamıştı. Odadan çıkacağım sırada gözüm odanın içinde olan özel banyosuna kaydı. Buralar boşsa orasının da boş olacağım düşünerek odadan çıkmaya karar verdim fakat sonra adımlarımın yönünü değiştirip banyoya ilerledim.

İçeri girdiğimde tahmin ettiğim gibi boştu fakat dolapların kapaklarını tek tek açıp kontrol ettim. Banyoda da bir şey bulamayınca hayal kırıklığıyla birlikte pes ettim. Sinirle banyo kapısını açtım. Bir adım atmıştım ki ayağımın altında bir fayansın kırılma sesi geldi. Eğilip aşağı baktığımda kapının hemen arkasında kalan kırık fayansı gördüm. Kırılan parçayı elimle çektim ve açılan boşluğa parmağımı takıp fayansı sertçe kaldırdım.

Zorlamadan yerinden çıkan fayansa hayretle bakarken gördüğüm şeyle ufak bir çılgılık attım. Kutuyu almak için fayansı kenara koydum ve hemen ufak taşların altında kalan kutuyu alıp çıkardım.

O kadar heyecanlanmıştım ki neredeyse nefes almayı unutacaktım. Yerimden kalkıp hızlı adımlarla salona ilerledim ve yere oturup sırtımı koltuğa yaslarken kutuyu önümde duran geniş sehpanın üzerine koydum. Karşımda canlı bir varlık varmış gibi kutuyu izlerken sakinleşmeye çalıştım.

“Allah’ım lütfen içinde yardımcı olacak bir şeyler olsun.”

Derin bir nefes alıp kutuya yaklaştım ve kapağını açtım. En üstte duran fotoğrafları ve kimliği kenara koyup birkaç tane kâğıdı da inceleyip kenara bıraktım.

Kutunun sonuna geldiğimde artık iyice umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. En üstte duran zarfı elime aldım ve içini açmadan arkasını çevirdiğimde boğazım düğümlendi. Zarfın arkasında *Kızım Lina'ya* yazıyordu. Songül'ün kızına yazdığı mektup olduğunu anlayınca kurumaya yüz tutan gözlerim yeniden yaşlarla ıslandı. Zarfı kenara koydum ve yeni bir zarfla karşılaştığımda onu da hemen ters çevirdim.

Ali Asaf'a yazdığını görünce nefesim kesildi. Ona özel bir mektup da vardı. Hiç evlenmemişlerdi belki ama sonuçta bir kızları vardı. Belki de aralarında kısa süre de olsa bir şey yaşanmıştır diye düşündüm. Apar topar çıkardığım her şeyi kutuya koymak için toplarken gözüm kutunun dibinde kalan son bir zarfa takıldı. Daha fazla bir şey görmek istemiyordum fakat yine de elime son zarfı da aldım.

Diğer zarflara göre daha yıpranmış durduğundan daha eski bir zarf olduğunu düşündüm ve arkasını çevirdim.

Çevirdiğim anda da nefesim kesildi. Çünkü zarfın arkasında tek bir kelime yazıyordu.

Mahinev'e.

Sanki ateşle kaplı bir kâğıt parçasını tutuyormuş gibi elimdeki zarfı fırlattım. Sehpanın üzerine ters bir şekilde düşen zarf adeta benimle dalga geçer gibi karşımda duruyordu. Üzerindeki ismim beni onu almam için zorluyor, sanki bana baskı yapıp beni boğuyordu.

Titreyen ellerimle boynumu sıkıp sakinleşmeye çalıştım. Korkarak elimi uzattım ve zarfı alıp öylece bekledim. Gözlerimi kapatıp başımı geriye attım ve derin birkaç nefes alıp vererek yeniden zarfa baktım.

Ellerim titrerken zarfı yırtmadan açmak çok zor geliyordu. Yine de zorlanarak da olsa zarfın içindeki kâğıdı çıkardım ve açtığımda eski arkadaşımın dağınık el yazısıyla karşılaştım.

Mektubun en başında adım yazıyordu ve kâğıdın belli yerlerinde dağılmış mürekkepler vardı. Bunu bana yazmıştı ve yazarken de çok ağlamıştı görebiliyordum.

“Yapamayacağım,” dedim kendi kendime. İçten içe bunu okumak istemiyordum fakat diğer yandan da yapmam gerektiğinin farkındaydım.

Derin bir nefes alıp bana yazılan mektubu okumaya başladım ve böylece dünyam bir kez daha yer bir oldu.

Mahi,

Sana arkadaşım demeye yüzüm yok, hakkım da yok biliyorum. Bu bana ne kadar acı verse de hak ettiğimi de biliyorum ama senden bir de bunun için af dileyerek sana arkadaşım demek istiyorum. Çünkü bu sana son kez arkadaşım diyebileceğim tek yer...

Mahi, benim kalbi güzel arkadaşım. Sana bunları yazarken kendimden nasıl nefret ettiğimi anlatmak isterdim. Beni anla diye değil, sadece bu nefreti hak ettiğimi bildiğinden emin olmak için söylüyorum bunu.

Kendimden tiksiniyorum Mahi, o kadar ki çoğu zaman kızımın yüzüne bakamıyorum. Bunca zaman içimde tuttuğum bu çirkin yük sonunda beni yiyip bitirdi. İnan bana kızımı asla bırakmak istemesem de bunu da -ölümü de- hak ettiğimi düşünüyorum.

Bu anlatacaklarımı senin yüzüne karşı söylemeyi çok istedim. Hayatından çaldığım her şey için özür dilemek, benden ne istersen yapmaya razı olduğumu göstermek isterdim ama buna da vaktim yok arkadaşım.

Bu yük öyle ağır ki Mahi, ne yana dönsem çıkmaz bir sokak gibi duvara çarpıp durdum. Karnımda Lina olmasına rağmen kendimi bir yerden atmayı çok istedim, Mahi. Sana bunu yapacağıma ölmeyi tercih ederdim inan bana ama kızıma kıyamadım. Ne ben ne babası ne de amcası ona kıyamadık...

Sana anlatacağım şeylerden sonra bu mektubu yok etmeni istiyorum çünkü anlatacaklarımı senden başka kimsenin bilmemesi gerek.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum ama en başından anlatayım.

Ben çok âşık oldum Mahi, beni en iyi sen anlarsın. Aşk insana neler yaptırıyor zor yoldan da olsa anladım. Bu satırları sana yazmak hem çok zor hem de o kadar kolay geliyor ki...

Âşık olduğum adamdan hamile kaldım, evet bu da benim aptallığım. Başka şartlar altında olsaydık canıma okurdun biliyorum. Ama oldu işte... İnsan hayatı boyunca doğru düzgün sevgi görmeyince kendini âşık olduğu insana delicesine kaptırıyor, aptallaşıyormuş.

Sevdiğim adamın başı belaya girdi, hem de ciddi bir belaya. Benim, kızımın hatta senin bile içine çekileceğin bir belaydı bu. Ne yaparsak yapalım kimden yardım almaya çalışırsak çalışalım günden güne içine battı.

Bir gün benim yanımdayken öyle fena dövdüler ki onu, araya girmeye çalışırken bana gelen darbeler yüzünden neredeyse kızımı kaybedecektim. Bir kere de senin yanında...

Nasıl toparlayacağımı bilmiyorum, Mahi. Kızımı neden sana emanet ettim biliyor musun? Çünkü sadece sen Ali Asaf'ı bu kadar sevebilirsin. Çünkü o hayatı boyunca sadece seni sevecek ve benim kızımı ikinizden başkasına bırakacak kimsem yok. Olsa da ona amcasından ve senden daha iyi bakabilecek kimse yok, Mahi. Lina, birbirini bu kadar çok seven iki insanla büyüsün istedim.

Kafan karıştı anlıyorum. Amcası deyip duruyorum ve sen de ne saçmaladığımı merak ediyorsun. İnanması çok zor biliyorum, kabullenmesi imkânsız bir şey istiyorum senden. Asla affı yok onun da farkındayım.

Sana yalvarıyorum Mahi, şansım olsa ayaklarına kapanır senden af dilerdim. Sana köpek gibi yalvarır ne istersen yapardım. Senden hiçbirimiz için bir şey istemiyorum. Sadece Lina için...

Mahi, sevdiğin adam seni sevmekten bir gün bile vazgeçmedi. Karşımda günden güne yok olup giden ama bunu Lina'ya yansıtmamaya çalışan adamı izlerken kendime olan nefretim iki kat daha arttı.

Sadece seni değil, Ali Asaf'ı da mahvettim.

Bizim için çok çabaladı. Abisini kurtarmak için hem bizi hem de seni bu pisliğe çekmemek için çok uğraştı.

Bu yazdıklarımı şu an okuyorsan sana bunları yüz yüze anlatma şansım olmamış demektir. Çok üzgünüm... Kızımı bırakıp gitmek zorunda olduğum için, sana yaşattıklarım için, Ali Asaf'ı yani kızımın amcasını bu duruma düşürdüğümüz için çok üzgünüm, Mahi.

Doğru tahmin ediyorsun arkadaşım. Lina'nın babası Ali Asaf değil.

Ali Asaf, kızımın onu çok sevip koruyan amcası. Lina'nın babası Orhan.

Ali Asaf, abisini bu pislikten çıkarmaya çalışırken hem senden hem de çok sevdiği işinden vazgeçmek zorunda kaldı. Sana bu detayları onun anlatmasını istiyorum. Zaten bu mektubumu okuduysan ondan hesap soracağını biliyorum.

Çocuğumun Orhan'dan olduğu ortaya çıkarsa kızımın hayatı riske girecekti. Biz de herkesten habersiz eğer bir süre beni Ali Asaf'la görürlerse Orhan'la ilişkimizi anlamazlar zannettik. Planımız başarılı da oldu fakat hesaba katmadığımız bir şey gerçekleşti.

Piknik günü, Orhan'ı senin bulduğun gün adamlar seni Orhan'ın kız arkadaşı zannetmişler. Peşine takıldıklarını Ali Asaf öğrendi fakat seninle ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa bu sefer bizim yalanımız açığa çıkacaktı. Ali Asaf'ın vurulduğu günü hatırlıyor musun? Hedef sendin ve sebebi de o adamlardı. İşte o günden sonra Ali Asaf seni uzak tutmak için her şeyi yaptı çünkü sana bir şey olacak diye aklı gidiyordu. Seni riske atacak bir adım bile atamazdı.

Hepimizi korumak için kendi işini riske attı. Orhan'ı buradan gönderecek, sana da her şeyi anlatıp bir yolunu bulacaktı fakat beklemediğimiz bir şey daha oldu. Nasıl olduysa Tuğçe bazı şeyleri öğrenmişti ve eğer Ali Asaf seninle olmaya devam ederse hem benim hem de Orhan'ın hayatını riske atacak şeyler biliyordu. Zaten seni yeni yeni o adamların radarından çıkarmıştı. Şimdi yeniden başa dönecekti.

Üstelik gerekirse seni de bu işin içine çekecekti Tuğçe. Bunu da açıkça belli etmişti.

Hepimiz susmak zorunda kaldık. Kendi canım artık umurumda değildi ama Lina için... yapamadım, Mahi. Kızım için susmak zorunda kaldım.

Kızım belki hiçbir zaman babasını tanıyamayacak çünkü geçen onca zamana rağmen ne Ali Asaf ne de ben başarabildik Orhan'ı o pislikten çıkarmayı.

Kızıma seni o kadar çok anlattım ki Mahi, kızgınlığının hepsini benim üzerime bırak. Lina seni tanıyor, benim sevdiğim kadar seviyor. Biliyorum yapmazsın ama kızıma kızma olur mu? Bir anne olarak senden tek istediğim onu sevmen. Hakkım yok istemeye ama bir kere onu görsen seversin, biliyorum.

Babasının gözlerini aldı Lina fakat amcasıyla babası arasındaki benzerlik yüzünden herkes gözlerini ona benzetti. Saçları tıpkı benim gibi. Umarım ona baktıkça bu sana acı vermez, Mahi.

Sana beni anımsatır da acı çekersin diye çok korkuyorum. En çok da kızımı sevemezsin diye ödüm patlıyor.

Bir anne olarak neler yapabileceğimi, ne kadar ileri gidebileceğimi hayat bana zor yoldan öğretti. Kızımı böyle bir şeyin içine sürüklemek ister miydim? Asla. Ama mecburiyetlerimi anla istiyorum. Bir kadının, bir annenin kendinden ve sevdiklerinden nasıl vazgeçmek zorunda kalacağını zor yoldan da olsa öğrendim.

İçimde hiç kapanmayan, durmadan kanayan bir boşluk yarattım ve o boşluk belki de beni bu hastalığın pençesine attı. Her şeyimi kaybettim Mahi ama kızım için yapmak zorundaydım.

Yalan söyledim ama sana hiç ihanet etmedim. Sustuğum her saniye senin yüreğine sapladığım bir hançer oldu farkındayım ama yemin ederim hançerin diğer tarafında da bir bıçak vardı. O da bana saplandı.

Beni affet demeye hakkım yok. Umarım sadece anlarsın. Kızımı yaşatmak için yapmak zorunda olduğum şeylerin affı yok biliyorum.

Ben ölüyorum, Mahi. Babasının da sonu belli değil. Benim küçük kızımın amcasından başka kimsesi yok. Onu babası biliyor. Senden tek istediğim bunun öyle kalmasını sağlaman. Bunu kimse bilmesin, Mahi. Onların yanında olmasan bile, hakkım olmamasına rağmen sana yalvarırım bu sırrımı sakla.

Sadece Lina mutlu olsun istiyorum. Benim gibi bir ailede büyümesin, onu seven insanlarla bir arada olsun istiyorum. Babası bunu beceremedi ama ailesi öyle değil biliyorum. Seyhan anne, Osman baba, Bahar, Selim... Lina'yı çok seviyorlar biliyorum.

Ali Asaf onu canı pahasına korur onu da biliyorum fakat sen olmazsan hiçbir zaman mutlu olamaz, Mahi.

Hakkım yok biliyorum fakat ona bir şans vermenin bir yolu varsa umarım o yolu bulursun. Lina için değil, bunu dört yılını ve mutluluğunu çaldığım adam için istiyorum. İhanet ettiğim, acı çektirdiğim arkadaşım için istiyorum.

İkiniz için bir mutlu son var biliyorum. Umarım o mutlu sona kızımı da dahil edersiniz.

Keşke böyle olmasaydı. Keşke sana bunları yaşatmasaydık.

Özür dilerim, Mahi.

Bir arkadaş olarak, bir anne olarak, çaresiz kalmış bir kadın olarak senden çok özür dilerim arkadaşım.

Kızıma bir gün beni anlatırsan, beni senden dinleme şansı olursa, ona güzel anılarımızdan bahset. Geçirdiğimiz yılları, çocukluğumuzu anlat. Beni kötü bilmesin Mahi, kızım beni kötü bilmesin yalvarırım sana. Birlikte yaşadığımız tüm güzel anları bilsin istiyorum.

Senden bir şey istemeye hakkım yok ama bu benim senden son isteğim.

Onu her şeyden çok seviyorum. Bunu Lina'ya söyle... Annesi onu sevmediği için gitti zannetmesin.

Ben öleceğimi biliyorum, Mahi. Kızıma seni anlatırken ben gidersem en az seni benim kadar sevecek dedim. Belki yanlış yaptım ama onu sevmeni çok istiyorum. Buna tutunmak benim tek umudumdu.

Çok güzel Mahi, yemin ederim çok güzel bir kızım var ve çok masum. Yanımda olmanı, onu seninle, senin çocuklarınla büyütmeyi çok isterdim.

Bu yüzden kalbinin çok güzel olduğunu bildiğim arkadaşşıma emanet ediyorum en değerlimi.

Kızım sana ve Ali Asaf'a emanet.

Affını hak etmiyorum biliyorum ama sen benim en yakın arkadaşşımdın, hep de öyle kalacaksın. Seni kaybetmek bana o kadar büyük bir ceza oldu ki bunu kelimelerle anlatamam.

İyi bir arkadaş olamadım, iyi bir anne olamadım, Mahi. Bu mektup benim için bir son. Sana böyle veda etmek canımı çok yakıyor. Gitmeden önce sana borçlu olduğum gerçeği anlattığım için belki biraz huzur bulabilirim artık.

Son kez, ben kendimi hiç affetmedim ama sen belki bir gün beni affedebilirsin.

Hakkını helal et, hak etmesem de...

- Songül

Kâğıt parçaları titreyen parmaklarımın arasından kayıp düşerken boğazımdan acılı bir çığlık kaçıp gitti. O kadar sesli o kadar avazım çıktığı kadar ağlıyordum ki boğazımın acısı canımı yakıyordu. Her bir satır, her bir kelime ve gerçekler adeta birer iğne gibi vücuduma batar-ken nefesim kesildi.

Ben bunun altından nasıl kalkacaktım? Ben bu öğrendiklerimden sonra nasıl yaşayacaktım?

“Neden yaptınız bunu bana? Neden? Neden? Neden?”

Dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma sardım. Nefesim kesilene kadar ağlarken canımın acısı feryat etmek istememe sebep oluyordu. Dizlerime sardığım kollarımı sıktım ve bedenim titrerken sessiz hıçkırıklar eşliğinde olduğum yere yığıldım.

Koltuğun kenarına sığınıp orada kendimi adeta yok etmek ister gibi top haline geldim ve koltuğun köşesine sindim.

“Çok acıyor,” dedim kendi kendime. Birisi beni öldürmek istiyordu sanki ve defalarca darbe almış gibi bedenim acıdan titredi.

Songül ölmüştü belki ama bu mektupla birlikte giderken beni de yanında götürmeyi başarmıştı.

Kime canım yanacaktı? Kim için üzülecektim?

Kendim için, Lina için, Ali Asaf için ve Songül için... Herkes için ağladım. Yaşamak zorunda olduklarımıza, yaşayamadıklarımıza ağladım. Tükenene kadar, yer yarıp beni içine alana kadar ağladım.

Bu acıyla baş edemediğim her dakika yok olmak istedim.

Tek istediğim yok olmaktı...

Bu yaşadıklarımızın ağırlığı beni ezip geçiyordu. Bunca yıl Ali Asaf nasıl sessiz kalabilmişti? Nasıl dayanıp görmezden gelebilmişti? Onu anlamak, onun da en az benim kadar zor zamanlar geçirdiğini bilmeyi hiçbir zaman istememiştim.

Benim yaşadıklarımın yanında onunkilerin hiçbir anlamı olmayacaktı ama şimdi... bir kez daha öyle derin bir yerden vurulmuştum ki sağ çıkacağımı düşünemiyordum.

Bir yerlerden telefonumun çalan sesi kulağıma doluyordu. Yerimden kalkmak istemiyordum. Burada sessizce kendi başıma yok olmak istiyordum.

Aradan ne kadar zaman geçtiği hakkında bir bilgim yoktu. Gözümde akacak yaş kalmayacağını düşünürdüm ama saatlerdir durmaksızın ağlıyordum. Hıçkırmaktan sesim kısılmıştı, yaşlar artık sessizce süzülüp akıyordu gözlerimden.

Kapının gürültüyle çaldığını duydum fakat yerimden kalkamadım. Aniden öyle büyük bir gürültü koptu ki başımı istemsizce kaldırıp kapının önüne baktım. Kaan ve Ayşe telaşlı adımlarla içeri girdiler. Ayşe beni yerde kıvrılmış halde görünce ufak bir çığlık atıp yanıma doğru koştu. Kaan onun tepkisiyle aniden irkildi ve bakışları beni bulduğunda aynı telaşı onun gözlerinde de gördüm.

Ayşe dizlerinin üzerinde yanıma çöktü ve başımı ellerinin arasına alıp hafifçe doğrulmama yardım etti. Bakışları bir Kaan'a bir bana döndüğünde ikisinin arasındaki sessiz bakışmada bir şeyler hissettim. Onlara ne olduğunu sormak istesem de dudaklarım kelimeleri fısıldamak için hareket etmedi.

"Mahi," dedi Ayşe sesindeki telaş ve korkuya engel olamadan. Benim bu halde olmam mıydı sebebi? "İyi misin?"

Sorduğu soruya cevap vermedim ama başımı iki yana salladım. Akan gözyaşlarım sessizce kucağıma damladı.

Kaan, "Mahi, gitmemiz gerek," dediğinde yeniden başımı iki yana salladım. Buradan çıkmak istemiyordum. Hareket bile etmek istemiyordum.

"Seni böyle bırakamam," dedi Kaan sıkıntılı bir nefes alarak. "Ama bizimle gelmen gerek."

Kendimi biraz da olsa toparlamaya çalışarak bakışlarımı ona çevirdim. Kızaran gözlerini fark ettiğimde içimi bir korku kapladı. Kaan ağlamış mıydı?

Elimi panikle kalbime götürdüm. "N-ne oldu?"

Kaan bakışlarını Ayşe'ye çevirdi ve ondan destek almak ister gibi karısına baktı. "Bir haber mi var?"

İkisi arasındaki bakışma yerini sessizliğe bıraktı. Kaan, "Bir telefon geldi," dedi. Sesindeki titreme beni öldürecekti.

"Ali Asaf mı aradı?" Sorunun cevabını daha sormadan önce bile biliyordum fakat yine de sormadan duramamıştım.

Kaan yeniden duraksadı ve gözleri dolarken sertçe yutkundu. “Telefon geldi,” dedi sessizce.

“Kimden?”

“Mahi, gitmemiz lazım. Herkes gitti, biz de seni almaya geldik.”

“Kaan,” dedim ama nefes almak bile zor geliyordu şu an. “Ne oluyor? Sen neden böylesin?”

Söylemek istediğimi anlaması için Ayşe’ye baktım. Ayşe ne yapacağını bilemez halde tedirgin bir şekilde yerinde kıpırdandı. “Hastaneden aradılar,” dedi ve sustu.

Nefesimi kesen cümleyle bir adım geri attım. “Ya-yaralanmış mı?”

Kaan başını iki yana salladı. “Ne olduğunu bilmiyoruz.” Bu cümleyi kurarken yüz ifadesi değişti.

“Ama hastaneden aradırsa yaralı olması gerekmez mi? Sonuçta oradan aramışlar.” Titreyen sesimle bir umut bekler gibi yüzlerine baktım.

“Polis de aradı, Mahi,” dedi Kaan ve bedenimi sıcak tutan tüm kan aynı anda vücudumdan çekilerek beni terk etti. Bir adım daha geriye gittim. Başımı iki yana sallarken, “Hayır,” dedim.

“Gitmemiz gerek, her şeye hazırlıklı olma-” Cümlesini bitiremeden çılgılık attım.

“Hayır!”

Yanlarından geçip hızlı adımlarla kapıya ilerledim. Ayakkabılarımı giyerken, “Sakın böyle bir cümle kurma bana,” dedim.

Üzerime hiçbir şey almadan soğuk havaya kendimi attım. Kaan ve Ayşe arkamdan gelirken çoktan bahçeden çıkmıştım bile.

“Mahi bekle lütfen,” diyen Ayşe’nin sesini görmezden geldim. Hızlı adımlarla yürürken köşeyi döndüğüm anda Emine annemle yüz yüze geldim.

Onu görür görmez durdum. O da tıpkı beni almaya gelen arkadaşlarım gibi perişan haldeydi. Bir adım geri gidip arkamı döndüm ama sonra ne yapacağımı bilemeden yeniden Emine anneme baktım. Başımı iki yana sallarken kendimde değildim.

“Öyle bir şey yok,” dedim. “Emine anne sen söyler misin, yanlış anlamışlardır.”

Emine annem bana doğru gelirken kaçacak yerim yoktu. Önümde o, arkamda Kaan ve Ayşe varken gideceğim hiçbir yer yoktu. Onların arasında sıkışıp kalmıştım. Duymak istemediğim şeyleri söylemek üzere olduklarını biliyordum. Nereye gideceğimi şaşırmuş bir halde etrafıma bakındım.

“Duymak istemiyorum,” dedim kendimi kapatarak. “Sakın bana bir şey söylemeyin.”

“Kızım,” dedi Emine annem ama başımı iki yana sallayarak onu durdurdum.

“Hayır, hayır, hayır!” derken çığlıklarım hıçkırıklara dönüştü. “Ona bir şey oldu demeyin bana!”

“Mahi, Seyhan teyzenleri teşh-” Aniden yerimden fırladım. Kaan beni tutamadan kendimi caddeye attım ve hızla gelen araba gürültülü bir fren sesiyle durdu. Ayşe’nin çığlığını duyar gibi oldum. Gözlerim bulanıklaştı, duran arabadan inen bir adamın üzerime doğru geldiğini gördüm. Olduğum yerde dururken başımı gökyüzüne çevirdim ve ufak bir yağmur damlası yüzüme düştü.

Gökyüzü de benim gibi ağlıyor muydu? Gözlerimi bir kere yumup yeniden açtım. Ya da açmaya çalıştım. Başımı zorlayarak bir kez daha kaldırıp gökyüzüne bakmaya çalıştım.

Gök gürlledi, benim kalbim durdu.

Şimşek sesine benim acılı çığlığım karıştı.

Ve hızla başlayan yağmurun altında, ona karışan gözyaşlarımla daha fazla direnemedim. Yere düşerken birisi başımı tuttu. Yanımda birileri bağırdı ama kimseyi duymadım. Onsuz bir dünyada yaşayamayacağımın farkına varırken yok olmak istedim.

Her şey bitmişti artık. Yanağıma düşen gözyaşımı son kez hissettim ve gözlerim kapandı. Bilinçsiz, derin bir çukurun içine düştüm.

24. BÖLÜM

*Seni bekleyişimin adı yok.
Sadece yüreğimde lal olmuş duamsın.
- Mevlana*

Kara Dantelli Gençliğimize - Mabel Matiz

Ali Asaf

Mahinev, Lina'nın elini tutmuş kapıdan çıkarken arkalarından bakarak onları izledim. Bir yerde okuduğum bir söz geldi aklıma. Yazar *kalbim savunmasız bir şekilde göğsümün dışında atıyor* demişti. Ya da böyle bir şeydi, tam hatırlamıyordum fakat kelimelerin yaşatması gereken hissi tam anlamıyla hissediyordum.

Söylemek istediğim, anlatmayı dilediğim o kadar fazla şey vardı ki. Ancak onun üzerine daha fazla gitmek istemediğim için sessiz kalmaya karar vererek sustum. Mahinev sanki ona bir şey söylemek istediğimi anlamış gibi beklenti dolu gözlerle bana baktı. Vazgeçip geri adım attığımda kabullenircesine gözlerini kaçırdı. Bahçe kapısına doğru ilerlemelerini izlerken kapıdan çıkmadan önce adımları yavaşladı.

“Dönüp bakarsan,” diye fısıldadım kendi kendime. “Eğer bana bir kere bakarsan hâlâ beni sevdiğine inanacağım.” Kalbim deli gibi atarken nefesim kesildi. “Bir şansımız olduğuna inanacağım,” dedim kendi kendime.

Mahinev bir iki adım daha attı. Eli bahçenin demir kapısını açmak için uzandı. Gözlerimi bir kere sımsıkı yumup açtım. Mahinev durdu ve nefesimi kesen beklentimi sonuçlandırdı. Bana dönüp bakması için içten içe dua ederken bir mucize oldu ve dileğim gerçekleşti. Başını çevirip âşık olduğum gözlerini sakince bana doğru kaldırıp, gözlerini benimkilere kilitledi. Dudaklarımda engel olamadığım bir gülümseme meydana gelirken Mahinev hafifçe kaşlarını çattı.

Elini kaldırıp usulca göğsünün üzerine, kalbinin olduğu noktaya bastırduğunda onun ne hissettiğini biliyordum. O da bana aynı şeyleri

hissettiriyordu. Mahinev'in yanındayken bitmek bilmeden bir acı var gibi hisseder, sürekli kalbimi ovalamak isterdim.

Elimi hafifçe yukarı kaldırıp onlara el salladım. Bir saat sonra ikisinin de bana geri dönecek olması heyecandan nefesimi kesen bir mutluluk veriyordu. Mahinev onlara el sallamama karşılık verdi sakince. Lina daha hararetli bir el sallayışla bana veda ederken gülümsememe engel olamadım.

İkisi de gözden kaybolana kadar onları izledim ve sonra içeri girdim. Yatak odama girip üzerimi hızlı bir şekilde değiştirdim. Yarın işlerim çok yoğun olacaktı fakat bugünü tamamen dün gece Mahinev'le yaşadıklarımızı düşünerek geçirmek istiyordum. Belki şansım varsa sabah kahvaltı ettiğimiz gibi akşam yemeğine kalmaya da ikna ederdim onu.

Yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım. Geniş koltuğa oturup başımı da arkaya yaslayarak gözlerimi kapattım.

Ellerim benden bağımsız hareket ederek dudaklarıma uzandı. Onun dokunuşunu o kadar canlı bir şekilde tenimde hissediyordum ki bu hissin geçmemesi için her şeyi yapmaya razı olurdum. Dün gecenin anısı her fırsatta zihnimi işgal etmek ister gibi ele geçiriyordu beni. Ona dokunmadan bunca sene beklemiş olmak mı daha can yakıcıydı, yoksa dün gecedен sonra ona yeniden dokunma şansımın olmama ihtimali mi emin değildim.

Ne kadar süre orada kendi kendime yaşadığımız her anı düşünerek geçirdim bilmiyorum fakat aniden çalan telefonumun sesi beni daldığım hayal dünyasından silkeleyerek çıkardı. Gözlerimi açıp masanın üzerinde duran telefona uzanmak için yerimde doğruldum. Ekranda gördüğüm isimle hızla telefonu elime aldım. Kalbim panikle çarparken kendimi sakın olmaya zorladım.

Sadece öylesine arıyor olabilir diye düşündüm kendi kendime fakat hissettiğim şey tam aksini işaret ediyordu.

"Alo," diyerek telefonu açtım. İster istemez ses tonuma yansıyan tedirginliğe engel olamamıştım.

Hattın diğer ucundan, "Ali Asaf," diyen ses doldu kulağıma. Sesinin iyi geldiğini duyunca biraz olsun rahatladım fakat sonrasında duyduğum şeylerden hiç hoşlanmamıştım.

“Ben geldim,” dedi tereddüt ederek. Oturduğum yerden hızla ayağa fırladım.

“Ne demek ben geldim? Böyle bir aptallık yapmadığını söyle!”

“Sınırı geçtim bir şekilde.”

Elimi saçlarımın arasına daldırıp sertçe asıldım. Tüm bedenim sinir ve korkuyla titriyordu.

“Hemen bir yerde saklan ve beni bekle. Ben gelip seni kimse görmeden geri göndereceğim.”

Telefonun diğer ucunda sessiz kalarak bekledi. O beklerken ben çoktan odama gitmiş, ceketimi ve anahtarlarımı almıştım.

“Oraya geleceğim,” dedi sesi titreyerek. Hararetli adımlarım aniden donup kalmış gibi durdu.

“Ne?” dedim panikle. “Aklını mı kaçırdın sen?”

“Daha fazla dayanamıyorum. Neyse dertleri benimle çözsünler.”

“Çözsünler mi?” Tatsız bir kahkaha attım. “Adamların çözümü seni öldürmek!” Sesim hissettiğim panik ve sinirle daha da yükseldi. “Boşuna mı yaptık bunca şeyi biz. Sen öl-”

Cümlemi bitiremeden araya girdi. “Olacaksa olsun!” Tıpkı benim gibi bağırdığında elimde tuttuğum telefonu sıktım. “En azından o zaman sen hayatına devam edersin.” Sesine yansıyan pişmanlık nefesimi kesti.

“Böyle edeceğimi mi zannediyorsun? Sen ölünce ben de hayatıma devam edeceğim öyle mi? Abimi kaybetmek bana bu rahatlığı mı sağlayacak zannediyorsun?”

Söylediklerimden sonra sessizleşti. Derin bir iç çektiğinde onu telefonda ikna edemeyeceğimin farkına vardım. Bir karar vermişti ve ne yaparsam yapayım geri döndüremeyecektim.

İtiraz etmeyen bir ses tonuyla, “Yanma geliyoruz,” dedim. Ona yalan söylemek istemesem de şu an buna mecburdum. “Geldiğimde konuşacağız. Yine de kararını değiştirmezsen sana engel olmayacağım.” Bunu asla yapmayacaktım. Gerekirse onu zorla bir yere kapatırdım.

Abim sessiz kalmaya devam etti. Bana inanıp inanmamak arasında gidip geldiğini hissediyordum. “Başka çaren yok,” dedim dişlerimi sıkarak. “Seni bulursam bir yere kapatırım.”

Gerçeğin birazını onu tehdit etmek için kullandım. “Tamam,” dedi istemeyerek. “Bekleyeceğim.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Evden çıkarken ona benden haber beklemesini söyleyerek telefonu kapattım. Arabama doğru ilerleyip içine girdim ve sakinleşmek için çabaladım. Önce Tahir’i aradım. Pazar günü benden telefon almaya alışık olmadığı için şaşkın bir ses tonuyla telefonu açtı.

“Efendim?” Soru sorar gibi çıkan sesini duyunca hemen konuya girdim.

“Acil ofiste buluşmamız lazım.”

Sesimin tonundan bir şeyler anlamış olacak ki soru sormadan isteğimi kabul etti.

Arabayı çalıştırıp yola çıktığımda hemen Bahar’ı aramak için harekete geçtim fakat sonra vazgeçip geri döndüm. Evin yakınında yeniden durdum ve koşar adımlarla annemlerin evine doğru yürüdüm. Bizimkileri evin kapısının önünde görünce herkese ayrı ayrı haber vermek zorunda kalmadığım için biraz rahatlamıştım.

Yanlarına gittiğimde telaşlı halimi görüp duraksadılar.

“İçeri gelin,” dedim ve arkamdan gelmelerini beklemeden hemen eve girdim.

Tüm detayları onlara anlatamazdım fakat yine de bilinmez bir şeyin içine giriyorduk ve onlara gideceğimi söylemek zorundaydım.

Annemler salonda otururken içeri girdim. Annem tek bakışıyla telaşımı anlamıştı. Gözlerinde korkuyla bana bakarken bunu yapmaktan başka çaremin olmamasından nefret etsem de konuşmaya başladım.

“Abimin başı belada,” dediğimde annem donup kaldı. Arkamda Bahar’ın sesli bir nefes aldığını duydum.

“Detayları anlatamam, benim hemen onun yanına gitmem lazım. Lina,” derken arkamı dönüp Bahar’la göz göze geldim. Yeniden annem ve babama dönüp, “Burada kalsın. Ya da nerede kalmak isterse,” dedim tekrar Bahar’a bakarak.

Babam, “Oğlum ne oluyor?” diye sordu. “Abimin başı belada gidiyorum da ne demek?”

Anlatacak zamanım yoktu. Anneme doğru yürüyüp eline uzandım. Elini tuttuğumda nefesi kesildi. “Oğlum,” dediğinde elini öpüp geri çekildim. Annemi dağılmış görürsem buradan asla gidemezdim.

“Soru sormayın yalvarırım. Sadece,” duraksayıp kendimi toparlamaya çalışarak devam ettim. “Gitmem gerek.”

Cebimdeki telefonum titreyince elimi cebime atıp telefonumu çıkardım. Elime alır almaz ekrana yansıyan mesajı okudum. Tahir ofise varmıştı ve beni bekliyordu. Daha fazla oyalanacak vaktimin olmadığını idrak ederek hızlı adımlarla odadan çıktım. Arkamdan seslenen, sorular soran insanların seslerini duyuyordum ama hepsini görmezden gelmek zorundaydım.

Hızlı adımlarla arabama doğru yürürken Selim’in bana yetiştiğini fark ettim. Kapımı açtığımda kolumu tuttu.

“Abi ben de geleyim.” Hızla başımı iki yana sallayıp onu reddettim.

“Yanımda götüremem kimseyi.” Bilerek Tahir’i söylememiştim. Eğer onun benimle geldiğini bilirlerse ikimize birden ulaşmaya çalışırlardı.

Kaşlarını çatarak konuştu. “Neler oluyor?”

Sorularının devamının geleceğini biliyordum. Elimini omzuna koyup onu durdurdum ve başımı iki yana salladım. “Gitmem lazım, döndüğümde konuşacağız.”

“Ama...”

Açık kapıdan içeri girdim ve Selim de bu sefer gitmeme izin vermek zorunda kaldı. Asla içine sinmiyordu farkındaydım fakat şu anda onun burada olmasına ihtiyacım vardı. Evdekiler deliye dönmüştü ve daha Mahinev olanları bilmiyordu bile.

Kalbim deli gibi önce onu görmem gerektiğini haykırıyordu. Haber vermem gerektiğini hissediyordum fakat buna vaktim yoktu. Vaktim olmadığı gibi yaşadığımız her andan pişman olan kadına neyi anlatacaktım?

Abimin durumundan mı bahsedecektim yoksa şu an gittiğim yerde her şeyin olabilme ihtimalini mi anlatacaktım? Belki de hayatından artık defolup gitmemi söylerdi.

Başımı iki yana sallayıp bu düşüncelerden sıyrılmaya çalıştım. Arabayı hızla sürüp ofise doğru ilerledim. Normalden daha kısa sürede vardığımda arabayı park edip hızlıca indim.

Merdivenlerden hızla yukarı çıkarken kapının açık olduğunu fark edip hemen içeri girdim. Tahir çoktan her şeyi hazırlamış beni bekliyordu. İçeri girer girmez dolaptan kıyafetlerimi aldım ve üzerimi değiştirmeye başladım. Siyah kargo pantolon, siyah uzun kollu ince bir üst ve yine onlarla aynı renkte ayakkabılarımı ve deri ceketimi giydim. Başıma takacağım şapkayı da elime aldıktan sonra Tahir'in yanına yürüdüm. Benimkiyle eşdeğer kıyafetlerini giyinmiş beni bekliyordu.

Kişisel dolabımdan ruhsatlı silahımı da alıp belime taktığımda işin ne kadar ciddi olduğunu o da anlamıştı.

“Senin silah kullanmanı istemiyorum,” dedim kesin bir dille. “Ne olursa olsun bu işin sorumluluğu her şeyiyle bana ait.”

Yine de onu savunmasız bırakmak değildi amacım. Ceketinin iç cebine kullanmakta usta olduğu iki adet bıçağını yerleştirdiğinde onu başımla onayladım.

“Abimin nerede olduğunu bulabilir misin?”

Başını sallarken hemen masasına gidip bilgisayarının başına oturdu. “Sana söylemedi mi?”

“Sınırı geçtim dedi ama inanmıyorum. Bence yalan söylüyor.”

Tahminimce Gürcistan sınırından girmişti içeri fakat sesindeki telaşlı hava bir şeyler sakladığını düşündürmüştü bana.

Tahir bilgisayarında abimin yerine tespit etmek için çalışırken sessizce bekledim. Yaklaşık on dakika sonra dudaklarının arasından sesli bir küfür kaçtı. “Hasiktir!”

Tepkisiyle bakışlarımı onun baktığı yere çevirdim. Ekranda yanıp sönen nokta abimin nerede olduğunu gösteriyordu.

“Haklısın yalan söylemiş,” dedi Tahir. “Sınırı geçtiği doğru ama kaç gün önce geçtiği tartışılır.”

Dişlerimi sıkarak abimin nerede olduğunu öğrenmeyi bekledim. Tahir yutkunarak bana döndü.

“Çoktan burada, İzmir’de...”

Ellerimi yüzüme kapatarak sıkıntılı bir nefes aldım. *Siktir, siktir, siktir...*

Ne bok yemeye böyle bir şey yapmıştı?

Önümde duran sandalyeyi sertçe tekmeleye başladım. Ayağımın altında parçalara ayrılan sandalyeye bakarken nefes nefeseydim.

“Kahretsin!” diye bağırdım. Neden bu kadar sorumsuz olmak zorundaydı? Ben onun için her şeyden vazgeçmişken o neden bu kadar basite alıyordu bu olanları? Sakinleşmek için gözlerimi kapatıp derin nefesler aldığım sırada Tahir, “Abi ne yapıyoruz?” diye sordu.

Gözlerimi açıp başımı ona doğru çevirdim. “Gidip abimi girdiği delikten çıkaracağız ve kimse fark etmeden geldiği yere geri göndereceğiz.”

Tahir başını bir kere aşağı doğru eğip beni onayladı fakat sonra soru soran gözlerini yüzüme çevirdi. “Ya fark edildiyse?”

Fark edilmemiş olması bir mucize olurdu. “Dua edelim de öyle olmasın.” Bunu dilemekten başka çarem yoktu.

Tahir benimle birlikte hızlı hareket ederek ofisten almamız gereken her şeyi topladı. Kapıdan çıkıp merdivenleri inmeye başladığımda o da hemen arkamdan çıkarak ofisin kapısını kilitledi. Arabaya biner binmez direksiyonun başına geçtim ve Tahir de yan koltuğa geçerek belirlediği adresi bana gösterdi.

Arabayı hızla sürmeye başladığımda cebimden telefonumu çıkartıp kapattım ve Tahir’e uzattım. Hızla elimden alıp arabanın kapalı gözüne koydu. Ceketinin iç cebinden bana daha güvenli bir telefon uzattığında onu alıp cebime koydum. Abime kendi telefonumdan ulaşamazdım artık. Bu bile yeterince güvenli değildi.

Tahir yanımda sessiz kalmaya devam etti ama meraktan delirmek üzere olduğunu biliyordum. Abimin başının belada olduğunu ekibimdeki herkes biliyordu. Detaylı olarak hiç anlatmamıştım, Lina ile olan durumların hiçbirinden haberdar değillerdi. Onlara üstü kapalı bir şeyler anlatmış, yeterli olduğunu düşünmüştüm.

“Merak ediyorsun,” dedim Tahir’e gözucuyla bakarak.

“Bir şey anlatmana gerek yok. Gidelim dediğin her yere gözüm kapalı gelirim biliyorsun.” Biraz duraksayıp devam etti. “Hepimiz geliriz.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. Yutkunarak başımı onaylar gibi bir kere salladım. “Abim bulaşmaması gereken insanlara bulaştı.

Ne yaptıysam bu işi düzeltemedim ve son çareyi de onu buradan göndermekte buldum. Fakat aptal, yaptığım onca şeyi görmezden gelerek canını yeniden tehlikeye atıyor.”

“Bunu yapmasının sebebi sen misin?”

Tahir’in sorduğu soruyla yeniden duraksadım. Başımı bir kez daha sallayarak onu onayladım.

“Ona kızamıyorum bile. Senin hayatını etkileyen şeylere sebep olmuşsa bunu düzeltmek istiyor olabilir.”

“Ben zaten düzeltiyordum,” dedim sinirle. *Düzeltmeye başlamıştım...* Direksiyonu tutan parmaklarımı sıktım. Tahir daha fazla konuşmadı. Ellerimin titremesine engel olmaya çalışarak direksiyonu sıkıca tuttum. Parmaklarım istemsizce gerildi.

Kısa bir süre sonra yeniden konuştu. “Yaptığı şeyi toparlama şansımız yok mu?”

Başımı iki yana salladım. “Onlardan aldığı şeyi geri vermesi gerekiyordu ama bunu tek başıma yapamazdım. Sevdiğim bir komutanımın yardımıyla onlara teslim ettik ve abimi de buradan çıkardık.”

“Ve adamlar hâlâ o şeyin peşinde mi?”

“Sanmıyorum,” dedim emin olamayarak. “Bence şu an sadece intikam peşindeler.”

“O zaman buradan gitmesi şart.” Bir durumu belirtir gibi kurduğu cümleyi sertçe onayladım.

“Evet şart.”

Şehir dışına çıkmamıza yakın bir yerde olduğunu söyleyen Tahir’in tarifıyla abimin olduğunu düşündüğümüz yere ulaştık. Kalabalık bir sokağı geçip binaların arkasında kalan yere arabayı park ettiğimde etrafı inceledim.

“Burada bir yerde,” dedi Tahir. Telefonuna bir kez daha bakıp, başını camdan dışarı çıkardı ve kalabalık, dar sokaklarda gözlerini gezdirdi. “Tahminimce ya bu iki binadan birinde,” dedi ileriye işaret ederek. “Ya da şurada,” dediğinde daha ileride olan yüksek apartmanı işaret etti.

Gösterdiği tüm binalar eski apartmanlardı. Belli belirsiz otel ve pansiyon isimlerine bakarken bunlardan birinde olması için dua ettim.

“Yüksek ihtimalle kimlik göstermek zorunda kalmamak için böyle bir yer seçti.”

“Umalım da doğru bir yol izlemiş olsun. O adamlar abimin izini bulmadan önce ben bulmak zorundayım.”

Etrafı biraz daha inceleyip Tahir’e döndüm. “Sen yakın olan iki binayı kontrol et. Ben de ilerideki yüksek apartmana gideyim.”

Tahir onay verdiği anda ikimiz de arabadan çıktık. Şapkamı başıma geçirirken birbirimize baktık ve ters yönlerle doğru ilerledik.

Kalabalık sokaklardan geçerken insanlara çarpmamak için ne kadar dikkat edersem edeyim başarılı olmak çok zordu. Hem yol üzerindeki satıcıların yoğun olması hem de insan kalabalığı hızlı yürümeme engel oluyordu. Sakin olmak zorunda olduğumu biliyordum fakat kalbim panikle deli gibi çarpıyordu. Geç kalmış olmanın düşüncesi beni daha fazla paniğe sürüklüyordu.

Sonunda binanın önüne vardım ve rengi değişen demir kapıyı itirip içeri girdim. Mermer merdivenleri çıktığımda beni geniş bir alan karşıladı. Eski, tahta bir tezgâhın arkasında duran yaşlı adama doğru ilerledim.

Adam başını kaldırıp ağzındaki sigarasıyla bana baktı. Hiç uzatmadan, “Birini arıyorum,” dedim. Sesini çıkarmadan bana bakarken ceketimin iç cebine uzanıp biraz para çıkardım ve tezgâhın üzerine koydum.

Yaşlı adam sigarasını ağzından çıkarıp dikkatini bana verdi. Elini uzatıp parayı alacakken elimi hızla paranın üzerine kapattım.

“Birini arıyorum,” dedim yeniden. “Bana benziyor, benden biraz kısa ve daha zayıf olan bir adam. Gördün mü?”

“Gördüm,” dedi beni onaylayarak. Elini çektiğimde parayı alıp cebine koydu ve umursamaz ifadeyle bana baktı.

“Sen gelmeden beş dakika önce arka kapıdan çıktı.”

“Siktir!”

İşaret ettiği arka kapıya doğru koştum. Kapıdan dışarı adım attığım anda beni daha yoğun bir kalabalık karşıladı. İnsanların arasından hızlı adımlarla yürümeye çalışırken birkaç kişiyle istemeden de olsa çarpıştık.

Gözlerim etrafı incelerken ceketimin cebinde telefonum titredi. Kulağımdaki kulaklığa dokunup telefonu açtım.

Tahir, “Burada yok,” dedi hemen.

“Benim baktığım yerde fakat biz gelmeden çıkmış.” Cümlem bittiği anda tıpkı benim yaptığım gibi sert küfürler döküldü dudaklarından.

“Fazla uzaklaşmamıştır,” dediğinde beni göremediğini bilmeme rağmen onu başımla onayladım. Gözlerim hâlâ kalabalığın arasında dolaşıyordu.

“Etrafa bakalım,” diyerek devam ettim. “Terk edilmiş bina ya da gizlenebileceği bir yer görürsek haberleşelim.”

Tahir, “Tamam,” diyerek beni onayladıktan sonra telefonu kapattı. Adımlarımı hızlandırıp kalabalıktan sıyrılarak daha sakin olan arka sokaklara doğru ilerledim.

Dolaştığım hiçbir sokakta ne abimden bir iz vardı ne de onun gizlenebileceği bir yer bulabildim. Yorgun adımlarla sonunda arabayı park ettiğimiz yere vardığımda Tahir çoktan gelmiş beni bekliyordu.

Elindeki sigarayı dudaklarına götürdüğü sırada beni gördüğünde sırtını yasladığı arabadan uzaklaşıp bana doğru döndü.

Yüzündeki ifadeden bir şey bulamadığımı anlamıştım. Zaten bulmuş olsaydı çoktan beni arardı ama yine de umutlanmıştım. Elim boş dönmek, beni hem sinirlendiriyor hem de paniğimi tetikliyordu. İçime dolan korku geçen her dakikayla büyüyüp kocaman bir kara delik haline geliyordu.

“Burada bir yerde,” dedim kendi kendime. Başımdaki şapkayı çıkarıp sertçe yere fırlattım. Ellerimi saçlarımdan arasından geçirip etrafımda dönerken azalan kalabalıkta gözlerimi gezdirdim. Daha sakin bir sokakta olduğumuz için gelip geçen insanları olduğum yerden daha kolay izliyordum.

Tam başımı yeniden Tahir’e çevireceğim anda telaşlı bir adamın insanların arasından geçmeye çalıştığını gördüm. Bakışlarımı bir saniye daha önce çevirseydim gözümünden kaçıp gidecekti.

“Orada,” dedim aniden ve kelimenin son harfi dudaklarımdan çıktığı anda koşmaya başladım. Bacaklarımdan acımasız bir hıza ulaşması sadece bir iki saniyemi almıştı. Kalabalığın arasına girmeden önce Tahir’e bağırarak, “Caddenin en sonuna gel!” dedim.

Beni duyup duymadığını ya da harekete geçip geçmediğini bile görmeden önümü dönüp koşmaya devam ettim. İnsanların arasından geçerken abimin beni hâlâ görmediğini fark ettim ve bu beni biraz olsun rahatlattı. Fakat beni görmemesine rağmen hızla kaçtığını fark edince kaşlarımı çattım. Arkamı dönüp peşinde birilerinin olup olmadığını kontrol etmek istesem de onun görüş açımdan çıkmasından endişeleniyordum. Gözlerimi kırpmaya bile korkuyordum çünkü o kadarcık bir sürede bile abimi kaybedeceğimi hissediyordum.

Sonunda kalabalık sokağın sonuna vardık ve ona daha fazla yaklaşmak için hızlandım. Abim sokağı döndü. Dar sokakta ilerlerken ona seslenmek için biraz daha yaklaşmayı bekledim.

Yürüdüğümüz sokağı başka bir sokağa bağlayan ayrıma geldiğimizde ona biraz daha yaklaştım ki hemen önünde bir araba durdu. Arabanın bize ait olduğunu görünce derin bir nefes aldım.

Abim anında durdu. Paniklediğini bedeninin kasılmasından hissediyordum. “Abi,” dediğim anda başı hızla bana doğru döndü. Panikle bir bana bir karşısında duran arabaya baktığında onu rahatlatmak ister gibi elimi kaldırıp yavaşladım.

“Sakin ol,” derken gözlerindeki panik beni korkuttu. “Benim arkadaşım,” dedim Tahir’i işaret ederek. Abim yeniden Tahir’e baktı ve sonra bana doğru döndü. Bedenini bana çevirince yüzündeki morlukları ve karnındaki koyu renk ıslaklığı fark ettim. Göğsüm acıyla karışan bir panikle sarsıldı.

“Yaralandın mı?”

Gözleri sanki beni net görmekte zorlanıyormuş gibi hafifçe kısıldı. “Hemen gidin,” dedi hırıltılı bir ses tonuyla. “Ali Asaf git buradan!”

“Gideceğiz,” dedim ve ona biraz daha yaklaştım. Yakınma yürüdükçe burnuma dolan kanın kokusu boğazımı sızlattı.

Çok fazla kanaması vardı.

Ayakta durmakta daha fazla zorlanınca hemen elimi beline sarıp onu destekledim. Kolunun birini boynuma doladım ve onu tutarken Tahir’e doğru döndüm.

“Kanaması var,” dediğimde Tahir hemen arabanın bagajına doğru koştu. Bu sırada ben de abimi arabaya doğru taşıdım. Arka kapı açılır açılmaz onu oturttum ve Tahir elindeki ilkyardım malzemeleriyle yanımıza geldiğinde, çoktan abimin tişörtünü yukarı doğru sıyırmıştım.

Karnının sağ tarafından başlayıp aşağı doğru uzanan kesigi görünce yüzümü buruşturdum.

“Kim yaptı?” derken Tahir’in uzattığı bezi alıp yarasına bastırdım.

Abim, dudaklarını yalayarak, “Kimse yapmadı,” dedi. “Kaçarken düştüm ve keskin bir demir parçası kesti.”

“Hastaneye gidiyoruz.”

Abimi arka koltuğa yatırıp elini tuttum ve yarasına baskı uygulaması için bezin üzerine koydum. Tahir’e direksiyona geçmesini işaret ettim. Arka kapıyı kapattım ve bende diğer taraftan abimin yanına bindim.

Koltuğa oturur oturmaz yeniden elimi yarasının üzerine bastırdım. Tahir hızla yola çıktığında abim arabanın hareket etmesiyle acıyla karışık derin bir nefes aldı.

“Bir yerde ayrılmamız lazım,” derken bakışlarını bana çevirdi.

“Kes sesini!”

“Geldiğimi biliyorlar,” dedi sesi kısılarak. Sert bakışlarımı üzerine diktim.

“Ben seni bulduysam onlar da bulur tabii ki! Böyle bir aptallığı nasıl yaptın?”

Bu durumda ona kızmak istemiyordum fakat kalbim deli gibi atıyor, ona bir şey olacak korkusuyla kasılıyordu. İşin içinden çıkamadığım için agresifleşiyordum.

“Elimde bir şey var,” dediğinde başımı panikle yukarı kaldırdım. Dikiz aynasından Tahir’le göz göze geldik. Yutkunarak yeniden abime döndüm.

“Ne demek elimde bir şey var?”

Sorduğum soruyu görmezden gelip konuşmaya devam etti. “Pazarlık yapacaktım. Elimdekini veririm bu konu kapanıp giderdi.”

Dişlerimi sıkıp sakın olmaya çalıştım. “Adamlar seninle anlaşsa bile seni sağ bırakırlar mı sanıyorsun? Nasıl bu kadar basit olduğunu düşündün?”

“Düşünmedim,” dedi çekinerek. “Beni sağ bırakmayacaklarını biliyordum.”

Kurduğu cümleyle canım o kadar yandı ki gözlerime dolan yaşları durdurmak için sımsıkı yumdum.

“Ne demek bu?” Sesim korkudan mı bu kadar titredi yoksa ağlamak için tüm bedenimi sıktığımdan mı emin değildim.

“Kızımı bir kere görmek istedim. Yakından...” derken gözünden bir damla yaş akıp çenesinden bacağıma damladı. “Seni ve onun hayatını garantiye aldıktan sonra ölmek sorun olmayacaktı. Zaten benim yüzümden yaşadıklarınızın telafisi yok.”

“Kes sesini,” dedim dişlerini sıkarak. Boşta kalan elimle ıslanan yüzümü sildim. “Yaptığımız onca şeyden sonra bunu yapamazsın.”

“Ali Asaf.” Adımı inler gibi seslendiğinde söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı biliyordum. “En başında seni dinlememeliydim.”

“Bunları konuşmanın anlamı yok. En başında yapmamız gereken neyse onu yaptık.” Kendini sorumlu hissediyordu. Bu yükü kaldıramadığının farkındaydım. “Konu sadece sen değildin,” dedim kendimden emin bir ses tonuyla. “Lina vardı, üstelik Mahinev’i görmüşlerdi. Seninle bağlantısı olduğunu düşünüyorlardı. Sadece seni değil, Lina ve Mahinev’i de korumak zorundaydım.”

“Benim yüzümden hâlâ peşimizdeler.”

Söylediği şeyle yüzümü buruşturdum. “Ne demek bu?”

Abim derin bir nefes almaya çalışırken acıyla kasıldı ve sertçe yutkundu. Bakışlarını benden kaçırırken, “Dosyanın aslını vermedim size,” dedi.

Yarasına bastırduğım elim kasıldı. Abim oldum olası sorumsuz bir adamdı. Başı dertten kurtulmaz, ne olduğu belli olmayan adamlarla takılırdı fakat hiçbir zaman zarar göreceği ya da bizim zarar göreceğimiz bir işe bulaşmazdı.

Bu adamlarla bir bağı olduğunu duyduğumda anlam verememiştim. Bir arkadaşı aracılığıyla bunların mekânında birkaç kere kumar oynamaktan öteye gitmediğini söylemişti. Fakat sonra aracı olan arkadaş bu adamlardan önemli bir belgeyi çalıp ortadan kaybolmuştu. Bulaştığı tipler adama ulaşamayınca abimin peşine düşmüşlerdi. Piknik günü onu ilk defa dövdüklerinde abimi Mahinev bulmuştu ve verdiği tepkiden dolayı da Mahinev’i abimin sevgilisi zannetmişlerdi.

Abim bunları bana anlattığında bu işin içinden çıkmak için defalarca plan yapmıştım. Onların aradığı adamı ben de aramıştım ama ufacık bir ize bile rastlamamıştım.

Adamlar en son hiç çekinmeden abimi korkutmak için ateş ettiklerinde, Mahinev yerine beni yaraladıklarında işin ne kadar ciddi olduğunu abim de ben de sanki yeni idrak etmiştik. O dakikadan itibaren önceliğim Mahinev olmuştu. Üstelik Songül, abimin bebeğine hamileydi ve bu ortaya çıkarsa ikisini de bu işin içine sokmuş olacaktık.

Hem onları hem de Mahinev'i korumak için aklıma başka bir çözüm gelmemişti. Abimin çocuğunu korumak için üzerime almıştım, böylece Mahinev de buradan gidecek ve tehlikenin arasında kalmayacaktı. Her şey o zaman çok anlamlı gelmişti. Bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemiştim.

Geriye bir tek abim kalıyordu. O konuda da Alper Yüzbaşı'mdan yardım istemiştım. Planımı ona anlattığımda istemese de mecbur olduğumu anlamış ve bana yardım etmişti. Doğu görevimle birlikte ben de buradan gitmiştim ve abimi de saklamayı başarmıştım.

Eğer Songül hastalanmasaydı abimle onu bir araya getirmenin bir yolunu bulacak ve kızlarıyla birlikte ortadan kaybolmalarına yardım edecektim. Belki her şeyi Mahinev'e anlatıp ondan af dileyecektim fakat hiçbir şey planladığımız gibi olmadı.

Alper Yüzbaşı'm abimin saklanmasına yardım etmişti ama adamlar abimi aramayı hiç bırakmamışlardı. Şimdi anlıyordum ki abimin elindeki şey yüzünden asla geri durmamışlardı. Onlardan çalınan dosyanın bir yerlerde olduğunu biliyorlardı.

“Ne bok yemeğe vermedin?”

“Versem de bir şey değişmeyecekti. Orada yazan isimleri gördüm. Bilinen, tanınan isimlerin yanında devlet içinde yer alan isimler de vardı. Bakmadım desem inanacaklar mıydı?”

“Madem öyle, neden bu kadar şeyle uğraştık biz, hepsini nasıl hiç sayarsın?”

“Mahinev gelmiş,” dediğinde ona baktım. Bu yüzden mi yaptığımız her şeyi çöpe atmıştı? “İstedim ki artık mutlu olun. Benim yüzümden zaten yeterince acı çektin. Daha fazla bunu yaşamaya katlanamam.”

“Buna sen karar veremezsin. Hayatını bir anda silip atınca ben de kaldığım yerden mutlu olmaya devam ederim mi sanıyorsun?”

“Zorundasın,” dedi fısıldayarak. “Anlatınca anlayacaktır Mahi. Kızıma bakmak zorunda bıraktığım için özür dilerim ama onu senden başkasına emanet edemezdim. Sana böyle bir yük yüklemek istemezdim.”

“Lina asla yük değil. O benim de kızım,” dedim aniden. Dudaklarımdan dökülen hiddetli kelimeler sessiz arabada yankılandı. Abimin dudakları hafifçe kıvrıldığında söylediğim şeyden pişman olarak yutkundum.

“Onun babası sensin, Ali Asaf,” dedi abim. Başımı iki yana salladım. *Hayır değilim, o senin kızın* demek istesem de kelimeler asla dudaklarımdan dökülmüyordu. “Birgün anlatmaya karar versen de ona hiç söylemesen de fark etmez. Bunun kararı hep sana ait olacak.”

“Buna Lina büyüdüğünde birlikte karar veririz.”

Abim buna itiraz edecekken Tahir aniden direksiyonu sağa doğru kırınca ikimiz de savrulduk.

“Ne oluyor?” diye sorarken elimi belimde duran silahıma götürdüm.

“Peşimizde birileri var,” dediğinde başım hızla arkaya döndü. Siyah arabanın hızla bize yaklaştığını gördüm.

“Tahir,” dedim hemen. “Arabayla aramızdaki mesafeyi aç. Uzaklaştığımız anda ilk fırsatta yavaşla ve ben direksiyona geçerken hemen arabadan çık.”

Tahir panikle, “Ne?” derken başını iki yana salladı. “Hayatta olmaz.”

“İtiraz etme,” dedim ama Tahir umursamadı. Gaza daha fazla basarken bizi peşimizdeki arabadan uzaklaştırdı.

Fakat bu çok uzun sürmedi. Araba yeniden bize yaklaştığı anda silah seslerini duyduk. Arabanın üzerine çarpan kurşunlar yüzünden Tahir de ben de başımızı aşağı eğdik. Abim zaten yatar pozisyondayken üzerine kapandım.

“Beni bir yerde bırakmanız lazım,” dedi.

“Kes sesini,” derken başımı kaldırıp arkadan bize yaklaşan arabaya baktım.

Dikkatimi arkadaki arabaya verdiğimde içinde olduğumuz araba sağa sola savruldu ve elimde duran silahım abimin yanına düştü. Onu almak için uzandığım anda abim aniden silahı alıp Tahir’in başının arkasına doğrulttu.

Gözlerim panikle irileşirken, “Ne yapıyorsun?” dedim. Abim pişmanlıkla yüzüme baktı.

“Arabayı yavaşlatıp içinden atlasın. Hemen arkasından da sen atlayacaksın. Onlar benim peşimde.”

“Ve bizi öylece bırakacaklar mı?”

“Dediğimi yapın,” dedi abim. Bir elinde silahı tutarken diğer eliyle yarasına bastırdı. “Ya siz atlayacaksınız ya da ben kendimi buradan atar, adamların beni almasına izin veririm.”

Kendini arabadan atarsa ölürdü. Bu yarayla daha fazla dayanamazdı. Kanla ıslanan eli kapının koluna uzanınca, “Tamam,” dedim. “Tamam biz ineceğiz, sen de kaçacaksın tamam mı?”

Abim beni başıyla onayladığında Tahir’e baktım. Arkamızdan gelen arabanın gözden kaybolacağı kadar uzaklaşmıştık. Hâlâ peşimizde-lerdi fakat arabadan inip kaçacak zamanı ayarlayabilirdik. Aynı şekilde abim de kaçabilirdi.

Tahir arabayı yavaşlatıp karanlık bir sokağa girmek için hazırlanırken ani bir gürültüyle sarsıldık.

Arkamızdaki araba yanımıza geçip bize sağ taraftan vurdu. Araba aniden savrulup olduğumuz yerde dönerken başımı sertçe cama vurdum. Bir anda durduk. Gözlerimi açmaya çalışırken Tahir’in kapısını açıp çıktığımı duydum. Benim olduğum tarafın kapısı da aniden açıldı ve iki el beni kollarımın altından kavrayarak dışarı çekti.

Burnuma dolan benzin kokusuyla kendime gelirken Tahir’e bakıp, “Abim,” dedim. Tahir beni arabadan uzağa sürüklerken dudaklarımdan çıkan tek kelime de bu oldu. Tekrar tekrar *abim* derken Tahir’in beni bırakıp yeniden arabaya doğru ilerlediğini görüne rahatladım. Fakat daha iki adım atmıştı ki araba yeniden çalıştı.

“Hayır!” diye bağırdım ama kimse beni duymadı. Abim arabayı çalıştırdı ve aniden gaza öyle güçlü bastı ki arabanın tekerlekleri olduğu yerde hızla dönüp altındaki taşlı toprağı her yere fırlattı.

“Yapma, yapma, yapma,” derken dizlerimin üzerinde doğrulup ona doğru koşmaya çalıştım. Başımdan yüzüme doğru akan kana karışan gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırsa da umursamadan ve görmeyen gözlerle ona doğru koşmaya çalıştım.

Araba aniden hareket etti ve hızla ileri atıldı. Peşimizden gelip bize çarpan arabaya doğru son sürat giderken çaresizce arkasından baktım.

Araba diğer arabaya öyle gürültülü bir şekilde çarptı ki diğer arabayı yan çevirerek yolun kenarına doğru sürükledi. Uçurumun kenarına

gelene kadar ilerlediler ve tam orada durduklarında kendimi zorlayarak doğruldum.

Abimin arabasının önünden çıkan dumanları görünce nefesim kesildi. Tahir benden daha iyi durumda olduğu için hızlı adımlarla koşarken ona yetişmek için çabaladım. Abimin tarafını göremiyordum. Hâlâ içeride mi yoksa çıktı mı bilmiyordum.

Fakat ne ben ne de Tahir ona yetişebildik.

Arabaya yaklaşmıştık ki ani bir patlama ikimizi birden savurdu. Yüzümün yan tarafında hissettiğim sıcaklıkla gözlerim yaşardı. Alevler içinde kalan iki arabaya bakarken yere çarpan başımı kaldıramadım.

Yerimden kalkıp abimi oradan çıkarmam gerekiyordu fakat hareket edemiyordum. Göğsümde hissettiğim ağrıya nefesim kesilirken elimi istemsizce ağrıyan yere kaldırdım. Islanan göğsüme dokununca hissettiğim soğukluk beni bir an için afallattı.

Bilincim kapanırken bedenim soğukla birlikte titredi. Gözümden akan sıcak yaşlara tezat buz gibi hissediyordum. Bilincimle birlikte gözlerim kapandığında, nefesim kesildi ve her şey siyaha büründü.

Devam edecek...

ÖZEL BÖLÜM

*Ciğerimde bir kış soğuğu,
senin gittiğin günün ertesindeyim.
- İlhan Berk*

Kara Yazım & Nereden Bileceksiniz - Ahmet Kaya

Ali Asaf

Lina'yı annemlere bıraktıktan sonra eczaneye uğrayıp yeniden eve geldim. Kapıdan girip üzerimdeki ceket çıkardım ve elimdeki ilaç poşetiyle Songül'ün odasına ilerledim. Kapısım tıklattığımda beni içeri davet eden sesini duyup kapıyı açtım.

Yatağının başlığına sırtını yaslamış, elinde tuttuğu defterine bir şeyler yazıyordu. Beni görünce defterin içinde tuttuğu kâğıdı katladı ve sayfaların arasına koyarak kapattı. İlaçlarını yatağının başucuna götürdüm. "Bugün nasılsın?"

Sorduğum sornya omuzlarını silkerek cevap verdi. "Aynıyım galiba."

Moralini biraz olsun düzeltmek için gülümseyerek konuştum. "Bence daha iyisin."

Bana inanmamış gibi gözlerini devirdi ama sessiz kaldı. Huzursuzluğunu hissediyordum. "Abimle mi konuştunuz?" Soruma cevap vermeden önce biraz duraksadı.

Başını sallayarak, "Evet," dediğinde fazla üzerine gitmedim.

"Ben bir gece yokum," dediğimde gözlerime baktı. Nereye gittiğimi biliyordu. Yıllardır biliyordu ve hiçbir zaman da sorgulamamıştı ama son zamanlarda ne zaman gideceğimi söylesem bu konunun üzerine gidiyordu.

"Ona gidiyorsun," dedi durum belirtir gibi. Ben sessiz kalınca devam etti. "Yıllardır hiç aksatmadın. Her özel gününüzde görmeye gittin. Her doğum gününde uzaktan izledin. Bunlar dışında zaten sürekli gittin, bunu da bizden hiç saklamadın Ali Asaf ama sence de yetmedi mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bu konuyu konuşmayacağız."

Songül itirazımı görmezden geldi. “Yapma ne olur. Anlatalım artık, o da bilsin. Ali Asaf, günah değil mi sana da ona da?”

Elimi yüzüme götürüp sıkıntıyla yüzümde gezdirdim. “Kaç yıl geçti Songül, ne anlatacağınız?”

Utanarak yüzünü aşağı eğdi. “Ben anlatırım. Mecburduk derim, seni mecbur bıraktık derim. Bu kadar uzun sürmez sandık deriz.”

Hissiz bir kahkaha attım. “Sonra ne olacak? O da bizi anlayacak ve hemen boynumuza mı atlayacak?”

“Onu seviyorsun, o da seni sev-”

Başımı iki yana salladım. “Kendimizi kandırmayalım artık. Bu bizim hayatımız, bizim zorunluluklarımız. Mahinev’in başka bir hayatı var.”

Songül sessiz kaldı ama dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmasından ağladığını anlamıştım. “Yapma,” dedim.

“Sen yapma artık,” diye karşılık verdi. “Ali Asaf dayanamıyorum. Vicdanım kaldıramıyor. Senin üzerine bindirdiğimiz bu yük yüzünden eziliyorum. Ölmeden önce seni mutlu görmek istiyorum.”

Yatağının yanına gidip oturdum ve eline uzandım. “Lina da sen de bana yük değil, abimin emanetisiniz.”

“Biliyorum. Kızıma bir gün bile bunu hissettirmedin. Ben gittikten sonra da ona aynı şekilde bakacaksın biliyorum ama senin de mutlu olmanı istiyorum.”

“Gitmek falan yok, bunu konuştuk seninle.”

“Ali Asaf,” dedi çekinerek. Elini çevirip elimi sımsıkı tuttu. “Ondan af dilemeden ben son nefesimi veremeyeceğim.”

Boğazımda oluşan düğümü yok etmek için sertçe yutkundum. “Bak şuramda,” dedi boğazını göstererek. “Bir şey var. Ne yutkununca gidiyor ne de öksürünce. Çünkü oradaki benim kalbimdeki yük biliyorum.”

“İyileşince konuşursun,” dedim Songül’e. Yalan yere umut verdiği mi düşündüğünde başını iki yana salladı.

“Konuşmam lazım. Anlatmazsam huzur bulamayacağım. Seninle olsun istiyorum. Seni, sevdiğin kadınla görmek istiyorum. Lina da onu tanısin istiyorum.”

Ne söylesem onu bundan vazgeçiremeyecektim. O yüzden üzerine gitmemeyi tercih ederek yanından kalktım ve veda edip odasından çıktım.

Arabaya bindiğimde kalbimdeki heyecanı görmezden gelemiyordum. Deli gibi atıyor, sanki olduğu yere sığamıyor da patlayacak gibi hissettiriyordu.

İkiye bölünmüş gibi hissediyordum. Onu deli gibi özlemiştim ve görecektir olmanın heyecanı her bir zerremi heyecandan titretiyordu fakat aynı zamanda ona bu kadar yaklaşıp dokunamamak da canımı deli gibi yakıyordu.

Keşke bir kez saçlarından gelen kokusunu alabilseydim. Bir kerecik kulaklarım yakından onun sesini duysaydı. Parmağımın ucuyla bile olsa ona bir kere dokunabilmek için canımı vermeye razıydım.

Yolun geri kalanında aklımdaki olumsuz düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım. Sadece onu görmenin heyecanına kapılıp gitmek istiyordum.

Çalıştığı yere yaklaştığımda beni göremeyeceği bir yere arabayı park ettim. İçinde otururken yüksek camla kaplı ofisinde onun hareket ettiğini görebiliyordum. Masasında oturmuştu, yüzü cama doğru dönüktü. Elindeki kalemi sabırsız parmaklarının arasında çevirip önündeki çizimi incelerken yüzündeki odaklanma ifadesine bir kez daha kalbimi bıraktım.

Başını masasına doğru eğip dikkatli bakışlarla önündeki kâğıdı inceledikten sonra sırtını sandalyesine yaslayıp başını geriye attı. Gerilen boynuna bakarken sertçe yutkundum. Ona bu kadar yakın olup aramızda kilometrelerce mesafe varmış gibi hissetmek kahrediyordu beni. Fakat onu görmeden de yaşayamayacağımı biliyordum.

Onu biraz daha yakından görme ihtiyacı kanımı kaynatıyordu. Kendimi durduramadan arabanın kapısını açtım ve kararmaya başlayan havaya sığınarak biraz daha yaklaştım. Ofisin tam karşısındaki geniş ağacın arkasına geçip onun güzel yüzünü izlerken yüzümde oluşan gülümsemeye engel olamadım.

Onu görmenin sevinci dudaklarımda bir gülümseme oluştursa da ona olan hasretim gözlerimi yaşarttı. Mahinev'e her bakışımda dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istiyordum.

Bir saat hiç kıpırdamadan hatta nefes bile almayı unutarak onu izledim. Bir daha gelip görene kadar ne kadar izlemek bana yeterdi emin değildim. Bunun yeterli olup olmayacağını bile bilmiyordum.

Mahinev'in yanındaki ofisin kapısı açıldı ve Hakan dışarı çıktı. Burada olduğumu biliyordu ama beni her seferinde görmezden geldiğinin farkındaydım.

Onun ofisine yıkılmış halde çaresizce gittiğim günden beri aramızda sözsüz bir anlaşma vardı sanki. Bana ufak tefek kırıntılar vermeye ikna etmiştim onu. Kabul ettiğinde kalbimdeki rahatlama hissini hiç unutamıyordum. Kabul etmeseydi gerekirse ona yalvaracaktım. Buna gerek kalmadan bir mucize olmuştu ve Mahinev'in hayatını etkilemeyecek şekilde yardım etmeyi kabul etmişti.

Nereye kadar böyle gideceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Buraya onu görmeye her geldiğimde yanında birini görecektim olmanın verdiği korku o kadar kötüydü ki düşüncesi bile beni dehşete düşürüyordu.

Hakan, Mahinev'e bir şeyler anlattı ve Mahinev ona gülümsediğinde daha fazla yanamaz dediğim kalbim ateşler içinde kaldı sanki. Tabii ki gülecekti, zaten ona gülmek o kadar yakışıyordu ki bana gülümsediği zamanlarda dünyamın aniden aydınlandığını hissettirirdi. Bir gün bu gülümsemeyi başkasına verecek olma ihtimalini görmezden geliyordum.

Hakan, bir abi edasıyla Mahinev'in omzuna dokundu ve el sallayıp ofisten çıktı. Mahinev, o gidince ofisin ışıklarını kapatmaya başlarken onu izlemeye devam ettim. Tüm ışıkları kapatıp ofisten çıktığında kapısını kilitledi ve evine doğru yürümeye başladı.

Peşinden sessiz adımlarla ilerlerken onu tedirgin etmemek için mesafemi korumaya çalıştım. Tek istediğim ona yaklaşıp, kollarımın arasına almak olsa da geride durmak zorunda olduğumun farkındaydım. Hafif bir esinti saçlarını dağıtıp yüzüne düşürürken parmak uçlarım onları yüzünden çekmek için kasıldı. Bu kadar basit bir harekete hasret kalmak, bu kadar basit bir şeyi bile yapamayacağımı düşünmek aldığım nefesten bile nefret etmeme sebep oluyordu.

Evinin önüne geldiğinde çantasından anahtarını çıkarttı. Kapısını açmak üzereyken aniden duraksadı ve başını benim olduğum tarafa doğru çevirdi. Kendimi hemen bir apartmanın duvarına sakladım. Yakalanmış olmanın verdiği korkuyla kalbim deli gibi atmaya başladı.

Başımı duvarın arkasından çıkarıp hafifçe eğdiğimde onun hâlâ etrafına bakınmasını izledim.

Sonunda pes etmiş gibi omuzları derin bir nefesle sarsıldı ve kapısını açıp içeri girdi. Bedenimi saklandığı yerden çıkardım. Evinin tam karşısındaki park olan alana doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve ağaçların arasına gizlenerek evinin odalarından birinin ışığının yanmasını bekledim. Kısa süre sonra da beklediğim şey gerçekleşti.

“Önce salonun ışığını yakacak,” dedim kendi kendime ve tam da beklediğim gibi salonu loş ışıkla aydınlandı.

“Şimdi yatak odasına geçecek.” Onun rutinini ezbere bildiğimden her adımını önceden tekrar ettim.

“Sırada mutfak var.” Sanki bu evde tek başına olmadığını göstermek ister gibi evindeki neredeyse tüm ışıkları yakıyordu.

Kısa süre sonra da yaktığı tüm ışıkları tek tek kapatmıştı. Sadece salondaki loş ışığın yandığını gördüğümde onun tek başına odada oturduğunu düşündüm. Ondan ayrı kalmak benim cezamdı ve her gün onu özlemekle sınıanıyordum. En önemlisi ise ona bir veda etme şansı bile bulamamış olmamdı. Hak etmiyordum evet ama yine sadece bir kere sarılma şansı elde etmek için her şeyimi verirdim.

Bir süre daha orada bekleyip sonunda arabama doğru yürüdüm. Arabama bindiğimde başımı koltuğa yasladım ve sıkıntılı bir nefes alıp verdim. Ağlamak istiyordum, aciz biri gibi ya da küçük bir çocuk gibi dizlerimin üzerine çöküp sadece ağlamak istiyordum. Yaşamak zorunda olduklarımıza, onsuz günlerime ve daha sayamayacağım Mahinev'i içeren bir sürü şeye ağlamak istiyordum.

Veda etmek herkese zor gelirdi ama veda etmek zorunda kalmak ve bir vedayı bile hak etmemek çok daha zordu. Benden uzağa, çok uzağa gittiği o gün hafızamdan silinmiyordu. Gözümün önünde o kadar canlıydı ki her gün defalarca o anı düşünüyordum. Yıllardır asla unutamadığım o son bakışmamız zihnimi ele geçirmişti. Gözlerimi yeniden sımsıkı yumdum ve yeniden kendimi o anı yaşarken buldum.

Gözlerimi sımsıkı yumup başımı yatağın başlığına vurdum. Geçmek bilmeyen baş ağrım beni öldürüyordu. Ne yapacağımı bilememek delirmeme sebep olacaktı. Onu görmeden geçen günler canımı öyle fena acıtıyordu ki birisi beni diri diri yakıyor gibi hissediyordum. Keşke yaksa, diye

geçirdim aklımdan. Onu kaybedeceğime birinin beni canlı canlı yakmasına bile razı gelirdim.

Dışarıdan gelen sesleri duyduğunda yerimde doğruldum. İçime saplanan korku beni ele geçirdi. Hissediyordum, sanki daha da kötü bir şeyler olacaktı. Yerimden hızla doğruldum ve camdan dışarı baktım. Kalabalığı görünce kalbim korkuyla kasıldı.

Vedalaşıyordu...

Gidiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum...

Ve benim ona veda etmeye bile hakkım yoktu.

Fakat bedenime dur diyemedim. Adımlarım benden bağımsızmış gibi hareket etti ve hızla dışarı çıktım. Bahçe kapısından dışarı adım attığımda gözlerimiz buluştu. Beni gördüğünde nefesinin kesilişini aramızdaki mesafeden bile anlamıştım. Herkesin bakışları bana doğru döndü. Kaan ve Selim'in bana doğru geldiğini belli belirsiz görür gibi oldum fakat ben çoktan ona gitmek için hareket etmişim.

Yanına gidemedi Selim ve Kaan bana ulaşır durmamı sağladılar. "Gidiyor mu?" diye bağırdım. Sesimdeki korku ve titremenin onlar da farkındaydı. Selim başıyla onayladığında ellerinden kurtulup ona doğru gitmek istedim ama Selim elini göğsüme bastırıp beni yeniden durdurdu. "Abi sakın."

Sakın mı? Ne demek sakın? Beni neden durduruyorlardı ki? Onun gidecek olmasını kabul edeceğimi mi zannediordu?

Selim'i geçip yeniden yürümeye kalktım fakat bu sefer Kaan ona destek oldu. "Bırak beni!" derken dişlerimi sıkarak fısıldar gibi onu uyardım.

Kaan, "Sakinleş hemen," dediğinde gözlerimi Mahinev'in üzerinden çekemiyordum. Gözlerime bakıp anlasın istedim.

Yalvarırım gitme Mahinev, beni bırakma. Sen hep benim bakışlarımdan anlarsın ya anla beni, Mahinev.

Selim, "Yapma abi, şimdi böyle davranırsan geri dönüşü olmayacak," dedi. Onu duyuyordum ama gözlerim, kalbimi de yanına alıp gidecek olan kadından başkasını görmüyordu. Tereddütlü bakışları üzerimde biraz daha gezindi ama sonra kendini toparladığı, benden uzaklaştığı ve aramızdaki her şeyi kopardığı o anı gördüm. Kabul etmek istemedim. Başımı iki yana sallarken, "Hayır," diye fısıldadım. Ona gitmek istiyordum.

Beni tutan adamlardan kurtulmaya çalışsam da üzerimdeki eller sıkılaştı. Kaan, ensemden tutup beni ona bakmaya zorladı.

"Yapma," dedi yalvarır gibi. Gözlerimi yeniden Mahinev'e çevirdim ama çoktan arkasını dönmüştü. Arabaya binip benden uzaklaşmasını izlerken enfesim kesildi.

"Gidiyor!" dedim Kaan ve Selim'e. "Bıraksanıza, durdurmam gerek!"

"Sakinleş," deseler de onları dinlemek istemiyordum. Kalbimi ve nefesimi de yanına alarak çekip giden kadına dur demek istiyordum. Hak etmediğim bir vedanın peşinden koşmak istiyordum.

Onu benden uzaklaştıran araba kaybolana kadar hareketsizce arkasından baktım. Selim ve Kaan ellerini üzerimden çekmişlerdi ama artık bir önemi de yoktu. Zaten buraya ayaklarımdan zincirlenmiştim. Görünmez zincirler öyle derinde ve öyle sıkıydı ki bir yere kıpırdayamaz haldeydim.

Yapmak istediğim tek şey ona doğru koşmak ve beni anlaması, bir gün affetmesi için yalvarmaktı. Hiçbirini yapamadım. Elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Çaresiz hissetmek o kadar zoruma gidiyordu ki yaşamak istemiyordum.

Yapmak zorunda olduklarımı düşündükçe delirecek gibiydim.

Daha gideli dakikalar olmuştu fakat ben şimdiden onun olmadığı yerde nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. Ne kadar süreceğini bilmediğim bir ayrılıkla nasıl baş edecektim?

Buradan uzaklaşmak için bir adım atmıştım ki Bahar'la yüz yüze geldim. Ağlamaktan kızaran gözleriyle karşımda dururken hâlâ dudakları titriyordu. Başımı iki yana salladım yalvarır gibi. Ondan gelecek tek bir ağır kelime dağılmama sebep olurdu.

Bahar gözlerimin içine baktı. Ufak bir hıçkırık kurtuldu dudaklarından ve o ses beni darmadağın etmeye yetti. Bahar kendini kollarımın arasına attığında çaresizce ona sarıldım. Kollarını sırtıma sarıp parmaklarını gömleğime bastırdı. Yumruk olan ellerinin titrediğini fark ettim fakat benim de ondan bir farkım yoktu.

Çenemi saçlarının arasına dayadım. Dudaklarımı o kadar çok sık-tım ki nefes almak bile zor geliyordu. Gözlerimi sımsıkı yumduğumda gözümünden kaçan birkaç damla yaş Bahar'ın saçlarına damladı. Göğsüm bir kez daha sıkıştı ve istemesem de Bahar'dan uzaklaştım. Geri çekilip bana baktığında söylemek istediği bir sürü şey olduğunun farkındaydım.

Yeniden başımı iki yana salladım. Bahar gözlerime baktı. Birbirimizin ıslanan gözlerini izlerken ikimiz de sustuk. İki elini bana doğru uzattı ve ıslanan yanaklarımı parmaklarıyla usulca okşadı.

Uzanıp tıpkı bana yaptığı gibi gözyaşlarını sildim. Ben teselliye hak etmiyordum ama o ediyordu.

“Özür dilerim,” dedim fısıldayarak. Bahar daha çok ağlamaya başladıığında bakışlarımı Selim’e çevirdim. Başını bir kez aşağı doğru eğdi ve Bahar’ın arkasından gelip ona sarıldı. Selim ona sarılınca bir adım geri gidip uzaklaştım. Bahar tereddüt etse de olduğu yerde durdu.

Kimseye tek bir kelime etmeden oradan uzaklaştım. Adımlarım koşar gibi hareket etti. Ne kadar yürüdüğümü bilmeden hiçbir amacım olmadan sadece yürüdüm. Nefesim göğsümü yakıp ciğerlerimi zorlayana kadar yürüdüm.

Sonunda durduğumda bir mekânın önündeydim ve tereddüt etmeden içeri girdim. Kulağıma dolan müzik sesiyle birlikte boş olan masalardan birine oturdun. Garson hemen gelip siparişimi aldı. Gittiğinde ellerimi yüzüme bastırıp nefes almaya çalıştım.

Garson elinde rakı, bardak ve mezelerle geldiğinde sessizce gitmesini bekledim. Bir kadeh diğerini getirdi ve sayısını bilemediğim kadar çok kadeh boşalttım. Sarhoştum, adımları bile hatırlamayacak kadar sarhoş olmuştum fakat yine de onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum. Her anı hatırlıyordum hem de. Kaç kadeh boşalıp dolsa da asla ama asla iyi gelmeyecekti bana.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama omzuma bir el dokununca elimdeki kadehle durdum ve arkama baktım. Abimi görünce yutkunarak elimdeki kadehi tek dikişte içtim. Orhan abim karşıma oturunca ona bakmak istemesem de zorunda olduğumun farkında olarak bakışlarımız buluştu.

“Gitti,” dedim sadece. Sonra da yeni bir kadeh daha doldurmak için şişeye uzandım ama abim elini elimin üzerine koyup beni durdurdu.

“Buna hemen bir son vereceğim. Bu şekilde olmaz.”

Başımı iki yana salladım. “Başka çaremiz yok, bunu ikimiz de biliyoruz. Ne senin ne de bebeğinin hayatını riske atmayacağım.”

“Ne de Mahi’nin,” diyerek benim cümleme ekleme yaptı. Artık benden -bizden- uzakta olduğu için onu bu durumun dışında tutacaktım. Ben sessiz kalınca abim devam etti.

"Böyle olmaz, daha kaç gün oldu şu haline bak. Ben bunu yapmam..."

"Defalarca konuştuk bunu abi, yeniden gündeme getirmeyelim."

Yeniden ağzını açtı konuşmak için ama izin vermeden susması için elimi kaldırdım. Oturduğum yerden kalkarken sendeleyince abim hemen bana doğru geldi ama onu durdurdum. İlk adımımı atmakta zorlansam da dengemi sağlamayı başardım. Abimin yanından geçerken elimi omzuna koyup hafifçe sıktım.

"Yapma," dedi beni ikna etmek ister gibi.

"Sen yapma artık," dedim itiraz etmesine izin vermeden. Abim kabul lenir gibi derin bir nefes alınca omuzları çöktü.

"Özür dilerim," dedi sadece. Mekânda çalan şarkı kulaklarıma dolunca gözlerimi kapattım.

Öyle bir yerdeyim ki

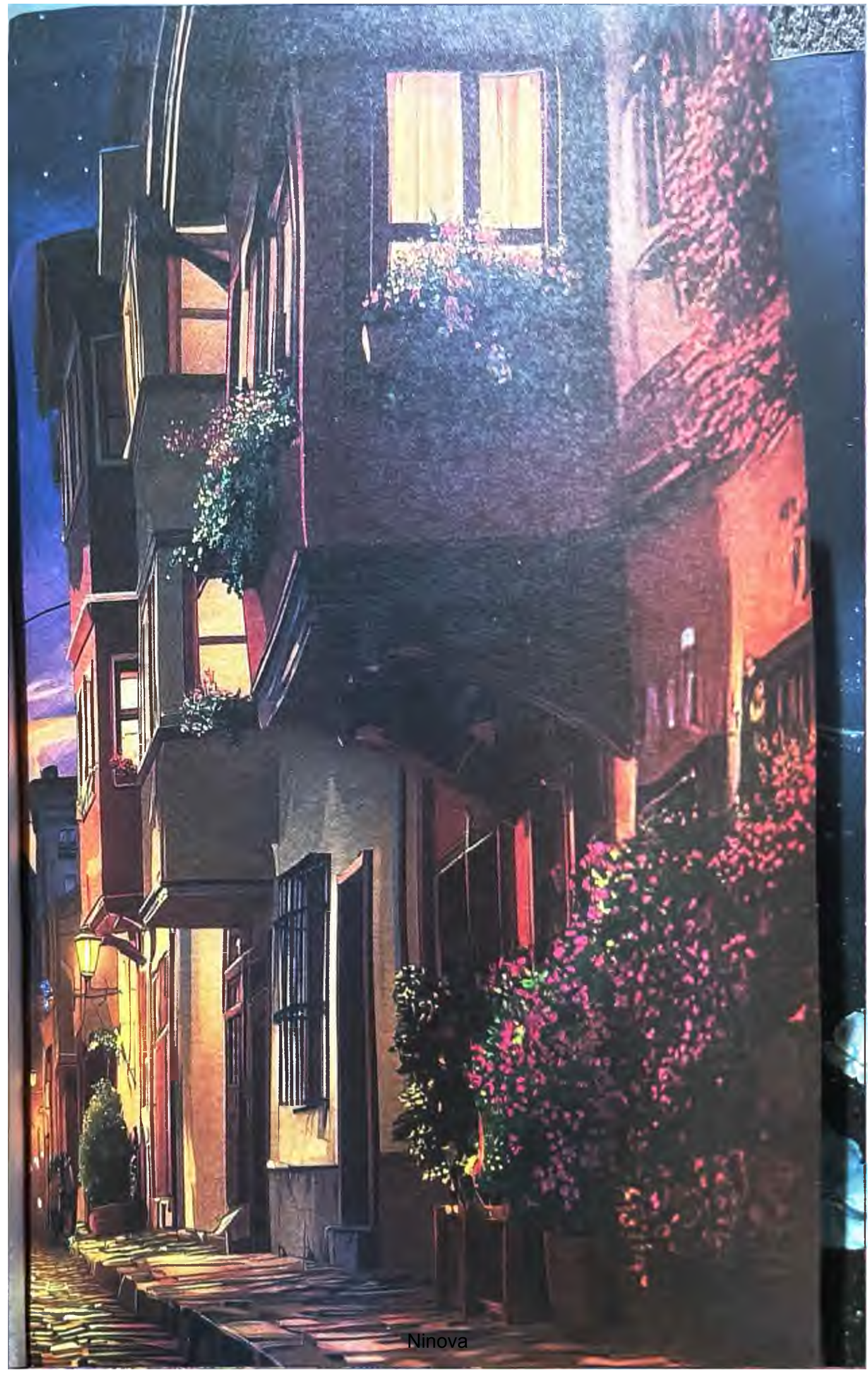
Bir yarım çığlık çığlığa

Öyle bir yerdeyim ki

Abimin omzunu bir kez daha sıktım ve hem içim hem de dışım dağılmış bir halde arkama bile bakmadan çekip gittim.

* Selda Bağcan - Öyle Bir Yerdeyim ki.

Ninova

TUĞBA ATICI COŞAR

17 Kasım 1987 tarihinde
dünyaya gelmiştir.

İzmir'de, evli ve bir çocuk
annesi olarak yaşamaktadır.

Okumaktan aldığı keyif gibi
kurgu ve karakterlerini

yazmaya da tutkuyla bağlı olan .

Tuğba Atıcı Coşar, aynı zamanda

Pukka Yayınları'nın genel yayın

yönetmeni olarak yayıncılık

sektöründe aktif bir

rol oynamaktadır.

Yayınlanan diğer kitaplarının

ardından, *Mahi* serisi de .

ikinci kitabıyla devam ediyor.

okuryazarannecek

tugbaaticicosar

tugbaaticicosar